Biblica® Nyitott Újszövetség: élet, igazság és világosság

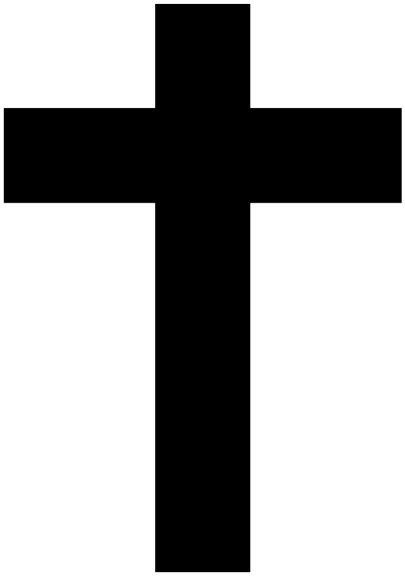

Hungarian: Biblica® Nyitott Újszövetség: élet, igazság és világosság (New Testament) of Hungary

Biblica® Nyitott Újszövetség: élet, igazság és világosság

Hungarian: Biblica® Nyitott Újszövetség: élet, igazság és világosság (New Testament) of Hungary

copyright © 2021 Biblica, Inc.

Language: Magyar

Contributor: Biblica, Inc.

A mű létrejöttét a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 Nemzetközi Licensz (CC BY-SA) tette lehetővé. A licensz megtekintéséhez látogasson el a http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0 honlapra, vagy írjon levelet a Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA. címre.
A Biblica® egy, a Biblica, Inc. által bejegyzett névjegy, és ennek a védjegynek a használata a Biblica, Inc. írásos engedélyéhez kötött. A CC BY-SA licensz értelmében lehetséges a módosítás nélküli művet másolni és továbbadni, amíg a Biblica® védjegy nem sérül. Amennyiben a másolat módosításokat, vagy fordítást tartalmaz – ami által az eredeti egy módosított változata jön létre – a Biblica® védjegyet el kell távolítani a műről. A módosításokat fel kell tüntetni a megváltozott másolati példányon, és ki kell egészíteni a kiadványt a következőkkel: " Az eredeti, Biblica, Inc. által készített mű ingyen elérhető a www.biblica.com és az open.bible oldalról."
A szerzői jogi tájékoztatót fel kell tüntetni a cím-, vagy a copyright oldalon, a következőképpen:
Biblica® Nyitott Újszövetség: élet, igazság és világosság™
Copyright © 2003 by Biblica, Inc.
Biblica® Open Hungarian New Testament: Life, Truth and Light™
Copyright © 2003 by Biblica, Inc.
A "Biblica" egy, az USA Szabadalmi és Védjegy Hivatala által bejegyzett névjegy a Biblica, Inc. tulajdona. Felhasználása engedéllyel történt.
"Biblica" is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.
A módosított változatot szintén elérhetővé kell tenni a CC BY-SA licensz értelmében.
Amennyiben szeretné tájékoztatni a Biblica, Inc.-et ennek a műnek a fordításáról, úgy kérjük, lépjen velünk kapcsolatba a https://open.bible/contact-us weboldalon keresztül.
This work is made available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License (CC BY-SA). To view a copy of this license, visit http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0 or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.
Biblica® is a trademark registered by Biblica, Inc., and use of the Biblica® trademark requires the written permission of Biblica, Inc. Under the terms of the CC BY-SA license, you may copy and redistribute this unmodified work as long as you keep the Biblica® trademark intact. If you modify a copy or translate this work, thereby creating a derivative work, you must remove the Biblica® trademark. On the derivative work, you must indicate what changes you have made and attribute the work as follows: "The original work by Biblica, Inc. is available for free at www.biblica.com and open.bible."
Notice of copyright must appear on the title or copyright page of the work as follows:
Nyitott Újszövetség: élet, igazság és világosság™
Copyright © 2003 by Biblica, Inc.
Biblica® Open Hungarian New Testament: Life, Truth and Light™
Copyright © 2003 by Biblica, Inc.
A "Biblica" egy, az USA Szabadalmi és Védjegy Hivatala által bejegyzett névjegy a Biblica, Inc. tulajdona. Felhasználása engedéllyel történt.
"Biblica" is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.
You must also make your derivative work available under the same license (CC BY-SA).
If you would like to notify Biblica, Inc. regarding your translation of this work, please contact us at https://open.bible/contact-us.
This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.
You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

- You include the above copyright and source information.
- If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.
- If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2025-05-03

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 3 May 2025 from source files dated 3 May 2025
e6e1ced0-ac02-54fc-9458-ebc4c89f72c7

Contents

MÁTÉ 1
MÁRK 53
LUKÁCS 86
JÁNOS 140
APOSTOLOK 179
RÓMAIAKHOZ 229
1 KORINTUSI 250
2 KORINTUSI 270
GALATÁKHOZ 283
EFÉZUSIAKHOZ 290
FILIPPIEKHEZ 297
KOLOSSÉIAKHOZ 302
1 TESSZALONIKA 307
2 TESSZALONIKA 312
1 TIMÓTEUSHOZ 315
2 TIMÓTEUSHOZ 320
TITUSHOZ 324
FILEMONHOZ 327
ZSIDÓKHOZ 328
JAKAB 343
1 PÉTER 348
2 PÉTER 353
1 JÁNOS 357
2 JÁNOS 362
3 JÁNOS 363
JÚDÁS 364
JELENÉSEK 366

Máté evangéliuma

Jézus Krisztus származása
Lk 3,23-38

1 Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségéről szóló
könyv.

2 Ábrahám nemzette Izsákot,
Izsák nemzette Jákóbot,
Jákób nemzette Júdát és testvéreit.
3 Júda nemzette Fáreszt és Zerahot Támártól,
Fáresz nemzette Heszrónt,
Heszrón nemzette Arámot.
4 Arám nemzette Aminádábot,
Aminádáb nemzette Nahsont,
Nahson nemzette Szalmónt.
5 Szalmón nemzette Boázt Ráhábtól,
Boáz nemzette Obédet Ruthtól,
Obéd nemzette Isait.
6 Isai nemzette Dávid királyt.

Dávid király nemzette Salamont Úriás feleségétől.
7 Salamon nemzette Roboámot,
Roboám nemzette Abijját,
Abijja nemzette Ászát.
8 Ásza nemzette Jósafátot,
Jósafát nemzette Jórámot,
Jórám nemzette Uzziást.
9 Uzziás nemzette Jótámot,
Jótám nemzette Áházt,
Áház nemzette Ezékiást.
10 Ezékiás nemzette Manassét,
Manassé nemzette Ámónt,
Ámón nemzette Jósiást.
11 Jósiás nemzette Jekonjást és testvéreit a babiloni fogságravitelkor.

12 A babiloni fogságravitel után pedig
Jekonjás nemzette Sealtiélt,
Sealtiél nemzette Zerubbábelt.
13 Zerubbábel nemzette Abihudot,
Abihud nemzette Eljákimot,
Eljákim nemzette Azzurt.
14 Azzur nemzette Cádókot,
Cádók nemzette Jákint,
Jákin nemzette Elihudot.
15 Elihud nemzette Eleázárt,
Eleázár nemzette Mattánt,
Mattán nemzette Jákóbot.

16 Jákób nemzette Józsefet, férjét Máriának, akitől született Jézus, akit
Krisztusnak neveznek.

17 Az összes nemzetség tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzetség,
Dávidtól a babiloni fogságravitelig tizennégy nemzetség, a babiloni
fogságraviteltől Krisztusig tizennégy nemzetség.

Jézus Krisztus születése

18 Jézus Krisztus születése pedig így történt: Anyja, Mária, aki József
jegyese volt, egybekelésük előtt viselős lett a Szentlélektől.
19 József, a férje, igaz ember volt, és nem akarta őt gyalázatba keverni,
titokban akarta őt elbocsátani.
20 Mikor pedig ezeket magában elgondolta, íme, az Úr angyala megjelent
neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni
Máriát, a te feleségedet, mert ami benne fogantatott, az a Szentlélektől
van.
21 Fiat fog majd szülni, és nevezd őt Jézusnak, mert ő szabadítja meg
népét bűneitől.“
22 Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a
próféta által, aki így szólt:
23 „Íme, a szűz méhében fogan, és fiat szül, és Immánuelnek fogják
nevezni“ – ami azt jelenti: Velünk az Isten.
24 József pedig álmából felserkenve úgy tett, amint az Úr angyala
parancsolta neki: magához vette feleségét,
25 és nem érintette addig, amíg meg nem szülte elsőszülött fiát, akit
Jézusnak nevezett el.

2

A napkeleti bölcsek imádják Jézust

1 Amikor pedig megszületett Jézus a júdeai Betlehemben, Heródes király
idejében, íme, napkeletről bölcsek jöttek Jeruzsálembe, és ezt mondták:
2 „Hol van a zsidók királya, aki megszületett? Mert láttuk csillagát
napkeleten, és azért jöttünk, hogy tisztességet tegyünk neki.“
3 Amikor Heródes király ezt meghallotta, felháborodott, és vele együtt
az egész Jeruzsálem.
4 Egybegyűjtött minden főpapot és a nép írástudóit, és tudakozódott
tőlük, hogy hol kell Krisztusnak megszületnie.
5 Azok pedig ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta
meg a próféta:
6 »És te, Betlehem, Júdának földje,
semmiképpen sem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai között,
mert belőled származik a fejedelem,
aki legeltetni fogja népemet, Izraelt.«“
7 Ekkor Heródes titkon hívatta a bölcseket, szorgalmasan megtudakolta
tőlük a csillag megjelenésének idejét.
8 Elküldte őket Betlehembe, és azt mondta nekik: „Menjetek el, szorgal-
masan kérdezősködjetek a gyermek felől, mihelyt pedig megtaláljátok,
adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és tisztességet tegyek neki.“
9 Ők pedig a király beszédét meghallgatták, és elindultak. És íme, a
csillag, amelyet napkeleten láttak, előttük ment mindaddig, amíg odaérve
megállt a hely fölött, ahol a gyermek volt.

10 Amikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendeztek.
11 Bementek a házba, ott találták a gyermeket anyjával, Máriával, és
leborulva tisztességet tettek neki, kincseiket kitárva ajándékot adtak neki:
aranyat, tömjént és mirhát.
12 Mivel álmukban intést kaptak, hogy Heródeshez vissza ne menjenek,
más úton tértek vissza hazájukba.

Menekülés Egyiptomba

13 Mikor pedig elmentek, megjelent Józsefnek az Úr angyala álmában,
és mondta neki: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, fuss Egyiptomba, és
maradj ott, amíg én mondom neked, mert Heródes halálra fogja keresni a
gyermeket.“
14 Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még éjjel, és Egyiptomba
ment,
15 És ott volt egészen Heródes haláláig, hogy beteljesedjék, amit az
Úr mondott a próféta által, aki így szólt: „Egyiptomból hívtam ki az én
fiamat.“

Heródes gyermekgyilkossága

16 Ekkor Heródes látta, hogy a bölcsek megcsúfolták őt, szerfölött
felháborodott, kiküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak
egész környékén minden kétesztendős és azon aluli gyermeket a szerint
az idő szerint, ahogyan azt pontosan megtudta a bölcsektől.
17 Ekkor teljesedett be, amit Jeremiás próféta mondott, midőn így szólt:
18 „Szó hallatszott Rámában,
sírás-rívás és sok keserves jajgatás.
Ráhel siratta fiait,
és nem akart megvigasztalódni,
hogy nincsenek.“

Visszatérés Názáretbe

19 Mikor pedig Heródes meghalt, íme, az Úr angyala megjelent álmában
Józsefnek Egyiptomban,
20 és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és eredj Izrael
földjére, mert meghaltak, akik a gyermeket halálra keresték.“
21 Ő pedig felkelt, magához vette a gyermeket és anyját, és elment Izrael
földjére.
22 Amikor pedig hallotta, hogy Júdeában Arkhelaosz uralkodik
Heródesnek, atyjának helyén, nem mert odamenni, hanem miután
álmában figyelmeztetést kapott, Galileába ment.
23 Odaérkezve a Názáret nevű városkában lakott, hogy beteljesedjék,
amit a próféták mondtak, hogy názáretinek fogják nevezni.

3

Keresztelő János
Mk 1,2-8; Lk 3,1-9.15; Jn 1,6-28

1 Azokban a napokban pedig eljött Keresztelő János, aki Júdea
pusztájában prédikált,
2 és ezt mondta: „Térjetek meg, mert közel van a mennyeknek országa.“
3 Mert ő volt az, akiről Ézsaiás próféta így szólt:
„Kiáltó szó a pusztában:
Készítsétek az Úr útját,

és egyengessétek ösvényeit.“
4 Jánosnak ruhája pedig teveszőrből volt, bőröv volt a dereka körül,
elesége pedig sáska és erdei méz volt.
5 Akkor kiment hozzá Jeruzsálem és egész Júdea, a Jordánnak egész
környéke.
6 És megkeresztelkedtek általa a Jordán vizében, megvallva bűneiket.
7 Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és a szadduceusok közül sokan
mennek hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, ezt mondta nekik: „Mérges
kígyóknak fajzatai! Ki intett titeket, hogy Istennek eljövendő haragjától
meneküljetek?
8 Teremjetek hát megtéréshez illő gyümölcsöket,
9 és ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a
mi Atyánk! Mert mondom nektek, hogy Isten ezekből a kövekből is
támaszthat fiakat Ábrahámnak.
10 A fejsze immár a fák gyökerére vettetett, ezért minden fát, amely jó
gyümölcsöt nem terem, kivágnak, és tűzre vetnek.
11 Én csak vízzel keresztellek titeket megtérésre, de aki utánam jön,
erősebb nálam, neki saruját hordozni sem vagyok méltó. Ő majd
Szentlélekkel és tűzzel keresztel majd titeket.
12 Szórólapát van kezében, és megtisztítja szérűjét, gabonáját csűrbe
takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.“

Jézus megkeresztelése
Mk 1,9-11; Lk 3,21-22; Jn 1,32-34
13 Ekkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megk-
eresztelkedjen általa.
14 János azonban visszatartotta őt, és ezt mondta: „Nekem kell általad
megkeresztelkednem, és te jössz hozzám?“
15 Jézus pedig ezt felelte: „Engedj most, mert így illik nekünk minden
igazságot betöltenünk.“ Ekkor engedett neki.
16 Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, az egek
megnyíltak, és látta Isten Lelkét lejönni, mint egy galambot, és reászállt.
17 És íme, egy égi hang ezt mondta: „Ez az én szeretett Fiam, akiben én
gyönyörködöm.“

4

Jézus megkísértése
Mk 1,12-13; Lk 4,1-13
1 Ekkor Jézust a Lélek a pusztába vitte, hogy ott az ördög megkísértse.
2 Negyven nap és negyven éjjel böjtölt, mikor végre megéhezett.
3 Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: „Ha Isten Fia vagy,
mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké.“
4 Ő pedig ezt felelte: „Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember,
hanem minden igével, amely Isten szájából származik.“
5 Ekkor elvitte őt az ördög a szent városba, és a templom tetejére
állította,
6 és ezt mondta neki: „Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat, mert meg van
írva:
»Angyalainak parancsol felőled,
és kézben hordoznak téged,
hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.«“

7 Jézus ezt mondta neki: „Viszont meg van írva: »Ne kísértsd az Urat, a
te Istenedet.«“
8 Ismét magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatta
neki a világ minden országát és azok dicsőségét,
9 és ezt mondta neki: „Mindezeket neked adom, ha leborulva imádsz
engem.“
10 Ekkor azt mondta neki Jézus: „Eredj el, Sátán, mert meg van írva: Az
Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.“
11 Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok jöttek szolgálni őt.

Jézus prédikálni kezd
Mk 1,14-15; Lk 4,14-15

12 Amikor pedig meghallotta Jézus, hogy Jánost börtönbe vetették,
visszatért Galileába.
13 Majd otthagyva Názáretet, elment, és a tengerparti Kapernaumban
lakott, Zebulon és Naftali határán,
14 hogy beteljesedjék, amit Ézsaiás próféta mondott:
15 „Zebulonnak és Naftalinak
földje a tenger felé, a Jordánon túl,
a pogányok Galileája!
16 A nép, amely sötétségben ült,
nagy világosságot látott,
és akik a halál földjén és árnyékában ültek,
azoknak világosság támadt.“
17 Ettől fogva Jézus prédikálni kezdett, és ezt mondta: „Térjetek meg,
mert elközelített a mennyeknek országa.“

Jézus elhívja első tanítványait
Mk 1,16-20; Lk 5,1-11; Jn 1,35-51

18 Mikor pedig a Galileai-tenger mellett járt Jézus, látott két testvért,
Simont, akit Péternek neveznek, és Andrást, az ő testvérét, amint a
tengerbe hálót vetettek, mert halászok voltak.
19 Ezt mondta nekik: „Kövessetek engem, és én emberek halászaivá
teszlek titeket.“
20 Azok pedig azonnal otthagyták a hálókat, és követték őt.
21 Onnan továbbmenve látott még két testvért, Jakabot, Zebedeus fiát
és Jánost, a testvérét, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal hálóikat
kötözgették, és hívta őket is.
22 Azok pedig azonnal otthagyták a hajót és atyjukat, és követték őt.

Jézus tanít és gyógyít
Mk 3,7-12; Lk 6,17-19

23 Azután Jézus bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógákban,
hirdette az Isten országának evangéliumát, gyógyított a nép között
minden betegséget és minden erőtlenséget.
24 Elterjedt a híre egész Szíriában, és hozzá vitték mindazokat,
akik rosszul voltak, különféle betegségekben és kínokban sínylődtek,
ördöngösöket, holdkórosokat és gutaütötteket, és meggyógyította őket.
25 Nagy sokaság követte őt Galileából, Tízvárosból, Jeruzsálemből,
Júdeából és a Jordánon túlról.

5

A hegyi beszéd

1 Mikor pedig látta Jézus a sokaságot, felment a hegyre, leült, és
odamentek hozzá tanítványai.
2 És megnyitva száját, így tanította őket:

Kik a boldogok?
Lk 6,20-23

3 „Boldogok a lelki szegények,
mert övék a mennyeknek országa.
4 Boldogok, akik sírnak,
mert ők megvigasztaltatnak.
5 Boldogok a szelídek,
mert ők örökségül bírják a földet.
6 Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra,
mert ők megelégíttetnek.
7 Boldogok az irgalmasok,
mert ők irgalmasságot nyernek.
8 Boldogok, akiknek szívük tiszta,
mert ők az Istent meglátják.
9 Boldogok a békességre igyekezők,
mert ők az Isten fiainak mondatnak.
10 Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért,
mert övék a mennyek országa.
11 Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, gonosz
hazugságokat mondanak rólatok énmiattam.
12 Örüljetek és örvendezzetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyek-
ben, hiszen így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek éltek.“

Só és világosság
Mk 9,50; 4,21; Lk 14,34-35; 8,16; 11,33

13 „Ti vagytok a földnek sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák
meg? Nem jó azután semmire, csak arra, hogy kidobják, és eltaposssák az
emberek.
14 Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthetik el a hegyen épült várost.
15 Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem hogy a
gyertyatartóba, hogy fényljék mindazoknak, akik a házban vannak.
16 Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó
cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.“

A törvény magyarázata

17 „Ne gondoljátok, hogy a törvénynek vagy a prófétáknak eltörléséért
jöttem. Nem azért jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy
betöltsem.
18 Mert bizony mondom néktek, míg az ég és föld el nem múlik, a
törvényből egy ióta vagy egyetlen pontocska sem múlik el, amíg minden
be nem teljesedik.
19 Ezért ha valaki csak egyet is eltöröl a legkisebb parancsolatok közül, és
úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lesz; ha
pedig valaki eszerint cselekszik, és úgy tanít, az a mennyeknek országában
nagy lesz.
20 Mert mondom néktek, ha a ti igazságtok nem több az írástudók és
farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek
országába.

21 Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: »Ne ölj, mert aki öl,
méltó az ítéletre.«
22 Én pedig azt mondom nektek, hogy mindaz, aki haragszik atyjafiára
ok nélkül, méltó az ítéletre; aki pedig azt mondja az atyjafiának: ostoba,
méltó a főtörvényszékre; aki pedig azt mondja: bolond, méltó a gyehenna
tüzére.
23 Ezért, ha ajándékodat az oltárra viszed, és ott eszedbe jut, hogy a te
atyádfiának valami panasza van ellened,
24 hagyd ott az oltár előtt ajándékodat, és menj el, és előbb békülj meg
atyádfiával, és azután visszajőve vidd fel ajándékodat.
25 Légy jóakarója ellenségednek hamar, amíg az úton együtt vagy vele,
hogy ellenséged valamiképpen a bíró kezébe ne adjon, és a bíró oda ne
adjon a poroszló kezébe, és tömlöcbe ne vessen téged.
26 Bizony mondom néked: ki nem jössz onnan, mígnem megfizetsz az
utolsó fillérig.
27 Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználkodj!
28 Én pedig azt mondom nektek, ha valaki gonosz kívánsággal tekint egy
asszonyra, már paráználkodott azzal az ő szívében.
29 Ha pedig jobb szemed megbotránkoztat téged, vájd ki azt, és vesd el
magadtól, mert jobb neked, hogy egy vesszen el a tagjaid közül, semhogy
egész tested a gyehennára vettessék.
30 És ha jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le, és vesd el
magadtól, mert jobb neked, hogy egy vesszen el tagjaid közül, semhogy
egész tested a gyehennára vettessék.
31 Megmondatott továbbá: »Ha valaki elbocsátja feleségét, adjon neki
válólevelet.«
32 Én pedig azt mondom nektek: Ha valaki elbocsátja feleségét, a
paráznaság esetét kivéve, az paráznává teszi őt, és aki elbocsátott
asszonyt vesz el, paráznaságot követ el.
33 Ismét hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: »Hamisan ne
esküdj, hanem teljesítsd az Úrnak tett esküidet.«
34 Én pedig azt mondom nektek: Egyáltalán ne esküdjetek: se az égre,
mert az az Istennek királyi széke,
35 se a földre, mert az az ő lábainak zsámolya, sem Jeruzsálemre, mert
az a nagy Királynak városa;
36 de ne esküdj saját fejedre se, mert egyetlen hajszálat sem tehetsz
fehérré vagy feketévé,
37 hanem legyen a ti beszédetekben az igen igen, a nem nem; ami pedig
ezeken felül van, az a gonosztól való.
38 Hallottátok, hogy megmondatott: »szemet szemért és fogat fogért.«
39 Én pedig azt mondom nektek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem
aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is.
40 És aki törvénykezni akar fölötted, és elvenni az alsóruhádat, engedd
oda neki a felsőt is.
41 És aki téged egy mérföldre akar kényszeríteni, menj el vele kettőre.
42 Aki tőled kér, adj neki, és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj
attól.
43 Hallottátok, hogy megmondatott: »Szeresd felebarátodat, és gyűlöld
ellenségedet.«

44 Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket! Áldjátok
azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek,
imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket.
45 Hogy a mennyei Atyátok fiai legyetek, aki felhozza napját mind
a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a
hamisaknak.
46 Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmat
vártok? Avagy a vámszedők is nem ugyanezt cselekszik-e?
47 És ha csak atyátokfiait köszöntitek, mit tesztek másoknál többet? A
vámszedők is nem ugyanígy cselekszenek-e?
48 Legyetek azért tökéletesek, miként mennyei Atyátok tökéletes.“

6

Az adakozás

1 „Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt,
hogy lássanak titeket; mert különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei
Atyátoknál.
2 Azért, amikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, ahogy
a képmutatók tesznek a zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberektől
dicséretet nyerjenek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat.
3 Te, amikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a bal kezed, mit cselekszik
a jobb kezed,
4 hogy a te alamizsnád titokban történjék; és a te Atyád, aki a titokban
is lát, megfizet neked.“

Az imádkozás
Lk 11,1-4

5 „Amikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, akik a
gyülekezetekben és az utcák szegletein fennállva szeretnek imádkozni,
hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek: megkapták
jutalmukat.
6 Te pedig, amikor imádkozol, menj be belső szobádba, és ajtódat
bezárva imádkozzál a te Atyádhoz titokban; és a te Atyád, aki a titokban
is lát, megfizet neked.
7 Amikor imádkoztok, ne legyetek sokbeszédűek, mint a pogányok, akik
azt gondolják, hogy a sok beszédükért hallgattatnak meg.
8 Ne legyetek hát ezekhez hasonlók, mert jól tudja a ti Atyátok, mire van
szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.
9 Ti ezért így imádkozzatok:
»Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben,
szenteltessék meg a te neved;
10 jöjjön el a te országod;
legyen meg a te akaratod,
mint a mennyben, úgy a földön is.
11 A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,
12 és bocsásd meg a mi vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek;
13 és ne vígy minket kísértésbe,
de szabadíts meg a gonosztól;
mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen!«
14 Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát
nektek is mennyei Atyátok.

15 Ha pedig nem bocsátjátok meg az embereknek vétkeiket, mennyei
Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

A böjtölés

16 „Amikor pedig böjtöltök, ne legyen komor a nézésetek, mint a
képmutatóké, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ők
böjtölnek. Bizony mondom néktek, elvették jutalmukat.
17 Te pedig, amikor böjtölsz, kend meg fejedet, és orcádat mosd meg,
18 hogy ne az emberek lássák böjtölésedet, hanem a te Atyád, aki titkon
van, és a te Atyád, aki a titokban is lát, megfizet neked.

Az igazi kincs
Lk 12,33-34

19 „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a rozsda és a
moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják,
20 hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a
rozsda, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák,
sem el nem lopják.
21 Mert ahol a ti kincsetek van, ott van a ti szívetek is.

A test lámpása
Lk 11,34-36

22 „A test lámpása a szem. Azért, ha a szemed tiszta, az egész tested
világos lesz.
23 Ha pedig a szemed gonosz, az egész tested sötét lesz. Ezért, ha a
benned lévő világosság sötétség, mekkora akkor a sötétség!

Isten és a mammon
Lk 16,13

24 „Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli, és a
másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem
szolgálhattok Istennek és a mammonnak.

Isten gondviselése
Lk 12,22-31

25 „Ezért ezt mondom nektek: Ne aggodalmaskodjatok az életetek
miatt, hogy mit egyetek, és mit igyatok; sem a testetek miatt, hogy mibe
öltözködjetek. Mert nem több-e az élet, mint az eledel, és a test, mint az
öltözet?
26 Tekintsetek az égi madarakra: nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe
nem takarnak, és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal
különbek vagytok-e azoknál?
27 Kicsoda pedig közületek az, aki aggodalmaskodásával megnövelheti
termetét egy arasszal?
28 Az öltözet miatt is miért aggodalmaskodtok? Figyeljétek meg a mező
liliomait, hogyan növekednek: nem munkálkodnak, és nem fonnak,
29 de mondom nektek, hogy Salamon minden dicsőségében sem
öltözködött úgy, mint ezek közül egy.
30 Ha pedig a mezőnek füvét, amely ma van, és holnap kemencébe vetik,
így ruházza fel az Isten, nem sokkal inkább titeket, ti kicsinyhitűek?
31 Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? Vagy:
Mit igyunk? Vagy: Mivel ruházkodjunk?
32 Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja mennyei
Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van.

33 Hanem keressétek először Istennek országát és igazságát, és ezek
mind megadatnak nektek.
34 Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap miatt, mert a holnap majd
aggodalmaskodik a maga dolgai miatt. Elég minden napnak a maga baja.“

7

A képmutató ítélkezés
Lk 6,37-38.41-42

1 „Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek!
2 Mert amilyen ítélettel ítéltek, olyannal ítéltettek, és amilyen
mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek is.
3 Miért nézed a szálkát, amely atyádfia szemében van, a gerendát pedig,
amely a te szemedben van, nem veszed észre?
4 Vagy hogyan mondhatod a te atyádfiának: Hadd vegyem ki a szálkát a
szemedből! – holott íme, a te szemedben gerenda van?
5 Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondolj
arra, hogy kivedd a szálkát atyádfiának szeméből!

A szent dolgok megbecsülése

6 „Ne adjátok az ebeknek azt, ami szent, se gyöngyeitekből ne hányjatok
a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és ellenetek
fordulva szét ne tépjenek titeket.

Az imádság meghallgatása
Lk 11,9-13

7 „Kérjetek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és
megnyittatik nektek.
8 Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik.
9 Vagy ki az az ember közületek, aki ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ
ad neki?
10 És ha halat kér, vajon kígyót ad-e neki?
11 Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok fiaitoknak jó ajándékokat adni,
mennyivel inkább ad mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle?

Az aranyszabály
Lk 6,31

12 „Ezért amit akartok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt
cselekedjétek velük ti is, mert ez a törvény és a próféták.

Szoros kapu, keskeny út
Lk 13,23-24

13 „Menjetek be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az
út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak.
14 Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és
kevesen vannak, akik megtalálják azt.
15 Őrizkedjetek a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek
hozzátok, de belül ragadozó farkasok.
16 Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-e szőlőt
vagy a bojtorjánról fügét?
17 Ekképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a romlott fa pedig rossz
gyümölcsöt terem.
18 Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó
gyümölcsöt.

19 Minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik, és tűzre
vettetik.
20 Tehát gyümölcseikről ismeritek meg őket.

Isten akaratának cselekvése
Lk 6,46; 13,26-27
21 „Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja
nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei
Atyámnak akaratát.
22 Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te
nevedben prófétáltunk-e, és nem a te nevedben űztünk-e ki ördögöket,
és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben?
23 És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok
tőlem, ti gonosztevők!

Aki kősziklára épít
Lk 6,46-49
24 „Ezért ha valaki hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat,
hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki kősziklára építette házát.
25 És ömlött az eső, eljött az árvíz, fújtak a szelek, és beleütköztek abba
a házba, de nem dőlt össze, mert a kősziklára építették.
26 És ha valaki hallja tőlem ezeket a beszédeket, és nem cselekszi azokat,
hasonlatos lesz a bolond emberhez, aki a fövenyre építette házát.
27 És ömlött az eső, eljött az árvíz, fújtak a szelek, és beleütköztek abba
a házba; az összeomlott, és nagy lett a romlása.“

A Hegyi beszéd vége
28 Amikor befejezte Jézus ezeket a beszédeket, álmélkodott a sokaság a
tanításán,
29 mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint
az írástudók.

8

Jézus meggyógyít egy bélpoklost
Mk 1,41-45; Lk 5,12-25
1 Mikor lejött a hegyről, nagy sokaság követte őt,
2 És íme, odajött egy bélpoklos, leborult előtte, és mondta: „Uram, ha
akarod, megtisztíthatsz engem.“
3 Jézus kinyújtotta kezét, megérintette, és ezt mondta: „Akarom, tisztulj
meg.“ És azonnal eltisztult annak poklossága.
4 Ekkor ezt mondta neki Jézus: „Vigyázz, senkinek se szólj. Hanem eredj,
mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, amelyet Mózes
rendelt, bizonyságul nekik.“

Jézus meggyógyítja a kapernaumi százados szolgáját
Lk 7,1-10; Jn 4,46-53
5 Mikor pedig bement Jézus Kapernaumba, egy százados ment hozzá, és
kérte őt.
6 Ezt mondta: „Uram, a szolgám otthon gutaütötten fekszik, és nagy
kínokat szenved.“
7 Ezt mondta neki Jézus: „Elmegyek, és meggyógyítom.“
8 De a százados ezt felelte neki: „Uram, nem vagyok méltó, hogy az én
hajlékomba jöjj, hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám.

9 Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és vannak alattam
vitézek, és ha azt mondom egyiknek: Eredj el, elmegy; és a másiknak:
Gyere ide, odajön; és a szolgámnak: Tedd ezt, megteszi.“
10 Jézus pedig amikor ezt meghallotta, elcsodálkozott, és ezt mondta az
őt követőknek: „Bizony mondom néktek, még Izraelben sem találtam
ilyen nagy hitet.
11 De mondom nektek, sokan jönnek majd napkeletről és napnyuga-
tról, letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyeknek
országában;
12 az ország fiait pedig kivetik a külső sötétségre, ahol lesz majd sírás
és fogcsikorgatás.“
13 És Jézus ezt mondta a századosnak: „Eredj el, és legyen néked a te
hited szerint.“ És meggyógyult annak szolgája, abban az órában.

Jézus meggyógyítja Péter anyósát
Mk 1,29-31; Lk 4,38-39
14 Amikor bement Jézus Péter házába, és látta, hogy annak anyósa
fekszik és lázas,
15 rátette kezét, és elhagyta őt a láz, fölkelt, és szolgált nekik.

Jézus sok beteget meggyógyít
Mk 1,32-34; Lk 4,40-41
16 Az est beálltával pedig kivittek hozzá sok ördöngöst, és egy szóval
kiűzte a tisztátalan lelkeket, és meggyógyított minden beteget;
17 hogy beteljesedjék, amit Ézsaiás próféta mondott így szólván:
„Ő vette el a mi erőtlenségünket,
és ő hordozta el a mi betegségünket.“

Jézus követése
Lk 9,57-60
18 Látván pedig Jézus a nagy sokaságot maga körül, megparancsolta,
hogy menjenek át a túlsó partra.
19 Hozzámenve egy írástudó, ezt mondta neki: „Mester, követlek téged,
akárhová mégy.“
20 Jézus pedig így válaszolt: „A rókáknak van barlangjuk, és az égi
madaraknak fészkük, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania.“
21 Egy másik a tanítványai közül ezt mondta neki: „Uram, engedd meg,
hogy előbb elmenjek, és eltemessem atyámat.“
22 Jézus pedig ezt mondta neki: „Kövess engem, és hagyd, hogy a
halottak temessék el halottaikat.“

Jézus lecsendesíti a tengert
Mk 4,35-41; Lk 4,38-39
23 Amikor hajóra szállt, követték őt tanítványai.
24 És íme, nagy vihar támadt a tengeren, annyira, hogy a hajót
elborították a hullámok, ő pedig aludt.
25 Tanítványai pedig odamentek hozzá, felköltötték, és ezt mondták:
„Uram, ments meg minket, mert elveszünk.“
26 De ő ezt mondta nekik: „Mit féltek, ó, kicsinyhitűek?“ Ekkor fölkelt,
megdorgálta a szeleket és a tengert, és nagy csendesség lett.
27 Az emberek pedig elcsodálkoztak, és mondták: „Kicsoda ez, hogy
mind a szelek, mind a tenger engedelmeskedik neki?“

Jézus meggyógyít két gadarai ördöngöst
Mk 5,1-20; Lk 8,26-39

28 Amikor eljutottak a túlsó partra, a gadaraiak tartományába, két
ördöngös ment eléje, akik a sírboltokból kijőve igen kegyetlenkedtek,
annyira, hogy senki sem mert azon az úton járni.
29 Kiáltoztak, és ezt mondták: „Mi közünk hozzád, Jézus, Istennek Fia?
Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?“
30 Tőlük távol pedig egy nagy disznónyáj legelészett.
31 Az ördögök pedig kérték őt, és ezt mondták: „Ha kiűzöl minket,
engedd meg, hogy abba a disznónyájba mehessünk!“
32 Ő pedig ezt mondta nekik: „Menjetek!“ Azok pedig kimenve, bele-
mentek a disznónyájba. És íme, az egész disznónyáj a meredekről a
tengerbe rohant, és odaveszett a vízbe.
33 A pásztorok pedig elfutottak, bementek a városba, és hírül adtak
mindent, azt is, ami az ördöngösökkel történt.
34 Íme, az egész város kiment Jézus elé, és mihelyst meglátták, kérték
őt, hogy távozzék az ő határukból.

9

Jézus meggyógyítja a gutaütöttet
Mk 2,1-12; Lk 5,17-26

1 Hajóra szállva átkelt, és elment az ő városába.
2 És íme, hoztak hozzá egy ágyban fekvő gutaütött embert. Látva Jézus
ezeknek hitét, ezt mondta a gutaütöttnek: „Bízzál, fiam! Megbocsáttattak
neked a te bűneid.“
3 Némelyek az írástudók közül ezt mondták magukban: „Ez káromlást
szól.“
4 Jézus látta a gondolataikat, és ezt mondta: „Miért gondoltok gonoszat
a ti szívetekben?
5 Mert mi könnyebb, ezt mondani: Megbocsáttattak néked a te bűneid!
vagy ezt mondani: Kelj föl és járj! –
6 Azért, hogy megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a
bűnöket megbocsátani – mondta a gutaütöttnek: Kelj föl, vedd az ágyadat
és eredj haza.“
7 És az felkelt, és hazament.
8 A sokaság pedig ezt látva elálmélkodott, és dicsőítette az Istent, hogy
ilyen hatalmat adott az embereknek.

Jézus elhívja Mátét
Mk 2,13-17; Lk 5,27-32

9 Amikor Jézus onnét továbbment, látott egy embert ülni a vámszedő
helyen, akinek Máté volt a neve, és ezt mondta neki: „Kövess engem!“ És
az felkelt, és követte őt.
10 Amikor letelepedtek a házban, sok vámszedő és bűnös jött oda,
letelepedtek Jézussal és tanítványaival az asztalhoz.
11 Látva ezt a farizeusok, ezt mondták az ő tanítványainak: „Miért eszik
mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?“
12 Jézus pedig ezt meghallotta, és ezt mondta nekik: „Nem az
egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek.

13 Menjetek el, és tanuljátok meg, mit jelent ez: »Irgalmasságot akarok
és nem áldozatot.« Mert nem az igazakat jöttem hívogatni, hanem a
bűnösöket a megtérésre.“

Jézus tanítása a böjtről
Mk 2,18-22; Lk 5,33-39

14 Akkor János tanítványai jöttek hozzá, és ezt mondták: „Miért van
az, hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem
böjtölnek?“
15 Ezt mondta nekik Jézus: „Vajon szomorkodhat-e a násznép, amíg
velük van a vőlegény? De eljönnek a napok, mikor elvétetik tőlük a
vőlegény, és akkor böjtölni fognak.
16 Senki sem rak új posztóból foltot az ócska ruhára, mert ami azt
kitoldaná, még tovább szakít a ruhából, és még nagyobb szakadás támad.
17 Új bort sem töltenek régi tömlőkbe, mert akkor a tömlők
szétszakadoznak, és a bor kiömlik, a tömlők is elvesznek; hanem az új
bort új tömlőkbe töltik, és mindkettő megmarad.“

A vérfolyásos asszony meggyógyítása. Jairus leányának feltámasztása
Mk 5,21-43; Lk 8,40-56

18 Mikor ezeket mondta, odajött egy főember, leborult előtte, és ezt
mondta: „Az én lányom éppen most halt meg, de gyere, tedd rá kezedet,
és megelevenedik.“
19 Jézus felkelt, és követte őt tanítványaival együtt.
20 És íme, egy asszony, aki tizenkét éve vérfolyásban szenvedett,
hozzáférkőzve hátulról, megérintette ruhájának szegélyét,
21 mert azt mondta magában: „Ha csak ruháját érintem is, meg-
gyógyulok.“
22 Jézus pedig megfordult, rátekintett, és ezt mondta: „Bízzál, leányom,
a hited megtartott téged.“ És meggyógyult az asszony, abban az órában.
23 Jézus a főember házához érve meglátta a sípolókat és a sokaságot,
24 és ezt mondta nekik: „Menjetek innen, mert a lány nem halt meg, csak
alszik.“ Azok kinevették őt.
25 Mikor pedig a sokaságot eltávolították, bement, megfogta a kezét, és
a lány felkelt.
26 Ez a hír elterjedt az egész tartományban.

Jézus meggyógyít két vakot
Mt 20,29-34; Mk 10,46-52; Lk 18,35-43

27 Mikor Jézus továbbment onnan, két vak követte őt, kiáltoztak, és ezt
mondták: „Könyörülj rajtunk, Dávidnak fia!“
28 Amikor bement a házba, odamentek a vakok, és ezt mondta nekik
Jézus: „Hiszitek-e, hogy én ezt megcselekedhetem?“ Ezt mondták neki:
„Igen, Uram.“
29 Akkor megérintette szemeiket, és ezt mondta: „Legyen nektek a ti
hitetek szerint.“
30 És megnyíltak szemeik, Jézus pedig rájuk parancsolt, és ezt mondta:
„Vigyázzatok, senki meg ne tudja!“
31 Azok pedig kimentek, és elterjesztették hírét az egész tartományban.

Jézus meggyógyítja az ördöngös némát
Mt 12,22-24; Mk 3,22; Lk 11,14-15

32 Mikor pedig elmentek, egy ördöngös néma embert hoztak oda hozzá.

33 Az ördögöt kiűzte, és megszólalt a néma, a sokaság pedig csodálkozva
mondta: „Soha nem láttak ilyet Izraelben!“
34 A farizeusok pedig ezt mondták: „Az ördögök fejedelme által űzi ki
az ördögöket.“

Az aratnivaló sok, a munkás kevés
Mk 6,6.34; Lk 10,1-2; Jn 4,35

35 Körüljárta Jézus a városokat és a falvakat mind, tanított a zsi-
nagógáikban, és hirdette az Isten országának evangéliumát, gyógyított
mindenféle betegséget és mindenféle erőtlenséget a nép között.
36 Mikor látta a sokaságot, könyörületességre indult rajtuk, mert
elgyötörtek és elesettek voltak, mint a pásztor nélküli juhok.
37 Ekkor ezt mondta tanítványainak: „Az aratnivaló sok, de a munkás
kevés.
38 Kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő
aratásába.“

10

Jézus kiküldi tizenkét tanítványát
Mk 6,7-11; Lk 6,13-16; 9,1-5; 10,1-12

1 Előszólította tizenkét tanítványát, hatalmat adott nekik a tisztátalan
lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és
erőtlenséget.
2 A tizenkét apostol nevei pedig ezek: első Simon, akit Péternek hívnak,
és András, az ő testvére; Jakab, Zebedeus fia és János, az ő testvére;
3 Fülöp és Bertalan, Tamás és Máté, a vámszedő; Jakab, Alfeus fia és
Lebbeus, akit Taddeusnak hívtak;
4 Simon, a kananita és Júdás, az Iskariótes, aki el is árulta őt.
5 Ezt a tizenkettőt küldte el Jézus, és megparancsolta nekik: „Pogányok
útjára ne menjetek, és samaritánusok városába ne menjetek be,
6 hanem menjetek inkább Izrael házának eltévelyedett juhaihoz.
7 Menjetek el, és prédikáljatok, mondjátok: Elközelített a mennyek
országa!
8 Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat
támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.
9 Ne szerezzetek se aranyat, se ezüstöt, se rézpénzt erszényetekbe.
10 Se útitáskát, se két ruhát, se sarut, se pálcát, mert méltó a munkás a
kenyerére.
11 Ha pedig egy városba vagy faluba bementek, tudjátok meg, ki méltó
ott erre, és maradjatok ott, amíg tovább nem indultok.
12 Ha bementek a házába, köszöntsétek.
13 És ha méltó a ház, szálljon a ti békességetek reá, ha pedig nem méltó,
a ti békességetek rátok térjen vissza.
14 Ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja a beszédeteket,
amikor kimentek abból a házból vagy városból, lábaitok porát is verjétek
le.
15 Bizony mondom néktek: az ítélet napján könnyebb lesz Sodoma és
Gomora földjének dolga, mint annak a városnak.
16 Íme, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé, legyetek
azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok.
17 Óvakodjatok az emberektől, mert törvényszékre adnak titeket, és
gyülekezeteikben megostoroznak titeket,

18 helytartók és királyok elé visznek érettem, bizonyságul maguknak és
a pogányoknak.
19 Amikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, miképpen vagy mit
szóljatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok.
20 Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem Atyátoknak Lelke az, aki
szól tibennetek.
21 Halálra adja majd testvér testvérét, atya gyermekét, gyermekek
támadnak szüleik ellen, és megöletik őket.
22 Gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért, de aki mindvégig
megáll, az megtartatik.
23 Amikor pedig egy városban üldöznek titeket, szaladjatok a másikba.
Mert bizony mondom néktek, be sem járjátok Izrael városait, mire az
Emberfia eljön.
24 Nem följebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az ő uránál.
25 Elég a tanítványnak, ha olyan, mint a mestere, és a szolga, mint
az ő Ura. Ha a házigazdát Belzebubnak hívták, mennyivel inkább az ő
házanépét?
26 Ezért ne féljetek tőlük. Mert nincs olyan rejtett dolog, ami napfényre
ne jönne, és olyan titok, ami ki ne tudódnék.
27 Amit nektek a sötétben mondok, azt a világosságban mondjátok el;
amit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek.
28 Ne féljetek azoktól, akik a testet ölik meg, de a lelket meg nem ölhetik.
Hanem attól féljetek inkább, aki mind a lelket, mind a testet elveszítheti
a gyehennában.
29 Ugye két verebecskét meg lehet venni egy fillérért, és egy sem esik
közülük a földre a ti Atyátok akarata nélkül?
30 Nektek még a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva.
31 Ne féljetek tehát: ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.
32 Aki tehát vallást tesz énrólam az emberek előtt, én is vallást teszek
arról az én mennyei Atyám előtt,
33 aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az
én mennyei Atyám előtt.
34 Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre.
Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy fegyvert.
35 Mert azért jöttem,
»hogy meghasonlást támasszak az ember és az atyja,
a leány és az anyja,
a meny és az anyósa közt,
36 és hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe.«
37 Aki inkább szereti atyját és anyját, mint engem, nem méltó énhozzám;
és aki inkább szereti fiát és lányát, mint engem, nem méltó énhozzám;
38 és aki nem veszi föl az ő keresztjét, és nem követ engem, nem méltó
énhozzám.
39 Aki megtalálja életét, elveszíti azt, és aki elveszíti az ő életét
énérettem, megtalálja azt.
40 Aki titeket befogad, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja
be, aki engem küldött.
41 Aki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának jutalmát veszi;
és aki befogadja az igazat igaznak nevében, igaznak jutalmát veszi.
42 Aki inni ad egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet, mert
az én tanítványom, bizony mondom néktek, el nem vesztheti jutalmát.“

11

Keresztelő János kérdése és Jézus válasza
Lk 7,18-30

1 Amikor elvégezte Jézus a tizenkét tanítványnak adott utasítást, elment
onnan, hogy tanítson és prédikáljon a városokban.
2 János pedig, amikor a fogságban ülve hallott Krisztus cselekedeteiről,
elküldött hozzá kettőt tanítványai közül.
3 Ezt mondta neki: „Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy pedig mást
várjunk?“
4 Jézus ezt mondta nekik: „Menjetek el, és jelentsétek Jánosnak, amiket
hallotok és láttok:
5 a vakok látnak, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a
süketek hallanak, a halottak feltámadnak, és a szegényeknek evangélium
hirdettetik.
6 Boldog, aki énbennem meg nem botránkozik.“
7 Amikor pedig ezek elmentek, Jézus beszélni kezdett a sokasághoz
Jánosról: „Mit mentetek ki látni a pusztába? Nádszálat, amit a szél
hajtogat?
8 Vagy mit mentetek ki látni? Puha ruhába öltözött embert? Akik puha
ruhákat viselnek, királyok palotáiban vannak.
9 Vagy mit mentetek ki látni? Prófétát? Bizony mondom néktek,
prófétánál is nagyobbat.
10 Mert ő az, akiről meg van írva:

»Íme, elküldöm követemet a te arcod előtt,
aki elkészíti előtted utadat.«

11 Bizony mondom néktek: az asszonyoktól születettek között nem
támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki a legkisebb a mennyek
országában, nagyobb nála.
12 Keresztelő János idejétől fogva mind a mai napig erőszakoskodnak a
mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt.
13 Mert minden próféta, és a törvény Jánosig ezt prófétálta.
14 És ha tudni akarjátok, ő Illés, akinek el kell jönnie.
15 Akinek van füle a hallásra, hallja meg.
16 Kihez hasonlítsam ezt a nemzetséget? Hasonlatos a gyermekekhez,
akik a piacon ülnek, és kiáltoznak társaiknak:

17 »Sípoltunk nektek
és nem táncoltatok;
siralmas énekeket énekeltünk nektek,
és nem sírtatok.«

18 Mert eljött János, aki nem eszik, nem iszik, és ezt mondják: Ördög van
benne.
19 Eljött az Emberfia, aki eszik és iszik, és ezt mondják: Íme, a nagyétkű
és részeges ember, a vámszedők és bűnösök barátja. De a bölcsesség fiai
igazolni fogják.“

Jézus kárhoztatja a meg nem térő városokat
Lk 10,13-15

20 Ekkor elkezdett szemrehányást tenni azoknak a városoknak, melyek-
ben a legtöbb csoda történt, hogy nem tértek meg:
21 „Jaj néked, Korazin! Jaj néked, Bétsaida! Mert ha Tíruszban és
Szidónban történtek volna azok a csodák, amelyek bennetek voltak, rég
megtértek volna gyászruhában és hamuban.

22 De mondom nektek: Tírusznak és Szidónnak könnyebb dolga lesz az
ítélet napján, mint nektek.
23 Te is Kapernaum, aki az égig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz
megaláztatni! Mert ha Sodomában történtek volna azok a csodák,
amelyek tebenned történtek, mind a mai napig megmaradt volna.
24 De mondom nektek, hogy Sodoma földjének könnyebb dolga lesz az
ítélet napján, mint neked.“

Jézus hálaadása és hívó szava
Lk 10,21-22

25 Abban az időben így szólt Jézus, és ezt mondta: „Hálát adok néked,
Atyám, mennynek és földnek Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és
értelmesek elől, és a kicsinyeknek jelentetted ki.
26 Igen, Atyám, mert így volt kedves előtted.
27 Mindent nekem adott át Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az
Atya, és az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja
kijelentetni.
28 Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok
terhelve, és én megnyugtatlak titeket.
29 Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy
szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok lelketeknek.
30 Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.“

12

Kalásztépés szombaton
Mk 2,23-28; Lk 6,1-5

1 Abban az időben Jézus a vetéseken át haladt szombatnapon,
tanítványai pedig megéheztek, és elkezdték a kalászokat tépni és enni.
2 Látták ezt a farizeusok és ezt mondták neki: „Íme, a tanítványaid azt
cselekszik, amit nem szabad szombatnapon cselekedni.“
3 Ő pedig ezt válaszolta nekik: „Nem olvastátok, mit tett Dávid, amikor
megéhezett ő, és akik vele voltak?
4 Hogyan ment be az Isten házába, és ette meg a szentelt kenyereket,
amelyeket nem volt szabad megenni neki, sem azoknak, akik ővele voltak,
csak a papoknak?
5 Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombatnapon megtörik a
papok a szombatot a templomban, és nem vétkeznek?
6 Mondom nektek, hogy még a templomnál is nagyobb van itt.
7 Ha pedig tudnátok, mi ez: »Irgalmasságot akarok és nem áldozatot« –
nem ítéltétek volna el az ártatlanokat.
8 Mert a szombatnak is Ura az Emberfia.“

Jézus meggyógyítja az elszáradt kezű embert szombatnapon
Mk 3,1-6; Lk 6,6-11

9 Továbbmenve onnan elment a zsinagógába.
10 És íme, ott volt egy elszáradt kezű ember. És megkérdezték őt:
„Szabad-e szombatnapon gyógyítani?“ – hogy vádolhassák őt.
11 Ő pedig ezt mondta nekik: „Kicsoda közületek az az ember, akinek
van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, nem ragadja meg,
és nem húzza ki?
12 Az ember pedig mennyivel drágább a juhnál? Szabad tehát szombat-
napon jót cselekedni.“

13 Ekkor ezt mondta ennek az embernek: „Nyújtsd ki a kezedet.“ Az
kinyújtotta, és olyan éppé lett, mint a másik.
14 A farizeusok pedig kimentek, tanácsot tartottak ellene, hogyan
veszíthetnék el őt.
15 Jézus észrevette ezt, és eltávozott onnan. Nagy sokaság követte őt,
és ő meggyógyította mindnyájukat.
16 Megfenyegette őket, hogy hírét el ne terjesszék;
17 hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta mondása, aki így szólt:
18 „Íme, az én szolgám, akit választottam,
aki én szeretek, akiben az én lelkem kedvét leli!
Lelkemet adom belé,
és ítéletet hirdet a pogányoknak.
19 Nem verseng, és nem kiált,
az utcákon senki nem hallja szavát.
20 A megrepedezett nádat nem töri el,
a pislogó gyertyabelet nem oltja ki,
míg diadalra nem viszi az ítéletet.
21 És az ő nevében reménykednek majd a pogányok.“

Jézust Belzebub szövetségesének mondják
Mk 3,22-30; Lk 11,14-23; 12,10; Mt 9,32-34; Lk 6,43-45

22 Akkor egy vak és néma ördöngöst hoztak hozzá, és meggyógyította
őt annyira, hogy a vak és néma ember attól fogva beszélt és látott.
23 Elálmélkodott az egész sokaság, és ezt mondta: „Vajon nem ő
Dávidnak Fia?“
24 A farizeusok hallották ezt, és ezt mondták: „Nem ő űzi ki az
ördögöket, hanem Belzebubbal, az ördögök fejedelmének segítségével
teszi ezt.“
25 Jézus pedig ismerve gondolataikat ezt mondta: „Minden ország,
amely magával meghasonlik, elpusztul, és egy város vagy egy háznép sem
maradhat fenn, amely meghasonlik önmagával.
26 Ha pedig a Sátán Sátánt űz ki, önmagával hasonlott meg, és akkor
hogyan maradhat fenn országa?
27 És ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik
ki? Ezért ők maguk lesznek a ti bíráitok.
28 Ha pedig én Istennek Lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor kétség
nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.
29 Vagy hogyan mehet be valaki a hatalmasnak házába, és rabolhatja el
annak kincseit, hacsak meg nem kötözi előbb a hatalmast, és akkor rabolja
ki annak házát?
30 Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, tékozol.
31 Azt mondom ezért nektek: Minden bűn és káromlás megbocsáttatik
az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg az em-
bereknek.
32 Még aki az Emberfia ellen szól, annak is megbocsáttatik, de aki
a Szentlélek ellen szól, annak sem ezen, sem a másvilágon meg nem
bocsáttatik.
33 Vagy legyetek jó fák, és teremjetek jó gyümölcsöt, vagy legyetek
romlott fák, és teremjetek romlott gyümölcsöt, mert gyümölcséről ismerik
meg a fát.
34 Mérges kígyóknak fajzatai, hogyan szólhattok jókat, holott gonoszak
vagytok? Mert a szívnek teljességéből szól a száj.

35 A jó ember a szívének jó kincseiből hozza elő a jókat, a gonosz ember
a szívének gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat.
36 De mondom néktek: minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az
emberek, számot adnak majd az ítélet napján.
37 Mert a beszédedből ismernek meg igaznak, és a beszédedből ismernek
meg hamisnak."

Jézustól jelt kívánnak
Lk 11,16; 11,29-32; 11,24-26; Mk 16,1-4; Mk 8,11-12

38 Ekkor feleltek neki némelyek az írástudók és farizeusok közül, és ezt
mondták: „Mester, jelt akarunk látni tőled."
39 Ő pedig ezt felelte nekik: „E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván,
és nem adatik neki más jel, csak a Jónás prófétának jele.
40 Mert amint Jónás három éjjel és három nap volt a cethal gyomrában,
úgy az Emberfia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.
41 Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a
nemzetséggel, és elítélik ezt, mert ők megtértek Jónás prédikálására; És
íme, itt nagyobb van, mint Jónás.
42 Dél királynője felkel majd az ítéletkor ezzel a nemzetséggel együtt,
és elítéli ezt, mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallhassa Salamon
bölcsességét; És íme, nagyobb van itt Salamonnál.
43 Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli
helyeken jár nyugalmat keresve, és nem talál.
44 Akkor ezt mondja: Visszatérek a házamba, ahonnan kijöttem. És
odamenve üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt.
45 Akkor elmegy, és vesz maga mellé másik hét lelket, gonoszabbakat
magánál, és bemenve ott laknak, és ennek az embernek utolsó állapota
gonoszabb lesz az elsőnél. Így lesz ezzel a gonosz nemzetséggel is."

Jézus igazi rokonai
Mk 3,31-35; Lk 8,19-21

46 Mikor pedig még beszélt a sokaságnak, íme, anyja és testvérei álltak
meg odakinn, és beszélni akartak vele.
47 Szólt neki valaki: „Íme, anyád és testvéreid odakinn állnak, és
beszélni akarnak veled."
48 Ő pedig így felelt annak, aki szólt: „Ki az én anyám, és kik az én
testvéreim?"
49 És kezét kinyújtva tanítványai felé, ezt mondta: „Íme, az én anyám
és az én testvéreim!
50 Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nekem fivérem,
nővérem és az én anyám."

13

A magvető
Mk 4,1-20.25; Lk 8,4-15.18

1 Azon a napon kiment Jézus a házból, és leült a tenger mellett.
2 Nagy sokaság gyűlt köréje, akkora, hogy bement a hajóba leülni, az
egész sokaság pedig a parton állt.
3 Sokat beszélt nekik példázatokban: „Íme, kiment a magvető vetni,
4 és amikor vetett, némely mag az útszélre esett, s jöttek a madarak,
felkapdosták azt.

5 Némely pedig a köves helyre esett, ahol nem sok föld volt, és hamar
kikelt, mivel nem volt mélyen a földben.
6 De amikor a nap felkelt, kiégett, és mivel nem volt gyökere, elszáradt.
7 Némelyek pedig tövisek közé estek, és a tövisek fölnövekedve
megfojtották azt.
8 Némely pedig a jó földbe esett, és gyümölcsöt termett, némely
százannyit, némely hatvanannyit, némely pedig harmincannyit.
9 Akinek van füle a hallásra, hallja meg!“
10 A tanítványok odamentek hozzá, és ezt mondták neki: „Miért beszélsz
hozzájuk példázatokban?“
11 Ő pedig ezt felelte nekik: „Azért, mert nektek megadatott, hogy
megértsétek a mennyek országának titkait, őnekik pedig nem adatott meg.
12 Mert akinek van, annak adatik, és bővölködik, de akinek nincs, attól
az is elvétetik, amije van.
13 Azért szólok nekik példázatokban,
mert látván nem látnak,
és hallván nem hallanak, sem nem értenek.
14 És beteljesedik rajtuk Ézsaiás jövendölése, amely ezt mondja:
»Hallván halljatok, és ne értsetek,
és látván lássatok, és ne ismerjetek!
15 Mert megkövéredett e nép szíve,
füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták,
hogy valami módon ne lássanak szemeikkel,
ne halljanak füleikkel,
és ne értsenek szívükkel,
és meg ne térjenek,
és meg ne gyógyítsam őket.«
16 A ti szemeitek boldogok, hogy látnak, és a ti füleitek, hogy hallanak.
17 Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni,
amiket ti láttok, és nem látták, és hallani, amiket ti hallotok, és nem
hallották.
18 Ti tehát halljátok meg a magvető példázatát!
19 Ha valaki hallja az igét a mennyeknek országáról, és nem érti, eljön
a gonosz, és elkapja azt, ami az ő szívébe van elvetve. Ez az, amelyik az
útfélre esett.
20 Amelyik pedig a köves helyre esett, az az, aki hallja az igét, és mindjárt
örömmel fogadja,
21 de nincs gyökere benne, hanem csak ideigvaló, mihelyst pedig
nyomorgatás vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal megbotránkozik.
22 Amelyik pedig a tövisek közé esett, az az, aki hallja az igét, de a
világnak gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az igét, és nem
terem gyümölcsöt.
23 Amely pedig a jó földbe esett, az az, aki hallja is, és érti is az
igét, gyümölcsöt is terem, némelyik százannyit, némelyik hatvanannyit,
némelyik pedig harmincannyit.“

A búza és a konkoly

24 Más példázatot is mondott nekik: „Hasonlatos a mennyek országa
ahhoz az emberhez, aki földjébe jó magot vetett.
25 De amikor az emberek aludtak, eljött az ellensége, konkolyt vetett a
búza közé, és elment.

26 Amikor pedig felnövekedett a vetés, és gyümölcsöt termett, akkor
meglátszott a konkoly is.
27 A gazda szolgái ekkor odamentek hozzá, és ezt mondták neki: Uram,
nem tiszta magot vetettél földedbe? Honnan van benne a konkoly?
28 Ő pedig ezt mondta nekik: Valamelyik ellenség cselekedte azt. A
szolgái ezt mondták neki: Akarod-e, hogy elmenjünk, és összeszedjük a
konkolyt?
29 Ő pedig azt mondta: Nem. Mert amikor összeszeditek a konkolyt,
azzal együtt talán a búzát is kiszaggatjátok.
30 Hagyjátok, hogy együtt nőjön mindkettő az aratásig, és az aratás
idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először
a konkolyt, és kössétek kévébe, hogy elégessétek; a búzát pedig
takarítsátok be csűrömbe.“

A mustármag és a kovász
Mk 4,31-32; Lk 13,18-21

31 Más példázatot is mondott nekik: „Hasonlatos a mennyeknek országa
a mustármaghoz, melyet fog az ember, és elvet a mezejébe.
32 Az kisebb ugyan minden magnál, de amikor felnő, nagyobb a
veteményeknél, és fává lesz, úgyhogy reá szállnak az égi madarak, és
fészket raknak ágain.“
33 Más példázatot is mondott nekik: „Hasonlatos a mennyeknek országa
a kovászhoz, amelyet fog az asszony, három mérce lisztbe belekever,
amitől az egész megkel.“
34 Mindezeket példázatokban mondta Jézus a sokaságnak, és példázat
nélkül semmit sem mondott nekik,
35 hogy beteljesedjék, amit a próféta mondott:
„Megnyitom a számat példázatokra,
és feltárom, amik e világ alapítása óta rejtve vannak.“

A búza és a konkoly példázatának értelme

36 Ekkor elbocsátotta Jézus a sokaságot, és bement a házba. Tanítványai
odamentek hozzá, és ezt mondták: „Magyarázd meg nekünk a szántóföld
konkolyáról szóló példázatot!“
37 Ő pedig így felelt nekik: „Aki a jó magot veti, az az Emberfia,
38 a szántóföld pedig a világ, a jó mag az Isten országának fiai, a konkoly
pedig a gonosznak fiai.
39 Az ellenség, aki a konkolyt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ
vége, az aratók pedig az angyalok.
40 Ahogyan összegyűjtik a konkolyt és megégetik, úgy lesz a világ
végén.
41 Az Emberfia elküldi angyalait, és az országából összegyűjtenek
minden botránkozást okozót és mindenkit, aki gonoszságot cselekedett,
42 és tüzes kemencébe vetik őket: ott lesz sírás és fogcsikorgatás.
43 Akkor az igazak fénylenek, mint a nap Atyjuk országában. Akinek
van füle a hallásra, hallja meg!

Az elrejtett kincs, az igazgyöngy és a háló

44 „Ismét hasonlatos a mennyek országa a szántóföldben elrejtett
kincshez, amelyet megtalált az ember, elrejti, örömében elmegy, eladja
mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet.
45 Ismét hasonlatos a mennyek országa a kereskedőhöz, aki igaz-
gyöngyöket keres.

46 Amikor egy drágagyöngyöt talál, mindenételadja, amije van, és
megveszi azt.
47 Szintén hasonlatos a mennyeknek országa a tengerbe vetett hálóhoz,
amely mindenféle fajta halat összefog.
48 Miután megtelik, kivonják a partra a halászok, és leülve, a jókat
edényekbe gyűjtik, a hitványakat pedig kidobják.
49 Így lesz a világnak végén is: Eljönnek majd az angyalok, és
kiválasztják a gonoszakat az igazak közül.
50 És tüzes kemencébe vetik őket, ott lesz sírás és fogcsikorgatás.“
51 Azután Jézus ezt kérdezte tőlük: „Megértettétek mindezeket?“ Azok
ezt mondták: „Megértettük, Uram.“
52 Ő pedig ezt mondta nekik: „Ezért minden írástudó, aki ismeri a
mennyek országáról szóló tanítást, hasonlatos az olyan gazdához, aki ót
és újat hoz elő éléskamrájából.“

Jézus Názáretben

53 És történt, hogy amikor Jézus elmondta ezeket a példázatokat, elment
onnan.
54 És hazájába érve, tanította őket a zsinagógában, úgy, hogy
álmélkodtak, és ezt mondták: „Honnan van ebben ez a bölcsesség és
az erő?
55 Nem ő annak az ácsmesternek a fia? Nem az ő anyját hívják
Máriának, és az ő testvéreit Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak?
56 És nővérei is nem mind közöttünk élnek? Honnan vette mindezeket?“
57 És megbotránkoztak őbenne. Jézus pedig ezt mondta nekik: „A
prófétának csak az ő hazájában és házában nincs tisztessége.“
58 Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt.

14

Keresztelő János halála
Mk 6,14.17-29; Lk 9,7-9; 3,19-20

1 Abban az időben Heródes negyedes fejedelem meghallotta Jézus hírét,
2 és ezt mondta szolgáinak: „Ez Keresztelő János: ő támadt fel a halálból,
és ezért működnek benne az erők.“
3 Mert Heródes elfogatta Jánost, és megkötözve tömlöcbe vettette
Heródiás kedvéért, testvérének, Fülöpnek feleségéért.
4 Mert azt mondta neki János: „Nem szabad neked ővele élned.“
5 De amikor meg akarta öletni, félt a sokaságtól, mert prófétának
tartották őt.
6 Hanem amikor Heródes születésnapját ünnepelték, táncolt Heródes
lánya őelőttük, és megtetszett Heródesnek.
7 Ezért esküvel fogadta, hogy amit kér, megadja neki.
8 A leány pedig anyja rábeszélésére ezt mondta: „Add ide nekem egy
tálban Keresztelő János fejét.“
9 Megszomorodott a király, de esküje és a vendégek miatt megparancsolta, hogy adják oda.
10 Elküldetett, hogy fejét vegyék Jánosnak a tömlöcben,
11 elhozták a fejét egy tálban, odaadták a leánynak, ő pedig odavitte az
anyjának.
12 Azután eljöttek tanítványai, elvitték a testet, és eltemették. Majd
elmentek, és jelentették Jézusnak.

Az ötezer ember megvendégelése
Mk 6,34-44; Lk 9,10-17; Jn 6,1-15

13 Amikor ezt meghallotta Jézus, elment onnan hajón egy puszta helyre egyedül. A sokaság ezt meghallva gyalog követte őt a városokból.
14 Amikor kiszállt Jézus, látta a nagy sokaságot, megszánta őket, és betegeiket meggyógyította.
15 Mikor pedig esteledett, odamentek hozzá tanítványai, és ezt mondták: „Puszta hely ez, és az idő már későre jár. Bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek el a falvakba, és vegyenek maguknak eleséget.“
16 Jézus pedig ezt mondta nekik: „Nem szükséges elmenniük, adjatok nekik ti enni.“
17 Azok pedig ezt mondták neki: „Nincsen itt csupán öt kenyerünk és két halunk.“
18 Ő pedig ezt mondta: „Hozzátok ide hozzám.“
19 Akkor megparancsolta a sokaságnak, hogy üljenek le a fűre, vette az öt kenyeret és a két halat, szemeit az égre emelte, hálát adott, megszegte a kenyereket, a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak.
20 Mindnyájan ettek és jóllaktak, felszedték a maradék darabokat, tizenkét teli kosárral.
21 Akik pedig ettek, mintegy ötezren voltak férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül.

Jézus a tengeren jár
Mk 6,45-52; Jn 6,16-21

22 Mindjárt ezután Jézus kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak be a hajóba, és menjenek át a túlsó partra, míg ő elbocsátja a sokaságot.
23 És amint elbocsátotta a sokaságot, felment a hegyre magányosan imádkozni. Mikor pedig beesteledett, egyedül volt ott.
24 A hajó pedig ekkor már a tenger közepén volt, a haboktól háborgattatva, mert a szél szembe fújt.
25 Az éjszaka negyedik részében hozzájuk ment Jézus a tengeren járva.
26 Amikor látták a tanítványok, hogy a tengeren jár, megrémültek, és azt mondták, hogy kísértet, és félelmükben kiáltoztak.
27 Jézus azonnal hozzájuk szólt, és ezt mondta: „Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!“
28 Péter ekkor így felelt neki: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy hozzád mehessek a vízen.“
29 Ő pedig ezt mondta: „Jöjj!“
És Péter kiszállt a hajóból, hogy a vizeken járva Jézushoz menjen.
30 De amikor látta a nagy szelet, megrémült, és amikor merülni kezdett, felkiáltott: „Uram, tarts meg engem!“
31 Jézus pedig azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?“
32 Amikor beléptek a hajóba, elállt a szél.
33 A hajóban levők pedig odamentek hozzá, leborultak előtte és mondták: „Bizony, Isten Fia vagy.“

Jézus sok beteget meggyógyít
Mk 6,53-56

34 És átkelve a tavon eljutottak Genezáret földjére.
35 Amikor megismerték őt annak a helynek lakosai, szétküldték hírét az egész környékben, és minden beteget odavittek hozzá.

36 Kérték, hogy csak ruhájának peremét érinthessék meg. Akik
megérintették, mindnyájan meggyógyultak.

15

Jézus tanítása a tisztaságról
Mk 7,1-23

1 Akkor írástudók és farizeusok jöttek Jézushoz Jeruzsálemből, és ezt
mondták:
2 „Miért hágják át tanítványaid az ősök rendeléseit? Mert nem mossák
meg kezeiket, amikor enni akarnak.“
3 Ő pedig így felelt nekik: „Ti meg miért hágjátok át Isten parancsolatait
a ti rendeléseitek által?
4 Mert Isten parancsolta ezt: »Tiszteld atyádat és anyádat«, és »aki
atyját vagy anyját szidalmazza, halállal lakoljon.«
5 Ti pedig ezt mondjátok: Aki atyjának vagy anyjának ezt mondja:
Áldozati ajándék az, amivel megsegíthetnélek, annak nem kell tisztelnie
többé az ő atyját vagy anyját.
6 Ezzel érvénytelenné tettétek az Isten parancsolatait a ti rendeléseitek
által.
7 Képmutatók, igazat prófétált felőletek Ézsaiás:
8 »Ez a nép szájával közelít hozzám, és ajkával tisztel engemet,
szíve pedig távol van tőlem.
9 Pedig hiába tisztelnek engem,
ha oly tudományokat tanítanak, melyek embereknek parancsolatai.«“
10 És odahívta a sokaságot, és ezt mondta nekik: „Halljátok és értsétek
meg:
11 Nem az fertőzi meg az embert, ami a szájon bemegy, hanem ami kijön
a szájából, az fertőzi meg az embert.“
12 Akkor odamentek tanítványai hozzá, és ezt mondták neki: „Tudod,
hogy a farizeusok e beszédet hallva megbotránkoztak?“
13 Ő pedig ezt felelte: „Minden palántát, amelyet nem az én mennyei
Atyám plántált, ki fognak tépni.
14 Hagyjátok őket, vakoknak vak vezetői ők! Ha pedig vak vezeti a vakot,
mindketten a verembe esnek.“
15 Péter pedig ezt mondta neki: „Magyarázd meg nekünk ezt a
példázatot!“
16 Jézus erre ezt mondta: „Még ti sem értitek?
17 Nem értitek, hogy minden, ami a szájon bemegy, a gyomorba jut, és
az árnyékszékbe kerül?
18 Ami azonban a szájból jön ki, a szívből származik, és ezek fertőzik
meg az embert.
19 Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok,
házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok,
káromlások.
20 Ezek fertőzik meg az embert. De az, hogy mosdatlan kézzel eszik, nem
fertőzi meg az embert.“

A kánaáni asszony
Mk 7,24-30

21 Elment onnan Jézus Tírusz és Szidón vidékeire.

22 És íme, egy kánaáni asszony jött ki abból a tartományból, és így
kiáltott neki: „Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtam! Leányomat gonoszul
gyötri az ördög.“
23 Ő pedig egy szót sem felelt neki. Tanítványai odamentek hozzá, és
kérték őt: „Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik.“
24 Ő pedig ezt mondta: „Nem küldettem, csak Izrael házának elveszett
juhaihoz.“
25 Az asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: „Uram, légy
segítségül nekem!“
26 Ő pedig ezt felelte: „Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek
vetni.“
27 Az pedig így felelt: „Úgy van, Uram! De hiszen az ebek is esznek a
morzsákból, amelyek az uruknak asztaláról lehullanak.“
28 Ekkor így felelt neki Jézus: „Ó, asszony! Nagy a te hited! Legyen
neked akaratod szerint.“ És meggyógyult a leánya abban a pillanatban.

Négyezer ember megvendégelése
Mk 7,31-37; 8,1-10

29 Onnan eltávozva elment Jézus a Galileai-tenger mellé, felment a
hegyre, és ott leült.
30 Nagy sokaság ment hozzá, vittek magukkal sántákat, vakokat,
némákat, csonkákat és sok más beteget. Odahelyezték őket Jézus lábai
elé, és meggyógyította őket.
31 Úgy, hogy a sokaság álmélkodott, látva, hogy a némák beszélnek, a
csonkák felépülnek, a sánták járnak, a vakok látnak, és dicsőítették Izrael
Istenét.
32 Jézus pedig odahívta tanítványait, és ezt mondta: „Szánakozom e
sokaságon, mert három napja immár, hogy velem vannak, és nincs mit
enniük. Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy valamiképpen
kidőljenek az úton.“
33 Tanítványai ezt mondták neki: „Honnan volna e pusztában annyi
kenyerünk, hogy jóllakassunk ilyen nagy sokaságot?“
34 Jézus ezt mondta nekik: „Hány kenyeretek van?“ Ők pedig így feleltek:
„Hét, és néhány halunk.“
35 És megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földön,
36 azután vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adva megtörte,
tanítványainak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak.
37 Mindnyájan ettek, és jóllaktak, azután fölszedték a maradék
darabokat, hét teli kosárral.
38 Akik pedig ettek, négyezren voltak férfiak, asszonyokon és gyer-
mekeken kívül.
39 Ezek után elbocsátotta a sokaságot, beszállt a hajóba, és elment
Magdala vidékére.

16

A farizeusok jelt kívánnak
Mk 8,11-21; Lk 11,16-29; Mt 12,38-39

1 Odamentek hozzá a farizeusok és a szadduceusok, meg akarták
kísérteni, és kérték őt, hogy mutasson nekik mennyei jelt.
2 Ő pedig így felelt nekik: „Amikor esteledik, azt mondjátok: Szép idő
lesz, mert vörös az ég.

3 Reggel pedig: Ma zivatar lesz, mert az ég borús és vörös. Képmutatók,
az ég ábrázatát meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok?
4 E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván, és nem adatik néki jel, csak
Jónás prófétának jele.“ És otthagyva őket, elment.
5 Tanítványai a túlsó partra mentek, és elfelejtettek kenyeret vinni
magukkal.
6 Jézus pedig mondta nekik: „Vigyázzatok, és őrizkedjetek a farizeusok
és szadduceusok kovászától!“
7 Ők pedig tanakodtak maguk között, és ezt mondták: „Nem hoztunk
kenyeret magunkkal.“
8 Jézus meghallotta ezt, és mondta nekik: „Miért tanakodtok magatok
között, ó kicsinyhitűek, hogy kenyeret nem hoztatok magatokkal?
9 Mégsem értitek? Nem is emlékeztek az ötezernek öt kenyerére, és
hogy hány kosarat töltöttetek meg?
10 Sem a négyezernek hét kenyerére, és hogy hány kosarat töltöttetek
meg?
11 Hogyan lehet, hogy nem értitek meg, hogy nem a kenyérről beszéltem
nektek, mikor mondtam, hogy őrizkedjetek a farizeusok és szadduceusok
kovászától?“
12 Ekkor értették meg, hogy nem arról szólt, hogy a kenyér kovászától
őrizkedjenek, hanem a farizeusok és szadduceusok tudományától.

Péter vallástétele
Mk 8,27-30; Lk 9,18-21

13 Mikor pedig Jézus Cezárea Filippi környékére ment, megkérdezte
tanítványait: „Engem, az Emberfiát kinek mondanak az emberek?“
14 Ők pedig ezt mondták: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások
Illésnek; némelyek pedig Jeremiásnak vagy egynek a próféták közül.“
15 Erre ezt mondta nekik: „Ti kinek mondotok engem?“
16 Simon Péter felelt, és ezt mondta: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten
Fia.“
17 Jézus így felelt neki: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és
vér jelentette ezt ki neked, hanem az én mennyei Atyám.
18 De én is mondom neked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán
építem fel az anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta
diadalmat.
19 És neked adom a mennynek országának kulcsait, és amit megkötsz
a földön, a mennyekben is kötve lesz, és amit feloldasz a földön, a
mennyekben is oldva lesz.“
20 Azután megparancsolta tanítványainak, hogy senkinek se mondják,
hogy ő a Jézus Krisztus.

Jézus először szól nyíltan haláláról és feltámadásáról
Mk 8,31-33; Lk 9,22

21 Ettől fogva kezdte Jézus jelenteni tanítványainak, hogy neki
Jeruzsálembe kell mennie, sokat szenvednie a vénektől, a főpapoktól és
az írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon föl kell támadnia.
22 Péter ekkor odafordult hozzá, és megfeddte őt: „Mentsen Isten, Uram!
Ez nem eshet meg veled!“
23 Ő pedig megfordult, és ezt mondta Péternek: „Távozz tőlem, Sátán,
bántasz engem, mert nem az Isten dolgaira gondolsz, hanem az emberi
dolgokra.“

Jézus követése
Mk 8,34 – 9,1; Lk 9,22

24 Ekkor mondta Jézus tanítványainak: „Ha valaki énutánam akar jönni,
tagadja meg magát, vegye föl az ő keresztjét, és kövessen engem.
25 Mert aki meg akarja tartani életét, elveszíti azt, aki pedig elveszíti
életét énérettem, megtalálja azt.
26 Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az
ő lelkében kárt vall? Vagy milyen váltságot adhat az ember a lelkéért?
27 Mert az Emberfia eljön Atyjának dicsőségében angyalaival, és akkor
megfizet mindenkinek cselekedete szerint.
28 Bizony mondom néktek: azok között, akik itt állnak, vannak
némelyek, akik nem kóstolják meg a halált, amíg meg nem látják az
Emberfiát eljönni az ő országában.“

17

Jézus megdicsőülése
Mk 9,2-13; Lk 9,28-36

1 Hat nap múlva magához vette Jézus Pétert, Jakabot és annak testvérét
Jánost, és felvitte őket magával egy magas hegyre.
2 Elváltozott előttük, és arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig fehér
lett, mint a fényesség.
3 És íme, megjelent neki Mózes és Illés, akik beszéltek vele.
4 Péter pedig megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: „Uram, jó nekünk itt
lennünk. Ha akarod, építünk itt három hajlékot, neked egyet, Mózesnek
is egyet, Illésnek is egyet.“
5 Még beszélt, mikor fényes felhő borította be őket, és íme, szózat szólt
a felhőből, mondván: „Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm:
őt hallgassátok!“
6 És a tanítványok, amint ezt hallották, arcra estek, és igen
megrémültek.
7 Jézus pedig odament hozzájuk, megérintette őket, és ezt mondta:
„Keljetek fel, és ne féljetek!“
8 Mikor pedig szemeiket felemelték, senkit sem láttak, csak Jézust
egyedül.
9 Mikor a hegyről lejöttek, megparancsolta nekik Jézus: „Senkinek se
mondjátok el, amit láttatok, amíg fel nem támadt az Emberfia a halálból.“
10 És megkérdezték őt tanítványai: „Miért mondják akkor az írástudók,
hogy előbb Illésnek kell eljönnie?“
11 Jézus pedig így felelt nekik: „Illés bizony eljön előbb, és mindent
helyreállít.
12 De mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel őt,
hanem azt művelték vele, amit csak akartak. Ugyanígy az Emberfiának is
szenvednie kell majd miattuk.“
13 Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szólt
nekik.

A holdkóros fiú meggyógyítása
Mk 9,14-29; Lk 9,37-43a

14 Amikor a sokasághoz értek, egy ember jött hozzá, és térdre esett
előtte,

15 és ezt mondta: „Uram, könyörülj az én fiamon, mert holdkóros, és
kegyetlenül szenved, mivel gyakran esik tűzbe, és gyakran esik vízbe.
16 Elvittem őt tanítványaidhoz, és nem tudták meggyógyítani.“
17 Jézus pedig erre ezt mondta: „Ó, hitetlen és elfajult nemzedék! Vajon
meddig leszek veletek? Vajon meddig szenvedlek titeket? Hozzátok őt ide
nekem!“
18 És megdorgálta őt Jézus, és kiment belőle az ördög, a gyermek pedig
meggyógyult még abban az órában.
19 Ekkor a tanítványok mikor magukban voltak, odamentek Jézushoz, és
ezt kérdezték tőle: „Mi miért nem tudtuk ezt kiűzni?“
20 Jézus pedig ezt mondta nekik: „A hitetlenségetek miatt. Mert bizony
mondom néktek: ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, és azt
mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! – odamenne, és semmi
sem volna lehetetlen nektek.
21 Ez a fajta pedig nem megy ki, csak könyörgés és böjtölés által.“

Jézus másodszor szól haláláról és feltámadásáról
Mk 9,30-32; Lk 9,43b-45

22 Amikor pedig Galileában jártak, ezt mondta nekik Jézus: „Az
Emberfia emberek kezébe adatik,
23 és megölik őt, de harmadnapon föltámad.“ És felettébb elszomorod-
tak.

Jézus megfizeti a templomadót

24 Amikor pedig eljutottak Kapernaumba, a drachmaszedők odamentek
Péterhez, és ezt kérdezték tőle: „A ti mesteretek nem fizeti a két
drachmát?“
25 Ő így felelt: „De igen.“ És amikor bementek a házba, megelőzte őt
Jézus, és ezt mondta: „Mit gondolsz, Simon, a föld királyai kiktől szednek
vámot vagy adót: a fiaiktól-e vagy az idegenektől?“
26 Péter ezt mondta neki: „Az idegenektől.“
Ezután Jézus ezt mondta neki: „Tehát a fiak szabadok.
27 De hogy őket meg ne botránkoztassuk, menj a tengerre, vesd be a
horgot, és vond ki az első halat, amely ráakad. És felnyitva száját egy
státert találsz benne. Vedd ki, és add oda nekik értem és éretted.“

18

A kisgyermek példája. Botránkozás és botránkoztatás
Mk 9,33-37.42-48; Lk 9,46-48; 17,1-2

1 Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték
tőle: „Vajon ki nagyobb a mennyek országában?“
2 Jézus odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította,
3 és ezt mondta: „Bizony mondom néktek: ha meg nem tértek, és
olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, semmiképpen nem mentek
be a mennyek országába.
4 Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a
mennyek országában.
5 Aki egy ilyen kisgyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.
6 Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik énbennem
hisznek, jobb annak, hogyha malomkövet kötnek nyakába, és a tenger
mélyébe vetik.

7 Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükséges, hogy botránkozások történjenek, de jaj annak az embernek, aki által a botránkozás történik.
8 Ha pedig a kezed vagy lábad megbotránkoztat, vágd le azokat, és dobd el magadtól: mert jobb neked az életre sántán vagy csonkán bemenned, mint ha két kézzel vagy két lábbal vettetel az örök tűzre.
9 Ha pedig a szemed botránkoztat meg téged, vájd ki azt, és dobd el magadtól: jobb neked félszemmel bemenned az életre, mint ha két szemmel vettetel a gyehenna tüzére.
10 Vigyázzatok, hogy e kicsinyek közül egyet se utáljatok, mert mondom néktek, hogy angyalaik a mennyekben mindig látják mennyei Atyám arcát.
11 Mert az Emberfia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett.
12 Mit gondoltok, ha valamelyik embernek száz juha van, és egy azok közül eltéved, vajon nem hagyja-e őket ott, és a hegyekbe elmenve nem keresi-e meg azt, amely eltévelyedett?
13 És ha történetesen megtalálja, bizony mondom néktek, inkább örvend annak az egynek, mint a kilencvenkilencnek, amelyik nem tévedett el.
14 Hasonlóképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elvesszen e kicsinyek közül.

Testvériség a gyülekezetben
Lk 17,3

15 „Ha pedig atyádfia vétkezik ellened, menj el, és dorgáld meg négyszemközt: ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát.
16 Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, »hogy két vagy három tanú vallomásával erősítsen meg minden szót.«
17 Ha azokra sem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek. Ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.
18 Bizony mondom néktek: amit megköttök a földön, a mennyben is kötve lesz, amit feloldotok a földön, a mennyben is oldva lesz.
19 Ismét mondom néktek, hogyha ketten közületek egyetértenek a földön minden dologban, amit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám.
20 Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.“

A gonosz szolga

21 Ekkor odament hozzá Péter, és ezt mondta: „Uram, hányszor lehet atyámfiának ellenem vétkeznie, és neki megbocsátanom? Még hétszer is?“
22 Jézus ezt mondta neki: „Nem azt mondom neked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is.
23 Ezért hasonlatos a mennyek országa a királyhoz, aki számot akart vetni az ő szolgáival.
24 Amikor pedig számot kezdett vetni, hoztak eléje egyet, aki tízezer talentummal volt adós.
25 Mivel nem tudott fizetni, megparancsolta ura, hogy adják el őt, feleségét és gyerekeit, és mindenét, amije van, és fizessen.
26 A szolga ezért leborult előtte, könyörgött neki, és ezt mondta: Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked.

27 Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta őt, és az adósságát is elengedte neki.
28 A szolga pedig kiment, és találkozott eggyel az ő szolgatársai közül, aki száz dénárral volt neki adós. Megragadta, fojtogatni kezdte, és ezt mondta: Fizesd meg nekem, amivel tartozol.
29 Szolgatársa ekkor leborult a lábai elé, és könyörgött neki: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked.
30 De ő ezt nem akarta, hanem elment, börtönbe vettette addig, amíg megfizeti, amivel tartozik neki.
31 Amikor szolgatársai látták, hogy mi történt, nagyon megszomorodtak. Elmentek, és jelentettek uruknak mindent, ami történt.
32 Akkor magához hívatta őt ura, és ezt mondta neki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem neked, mert könyörögtél nekem.
33 Nem kellett volna neked is könyörülnöd szolgatársadon, amint én is könyörültem rajtad?
34 Ekkor megharagudott az ura, átadta őt a hóhérok kezébe, míg meg nem fizet mindent, amivel tartozik.
35 Így cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, ki-ki az ő atyjafiának a vétkeiket.“

19

Kérdés a házassági elválásról
Mk 10,1-12; Mt 5,31-32; Lk 16,18

1 Amikor befejezte Jézus ezeket a beszédeket, elment Galileából, és elment Júdának határaiba, a Jordánon túl.
2 Nagy sokaság követte őt, és meggyógyította ott őket.
3 Odamentek hozzá a farizeusok, hogy kísértsék őt, és ezt mondták: „Szabad-e az embernek feleségét bármilyen ok miatt elbocsátani?“
4 Ő pedig így felelt: „Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva »férfiúvá és asszonnyá teremtette őket?«
5 És ezt mondta: »Ezért elhagyja a férfiú atyját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.«
6 Úgyhogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza.“
7 Erre azt mondták neki: „Miért rendelte akkor Mózes, hogy válólevelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt?“
8 Jézus ezt mondta nekik: „Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte meg nektek, hogy feleségeteket elbocsássátok, de ez kezdettől fogva nem így volt.
9 Mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét, hacsak nem paráznaság miatt, és mást vesz el, házasságtörő; és aki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő.“
10 Erre ezt mondták neki tanítványai: „Ha így van a férfi dolga az asszonnyal, akkor nem jó megházasodni.“
11 Ő pedig ezt mondta nekik: „Nem mindenki érti meg, hanem csak az, akinek megadatik.
12 Mert vannak nemzésre alkalmatlanok, akik anyjuk méhéből születtek így, és vannak nemzésre alkalmatlanok, akiket az emberek tettek ilyenekké; és vannak olyanok, akik önmagukat tették nemzésre alkalmatlanná a mennyeknek országáért. Aki megérti, értse meg.“

Jézus megáldja a kisgyermekeket
Mk 10,13-16; Lk 18,15-17

13 Ekkor kisgyermekeket hoztak hozzá, hogy kezeit rájuk tegye, és
imádkozzék értük. A tanítványok azonban megdorgálták őket.
14 Jézus pedig ezt mondta: „Hagyjátok e kisgyermekeket, és ne tiltsátok
meg nekik, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyek országa.“
15 És kezeit rájuk tette, majd eltávozott onnan.

A gazdag ifjú
Mk 10,17-27; Lk 18,15-17

16 És íme, odajött hozzá egy ember, és ezt kérdezte: „Jó mester, mi jót
cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?“
17 Ő pedig ezt mondta neki: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem
jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a
parancsolatokat.“
18 Az megkérdezte: „Melyeket?“
Jézus pedig ezt mondta: „»Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, hamis
tanúbizonyságot ne tégy,
19 tiszteld atyádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint
önmagadat.«“
20 Az ifjú erre ezt mondta: „Mindezeket megtartottam ifjúságomtól
fogva; mi fogyatkozás van még bennem?“
21 Jézus ezt mondta neki: „Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el
vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben;
azután jöjj, és kövess engem.“
22 Az ifjú pedig ezt a beszédet hallva, megszomorodva ment el, mert sok
jószága volt.
23 Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: „Bizony mondom néktek,
hogy a gazdag nehezen megy be a mennyeknek országába.
24 Ismét mondom néktek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint
a gazdagnak az Isten országába bejutni.“
25 A tanítványok pedig amikor ezeket hallották, felettébb álmélkodtak,
és ezt mondták: „Kicsoda üdvözülhet tehát?“
26 Jézus pedig rájuk tekintve mondta nekik: „Embereknél ez lehetetlen,
de Istennél minden lehetséges.“

A tanítványok jutalma
Mk 10,28-31; Lk 18,28-30

27 Akkor Péter ezt mondta neki: „Íme, mi elhagytunk mindent, és
követtünk téged: mi lesz hát a jutalmunk?“
28 Jézus pedig ezt mondta neki: „Bizony mondom néktek, hogy ti,
akik követtetek engem, az újjászületéskor, amikor az Emberfia beül a
dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe,
és ítélkezni fogtok Izrael tizenkét nemzetsége fölött.
29 És aki elhagyta házát vagy testvéreit, nőtestvéreit, atyját, anyját, fe-
leségét, gyermekeit vagy szántóföldjét az én nevemért, mindaz százannyit
kap, és örök életet nyer az örökség szerint.
30 De sok elsőből lesz utolsó és sok utolsóból első.“

20

A szőlőmunkások

1 „Hasonló a mennyek országa a gazdához, aki korán reggel kiment,
hogy munkásokat fogadjon szőlőjébe.
2 Megegyezett a munkásokkal napi tíz pénzben, és elküldte őket
szőlőjébe.
3 Amikor kiment három óra tájban, látott másokat is, akik tétlenül a
piacon álltak.
4 Ezt mondta nekik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és ami igazságos,
megadom nektek.
5 Azok pedig elmentek.
Hat és kilenc óra tájban ismét kiment, és ugyanúgy cselekedett.
6 Tizenegy óra tájban is kiment, és talált másokat, akik tétlenül álltak
ott, és megkérdezte tőlük: Miért álltok itt egész napon át tétlenül?
7 Azok így feleltek: Mert senki sem fogadott fel minket. Erre ezt mondta
nekik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és ami igazságos megkapjátok.
8 Mikor beesteledett, a szőlőnek ura ezt mondta vincellérjének: Hívd
elő a munkásokat, és add ki nekik a bért, az utolsóktól kezdve mind az
elsőkig.
9 És jöttek a tizenegy órások, fejenként tíz-tíz pénzt kaptak.
10 Jöttek azután az elsők, és azt gondolták, hogy ők többet kapnak, de
ők is tíz-tíz pénz kaptak fejenként.
11 Amint pedig fölvették, zúgolódni kezdtek a házigazda ellen,
12 és ezt mondták: Azok az utolsók egyetlen óráig dolgoztak, és
egyenlővé tetted őket velünk, akik a napnak terhét és hőségét szenvedtük.
13 Ő pedig így felelt közülük egynek: Barátom, nem cselekszem
igazságtalanul veled: Vagy nem tíz pénzben szerződtél velem?
14 Vedd, ami a tiéd, és menj el. Én pedig ennek az utolsónak is annyit
akarok adni, mint neked.
15 Talán nem szabad nekem a magaméval azt tennem, amit akarok? Vagy
a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?
16 Ekképpen lesznek az utolsók elsők és az elsők utolsók; mert sokan
vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak.“

Jézus harmadszor szól haláláról és feltámadásáról
Mk 10,32-34; Lk 18,31-34

17 Amikor felment Jézus Jeruzsálembe, útközben csupán a tizenkét
tanítványt vette magához, és ezt mondta nekik:
18 „Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a
főpapoknak és írástudóknak, és halálra ítélik őt.
19 A pogányok kezébe adják, hogy megcsúfolják, megostorozzák, és
keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.“

Zebedeus fiainak kérése
Mk 10,35-45; Lk 22,24-27; Lk 12,50

20 Ekkor hozzáment a Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt, leborult
előtte, hogy kérjen tőle valamit.
21 Ő pedig megkérdezte tőle: „Mit akarsz?“ Ő ezt mondta neki: „Mondd,
hogy az én két fiam üljön a te országodban: egyik jobb kezed felől, a másik
bal kezed felől.“
22 Jézus pedig ezt felelte neki: „Nem tudjátok, mit kértek. Megis-
szátok-e a poharat, melyet én iszom? És megkeresztelkedtek-e azzal
a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?“ Azt mondták neki:
„Meg.“

23 Erre ő azt mondta nekik: „Az én poharamat megisszátok ugyan, és a
keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek, de az
én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem
azoké lesz az, akiknek az én Atyám elkészítette.“
24 Amikor ezt meghallotta a többi tíz, bosszankodtak a két testvérre.
25 Jézus pedig előszólította őket, és ezt mondta: „Tudjátok, hogy a
pogányok fejedelmei uralkodnak szolgáikon, és a nagyok hatalmaskodnak
rajtuk.
26 De ne így legyen közöttetek, hanem aki közöttetek nagy akar lenni,
legyen a ti szolgátok,
27 és aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok.
28 Amint az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem,
hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.“

A két jerikói vak meggyógyítása
Mk 10,46-52; Lk 18,35-43

29 Amikor Jerikóból távoztak, nagy sokaság követte őt.
30 És íme, két vak, aki az út mellett ült, meghallva, hogy Jézus arra megy
el, elkezdett kiáltozni: „Uram, Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk!“
31 A sokaság pedig megdorgálta őket, hogy hallgassanak, de azok annál
jobban kiáltoztak: „Uram, Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk!“
32 Jézus pedig megállt, és megszólította őket, és ezt kérdezte: „Mit
akartok, hogy cselekedjem veletek?“
33 Ők így feleltek neki: „Azt, Uram, hogy megnyíljanak szemeink.“
34 Jézus pedig megszánta őket, megérintette szemeiket, és szemeik
azonnal megnyíltak, és követték őt.

21

Jézus bevonul Jeruzsálembe
Mk 11,1-11; Lk 19,28-38; Jn 12,12-19

1 Amikor közeledtek Jeruzsálemhez és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez
jutottak, akkor elküldött Jézus két tanítványt,
2 és ezt mondta nekik: „Menjetek ebbe a faluba, amely előttetek van, és
ott találtok egy megkötött szamarat és vele együtt a csikóját: oldjátok el,
és hozzátok ide nekem.
3 Ha valaki valamit szól nektek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége
rájuk, és rögtön el fogja engedni őket.“
4 Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása, aki
így szólt:
5 „Mondjátok meg Sion leányának:
»Íme, királyod jön hozzád,
alázatosan és szamáron ülve,
teherhordozó szamárnak csikóján.«“
6 A tanítványok pedig elmentek, és úgy cselekedtek, amint Jézus
parancsolta nekik.
7 Elhozták a szamarat és annak csikóját, felsőruhájukat rájuk terítették,
Jézus pedig ráült.
8 A sokaság legnagyobb része pedig felsőruháit az útra terítette, mások
pedig fákról gallyakat vagdostak, és az útra szórták.
9 Az előtte és utána menő sokaság pedig így kiáltott:
„Hozsánna a Dávid Fiának!“

„Áldott, aki jő az Úrnak nevében!“

„Hozsánna a magasságban!“
10 És amikor bement Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és
kérdezték: „Kicsoda ez?“
11 A sokaság pedig ezt mondta: „Ez Jézus, a galileai Názáretből való
próféta.“

Jézus megtisztítja a templomot
Mk 11,15-19; Lk 19,45-48; Jn 2,13-22

12 És bement Jézus az Isten templomába, és kiűzte mindazokat, akik
árultak és vásároltak a templomban; és a pénzváltók asztalait és a
galambárusok székeit felforgatta.
13 És ezt mondta nekik: „Meg van írva: »Az én házamat imádság
házának mondják: ti pedig latrok barlangjává tettétek.«“
14 Azután vakok és sánták mentek hozzá a templomban, és meg-
gyógyította őket.
15 A főpapok és az írástudók pedig látva a csodákat, amelyeket
cselekedett, és a gyermekeket, akik a templomban kiáltoztak: „Hozsánna
a Dávid Fiának!“ – haragra gerjedtek,
16 és ezt mondták neki: „Hallod, mit mondanak ezek?“
Jézus pedig ezt válaszolta nekik: „Hallom. Sohasem olvastátok: »A
gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicsőséget?«“
17 Ezután otthagyta őket, kiment a városból Betániába, és ott maradt
éjjel.

A fügefa elszáradása
Mk 11,12-14.20-24

18 Reggel pedig a városba visszajövet megéhezett.
19 És meglátott egy fügefát az út mellett, odament hozzá, és nem talált
rajta semmit, hanem csak leveleket. Ekkor ezt mondta neki: „Gyümölcs
ezután rajtad soha ne teremjen!“ És a fügefa azonnal elszáradt.
20 Látták ezt a tanítványok, és csodálkozva mondták: „Hogyan száradt
el a fügefa oly hirtelen?“
21 Jézus pedig ezt felelte nekik: „Bizony mondom néktek, ha van hitetek,
és nem kételkedtek, nemcsak azt tehetitek meg, ami ezzel a fügefával
történt, hanem ha azt mondjátok e hegynek: Kelj fel, és zuhanj a tengerbe,
az is megtörténik.
22 És amit imádságotokban kértek, mindazt meg is kapjátok, ha
hisztek.“

Kérdés Jézus hatalmáról
Mk 11,27-33; Lk 20,1-8

23 Amikor bement a templomba, odamentek hozzá a főpapok és a nép
vénei, amint tanított, és ezt mondták: „Micsoda hatalommal cselekszed
ezeket? És ki adta neked ezt a hatalmat?“
24 Jézus ezt felelte nekik: „Én is kérdezek egy dolgot tőletek, amire
ha megfeleltek nekem, én is megmondom nektek, milyen hatalommal
cselekszem ezeket.
25 A János keresztsége honnan volt: mennyből vagy emberektől?“
Azok pedig így tanakodtak magukban: „Ha azt mondjuk: mennyből, azt
mondja majd nekünk: Akkor miért nem hittetek neki?

26 Ha pedig azt mondjuk: emberektől, akkor félünk kell a sokaságtól,
mert Jánost mindenki prófétának tartja.“
27 Ezért így feleltek Jézusnak: „Nem tudjuk.“ Ő pedig ezt mondta nekik:
„Én sem mondom meg nektek micsoda hatalommal cselekszem ezeket.

A két testvér példázata

28 „De mit gondoltok ti? Volt egy embernek két fia, és odamenve az
elsőhöz, ezt mondta: Eredj, fiam, munkálkodj ma a szőlőmben.
29 Az pedig így felelt: Nem megyek; de azután meggondolta magát, és
elment.
30 A másikhoz is odamenve, hasonlóképpen szólt. Ő pedig azt felelte:
Elmegyek Uram – de nem ment el.
31 E kettő közül melyik teljesítette az atyja akaratát?“
Ezt felelték neki: „Az első.“ Jézus ekkor ezt mondta nekik: „Bizony
mondom néktek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az
Isten országában.
32 Mert eljött hozzátok János, az igazság útján, és nem hittetek neki, a
vámszedők és a parázna nők pedig hittek neki. Ti pedig, akik ezt láttátok,
azután sem tértetek meg, és nem hittetek neki.“

A gonosz szőlőművesek
Mk 12,1-12; Lk 20,9-19

33 Hallgassatok meg egy másik példázatot: „Volt egy gazda, aki szőlőt
ültetett, azt gyepűvel körülvette, sajtót ásott le benne, és tornyot épített,
kiadta munkásoknak, és elutazott.
34 Amikor pedig a szüret ideje elérkezett, elküldte szolgáit a
munkásokhoz, hogy vegyék át a termést.
35 A munkások megfogták a szolgáit, az egyiket megverték, a másikat
megölték, a harmadikat pedig megkövezték.
36 Ismét küldött más szolgákat, többet, mint az előbb, és azokkal is úgy
cselekedtek.
37 Utoljára pedig elküldte saját fiát, ezt mondván: A fiamat meg fogják
becsülni.
38 De a munkások meglátták a fiút, és azt mondták maguk közt: Ez az
örökös. Gyertek, öljük meg, és foglaljuk el az örökségét.
39 És megfogták őt, kivetették a szőlőből, és megölték.
40 Amikor azért megjön a szőlőnek ura, vajon mit tesz ezekkel a
munkásokkal?“
41 Ezt felelték neki: „Mivel gonoszok, gonoszul elveszti őket, a szőlőt
pedig kiadja más munkásoknak, akik idejében odaadják majd neki a
termést.“
42 Erre Jézus ezt kérdezte tőlük: „Sohasem olvastátok az Írásokban:
»Amelyik követ az építők megvetettek,
az lett a szegletkő,
az Úrtól lett ez,
és csodálatos a mi szemeink előtt«?
43 Ezért mondom nektek, hogy elvétetik tőletek az Istennek országa, és
oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.
44 És aki erre a kőre esik, szétzúzza magát, akire pedig ez esik reá,
szétmorzsolja azt.“
45 Amikor a papok és a farizeusok hallották példázatait, megértették,
hogy róluk beszél.

46 És amikor el akarták őt fogni, megrémültek a sokaságtól, mivel
prófétának tartották őt.

22

A királyi menyegző
Lk 14,15-24

1 Jézus ismét példázatokban beszélt nekik:
2 „Hasonlatos a mennyek országa a királyhoz, aki a fiának menyegzőt
készített.
3 Elküldte szolgáit, hogy meghívják azokat, akik a menyegzőre hivat-
alosak voltak; de nem akartak eljönni.
4 Ismét küldött másik szolgákat, ezt mondva: Mondjátok meg a
hivatalosoknak: Íme, ebédemet elkészítettem, ökreim és hizlalt állataim
le vannak vágva, és kész minden: gyertek a menyegzőre.
5 De azok nem törődtek vele, elmentek: az egyik a szántóföldjére, a
másik a kereskedésébe.
6 A többiek pedig megfogták szolgáit, bántalmazták, és megölték őket.
7 Meghallotta ezt a király, megharagudott, és elküldte hadait, és ezeket
a gyilkosokat megölette, és városaikat fölégette.
8 Akkor ezt mondta szolgáinak: A menyegző ugyan készen van, de a
hivatalosok nem voltak méltók.
9 Menjetek azért a keresztutakra, és akit csak találtok, hívjátok be a
menyegzőre.
10 És kimentek a szolgák az utakra, begyűjtöttek mindenkit, akiket
csak találtak, jókat és gonoszakat egyaránt. És megtelt a menyegző
vendégekkel.
11 Amikor bement a király, hogy megtekintse a vendégeket, látott ott egy
embert, akinek nem volt menyegzői ruhája,
12 és ezt mondta neki: Barátom, hogyan jöttél ide, holott nincsen
menyegzői ruhád? Az pedig hallgatott.
13 Akkor mondta a király a szolgáknak: Kötözzétek meg lábait és kezeit,
vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott lesz sírás és fogcsikorgatás.
14 Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak.“

Az adópénz
Mk 12,13-17; Lk 20,20-26

15 Ekkor a farizeusok elmentek, és tanácsot tartottak, hogy szóval csalják
tőrbe.
16 Elküldték hozzá tanítványaikat a Heródes-pártiakkal, akik ezt
mondták: „Mester, tudjuk, hogy igaz vagy, és az Isten útját igazán tanítod,
és nem törődsz senkivel, mert nem emberek személyére nézel.
17 Mondd meg nekünk tehát, mit gondolsz: szabad-e a császárnak adót
fizetnünk vagy nem?“
18 Jézus pedig ismerve álnokságukat, ezt mondta: „Mit kísértetek
engem, képmutatók?
19 Mutassátok nekem az adópénzt.“ Azok pedig odavittek neki egy
dénárt.
20 Ekkor ezt kérdezte tőlük: „Kié ez a kép és ez a felírás?“
21 Azt felelték neki: „A császáré.“ Akkor ezt mondta nekik: „Adjátok meg
tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené.“
22 Ezt hallva elcsodálkoztak, otthagyták őt, és elmentek.

Kérdés a feltámadásról
Mk 12,18-27; Lk 20,27-40

23 Ugyanazon a napon mentek hozzá a szadduceusok, akik a feltámadást
tagadják, és megkérdezték őt:
24 „Mester, Mózes azt mondta: »ha valaki gyermek nélkül hal meg, annak
testvére vegye el feleségét, és támasszon utódot testvérének.«
25 Volt pedig nálunk hét testvér: és az első feleséget vett, meghalt, és
mivelhogy nem volt gyermeke, feleségét a testvérére hagyta.
26 Hasonlóképpen a második is, a harmadik is, mind a hetedikig.
27 Legutoljára pedig az asszony is meghalt.
28 A feltámadáskor azért a hét közül melyiké lesz az asszony? Mert
mindegyiké volt.“
29 Jézus ezt felelte nekik: „Tévelyegtek, mivel nem ismeritek sem az
írásokat, sem az Istennek hatalmát.
30 Mert a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem férjhez nem
mennek, hanem olyanok lesznek, mint az Isten angyalai a mennyben.
31 A halottak feltámadása felől pedig nem olvastátok-e, amit az Isten
mondott nektek, amikor így szólt:
32 »Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene«? Az Isten
nem holtaknak, hanem élőknek Istene.“
33 És a sokaság ezt hallva, csodálkozott az ő tudományán.

A nagy parancsolat
Mk 12,28-34; Lk 10,15-28

34 A farizeusok pedig amikor meghallották, hogy a szadduceusokat
elnémította, egybegyűltek,
35 és megkérdezte őt közülük az egyik törvénytudó, hogy kísértse:
36 „Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?“
37 Jézus pedig ezt mondta neki: „»Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes
szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.«
38 Ez az első és nagy parancsolat.
39 A második pedig hasonlatos ehhez: »Szeresd felebarátodat, mint
magadat.«
40 E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.“

Krisztus Dávidnak Fia és Ura
Mk 12,35-37a; Lk 20,41-44

41 Mikor a farizeusok egybegyülekeztek, megkérdezte őket Jézus:
42 „Hogyan vélekedtek ti a Krisztus felől? Kinek a fia?“
Ezt mondták neki: „A Dávidé.“
43 Aztán megkérdezte tőlük: „Hogyan hívhatja tehát őt Dávid lélekben
Urának, amikor ezt mondja:
44 »Mondta az Úr az én Uramnak:
Ülj az én jobb kezem felől,
amíg lábaid alá nem vetem ellenségeidet zsámolyul.«
45 Ha tehát Dávid »Urának« hívja őt, hogyan lehet akkor a Fia?“
46 És senki nem tudott neki felelni egyetlen szót sem, és megkérdezni sem
merte őt többé senki ettől a naptól fogva.

23

Jézus beszéde az írástudók és a farizeusok ellen
Mk 12,35-37a; Lk 20,41-44

1 Akkor szólt Jézus a sokaságnak és a tanítványainak:
2 „Az írástudók és a farizeusok Mózes székében ülnek.
3 Ezért amit parancsolnak nektek, mindazt tartsátok meg, és tegyétek meg, de az ő cselekedeteik szerint ne cselekedjetek. Mert ők mondják, de nem cselekszik.
4 Nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállaira vetik, de ők az ujjukkal sem akarják azokat megérinteni.
5 Minden dolgukat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek, mert megszélesítik homlokszíjaikat, megnagyobbítják köntöseik peremét,
6 szeretik a lakomákon a főhelyeket, és a gyülekezetekben az első helyeken szeretnek ülni.
7 Szeretik, ha a piacokon köszöntik őket, és ha az emberek így hívják őket: Mester, mester!
8 De ti ne hivassátok magatokat mesternek, mert egy a ti mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.
9 Atyátoknak se szólítsatok senkit ezen a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.
10 Tanítóknak se hívassátok magatokat, mert egy a ti tanítótok, a Krisztus.
11 Hanem aki nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok.
12 Mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.
13 De jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt: ti nem mentek be, és azokat sem engeditek be, akik be akarnának menni.
14 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert felemésztitek az özvegyek házát, és színből hosszan imádkoztok: ezért annál súlyosabb lesz a ti büntetésetek.
15 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megkerülitek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek, és ha azzá lett, a gyehenna fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál.
16 Jaj nektek, vak vezetők, akik ezt mondjátok: Ha valaki a templomra esküszik, semmi az, de ha valaki a templom aranyára esküszik, akkor az kötelezi.
17 Bolondok és vakok, melyik a nagyobb: az arany vagy a templom, amely szentté teszi az aranyat?
18 És: ha valaki az oltárra esküszik, semmi az, de ha valaki a rajta levő ajándékra esküszik, akkor az kötelezi.
19 Bolondok és vakok: melyik a nagyobb, az ajándék vagy az oltár, amely szentté teszi az ajándékot?
20 Aki azért az oltárra esküszik, esküszik arra, és mindazokra, amik azon vannak.
21 És aki a templomra esküszik, esküszik rá és arra, aki abban lakik.
22 És aki az égre esküszik, esküszik az Isten királyi székére és arra, aki abban ül.
23 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok azt, amik a legnehezebbek a törvényben: az ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget; pedig ezeket kellene cselekedni, és azokat sem elhagyni.
24 Vak vezetők: kiszűritek a szúnyogot, a tevét pedig lenyelitek.

25 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohárnak és a tálnak a külsejét, belül pedig meg vannak rakva zsákmánnyal és mértéktelenséggel.
26 Vak farizeus, tisztítsd meg először a pohár és tál belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen.
27 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlóak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek tetszenek, belül pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal vannak teli.
28 Éppen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan, de belül tele vagytok képmutatással és törvénytelenséggel.
29 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert építitek a próféták sírjait, és felékesítitek az igazak síremlékeit,
30 és ezt mondjátok: Ha atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna bűntársaik a próféták vére ontásában.
31 Így hát magatok ellen tesztek bizonyságot, hogy fiai vagytok azoknak, akik megölték a prófétákat.
32 Töltsétek be ti is atyáitoknak mértékét!
33 Kígyók, mérges kígyóknak fajzatai, hogyan kerülitek ki a gyehenna büntetését?
34 Ezért íme, prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök hozzátok: és ezek közül némelyeket megöltök és megfeszítetek, másokat ezek közül zsinagógáitokban megostoroztok, és városról városra üldöztök,
35 hogy rátok szálljon minden igaz vér, amely kiömlött a földön, az igaz Ábelnak vérétől Zakariásnak, Barakiás fiának véréig, akit a templom és az oltár között megöltetek.
36 Bizony mondom néktek, mindezek megtörténnek ezzel a nemzedékkel.

Jézus panasza Jeruzsálem ellen
Lk 13,34-35

37 „Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kiscsibéit szárnya alá, de te nem akartad.
38 Íme, elhagyott lesz a ti házatok.
39 Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, amíg ezt nem mondjátok: »Áldott, aki jön az Úr nevében!«“

24

Jézus jövendölése a templomról
Mk 13,1-2; Lk 21,5-6

1 Amikor kijött Jézus a templomból, és továbbment, odamentek hozzá tanítványai, hogy megmutassák neki a templom épületeit.
2 Jézus pedig ezt mondta nekik: „Nem látjátok mindezeket? Bizony mondom néktek: nem marad itt kő kövön, amelyet le nem lerombolnak.“

A nagy megpróbáltatás ideje
Mk 13,3-20; Lk 21,5-6

3 Amikor pedig az Olajfák hegyén ült, tanítványai odamentek hozzá, és ezt kérdezték: „Mondd meg nekünk, mikor fognak ezek történni? És mi lesz a jele te eljövetelednek és a világ végének?“
4 Jézus így felelt nekik: „Figyeljetek, hogy valaki meg ne tévesszen titeket.

5 Mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: Én vagyok
a Krisztus; és sokakat megtévesztenek.
6 Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről, figyeljetek, hogy
meg ne rémüljetek, mert mindezeknek meg kell lenniük, de ez még nem
a vég.
7 Mert nemzet nemzet ellen támad, ország ország ellen, éhínség és
ragály lesz, és földrengések lesznek mindenfele.
8 Mindez pedig a sok nyomorúságnak a kezdete.
9 Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, megölnek titeket, és
gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért.
10 Akkor sokan megbotránkoznak, elárulják és meggyűlölik egymást.
11 Sok hamis próféta támad, akik sokakat megtévesztenek.
12 Mivel pedig a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban
meghidegül.
13 De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözül.
14 És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész
világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jő el a vég.
15 Mikor pedig látjátok majd, hogy »az a pusztító utálatosság«, amelyről
Dániel próféta szólott, ott áll a szent helyen – aki olvassa, értse meg! – ,
16 akkor akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre,
17 aki a ház tetején van, ne szálljon le, hogy házából valamit kivigyen,
18 és aki a mezőn van, ne térjen vissza, hogy ruháját elvigye.
19 Jaj a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon!
20 Imádkozzatok pedig, hogy a futástok ne télen legyen, sem szombat-
napon.
21 Mert akkor olyan nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ
kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha.
22 Ha azok a napok nem rövidülnének meg, egyetlen ember sem
menekülhetne meg, de a választottakért megrövidülnek majd azok a
napok.

Az Emberfia eljövetele
Mk 13,21-37; Lk 17,23-27.34-37; 21,25-32; 12,39-40

23 „Ha valaki ezt mondja akkor néktek: Íme, itt a Krisztus, vagy amott:
ne higgyétek el.
24 Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és
csodákat tesznek, annyira, hogy megtévesszék – ha lehet – a választottakat
is.
25 Íme, előre megmondattam nektek!
26 Ezért, ha azt mondják nektek: Íme, a pusztában van, ne menjetek ki!
Íme, a belső szobákban, ne higgyétek!
27 Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad, és ellátszik egész
napnyugatig, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is.
28 Mert ahol a dög, oda gyűlnek a keselyűk.
29 Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után
»a nap elsötétedik,
és a hold nem fénylik,
a csillagok az égről lehullanak,
és az egek összetartó erői megrendülnek.«

30 És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor sír majd a föld
minden nemzetsége, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőiben
nagy hatalommal és dicsőséggel.
31 És elküldi az angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő
választottait a négy égtáj felől, az ég egyik végétől a másik végéig.
32 A fügefáról vegyétek a példát: amikor az ága már zsendül, és levelet
hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár.
33 Így ti is, amikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van ő,
az ajtó előtt.
34 Bizony mondom néktek, el nem múlik ez a nemzedék, míg mindezek
meg nem történnek.
35 Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem
múlnak.
36 Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem,
hanem csak az én Atyám egyedül.
37 Amiképpen pedig Noé napjaiban volt, akképpen lesz az Emberfiának
eljövetele is.
38 Mert ahogyan az özönvíz előtti napokban ettek és ittak, házasodtak
és férjhez mentek mindaddig a napig, amelyen Noé a bárkába ment,
39 és nem vettek észre semmit, míg el nem jött az özönvíz, és elragadta
őket, akképpen lesz az Emberfiának eljövetele is.
40 Akkor ketten lesznek a mezőn: az egyik felvétetik, a másik otthagy-
atik,
41 két asszony őröl a malomban, az egyik felvétetik, a másik otthagyatik.
42 Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, mely órában jön el a ti Uratok!
43 Azt pedig jegyezzétek meg: ha tudná a ház ura, hogy az éjszakának
melyik szakában jön el a tolvaj: vigyázna, és nem engedné, hogy házába
törjön.
44 Ezért legyetek készen ti is, mert amelyik órában nem gondoljátok,
abban jön el az Emberfia!

Az okos és a gonosz szolga
Lk 12,42-46

45 „Ki tehát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura gondviselővé tett a háza
népén, hogy a maga idejében adjon nekik eledelt?
46 Boldog az a szolga, akit az ő ura hazajőve ily munkában talál.
47 Bizony mondom néktek, hogy minden jószága fölött gondviselővé
teszi őt.
48 Ha pedig ama gonosz szolga így szólna szívében: Halogatja még az én
uram a hazajövetelt,
49 és az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és
inni kezdene:
50 megjön annak a szolgának az ura, amelyik napon nem várja, és
amelyik napon nem gondolja;
51 akkor kettévágatja őt, és a képmutatók sorsára juttatja: ott lesz sírás
és fogcsikorgatás.“

25

A tíz szűz

1 „Akkor hasonlatos lesz a mennyek országa a tíz szűzhöz, akik elővették
lámpásaikat, és kimentek a vőlegény elé.
2 Öt pedig közülük eszes volt, és öt bolond.

3 Akik bolondok voltak, amikor lámpásaikat elővették, nem vittek
magukkal olajat.
4 Az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat is vittek magukkal az
edényeikben.
5 Mivel pedig a vőlegény késett, mindannyian elszunnyadtak és elaludtak.
6 Éjfélkor pedig kiáltás hallatszott: Íme, jön a vőlegény! Jöjjetek elé!
7 Akkor felkeltek a szüzek mind, és elkészítették lámpásaikat.
8 A bolondok ezt mondták az eszeseknek: Adjatok nekünk olajotokból,
mert a mi lámpásaink ki fognak aludni.
9 Az eszesek pedig így feleltek: Nem lenne elegendő talán sem nekünk,
sem nektek; menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak.
10 Mikor pedig elmentek vásárolni, megérkezett a vőlegény, és akik
készen voltak, bementek vele a menyegzőre, és bezárták az ajtót.
11 Később pedig a többi szűz is megjött, és ezt mondták: Uram, uram,
nyisd ki nekünk.
12 Ő pedig így felelt: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.
13 Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok,
amelyen az Emberfia eljön.

A talentumok
Lk 19,12-27

14 „Mert éppen úgy van ez, mint az az ember, aki útra akart kelni, hívatta
szolgáit, és amije volt, átadta nekik.
15 Az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak
pedig egyet, kinek-kinek erejéhez képest, és azonnal útra kelt.
16 Az, aki az öt talentumot kapta, elment, kereskedett azokkal, és szerzett
másik öt talentumot.
17 Ugyanígy, akié a kettő volt, az is másik kettőt nyert hozzá.
18 Aki pedig az egyet kapta, elment, elásta azt a földbe, és elrejtette
urának pénzét.
19 Sok idő múlva pedig megjött a szolgáknak ura, és számadást tartott
velük.
20 Eljött az, aki az öt talentumot kapta, és hozott másik öt talentumot, és
ezt mondta: Uram, öt talentumot adtál nekem, íme, másik öt talentumot
nyertem azokon.
21 Ura pedig ezt mondta neki: Jól van, jó és hű szolgám, kevésen voltál
hű, sokra bízlak ezután, menj be uradnak örömébe.
22 Eljött az is, ki a két talentumot kapta, és ezt mondta: Uram, két
talentumot adtál nekem, íme, két másik talentumot nyertem rajta.
23 Ura ezt mondta neki: Jól van, jó és hű szolgám, kevésen voltál hű,
sokra bízlak ezután, menj be uradnak örömébe.
24 Eljött az is, aki az egy talentumot kapta, és ezt mondta: Uram, tudtam,
hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél, ott is
gyűjtesz, ahol nem szórtál.
25 Ezért félelmemben elmentem, és elástam a te talentumodat a földbe:
Íme, itt van, ami a tied.
26 Ura pedig így felelt neki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is
aratok, ahol nem vetettem, és ott is gyűjtök, ahol nem szórtam.
27 El kellett volna helyezned pénzemet a pénzváltóknál, és én megjőve
nyereséggel kaptam volna meg a magamét.

28 Vegyétek el ezért tőle a talentumot, és adjátok oda annak, akinek tíz talentuma van.
29 Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és megszaporíttatik; akinek pedig nincsen, attól az is elvétetik, amije van.
30 A haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre: ott lesz sírás és fogcsikorgatás.

Az utolsó ítéletről
31 „Amikor pedig eljön az Emberfia az ő dicsőségében és vele a szent angyalok mind, akkor majd beül dicsőségének királyi székébe.
32 És eléje gyűjtenek minden népet, és elválasztják majd őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.
33 És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.
34 Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Gyertek, Atyám áldottai, örököljétek ezt az országot, amelyet számotokra készített a világ megalapítása óta.
35 Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok,
36 mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.
37 Akkor így felelnek majd neki az igazak: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna, vagy szomjaztál, és innod adtunk volna?
38 Mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna, vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna?
39 Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna?
40 És így felel a király majd nekik: Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek ezt eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, velem cselekedtétek meg.
41 Akkor szól majd a bal keze felől állókhoz is: Távozzatok tőlem, átkozottak, az ördögöknek és az ő angyalainak elkészített örök tűzre.
42 Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom,
43 jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem.
44 Akkor ezek is így felelnek majd neki: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél vagy szomjaztál, vagy hogy jövevény, vagy mezítelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna neked?
45 Akkor így felel majd nekik: Bizony mondom néktek, amennyiben nem cselekedtétek meg eggyel ezekkel a legkisebbek közül, velem nem cselekedtétek meg.
46 És ezek elmennek az örök gyötrelemre, az igazak pedig az örök életre.“

26

Jézus harmadszor szól szenvedéseiről
Mk 14,1-2; Lk 22,1-2; Jn 11,47-53
1 Amikor Jézus mindezeket a beszédeket befejezte, ezt mondta tanítványainak:
2 „Tudjátok, hogy két nap múlva húsvétnak ünnepe lesz, és az Emberfia elárultatik, hogy megfeszítsék.“

3 Akkor egybegyűltek a főpapok, az írástudók és a nép vénei a főpap
házában, akit Kajafásnak hívtak.
4 És tanácsot tartottak, hogy Jézust csellel elfogják és megölik.
5 De ezt mondták: „Ne az ünnepen: nehogy zendülés legyen a nép
között.“

Jézus megkenetése Betániában
Mk 14,3-9; Jn 12,1-8

6 Amikor Jézus Betániában, a poklos Simon házában volt,
7 odament hozzá egy asszony, akinél drága kenetnek alabástrom
szelencéje volt, és ezt a fejére öntötte, amint az asztalnál ült.
8 Látva ezt tanítványai, bosszankodtak, és ezt mondták: „Mire való ez a
tékozlás?
9 Mert eladhatták volna ezt a kenetet nagy áron, és odaadhatták volna
árát a szegényeknek.“
10 Amikor ezt észrevette Jézus, ezt mondta nekik: „Miért bántjátok ezt
az asszonyt? Hiszen jó dolgot cselekedett velem.
11 Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, de én nem leszek
mindenkor veletek.
12 Mert amikor ő ezt a kenetet testemre öntötte, a temetésemre gondolva
cselekedte azt.
13 Bizony mondom néktek, hogy ahol az egész világon prédikálják majd
az evangéliumot, amit ez énvelem cselekedett, azt is hirdetik majd az ő
emlékezetére!“

Júdás elárulja Jézust
Mk 14,10-11; Lk 22,3-6

14 Akkor a tizenkettő közül egy, akit Iskariótes Júdásnak hívtak, a
főpapokhoz ment,
15 és ezt mondta: „Mit akartok nekem adni, ha én kezetekbe adom őt?“
Azok pedig harminc ezüstpénzt rendeltek neki.
16 És ettől fogva keresete az alkalmat, hogy elárulja őt.

Az utolsó vacsora
Mk 14,12-25; Lk 22,7-23; 1Kor 11,23-25

17 A kovásztalan kenyerek első napján odamentek Jézushoz a
tanítványok, és ezt mondták: „Hol akarod, hogy elkészítsük neked a
húsvéti bárányt?“
18 Ő pedig ezt válaszolta: „Menjetek el a városba ahhoz a bizonyos
emberhez, és ezt mondjátok neki: A Mester üzeni: Az én időm közel van;
nálad tartom meg a húsvétot tanítványaimmal.“
19 És úgy cselekedtek a tanítványok, amint Jézus parancsolta nekik, és
elkészítették a húsvéti bárányt.
20 Mikor pedig beesteledett, letelepedett a tizenkettővel,
21 és amikor ettek, ezt mondta: „Bizony mondom néktek, közületek egy
elárul engem.“
22 És felettébb megszomorodva kezdték mindannyian kérdezni tőle: „Én
vagyok-e az, Uram?“
23 Ő pedig így felelt: „Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el
engem.
24 Az Emberfia jóllehet elmegy, amint meg van írva felőle, de jaj annak
az embernek, aki az Emberfiát elárulja; jobb volna annak az embernek,
ha nem született volna meg.“

25 Megszólalt Júdás is, aki elárulta őt, és ezt mondta: „Én vagyok az, Mester?“ Ő ezt felelte: „Te mondtad.“
26 Mikor pedig ettek, vette Jézus a kenyeret, hálát adott, megtörte és a tanítványoknak adta, és ezt mondta: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem!“
27 Azután vette a poharat, és hálát adott, nekik adta, és ezt mondta: „Igyatok ebből mindnyájan,
28 mert ez az én vérem, az új szövetség vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.
29 Mondom pedig néktek: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének ebből a terméséből mind ama napig, amikor újat iszom veletek Atyámnak országában.“

Az Olajfák hegyén
Mk 14,26-31; Lk 22,33-34

30 És dicséretet énekelve, kimentek az Olajfák hegyére.
31 Akkor ezt mondta nekik Jézus: „Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok énbennem. Mert meg van írva:
»Megverem a pásztort,
és elszélednek a nyájnak juhai.«
32 De föltámadásom után előttetek megyek majd Galileába.“
33 Péter pedig így felelt neki: „Ha mindnyájan megbotránkoznak is tebenned, én soha meg nem botránkozom.“
34 Jézus ezt mondta neki: „Bizony mondom néked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem.“
35 Péter ezt mondta neki: „Ha meg is kell veled halnom, akkor sem tagadlak meg téged.“ Hasonlóképpen szóltak a többi tanítványok is.

A Gecsemáné-kertben
Mk 14,32-42; Lk 22,39-46

36 Akkor elment Jézus velük egy helyre, amelyet Gecsemánénak hívtak, és ezt mondta a tanítványoknak: „Üljetek le itt, míg elmegyek, és amott imádkozom.“
37 És maga mellé vette Pétert és Zebedeusnak két fiát, kezdett szomorkodni és gyötrődni.
38 Ekkor ezt mondta nekik: „Felette igen szomorú az én lelkem mindhalálig! Maradjatok itt, és virrasszatok énvelem.“
39 És egy kissé előre menve, arcra borult, és így könyörgött: „Atyám! Ha lehetséges múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.“
40 Ekkor odament a tanítványokhoz, és alva találta őket, és ezt mondta Péternek: „Így nem bírtok velem virrasztani egy óráig sem?
41 Virrasszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtlen.“
42 Ismét elment másodszor is, és így könyörgött: „Atyám! Ha el nem múlhat tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod.“
43 És amikor visszatért, ismét alva találta őket, mert elnehezedtek szemeik.
44 Otthagyva őket ismét elment, és imádkozott harmadszor ugyanazokkal a szavakkal szólva.
45 Ekkor odament tanítványaihoz, és ezt mondta nekik: „Aludjatok immár, és nyugodjatok. Íme, elközelgett az óra, és az Emberfia a bűnösök kezére adatik.

46 Keljetek fel, menjünk! Íme, közel van, aki elárul engem.“

Jézus elfogatása
Mk 14,43-52; Lk 22,47-53; Jn 18,3-11

47 Amikor még beszélt, íme, Júdás, egy a tizenkettő közül, eljött a
főpapoktól és a nép véneitől, és vele együtt nagy sokaság fegyverekkel
és fustélyokkal.
48 Aki pedig őt elárulta, jelt adott nekik: „Akit én majd megcsókolok, ő
az, fogjátok el őt.“
49 És mindjárt Jézushoz lépve ezt mondta: „Üdvözlégy, Mester!“ És
megcsókolta.
50 Jézus pedig ezt mondta neki: „Barátom, miért jöttél?“
Akkor odamentek hozzá, kezeiket Jézusra vetették, és elfogták őt.
51 És íme, egy azok közül, akik Jézussal voltak, kinyújtva kezét,
szablyáját kirántotta, és a főpap szolgáját megcsapva, levágta annak egyik
fülét.
52 Akkor ezt mondta neki Jézus: „Tedd helyére szablyádat, mert akik
fegyvert fognak, fegyverrel kell veszniük.
53 Vagy azt gondolod, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy
adjon ide mellém tizenkét sereg angyalnál is többet?
54 De miképpen teljesednének be az Írások, hogy így kell lennie?“
55 Ugyanekkor ezt mondta Jézus a sokaságnak: „Mint valami latorra
úgy jöttetek, fegyverekkel és fustélyokkal, hogy megfogjatok engem?
Naponként nálatok ültem, tanítva a templomban, és mégsem fogtatok
el engem.“
56 Mindez pedig azért lett, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor
elhagyták őt a tanítványok mind, és elfutottak.

Jézus a nagytanács előtt
Mk 14,53-65; Lk 22,66-71; Jn 18,12-14.19-24

57 Azok pedig megfogták Jézust, elvitték Kajafáshoz, a főpaphoz, ahol
az írástudók és vének összegyűltek.
58 Péter pedig követte őt távolról, egészen a főpap pitvaráig, és bement,
leült a szolgákkal, hogy lássa a dolgok végét.
59 A főpapok pedig és a vének és az egész tanács hamis bizonyítékot
keresett Jézus ellen, hogy megölhessék őt,
60 de nem találtak. Noha sok hamis tanú állt elő, mégsem találtak.
Végül pedig előállt két hamis tanú,
61 és így szólt: „Ez azt mondta: Lerombolhatom az Isten templomát, és
három nap alatt felépíthetem azt.“
62 És fölkelt a főpap, és ezt mondta neki: „Semmit sem felelsz? Micsoda
tanúbizonyságot tesznek ezek ellened?“
63 Jézus pedig hallgatott. A főpap ekkor ezt mondta neki: „Az élő Istenre
kényszerítlek téged, hogy mondd meg nekünk, hogy te vagy-e a Krisztus,
az Istennek Fia?“
64 Jézus ezt felelte: „Te mondtad. Sőt mondom nektek: Mostantól fogva
meglátjátok az Emberfiát az Istennek hatalmas jobbján ülni és eljönni az
égnek felhőiben.“
65 Ekkor a főpap megszaggatta ruháit, és ezt mondta: „Káromlást
szólt. Mi szükségünk van még bizonyítékokra? Íme, most hallottátok
az istenkáromlást.
66 Mit gondoltok?“ Azok pedig így feleltek: „Méltó a halálra.“

67 Akkor szembeköpték, és arcul csapták, néhányan pedig botokkal
verték,
68 és ezt mondták: „Prófétáld meg nekünk, Krisztus, ki az, aki megütött
téged!“

Péter megtagadja Jézust
Mk 14,66-72; Lk 22,54-62; Jn 18,15-18.25-27

69 Péter pedig kint ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgálóleány, és
ezt mondta: „Te is a galileai Jézussal voltál.“
70 Ő pedig mindenkinek a hallatára megtagadta, és ezt mondta: „Nem
tudom, mit beszélsz.“
71 Amikor pedig kiment a tornácra, meglátta őt egy másik szolgálóleány,
és ezt mondta az ott levőknek: „Ez is a názáreti Jézussal volt.“
72 És ismét megtagadta, mégpedig esküvel: „Nem is ismerem ezt az
embert.“
73 Kevés idő múlva pedig az ott álldogálók mentek oda hozzá, és
mondták Péternek: „Bizony te is közülük való vagy, hiszen a te beszéded
is elárul téged.“
74 Ekkor átkozódni és esküdözni kezdett: „Nem ismerem ezt az embert.“
És a kakas azonnal megszólalt.
75 És visszaemlékezett Péter Jézus szavára, aki ezt mondta neki:
„Mielőtt a kakas megszólal, háromszor megtagadsz engem.“ És kimenve
onnan keserves sírásra fakadt.

27

Jézust átadják Pilátusnak
Mk 15,1; Lk 23,1; Jn 18,28-32

1 Amikor pedig reggel lett, tanácsot tartottak mind a főpapok és a nép
vénei Jézus ellen, hogy őt megöljék.
2 Megkötözték, elvitték és átadták Poncius Pilátusnak, a helytartónak.

Júdás halála
ApCsel 1,16-20

3 Akkor látta Júdás, aki őt elárulta, hogy elítélték, megbánta tettét, és
visszavitte a harminc ezüstpénzt a főpapoknak és a véneknek,
4 és ezt mondta: „Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért.“ Azok
pedig ezt mondták: „Mi közünk hozzá? A te dolgod!“
5 Ő pedig eldobta az ezüstpénzeket a templomban, eltávozott, elment,
és felakasztotta magát.
6 A főpapok pedig felszedték az ezüstpénzeket, és ezt mondták: „Nem
szabad ezeket a templom kincsei közé tennünk, mert vér díja.“
7 Tanácsot ültek, és megvásárolták azon a Fazekasmezőt, idegenek
számára temetőnek.
8 Ezért hívják ezt a mezőt Vérmezőnek mind a mai napig.
9 Ekkor teljesedett be Jeremiás próféta mondása, aki így szólott:
„És vették a harminc ezüstpénzt, a megbecsültnek árát, akit Izrael fiai
ennyire becsültek.
10 És adták a Fazekasmezőért, amint az Úr rendelte nékem.“

Jézus Pilátus előtt
Mk 15,2-5; Lk 23,1-5; Jn 18,33-38

11 Jézus pedig ott állt a helytartó előtt, aki ezt kérdezte tőle: „Te vagy-e
a zsidók királya?“ Jézus pedig ezt mondta neki: „Te mondod.“
12 És amikor a főpapok és a vének vádolták őt, semmit sem felelt.
13 Akkor ezt mondta neki Pilátus: „Nem hallod, milyen sok mindent
vallanak ellened?“
14 És nem felelt neki egyetlen szóra sem, úgyhogy a helytartó igen
elcsodálkozott.

Jézus és Barabbás
Mk 15,6-15; Lk 23,13-25; Jn 18,39-40; 19,4-16

15 Ünnepenként pedig egy foglyot szokott szabadon bocsátani a helytartó
a sokaság kedvéért, akit akarnak.
16 Volt akkor egy nevezetes foglyuk, akit Barabbásnak hívtak.
17 Mikor ezért egybegyűltek, ezt mondta nekik Pilátus: „Melyiket
akarjátok, hogy elbocsássam nektek: Barabbást vagy Jézust, akit Krisz-
tusnak hívnak?“
18 Mert jól tudta, hogy irigységből adták őt kezére.
19 Amint pedig az ítélőszékben ült, küldött jött hozzá feleségétől, aki
ezt üzente: „Ne avatkozz ennek az igaz embernek dolgába, mert sokat
szenvedtem ma álmomban miatta.“
20 A főpapok és vének pedig rábeszélték a sokaságot, hogy Barabbást
kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el.
21 A helytartó megkérdezte tőlük: „A kettő közül melyiket akarjátok,
hogy elbocsássam nektek?“ Azok pedig ezt mondták: „Barabbást.“
22 Pilátus ezt mondta nekik: „Mit cselekedjem hát Jézussal, akit
Krisztusnak hívnak?“ Mindnyájan ezt mondták: „Feszíttessék meg!“
23 A helytartó ezután ezt mondta: „Mert mi rosszat cselekedett?“ Azok
pedig még inkább kiáltoztak: „Feszíttessék meg!“
24 Pilátus pedig látva, hogy semmit sem használ, hanem még nagyobb
háborúság támad, vizet hozatott, megmosta kezeit a sokaság előtt, és ezt
mondta: „Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek vérétől. Ti lássátok!“
25 Az egész nép ezt mondta: „Az ő vére mirajtunk és magzatainkon!“
26 Akkor elbocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatta, és
kezükbe adta, hogy feszítsék meg.

Jézus megcsúfolása
Mk 15,16-19; Jn 19,1-5

27 Akkor a helytartó vitézei elvitték Jézust az őrházba, és odagyűjtötték
hozzá az egész csapatot.
28 Levetkőztették, bíborpalástot adtak rá,
29 tövisből font koronát tettek fejére, és nádszálat a jobb kezébe, és
térdet hajtva előtte csúfolták őt, ezt mondva: „Üdvözlégy, zsidóknak
királya!“
30 Amikor megköpdösték őt, elvették tőle a nádszálat, és fejéhez
verdesték.
31 Miután megcsúfolták, levették róla a palástot, maga ruháiba
felöltöztették, és elvitték, hogy keresztre feszítsék őt.
32 Kifele menet pedig találkoztak egy cirénei emberrel, akit Simonnak
hívtak, ezt kényszerítették, hogy vigye az ő keresztjét.
33 Amikor eljutottak arra a helyre, amit Golgotának, azaz Koponya-
helynek neveztek,

34 méreggel kevert ecetet adtak neki inni. De amikor megízlelte azt,
nem akart inni.
35 Miután pedig megfeszítették őt, elosztották ruháit, sorsot vetve,
hogy beteljesedjék a próféta mondása: „Megosztoznak ruháimon, és
köntösömre sorsot vetnek.“
36 Azután leültek ott, és őrizték őt.
37 Feje fölé illesztették elítélésének okát, ez volt odaírva: „Ez Jézus, a
zsidók királya.“
38 Akkor megfeszítettek vele együtt két latrot is, egyiket jobb kéz felől,
a másikat bal kéz felől.
39 Az arra menők pedig szidalmazták őt, fejüket csóválva,
40 és ezt mondták: „Te, aki lerontod a templomot, és harmadnapra
felépíted, szabadítsd meg magadat; ha Isten Fia vagy, szállj le a
keresztről!“
41 Hasonlóképpen csúfolódtak a főpapok az írástudókkal és vénekkel
együtt, és ezt mondták:
42 „Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izrael királya,
szálljon le most a keresztről, és hiszünk neki.
43 Bízott az Istenben: mentse meg most őt, ha akarja; hiszen azt mondta:
Isten Fia vagyok.“
44 Akiket vele együtt feszítettek meg, a latrok is ugyanazt hányták
szemére.

Jézus halála
Mk 15,33-41; Lk 23,44-49; Jn 19,28-30

45 Hat órától kezdve sötétség lett mind az egész földön, kilenc óráig.
46 Kilenc óra körül pedig hangosan kiáltott Jézus: „Éli, Éli! Lamá
sabaktáni?“ azaz: „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?“
47 Némelyek pedig az ott állók közül, amint ezt hallották, ezt mondták:
„Illést hívja.“
48 Egy közülük azonnal odafutott, fogott egy szivacsot, megtöltötte
ecettel, és egy nádszálra tűzte, majd inni adott neki.
49 A többiek pedig ezt mondták: „Hagyd el, lássuk, eljön-e Illés, hogy
megszabadítsa őt?“
50 Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott, és kiadta lelkét.
51 És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld
megrendült, és a kősziklák megrepedeztek.
52 A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek a teste feltámadt.
53 És kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent
városba, és sokaknak megjelentek.
54 A százados pedig és akik vele őrizték Jézust, látva a földrengést, és
amik történtek, igen megrémültek, és ezt mondták: „Bizony Istennek Fia
volt ez!“
55 Sok asszony volt ott, akik távolról szemlélődtek, akik Galileából
követték Jézust, szolgálva neki.
56 Ezek közt volt a magdalai Mária és Mária, Jakab és József anyja és a
Zebedeus fiainak anyja.

Jézus temetése
Mk 15,42-47; Lk 23,50-55; Jn 19,38-42

57 Amikor pedig beesteledett, eljött egy gazdag ember Arimátiából, név
szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak.

58 Ez elment Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. Akkor megparancsolta
Pilátus, hogy adják át neki.
59 És magához vette József a testet, begöngyölte tiszta gyolcsba,
60 és elhelyezte a maga új sírjába, amelyet a sziklába vágatott. A sír
szájára egy nagy követ hengerített, és elment.
61 Ott volt pedig a magdalai Mária és a másik Mária, akik a sírral
szemben ültek.

A sír őrzése

62 Másnap pedig, amely péntek után következik, összegyűltek a
főpapok és a farizeusok Pilátushoz,
63 és ezt mondták: „Uram, emlékszünk rá, hogy az a csaló még életében
azt mondta: Harmadnapra föltámadok.
64 Parancsold meg ezért, hogy őrizzék a sírt harmadnapig, nehogy
a tanítványai odamenve éjjel, ellopják őt, és azt mondják a népnek:
Feltámadott a halálból. Ez az utolsó hitetés még gonoszabb lenne az
elsőnél.“
65 Pilátus pedig ezt mondta nekik: „Van őrségetek, menjetek,
őriztessétek, ahogyan tudjátok.“
66 Ők pedig elmentek, lepecsételték a követ, és az őrséggel őrizet alá
helyezték a sírt.

28

Jézus feltámadása
Mk 16,1-11; Lk 24,1-12; Jn 20,1-18

1 A szombat végén, a hét első napjára virradóan kiment a magdalai
Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt.
2 És íme, nagy földrengés támadt, mert az Úrnak angyala leszállt a
mennyből, és odament, elhengerítette a követ a sír szájáról, és ráült arra.
3 Tekintete pedig olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a
hó.
4 Az őrök pedig a tőle való féltükben megrettentek, és olyanokká lettek,
mint a holtak.
5 Az angyal pedig megszólalt, és ezt mondta az asszonyoknak: „Ti ne
féljetek; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.
6 Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondta. Gyertek, lássátok a
helyet, ahol feküdt az Úr.
7 És menjetek gyorsan, mondjátok meg tanítványainak, hogy
feltámadott a halálból, és íme, előttetek megy Galileába: ott meglátjátok
őt. Íme, megmondtam nektek.“
8 És gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel, futottak,
hogy megmondják tanítványainak.
9 Amikor pedig mentek, hogy megmondják tanítványainak, íme, szem-
bejött velük Jézus, s ezt mondta: „Legyetek üdvözölve!“ Azok pedig
odamentek hozzá, megragadták lábait, és leborultak előtte.
10 Akkor ezt mondta nekik Jézus: „Ne féljetek, menjetek el, mondjátok
meg az én atyámfiainak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak
engem.“

Az őrség megvesztegetése

11 Mialatt ők elmentek, íme, az őrségből bementek néhányan a városba,
jelentettek a főpapoknak mindent, ami történt.

12 És összegyülekeztek a vénekkel együtt, tanácsot tartottak, és sok
pénzt adtak a vitézeknek,
13 és ezt mondták: „Mondjátok, hogy az ő tanítványai odajöttek éjjel,
és ellopták őt, amikor mi aludtunk.
14 És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhitetjük vele, és kimentünk titeket
a bajból.“
15 Azok pedig fölvették a pénzt, úgy cselekedtek, amint megtanították
őket. És elterjedt ez a hír a zsidók között mind a mai napig.

Az apostolok kiküldése

16 A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába a hegyre, ahová Jézus
rendelte őket.
17 Amikor meglátták őt, leborultak előtte, pedig némelyek kételkedtek.
18 És akkor odament hozzájuk Jézus, és így szólt: „Nékem adatott
minden hatalom mennyen és földön.
19 Menjetek el azért, tegyetek tanítványokká minden népet, megk-
eresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében,
20 tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam
nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.
Ámen!“

Márk evangéliuma

Keresztelő János
Mt 3,1-12; Lk 3,1-9.15-18; Jn 1,28

1 Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdete,
2 amint meg van írva a prófétáknál:
„Íme, elküldöm az én követemet a te orcád előtt,
aki elkészíti az utadat előtted;
3 kiáltó szava szól a pusztában:
Készítsétek az Úrnak útját,
egyengessétek ösvényeit!“
4 János pedig előállt, és keresztelt a pusztában, prédikálva a megtérés keresztségét a bűnöknek bocsánatára.
5 És kiment hozzá Júdea egész tartománya és a jeruzsálembeliek is, és bűneikről vallást téve megkeresztelkedtek mindnyájan a Jordán vizében.
6 János pedig teveszőr ruhát és dereka körül bőrövet viselt, és sáskát és erdei mézet evett,
7 és ezt prédikálta: „Utánam jön, aki erősebb nálam, akinek nem vagyok méltó, hogy lehajolva sarujának szíját megoldjam.
8 Én vízzel kereszteltelek meg titeket, de ő Szentlélekkel keresztel meg titeket.“

Jézus megkeresztelése
Mt 3,13-17; Lk 3,21-22; Jn 1,32-34

9 Történt pedig azokban a napokban, hogy eljött Jézus a galileai Názáretből, és megkeresztelte őt János a Jordánban.
10 És amikor feljött a vízből, látta az eget megnyílni, és a Lelket, mint egy galambot őreá leszállani;
11 és szózat szólt az égből: „Te vagy az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm.“

Jézus megkísértése
Mt 4,1-11; Lk 4,1-13

12 A Lélek pedig azonnal elragadta őt a pusztába.
13 És negyven napig volt a pusztában, miközben kísértette a Sátán. Vadállatokkal volt együtt; és az angyalok szolgáltak neki.

Jézus prédikálni kezd
Mt 4,12-17; Lk 4,14-15

14 Miután pedig Jánost tömlöcbe vetették, elment Jézus Galileába, és prédikálta az Isten országának evangéliumát, ezt mondván:
15 „Betelt az idő, és elközelített az Istennek országa: térjetek meg, és higgyetek az evangéliumban.“

Jézus elhívja első tanítványait
Mt 4,18-22; Lk 5,1-11; Jn 1,35-51

16 Amikor pedig a Galileai-tenger mellett járt, látta Simont és az ő testvérét Andrást, amint a tengerbe hálót vetettek, mert halászok voltak;
17 és ezt mondta nekik Jézus: „Kövessetek engem, és én azt teszem, hogy embereket halásszatok.“
18 Erre azonnal elhagyva a hálóikat, követték őt.

19 És onnan egy kevéssé előbbre menve, látta Jakabot, a Zebedeus fiát
és annak testvérét, Jánost, amint a hajóban azok is a hálókat kötözgették;
20 és azonnal elhívta őket. Ők pedig atyjukat, Zebedeust a napszámosokkal a hajóban hagyva, elmentek őutána.

Jézus tisztátalan lelket űz ki
Lk 4,31-37

21 Ezután bementek Kapernaumba. És mindjárt szombaton bement a
zsinagógába, és tanított.
22 Elálmélkodtak a tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek
hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.
23 Azok zsinagógájában pedig volt egy ember, akiben tisztátalan lélek
volt, és így kiáltott fel:
24 „Ah! Mi dolgunk van nekünk veled, Názáreti Jézus? Azért jöttél-e,
hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje.“
25 Jézus megdorgálta őt, és ezt mondta neki: „Némulj meg, és menj ki
belőle!“
26 A tisztátalan lélek megszaggatta őt, és hangosan kiáltott, és kiment
belőle.
27 Mindnyájan annyira elálmélkodtak, hogy egymás között ezt
kérdezgették: „Mi ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal
parancsol a tisztátalan lelkeknek is, és azok engedelmeskednek neki?“
28 És azonnal az ő híre elterjedt Galilea egész környékén.

Jézus meggyógyítja Péter anyósát
Mt 8,14-15; Lk 4,38-39

29 Ezután azonnal kimentek a zsinagógából, és Simon és András házához
mentek Jakabbal és Jánossal együtt.
30 Simon anyósa pedig lázasan feküdt, és azonnal szóltak Jézusnak
felőle.
31 És ő odamenve, megfogta a kezét, és fölemelte, úgyhogy a láz azonnal
elhagyta őt, és szolgált nekik.

Jézus sok beteget meggyógyít
Mt 8,16-17; Lk 4,40-44

32 Estefelé pedig, amikor leszállt a nap, mind őhozzá vitték a betegeket
és az ördöngösöket;
33 és az egész város összegyűlt az ajtó előtt.
34 És meggyógyított sokakat, akik különféle betegségekben sínylődtek;
sok ördögöt kiűzött, és nem hagyta szólni az ördögöket, mivelhogy őt
ismerték.

Jézus prédikál Galileában

35 Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelt, kiment, és elment egy
puszta helyre, és ott imádkozott.
36 Simon pedig és a vele lévők utána siettek;
37 és amikor megtalálták őt, ezt mondták neki: „Mindenki téged keres.“
38 Ő pedig ezt mondta nekik: „Menjünk a közeli városokba, hogy ott is
prédikáljak, mert azért jöttem.“
39 És prédikált a zsinagógákban, egész Galileában, és ördögöket űzött
ki.

Jézus meggyógyít egy leprást
Mt 8,1-4; Lk 5,12-16

40 És jött hozzá egy bélpoklos, kérve és leborulva előtte, ezt mondta
neki: „Ha akarod, megtisztíthatsz engem.“
41 Jézus pedig könyörületességre indulva, kezét kinyújtva megérintette
őt, és mondta néki: „Akarom, tisztulj meg.“
42 És amint ezt mondta, azonnal eltávozott tőle a poklosság, és
megtisztult.
43 És erősen megfenyegetve, azonnal elküldte őt,
44 és mondta néki: „Vigyázz, hogy senkinek semmit ne szólj, hanem
eredj el, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel a te tisztulásodért,
amit Mózes parancsolt, bizonyságul nékik!“
45 Az pedig kiment, és elkezdte mindenfelé beszélni, és terjeszteni az
esetet, annyira, hogy nyilvánosan immár be sem mehetett Jézus a városba,
hanem kinn a puszta helyeken volt, és oda mentek hozzá mindenfelől.

2

Jézus meggyógyítja a gutaütöttet
Mt 9,1-8; Lk 5,17-26

1 Napok múlva pedig ismét bement Kapernaumba, és elterjedt a híre,
hogy otthon van.
2 Erre olyan sokan gyülekeztek össze, hogy még az ajtó előtt sem fértek
el; ő pedig hirdette nekik az igét.
3 És odajöttek hozzá egy gutaütöttet hozva, akit négyen vittek.
4 Mivel a sokaság miatt nem férkőzhettek hozzá, megbontották annak a
háznak fedelét, ahol ő volt, és rést törve, leeresztették az ágyat, amelyben
a gutaütött feküdt.
5 Jézus pedig azoknak hitét látva, ezt mondta a gutaütöttnek: „Fiam,
megbocsáttattak néked a te bűneid.“
6 Néhányan az írástudók közül ott ültek, és szívükben így okoskodtak:
7 „Hogyan lehet, hogy ez ilyen káromlásokat szól? Ki bocsáthatja meg
a bűnöket, ha nem egyedül az Isten?“
8 És Jézus azonnal észrevette lelkével, hogy azok magukban így
okoskodnak, és mondta nékik: „Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben?
9 Mi könnyebb, azt mondanom a gutaütöttnek: Megbocsáttattak néked
a te bűneid, vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd fel a nyoszolyádat, és járj?
10 Hogy pedig megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma e földön
a bűnöket megbocsátani – ezt mondta a gutaütöttnek:
11 Mondom néked, kelj föl, vedd fel a nyoszolyádat, és eredj haza.“
12 Az pedig azonnal fölkelt és felvéve nyoszolyáját, kiment mindenkinek
szeme láttára; úgyhogy mindenki elálmélkodott, és dicsőítette az Istent,
ezt mondván: „Soha sem láttunk ilyet!“

Jézus elhívja Lévit
Mt 9,9-13; Lk 5,27-32

13 És ismét kiment a tenger mellé, és az egész sokaság odament hozzá,
és ő tanította őket.
14 És amikor továbbment, meglátta Lévit, az Alfeus fiát, aki a
vámszedőhelyen ült, és mondta neki: „Kövess engem.“ És ő felkelt, és
követte őt.
15 És történt, hogy amikor Lévi házában asztalhoz ült, a vámszedők és
bűnösök is sokan odaültek Jézussal és az ő tanítványaival, mivel sokan
voltak, és követték őt.

16 És amikor látták az írástudók és a farizeusok, hogy együtt eszik
a vámszedőkkel és bűnösökkel, mondták a tanítványainak, hogy a
vámszedőkkel és a bűnösökkel eszik és iszik.
17 És amikor ezt hallotta Jézus, ezt mondta nékik: „Nem az
egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért
jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.“

Jézus tanítása a böjtről
Mt 9,14-17; Lk 5,33-39

18 János és a farizeusok tanítványai pedig böjtöltek. Odamentek
Jézushoz, és ezt mondták neki: „Mi az oka annak, hogy Jánosnak
és a farizeusoknak tanítványai böjtölnek, a te tanítványaid pedig nem
böjtölnek?“
19 Jézus pedig ezt mondta nekik: „Böjtölhet-e a vőlegény násznépe,
amíg velük van a vőlegény? Ameddig a vőlegény velük van, nem
böjtölhetnek.
20 De jönnek majd napok, amikor elvétetik tőlük a vőlegény, és akkor
böjtölni fognak azokon a napokon.
21 Senki sem varr új posztóból foltot régi ruhára, máskülönben ami azt
kitoldaná, még kiszakít belőle, az új a régiből, és még nagyobb szakadás
lesz.
22 És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe, különben az új bor a tömlőket
szétszakítja, a bor is kiömlik, a tömlők is elpusztulnak; hanem az új bort
új tömlőkbe kell tölteni.“

Kalásztépés szombatnapon
Mt 12,1-8; Lk 6,1-5

23 És történt, hogy Jézus szombatnapon a vetések közt ment át, és az ő
tanítványai mentükben a kalászokat kezdték tépni.
24 Ekkor a farizeusok ezt mondták neki: „Íme, miért művelik azt
szombatnapon, amit nem szabad?“
25 Ő pedig ezt mondta nekik: „Soha sem olvastátok, mit művelt Dávid,
amikor szükséget szenvedett, és megéhezett társaival együtt?
26 Hogyan ment be az Isten házába Abjátár főpap idején, és ette meg
a szent kenyereket, amelyeket nem szabad megenni csak a papoknak; és
adott a társainak is?“
27 És mondta nekik: „A szombat lett az emberért, nem az ember a
szombatért.
28 Tehát az Emberfia a szombatnak is ura.“

3

Jézus szombaton gyógyít
Mt 12,9-14; Lk 6,6-11

1 És ismét bement a zsinagógába. Volt ott egy sorvadt kezű ember;
2 és lesték őt, hogy meggyógyítja-e szombatnapon, hogy
megvádolhassák.
3 Akkor ezt mondta a megszáradt kezű embernek: „Állj elő középre.“
4 Azoknak pedig ezt mondta: „Szabad-e szombatnapon jót vagy rosszat
tenni, lelket menteni vagy kioltani?“ De azok hallgattak.
5 Ő pedig haragosan nézte őket, bánkódva szívük keménysége miatt;
majd ezt mondta az embernek: „Nyújtsd ki a kezedet.“ Erre kinyújtotta,
és meggyógyult a keze, és ép lett, mint a másik.

6 Akkor a farizeusok kimenve, a Heródes-pártiakkal mindjárt tanácsot
tartottak ellene, hogy elveszítsék őt.

Jézus sok beteget gyógyít a tenger mellett
Mt 4,23-25; Lk 6,17-19

7 Jézus pedig elment tanítványaival a tenger mellé, ahová nagy sokaság
követte őt Galileából és Júdeából
8 Jeruzsálemből és Idumeából és a Jordánon túlról. A Tírusz és a Szidón
környékiek is, amikor hallották, hogy miket tett, nagy sokasággal ment
hozzá.
9 Jézus pedig mondta tanítványainak, hogy egy kis hajót tartsanak
számára készen a sokaság miatt, hogy ne szorongassák őt.
10 Mert sokakat meggyógyított, úgyhogy akiknek valami bajuk volt, reá
rohantak, hogy megérinthessék őt.
11 A tisztátalan lelkek is, amikor meglátták őt, leborultak előtte, és így
kiáltottak: „Te vagy az Istennek a Fia.“
12 Ő pedig erősen megfenyegette őket, nehogy felfedjék kilétét.

A tizenkét tanítvány elhívása
Mt 10,1-4; Lk 6,13-16

13 Azután felment a hegyre, és magához szólította, akiket akart; és azok
odamentek hozzá.
14 És kiválasztott tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket
prédikálni,
15 és hatalmuk legyen a betegeket gyógyítani és az ördögöket kiűzni:
16 Simont, akinek a Péter nevet adta;
17 és Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, a Jakab testvérét, és a Boanerges
nevet adta nekik, amely azt jelenti: mennydörgés fiai;
18 továbbá Andrást és Fülöpöt, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot,
az Alfeus fiát, Taddeust és a kananeai Simont
19 és Iskáriótes Júdást, aki el is árulta őt.

Jézus rokonainak a szándéka

20 Azután hazatértek. És ismét egybegyűlt a sokaság, annyira, hogy még
enni sem tudtak emiatt.
21 Amint az övéi ezt meghallották, eljöttek, hogy megfogják, mert azt
mondták, hogy magán kívül van.

Jézust Belzebub szövetségesének mondják
Mt 9,34; 12,22-32; Lk 11,14-22; 12,10

22 Az írástudók pedig, akik Jeruzsálemből jöttek le, azt mondták, hogy
Belzebub van vele, és az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.
23 Ő pedig magához hívta őket, és példázatokban mondta nekik: „Sátán
hogyan tud Sátánt kiűzni?
24 És ha egy ország önmagával meghasonlik, nem maradhat meg az az
ország.
25 És ha egy ház önmagával meghasonlik, nem maradhat meg az a ház.
26 És ha a Sátán önmaga ellen támadt, és meghasonlott, nem maradhat
meg, hanem vége van.
27 Nem rabolhatja el senki az erősnek kincseit, bemenve annak házába,
ha csak előbb az erőset meg nem kötözi, és azután rabolja ki annak házát.
28 Bizony mondom néktek, hogy minden bűn megbocsáttatik az em-
berek fiainak, még a káromlások is mind, amelyekkel káromlanak:

29 De aki a Szentlélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha,
hanem örök kárhozatra méltó.“
30 Ugyanis ezt mondták: „Tisztátalan lélek van benne.“

Jézus igazi rokonai
Mt 12,46-50; Lk 8,19-21

31 Ekkor megérkeztek testvérei és az ő anyja, és kívül megállva,
beküldtek hozzá, és hívatták őt.
32 Körülötte pedig sokaság ült, és mondták neki: „Íme, a te anyád és a
te testvéreid odakint keresnek téged.“
33 Ő pedig ezt felelte nekik: „Ki az én anyám, vagy kik az én testvéreim?“
34 Azután végignézve köröskörül a körülötte ülőkön, ezt mondta: „Íme,
az én anyám és az én testvéreim.
35 Mert aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fivérem, nővérem és az
én anyám.“

4

A magvető
Mt 13,1-11.13-15.18-23; Lk 8,4-15

1 Ismét tanítani kezdett a tenger mellett. És nagy sokaság gyűlt őhozzá,
úgyhogy ő a hajóba lépve, a tengeren tartózkodott; az egész sokaság pedig
a tenger mellett a földön ült.
2 Sokat tanította őket példázatokban, és ezt mondta nékik tanításában:
3 „Halljátok: Íme, a magvető kiment vetni.
4 És történt vetés közben, hogy némely mag az út mellé esett, és eljöttek
az égi madarak, és megették azt.
5 Némely pedig a köves helyre esett, ahol nem sok földje volt, és hamar
kikelt, mivel nem volt mélyen a földben.
6 Mikor pedig fölkelt a nap, megégett, és mivel nem volt gyökere,
elszáradt.
7 Némely pedig a tövisek közé esett, és a tövisek megnőttek, megfoj-
ották azt, és így nem adott gyümölcsöt.
8 Némely pedig a jó földbe esett; és növekedő és bővölködő gyümölcsöt
adott, és némely harmincannyit, némely hatvanannyit, némely pedig
százannyit hozott.“
9 Majd ezt mondta nekik: „Akinek van füle a hallásra, hallja.“
10 Mikor pedig egyedül volt, megkérdezték őt a körülötte lévők a
tizenkettővel együtt a példázat felől.
11 Ő pedig ezt mondta nekik: „Nektek megadatott, hogy az Isten
országának titkát tudjátok, de a kívül levőknek minden példázatokban
adatik;
12 hogy
»nézvén nézzenek, és ne lássanak;
és hallván halljanak, és ne értsenek,
hogy soha meg ne térjenek, és bűneik meg ne bocsáttassanak.«“
13 És mondta nekik: „Nem értitek ezt a példázatot? Akkor hogyan
értitek meg majd a többi példázatot?
14 A magvető az igét hinti.
15 Az útfélen valók pedig azok, akiknek hintik az igét, de mihelyt hallják,
azonnal eljön a Sátán, és elragadja a szívükbe vetett igét.

16 És hasonlóképen a köves helyre vetettek azok, akik mihelyt hallják az
igét, mindjárt örömmel fogadják,
17 de nincsen bennük gyökere, hanem ideig valók; azután ha ny-
omorúságot vagy háborúságot kell szenvedniük az ige miatt, azonnal
megbotránkoznak.
18 A tövisek közé vetettek pedig azok, akik az igét hallják,
19 de a világi gondok, a gazdagság csalárdsága és egyéb dolgok
megkívánása közbejönnek, elfojtják az igét, és gyümölcstelen lesz.
20 A jó földbe vetettek pedig azok, akik hallják az igét, befogadják,
és gyümölcsöt teremnek, némely harmincannyit, némely hatvanannyit,
némely százannyit.“

A lámpás és a mérték
Mt 5,15; 10,26; 7,2; 25,29; Lk 8,16-18; 11,33; 6,38; 19,26; 12,2

21 Ezután ezt mondta nékik: „Vajon azért veszik-e elő a gyertyát, hogy
véka alá tegyék, vagy az ágy alá? Nem azért, hogy a gyertyatartóba
tegyék?
22 Mert nincs semmi rejtett dolog, ami ki ne derülne, és semmi titok, ami
nyilvánosságra ne kerülne.
23 Ha valakinek van füle a hallásra, hallja.“
24 Ezt is mondta nekik: „Megjegyezzétek, amit hallotok: Amilyen
mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek, sőt ráadást is adnak, akik
halljátok.
25 Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvétetik,
amije van.“

A magától növekedő vetés

26 És mondta Jézus: „Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember
beveti a magot a földbe,
27 azután alszik és fölkel, éjjel és nappal: a mag pedig kihajt és felnő, ő
maga sem tudja, miképpen.
28 Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes
búzát a kalászban.
29 Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az
aratás elérkezett.“

A mustármag
Mt 13,31-32.34; Lk 13,18-19

30 Majd ezt mondta: „Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Vagy milyen
példázatba foglaljuk azt?
31 A mustármaghoz, amely amikor a földbe elvetik, minden földi magnál
kisebb,
32 és amikor elvetették, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz,
és nagy ágakat hajt, úgyhogy árnyéka alatt fészket rakhatnak az égi
madarak.“
33 És sok ilyen példázatban hirdette nékik az igét, úgy, amint
megérthették.
34 Példázat nélkül pedig nem szólt nekik; maguk közt azonban a
tanítványoknak mindent megmagyarázott.

Jézus lecsendesíti a tengert
Mt 8,23-27; Lk 8,22-25

35 Azután ezt mondta nékik ugyanazon a napon, amint este lett:
„Menjünk át a túlsó partra.“

36 Elbocsátották tehát a sokaságot, elvitték őt, úgy, amint éppen a
hajóban volt; de más hajók is voltak vele.
37 Akkor nagy szélvihar támadt, a hullámok pedig becsaptak a hajóba,
annyira, hogy már-már megtelt.
38 Ő pedig a hajó hátulsó részében a vánkoson aludt. Ekkor fölkeltették
őt, és ezt mondták néki: „Mester, nem törődsz vele, hogy elveszünk?“
39 És felkelve megdorgálta a szelet, és mondta a tengernek: „Hallgass,
némulj el!“ És elállt a szél, és nagy csendesség lett.
40 Akkor ezt mondta nekik: „Miért vagytok ilyen félénkek? Miért
nincsen hitetek?“
41 És nagy félelem fogta el őket, és ezt mondták egymásnak: „Kicsoda
hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engedelmeskedik néki?“

5

Jézus meggyógyítja a gadarai ördöngöst
Mt 8,28-34; Lk 8,26-39

1 És elmentek a tenger túlsó partjára, a gadaraiak földjére.
2 És amint a hajóból kiszállt, azonnal elébe ment egy ember a
sírboltokból, akiben tisztátalan lélek volt,
3 akinek lakása a sírboltokban volt, és már láncokkal sem bírta őt senki
megkötözni.
4 Mert már sokszor megkötözték őt béklyókkal és láncokkal, de ő a
láncokat szétszaggatta, és a béklyókat összetörte, és senki sem tudta
őt megfékezni.
5 Éjjel és nappal mindig a hegyeken és a sírboltokban volt, kiáltozott,
és magát kövekkel vagdosta.
6 Mikor pedig Jézust távolról meglátta, odafutott, és elébe borult,
7 és fennhangon kiáltva mondta: „Mi közöm nekem hozzád, Jézus, a
magasságos Istennek Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne kínozz engem.“
8 (Ugyanis Jézus ezt mondta neki: „Eredj ki, tisztátalan lélek, ebből az
emberből.“)
9 És ezt kérdezte tőle: „Mi a neved?“
Az így felelt: „Légió a nevem, mert sokan vagyunk.“
10 És igen kérte őt, hogy ne küldje el őket arról a vidékről.
11 Ott a hegynél pedig volt egy nagy disznónyáj, amely legelt.
12 És az ördögök kérték őt mindnyájan, ezt mondva: „Küldj minket a
disznókba, hogy azokba menjünk be.“
13 És Jézus azonnal megengedte nekik. A tisztátalan lelkek pedig
kijöttek, bementek a disznókba, és a nyáj a meredekről, mintegy
kétezren, a tengerbe rohant, és belefulladt a tengerbe.
14 Akik pedig őrizték a disznókat, elfutottak, és hírt vittek a városba és
a falvakba. Erre kimentek az emberek, hogy lássák, mi az, ami történt.
15 És odamentek Jézushoz, és látták, hogy az ördöngös, akiben a légió
volt, ott ül, fel van öltözködve, és eszénél van, és félelem fogta el őket.
16 Akik pedig látták, elbeszélték nekik, hogy mi történt az ördöngössel
és a disznókkal.
17 És kezdték kérni őt, hogy távozzék el az ő határukból.
18 Mikor pedig a hajóba beszállott, a volt ördöngös kérte őt, hogy vele
maradhasson.

19 De Jézus nem engedte meg neki, hanem ezt mondta: „Eredj haza a
tieidhez, és vidd hírül nékik, mily nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és
mint könyörült rajtad.“
20 El is ment, és hirdetni kezdte a Tízvárosban, mily nagy dolgot
cselekedett vele Jézus; és mindnyájan csodálkoztak.

Jairus leányának feltámasztása. A vérfolyásos asszony meggyógyítása
Mt 9,18-26; Lk 8,40-56

21 Amikor Jézus ismét átkelt a hajón a túlsó partra, nagy sokaság gyűlt
hozzá; és ő a tenger mellett maradt.
22 Íme, eljött a zsinagógai elöljárók egyike, név szerint Jairus, aki
meglátva őt, lábai elé borult,
23 és esedezve kérte: „Az én leánykám halálán van, jöjj, tedd reá kezedet,
hogy meggyógyuljon és éljen.“
24 El is ment vele, és nagy sokaság követte őt, és ott tolongott körülötte.
25 Egy asszony pedig, aki tizenkét év óta vérfolyásos volt,
26 és sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát magára költötte,
és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett;
27 amikor Jézus felől hallott, a sokaságban hátulról kerülve,
megérintette annak ruháját
28 mert ezt mondta: „Ha csak ruháit érinthetem is meg, meggyógyulok.“
29 És vérének forrása azonnal kiszáradt, és megérezte testében, hogy
kigyógyult bajából.
30 Jézus pedig azonnal észrevette magán, hogy isteni erő áradott ki
belőle, megfordult a sokaságban, és ezt mondta: „Kicsoda érintette meg
az én ruháimat?“
31 És mondták neki az ő tanítványai: „Látod, hogy a sokaság szorít össze
téged, és azt kérdezed: Kicsoda érintett meg engem?“
32 És körülnézett, hogy lássa azt, aki ezt cselekedte.
33 Az asszony pedig tudva, hogy mi történt vele, félve és remegve ment
oda, és elé borult, és elmondott neki mindent igazán.
34 Ő pedig ezt mondta neki: „Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj
el békével, és gyógyulj meg a te bajodból.“
35 Még beszélt Jézus, amikor odajöttek a zsinagóga elöljárójától, ezt
mondván: „Leányod meghalt; miért fárasztod tovább a Mestert?“
36 Jézus pedig, amint hallotta, a beszédet, amit mondtak, azonnal mondta
a zsinagógai elöljárónak: „Ne félj, csak higgy!“
37 És senkinek sem engedte, hogy vele menjen, csak Péternek, Jakabnak
és Jánosnak, a Jakab testvérének.
38 És odament a zsinagógai elöljáró házához, és látta a zűrzavart, a sok
siránkozót és jajgatót,
39 és bemenve, ezt mondta nekik: „Miért zavarogtok és sírtok? A
gyermek nem halt meg, hanem alszik.“
40 Erre kinevették őt.
Ő pedig mindenkit kiküldve, maga mellé vette a gyermeknek atyját,
anyját és a vele levőket, és bement oda, ahol a gyermek feküdt.
41 Majd megfogva a gyermeknek kezét, ezt mondta neki: „Talitha,
kúmi!“ – ami megmagyarázva azt jelenti: „Leányka, néked mondom, kelj
föl!“
42 És a leányka azonnal fölkelt és járt, mert tizenkét esztendős volt. Azok
pedig nagy csodálkozással elámultak.

43 Ő pedig erősen megparancsolta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja. És mondta, hogy adjanak enni neki.

6

Jézus Názáretben
Mt 13,53-58; Lk 4,16-30; Jn 4,44; 6,42

1 Akkor Jézus elment onnan, és a hazájába ment, és követték őt a tanítványai.
2 És amint eljött a szombat, tanítani kezdett a zsinagógában. Sokan, akik őt hallották, elálmélkodtak, ezt mondván: „Honnan veszi ezeket? És milyen bölcsesség az, ami neki adatott, hogy ilyen csodák is történnek általa?
3 Talán nem ez az ácsmester, Máriának fia, Jakabnak, Józsefnek, Júdásnak és Simonnak testvére? És nincsenek-e itt közöttünk az ő nőtestvérei is?“ És megbotránkoztak őbenne.
4 Jézus pedig ezt mondta nekik: „A prófétának csak a maga hazájában, a rokonai között és a saját házában nincs tisztessége.“
5 Nem is tehetett ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyított meg, rájuk téve kezeit.
6 És csodálkozott azoknak hitetlenségén.

Jézus kiküldi tanítványait
Mt 10,5-16; Lk 9,1-6; 10,1-12

Aztán körbejárta a falvakat, és tanított.
7 Majd magához szólította a tizenkettőt, és kezdte őket kiküldeni kettesével, és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkeken,
8 és megparancsolta nekik, hogy az útra semmit ne vigyenek egy boton kívül, se táskát, se kenyeret, se pénzt az övükben;
9 hanem kössenek sarut, de két ruhát ne öltsenek magukra.
10 És ezt mondta nekik: „Ahol valamelyik házba bementek, maradjatok ott mindaddig, amíg tovább nem mentek onnan.
11 Akik pedig nem fogadnak be titeket, és nem is hallgatnak rátok, onnan kimenve, verjétek le a port is lábaitokról, bizonyságul ellenük. Bizony mondom néktek: Sodomának vagy Gomorának tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a városnak.“
12 Elmentek tehát, és prédikálták, hogy térjenek meg;
13 és sok ördögöt űztek ki, és olajjal sok beteget megkentek és meggyógyítottak.

Keresztelő János halála
Mt 14,1-12; Lk 9,7-9; 3,19-20

14 És meghallotta ezeket Heródes király (mert közismert lett az ő neve), és ezt mondta: „Keresztelő János támadt fel a halálból, és azért működnek benne ezek az erők.“
15 Némelyek azt mondták, hogy Illés ő; mások meg azt mondták, hogy próféta, vagy olyan, mint egy a próféták közül.
16 Heródes pedig mikor meghallotta ezeket, ezt mondta: „Akinek én fejét vétettem, az a János ez; ő támadt fel a halálból.“
17 Mert maga Heródes fogatta el és vettette börtönbe Jánost, Heródiás miatt, Fülöpnek, az ő testvérének felesége kedvéért, mivelhogy azt vette feleségül.

18 Mert János azt mondta Heródesnek: „Nem szabad neked a testvéred
feleségével élned.“
19 Heródiás pedig ólálkodott utána, és meg akarta őt ölni, de nem
tehette,
20 mert Heródes félt Jánostól, mert igaz és szent embernek ismerte,
és oltalmába vette őt; és ráhallgatva, sok dologban követte, és örömest
hallgatta őt.
21 De egy alkalmas nap jöttével, mikor Heródes születése ünnepén
nagyjainak, vezéreinek és Galilea előkelő embereinek lakomát adott,
22 ennek a Heródiásnak a leánya bement és táncolt. Megtetszett
Heródesnek és a vendégeknek.
A király ezt mondta a leánynak: „Kérj tőlem, amit akarsz, és megadom
neked.“
23 És megesküdött neki: „Bármit kérsz tőlem, megadom neked, még ha
országom felét is.“
24 Ő pedig kiment és megkérdezte anyjától: „Mit kérjek?“ Az pedig ezt
mondta: „A Keresztelő János fejét.“
25 És a királyhoz nagy sietve azonnal bement, és kérte őt: „Akarom,
hogy mindjárt add ide nékem Keresztelő János fejét egy tálon.“
26 A király pedig, noha igen megszomorodott, esküje és a vendégek miatt
nem akarta őt elutasítani.
27 És azonnal hóhért küldött a király, és megparancsolta, hogy hozzák
el annak fejét.
28 Az pedig elment, és fejét vette neki a börtönben, és elhozta a fejét egy
tálon, és odaadta a leánynak; a leány pedig az anyjának adta oda.
29 A tanítványai pedig, amikor ezt meghallották, eljöttek, és elvitték a
testét, és sírba helyezték.

Az ötezer ember megvendégelése
Mt 14,13-21; Lk 9,10-17; Jn 6,1-15

30 Az apostolok visszatértek Jézushoz, és elbeszéltek neki mindent, azt
is, amiket cselekedtek, azt is, amiket tanítottak.
31 Ő pedig mondta nekik: „Gyertek velem, csupán ti magatok, valamilyen
puszta helyre, és pihenjetek meg egy kevéssé.“ Mert sokan voltak a
járókelők, és még evésre sem volt alkalmas idejük.
32 És elmentek hajón egy puszta helyre, csupán ő maguk.
33 A sokaság pedig meglátta őket, amint mentek, és sokan felismerték
őt; és minden városból egybefutottak oda, és megelőzték őket, és
odagyülekeztek hozzá.
34 És kimenve Jézus, nagy sokaságot látott, és megszánta őket, mert
olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok. És kezdte őket sok
mindenre tanítani.
35 Mikor pedig immár az idő későre járt, hozzámenve a tanítványai, ezt
mondták: „Puszta ez a hely, és immár az idő későre jár:
36 Bocsásd el őket, hogy elmenve a környező majorokba és falvakba,
vegyenek maguknak kenyeret; mert nincs mit enniük.“
37 Ő pedig azt felelte nekik: „Adjatok nekik ti enni.“ Mire ők ezt mondták
neki: „Elmenjünk és vegyünk kétszáz pénz árú kenyeret, hogy enni adjunk
nékik?“
38 Ő pedig ezt mondta nekik: „Hány kenyeretek van? Menjetek és
nézzétek meg.“ Amikor megtudták, ezt mondták: „Öt, és két halunk.“

39 Ekkor megparancsolta nekik, hogy ültessenek le mindenkit csoportonként a zöld pázsitra.
40 Letelepedtek tehát szakaszonként, százasával és ötvenesével.
41 Ő pedig vette az öt kenyeret és a két halat, és az égre tekintve, hálákat adott, és megszegte a kenyereket, és adta tanítványainak, hogy tegyék azok elé; és a két halat is elosztotta mindnyájuk között.
42 Mindnyájan ettek, és jóllaktak;
43 és felszedték a kenyérből és a halakból a maradékot, tizenkét tele kosárral.
44 Akik pedig a kenyerekből ettek, mintegy ötezren voltak férfiak.

Jézus a tengeren jár
Mt 14,22-33; Jn 6,16-21

45 Ekkor azonnal arra kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előre a túlsó partra Betsaida felé, amíg ő a sokaságot elbocsátja.
46 Miután pedig elbocsátotta őket, fölment a hegyre imádkozni.
47 Mikor beesteledett, a hajó a tenger közepén volt, ő pedig egymaga a szárazon.
48 És látta őket, amint az evezéssel vesződnek, mert a szél velük szembe fújt; és az éj negyedik szakában hozzájuk ment a tengeren járva, és el akart haladni mellettük.
49 Azok pedig látva őt a tengeren járni, kísértetnek vélték, és felkiáltottak;
50 mert mindnyájan látták őt, és megrémültek.
De ő azonnal megszólította őket, és mondta nekik: „Bízzatok, én vagyok, ne féljetek.“
51 Ekkor beszállt hozzájuk a hajóba, és elállt a szél, ők pedig szerfölött álmélkodtak és csodálkoztak magukban,
52 mert nem okultak a kenyerekből, mivel a szívük meg volt keményedve.

Jézus sok beteget meggyógyít
Mt 14,34-36

53 Ezután átkelve a túlsó partra, eljutottak Genezáret földjére, és kikötöttek.
54 De mihelyt kiszálltak a hajóból, azonnal megismerték őt,
55 és befutva az egész környéket, kezdték a betegeket az ágyakon ide-oda hordozni, amerre hallották, hogy ő ott van.
56 És ahová csak bement, falvakba, városokba vagy majorokba, a betegeket letették a piacokon, és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék, és valahányan csak megérintették, meggyógyultak.

7

Jézus tanítása a tisztaságról
Mt 15,10-20

1 És köréje gyűltek a farizeusok, és némelyek az írástudók közül, akik Jeruzsálemből jöttek.
2 És látva, hogy az ő tanítványai közül némelyek közönséges, azaz mosdatlan kézzel esznek kenyeret, panaszkodtak miatta.
3 Mert a farizeusok és a zsidók mind, a régiek rendelését követve, nem esznek, míg kezüket erősen meg nem megmossák;

4 és piacról jőve sem esznek, ha meg nem mosakodnak; és sok más
egyéb is van, aminek megtartását átvették, mint poharaknak, korsóknak,
rézedényeknek és nyoszolyáknak megmosását.
5 Azután megkérdezték őt a farizeusok és az írástudók: „Mi az oka, hogy
a te tanítványaid nem járnak a régiek rendelése szerint, hanem mosdatlan
kézzel esznek kenyeret?“
6 Ő pedig ezt felelte nekik: „Találóan jövendölt felőletek, képmutatók
felől Ézsaiás próféta, amint meg van írva:
»Ez a nép ajkaival tisztel engem,
a szívük pedig távol van tőlem.
7 Pedig hiába tisztelnek engem,
ha olyan tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancso-
latai.«
8 Mert az Isten parancsolatát elhagyva, az emberek rendelését tartjátok
meg, korsóknak és poharaknak mosását; és sok egyéb efféléket is
cselekesztek.“
9 És ezt mondta nekik: „Az Isten parancsolatát szépen félreteszitek
azért, hogy a magatok rendelését tartsátok meg.
10 Mert Mózes azt mondta: »Tiszteld atyádat és anyádat«, és »aki atyját
vagy anyját szidalmazza, halállal haljon meg.«
11 Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki ezt mondja atyjának vagy anyjának:
Korbán, vagyis templomi ajándék az, amivel megsegíthetnélek,
12 akkor már nem engeditek, hogy az atyjával vagy anyjával valami jót
tegyen,
13 és így eltörlitek az Isten beszédét a ti rendelésetekkel, amelyet
rendeltetek; és sok effélét is cselekesztek.“
14 És magához szólítva az egész sokaságot, ezt mondta nekik: „Hallgas-
satok reám mindnyájan, és értsétek meg:
15 Nincs semmi ami az emberen kívül van, és belébemenve,
megfertőzhetné őt, hanem amik belőle kijönnek, azok fertőzik meg az
embert.
16 Ha valakinek van füle a hallásra, hallja.“
17 És mikor a sokaság közül bement a házba, megkérdezték őt
tanítványai a példázat felől.
18 És ezt mondta nekik: „Ti is ennyire tudatlanok vagytok? Nem értitek,
hogy ami kívülről megy az emberbe, semmi sem fertőzheti meg őt?
19 Mert nem a szívébe megy be, hanem a gyomrába, és az árnyékszékbe
kerül.“ Így nyilvánított Jézus tisztának minden eledelt.
20 És ezt mondta: „Amik belőle kijönnek, azok fertőzik meg az embert.
21 Mert onnan belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz
gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok,
22 lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmetlenség,
gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság:
23 Mindezek a gonoszságok belülről jönnek ki, és megfertőzik az
embert.“

A pogány asszony hite
Mt 15,21-28

24 És onnan fölkelve, elment Tírusz és Szidón határaiba; és bement egy
házba, mert nem akarta, hogy valaki észrevegye. De nem titkolhatta el
magát.

25 Mert egy asszony, akinek leányában tisztátalan lélek volt, hallott felőle, eljött, és lábaihoz borult.
26 Ez az asszony pedig pogány volt, szirofőníciai származású, és kérte őt, hogy űzze ki a leányából az ördögöt.
27 Jézus pedig ezt mondta neki: „Engedd, hogy először a gyermekek lakjanak jól. Mert nem jó a gyermekek kenyerét elvenni és az ebeknek vetni.“
28 Az pedig így felelt neki: „Úgy van, Uram, de hiszen az ebek is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsáiból.“
29 Erre ezt mondta neki: „Ezért a beszédért eredj el, az ördög kiment a leányodból.“
30 És hazamenve, úgy találta, hogy az ördög már kiment belőle, a leány pedig az ágyon feküdt.

A süketnéma meggyógyítása
Mt 15,29-31
31 Aztán ismét kimenve Tírusz és Szidón határaiból, a Galileai-tengerhez ment, a Tízváros határain át.
32 És hoztak hozzá egy nehezen beszélő siketet, és kérték őt, hogy tegye reá kezét.
33 Ő pedig, mikor kivitte azt egymagában a sokaságból, ujját fülébe dugta, és ujjára köpve megérintette a nyelvét,
34 föltekintett az égre, fohászkodott, és ezt mondta neki: „Effata“, azaz: „nyílj meg!“
35 És azonnal megnyíltak fülei, és nyelvének kötele is megoldódott, és helyesen beszélt.
36 És megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el; de mennél inkább tiltotta, annál inkább híresztelték,
37 és szerfelett álmélkodtak, és ezt mondták: „Mindent jól cselekedett; a siketeket is hallókká teszi, a némákat is beszélőkké.“

8

Négyezer ember megvendégelése
Mt 15,32-39
1 Azokban a napokban, mivel ismét fölötte nagy volt a sokaság, és nem volt mit enniük, magához szólította Jézus a tanítványait, és mondta nekik:
2 „Szánakozom e sokaságon, mert immár harmadik napja, hogy velem vannak, és nincs mit enniük;
3 és ha éhen bocsátom haza őket, kidőlnek az úton, mert némelyek közülük messziről jöttek.“
4 A tanítványai pedig ezt felelték neki: „Honnan laktathatná jól ezeket valaki kenyérrel itt e pusztában?“
5 És megkérdezte őket: „Hány kenyeretek van?“ Azok pedig mondták: „Hét.“
6 Akkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre. És vette a hét kenyeret, és hálákat adva, megszegte, és adta az ő tanítványainak, hogy tegyék eléjük. És a sokaság elé tették.
7 Volt egy kevés haluk is. És hálákat adva azt mondta, hogy tegyék eléjük azokat is.
8 Ettek azért, és jóllaktak; és fölszedték a maradék darabokat, hét kosárral.

9 Akik pedig ettek mintegy négyezren voltak. Ezután elbocsátotta őket.
10 És azonnal hajóba szállt tanítványaival, és elment Dalmanuta vidékére.

A farizeusok jelt kívánnak
Mt 16,1-12; Lk 11,16.29; 12,1; Mt 12,38-39

11 Kijöttek hozzá a farizeusok, és kezdték őt faggatni, mennyei jelt kívánva tőle, hogy kísértsék őt.
12 Ő pedig lelkében felfohászkodva, ezt mondta: „Miért kíván jelt ez a nemzetség? Bizony mondom nektek: Nem adatik jel ennek a nemzetségnek.“
13 És otthagyva őket, ismét hajóba szállt, és a túlsó partra ment.

Őrizkedjetek a farizeusok kovászától és a Heródes kovászától!

14 De elfelejtettek kenyeret vinni, és egy kenyérnél nem volt velük több a hajóban.
15 És Jézus figyelmeztette őket, mondván: „Vigyázzatok, őrizkedjetek a farizeusok kovászától és a Heródes kovászától!“
16 Ekkor egymás között tanakodtak, hogy nincs kenyerünk.
17 Jézus pedig észrevette ezt, és mondta nekik: „Miért tanakodtok, hogy nincsen kenyeretek? Még most sem látjátok be és nem értitek? Mégis kemény a szívetek?
18 Van szemetek, és nem láttok, és van fületek, és nem hallotok? Nem emlékeztek
19 mikor az öt kenyeret megszegtem az ötezernek, hány kosarat hoztatok el darabokkal tele?“ Mondták neki: „Tizenkettőt.“
20 „Amikor pedig a hetet a négyezernek, hány kosarat hoztatok el darabokkal tele?“ Azok pedig mondták: „Hetet.“
21 És mondta nekik Jézus: „Hogy nem értitek hát?“

A bétsaidai vak meggyógyítása

22 Azután Betsaidába ment, és egy vakot vittek hozzá, és kérték őt, hogy érintse meg.
23 Ő pedig megfogta a vaknak kezét, kivezette őt a falun kívül, és a szemeibe köpve és kezeit reátéve, megkérdezte őt, vajon lát-e valamit.
24 Az pedig föltekintve mondta: „Látom az embereket, mint valami járkáló fákat.“
25 Azután kezeit ismét rátette annak szemeire, ő pedig feltekintett vele, és meggyógyult, és messze és világosan látott mindent.
26 És hazaküldte, mondván: „Se a faluba be ne menj, se senkinek el ne mondd a faluban.“

Péter vallástétele
Mt 16,13-20; Lk 9,18-21

27 És elment Jézus tanítványaival együtt Cézárea Filippi falvaiba. Útközben megkérdezte tanítványaitól: „Kinek mondanak engem az emberek?“
28 Ők pedig így feleltek: „Keresztelő Jánosnak, némelyek Illésnek, ismét némelyek pedig egynek a próféták közül.“
29 Ő pedig ezt kérdezte tőlük: „Hát ti kinek mondtok engem?“ Péter így felelt neki: „Te vagy a Krisztus.“
30 És rájuk parancsolt, hogy senkinek se szóljanak felőle.

Jézus először szól nyíltan haláláról és feltámadásáról
Mt 16,21-23; Lk 9,22

31 És tanítani kezdte őket, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, megvettetnie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletnie, és harmadnapra fel kell támadnia.
32 És ezt nyíltan mondta. Péter pedig magához vonva őt, dorgálni kezdte.
33 Ő azonban megfordulva tanítványaira tekintett, megfeddte Pétert, és ezt mondta: „Távozz tőlem, Sátán, mert nem az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra gondolsz.“

Jézus követése
Mt 16,24-28; Lk 9,23-26

34 A sokaságot pedig az ő tanítványaival együtt magához szólítva, ezt mondta nekik: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.
35 Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az ő életét énérettem és az evangéliumért, az megtalálja azt.
36 Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?
37 Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért?
38 Mert aki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség között, az Emberfia is szégyellni fogja azt, mikor eljön az ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.“

9

1 Azután mondta nékik: „Bizony mondom néktek, hogy vannak némelyek az itt állók között, a kik nem kóstolnak addig halált, amíg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal.“

Jézus megdicsőülése
Mt 17,1-13; Lk 9,28-36

2 És hat nap múlva magához vette Jézus Pétert, Jakabot és Jánost, és felvitte csupán őket magukban egy magas hegyre. És elváltozott előttük.
3 Ruhája fényes lett, és olyan fehér, mint a hó, amihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthet.
4 És megjelent nekik Mózes Illéssel együtt, és beszéltek Jézussal.
5 Péter pedig megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: „Mester, jó nékünk itt lenni, csináljunk azért három hajlékot, neked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet.“
6 De nem tudta mit beszél, mivel megrémültek,
7 és felhő támadt, mely beárnyékolta őket, és a felhőből szózat jött: „Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok.“
8 És mikor nagyon hirtelen körültekintettek, senkit sem láttak maguk körül, egyedül Jézust.
9 Mikor pedig a hegyről leszálltak, megparancsolta nékik, hogy senkinek se beszéljék el, amit láttak, csak amikor az Emberfia a halálból feltámad.
10 És ezt a parancsot megtartották magukban, tanakodva egymás között: mit jelent a halálból feltámadni?
11 És megkérdezték tőle: „Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?“

12 Ő pedig ezt felelte nekik: „Illés ugyan előbb eljön, és helyreállít
mindent; de hogyan van az Emberfiáról megírva, hogy sokat kell
szenvednie és megvettetnie?
13 De mondom nektek, hogy Illés is eljött, és azt cselekedték vele, amit
akartak, amint meg van írva róla.“

A néma lélek kiűzése
Mt 17,14-21; Lk 9,37-43a

14 Amikor a tanítványokhoz odament, nagy sokaságot látott körülöttük,
és írástudókat, akik azokkal vitatkoztak.
15 Amikor az egész sokaság meglátta őt, azonnal elálmélkodott, és
hozzásietve köszöntötte őt.
16 Ő pedig megkérdezte az írástudókat: „Miről vitatkoztok ezekkel?“
17 A sokaságból valaki így felelt neki: „Mester, idehoztam hozzád a
fiamat, akiben néma lélek van.
18 És amikor csak megragadja, szaggatja őt, ő pedig tajtékzik, fogát
csikorgatja, és megmerevedik. Mondtam hát tanítványaidnak, hogy űzzék
ki azt, de nem tudták.“
19 Ő pedig így felelt neki: „Ó, hitetlen nemzetség, meddig leszek még
veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt hozzám.“
20 És odavitték hozzá, és mihelyt meglátta őt, a lélek azonnal megrázta
azt, és leesve a földre, tajtékozott és fetrengett.
21 És megkérdezte az atyját: „Mennyi ideje, hogy ez van rajta?“
Az pedig mondta: „Gyermeksége óta.
22 És gyakran vetette tűzbe is, vízbe is, hogy elveszítse őt, de ha valamit
tehetsz, légy segítségül nekünk, megkönyörülvén rajtunk.“
23 Jézus pedig ezt mondta neki: „Ha hiheted azt, minden lehetséges a
hívőnek.“
24 A gyermek atyja pedig azonnal kiáltott, és könnyhullatással mondta:
„Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.“
25 Jézus pedig mikor látta, hogy a sokaság még inkább összetódul,
megdorgálta a tisztátalan lelket, ezt mondva neki: „Te néma és siket lélek,
én parancsolom neked, menj ki belőle, és többé belé ne menj!“
26 És kiáltás és erős szaggatás között kiment belőle. A fiú pedig olyan
lett, mint egy halott, annyira, hogy sokan azt mondták, hogy meghalt.
27 Jézus pedig megfogta a kezét, fölemelte, és az fölkelt.
28 Mikor pedig bement a házba, tanítványai megkérdezték őt külön: „Mi
miért nem űzhettük ki azt?“
29 Ő pedig ezt mondta nekik: „Ez a fajta semmivel sem űzhető ki, csupán
könyörgéssel és böjtöléssel.“

Jézus másodszor szól haláláról és feltámadásáról
Mt 17,22-23; Lk 9,43b-45

30 És onnan kimenve, Galileán mentek át, és nem akarták, hogy valaki
megtudja.
31 Mert tanította tanítványait, és ezt mondta nekik: „Az Emberfia az
emberek kezébe adatik, és megölik őt, de ha megölték, harmadnapra
föltámad.“
32 De ők nem értették ezt a beszédet, és féltek megkérdezni őt.

A kisgyermek példája
Mt 18,1-5; Lk 9,46-48

33 És elment Kapernaumba. És odahaza megkérdezték őket: „Miről
vitatkoztatok egymással az úton?“
34 De ők hallgattak, mert egymás között azon vitatkoztak az úton, hogy
ki a nagyobb.
35 És leülve Jézus, odaszólította a tizenkettőt, és mondta nékik: „Ha
valaki első akar lenni, legyen mindenki között utolsó, és mindenkinek
szolgája.“
36 És kézenfogva egy gyermeket, közéjük állította, ölébe vette, és azt
mondta nekik:
37 „Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem
fogad be, és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki
engem elküldött.“

Az ismeretlen ördögűző
Lk 9,49-50

38 János pedig így felelt neki: „Mester, láttunk valakit, aki a te neveddel
ördögöket űz, aki nem követ minket, és eltiltottuk őt, mivel nem követ
minket.“
39 Jézus pedig ezt mondta: „Ne tiltsátok el őt, mert senki sincs, aki csodát
tesz az én nevemben, és ugyanakkor gonoszul szólhatna felőlem.
40 Mert aki nincs ellenünk, mellettünk van.
41 Aki inni ad egy pohár vizet az én nevemben, mivel a Krisztuséi
vagytok, bizony mondom néktek, el nem veszti a jutalmát.

Óvás a megbotránkoztatástól
Mt 18,6-10; Lk 17,1-2

42 „Aki pedig megbotránkoztat egyet ama kicsinyek közül, akik én
bennem hisznek, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakára, és a
tengerbe vetik.
43 És ha megbotránkoztat téged a te kezed, vágd le, mert jobb neked
csonkán bemenned az életre, mint két kézzel menned a gyehennára, az
olthatatlan tűzre,
44 ahol férgük nem pusztul el, és tüzük nem alszik el.
45 És ha a te lábad botránkoztat meg téged, vágd le azt, mert jobb neked
sántán bemenned az életre, mint két lábbal vettetned a gyehennára, az
olthatatlan tűzre,
46 ahol férgük nem pusztul el, és tüzük nem alszik el.
47 És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vájd ki azt, mert jobb
neked félszemmel bemenned az Isten országába, mint két szemmel
vettetned a tüzes gyehennára,
48 ahol férgük nem pusztul el, és tüzük nem alszik el.

Az ízetlenné vált só
Mt 5,13; Lk 14,34-35

49 „Mert mindenki tűzzel sózatik meg, és minden áldozat sóval sózatik
meg.
50 Jó a só, de ha a só ízét veszti, mivel adtok ízt neki? Legyen bennetek
só, és legyetek békében egymással.“

10

Kérdés a házassági elválásról
Mt 19,1-9; Lk 16,18; Mt 5,31-32

1 Jézus onnan felkelve Júdea határaiba ment, a Jordánon túlra; és ismét
sokaság gyülekezett hozzá; ő pedig szokása szerint ismét tanította őket.
2 A farizeusok hozzámenve megkérdezték tőle, hogy szabad-e férjnek
feleségét elbocsátani: ezzel kísértették Jézust.
3 Ő pedig ezt felelve, mondta nekik: „Mit parancsolt nektek Mózes?“
4 Ők pedig ezt mondták: „Mózes megengedte, hogy válólevelet írjunk,
és elváljunk.“
5 Jézus ezt felelte nékik: „A szívetek keménysége miatt írta nektek ezt
a parancsolatot;
6 de a teremtés kezdete óta »férfiúvá és asszonnyá« teremtette az embert
az Isten.
7 »Ezért elhagyja az ember az ő atyját és anyját; és ragaszkodik a
feleségéhez,
8 és lesznek ketten egy testté«, úgyhogy többé már nem két, hanem egy
test.
9 Amit tehát az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza.“

10 És odahaza tanítványai ismét megkérdezték őt erről.
11 Ő pedig ezt mondta nekik: „Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el,
házasságtörést követ el az ellen.
12 Ha pedig a feleség hagyja el a férjét, és mással kel egybe,
házasságtörést követ el.“

Jézus megáldja a gyermekeket
Mt 19,13-15; Lk 18,15-17

13 Ekkor kisgyermekeket vittek hozzá, hogy érintse meg őket, a
tanítványok azonban megfeddték azokat, akik hozták.
14 Jézus pedig ezt látva, haragra gerjedt, és mondta nékik: „Engedjétek
hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az
Istennek országa.
15 Bizony mondom néktek: Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint
egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba.“
16 Aztán ölébe vette őket, és kezét rájuk téve, megáldotta őket.

A gazdag ifjú

17 Amikor útnak indult, odafutott hozzá egy ember, és letérdelve
előtte, kérdezte őt: „Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet
elnyerhessem?“
18 Jézus pedig mondta neki: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem
jó, csak egy, az Isten.
19 A parancsolatokat tudod: »Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis
tanúbizonyságot ne tégy, kárt ne tégy; tiszteld atyádat és anyádat.«“
20 Az pedig ezt mondta neki: „Mester, mindezeket megtartottam
ifjúságomtól fogva.“
21 Jézus pedig rátekintett, és megkedvelte őt, és mondta néki: „Egy
fogyatékosságod van: eredj el, add el minden vagyonodat, és add a
szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem,
felvéve a keresztet.“
22 Az pedig elszomorodva e beszéden, elment búsan, mert sok jószága
volt.
23 Jézus pedig körültekintve, mondta tanítványainak: „Milyen nehezen
mennek be az Isten országába, akiknek gazdagságuk van!“

24 A tanítványok pedig elálmélkodtak az ő beszédén, de Jézus ismét
mondta nékik: „Gyermekeim, milyen nehéz azoknak, akik a gazdagságban
bíznak, az Isten országába bemenni!
25 Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten
országába bejutni.“
26 Azok pedig még inkább elálmélkodtak, ezt mondva maguk között:
„Kicsoda üdvözülhet tehát?“
27 Jézus pedig rájuk tekintve, ezt mondta: „Az embereknek lehetetlen,
de nem az Istennek, mert az Istennek minden lehetséges.“

A tanítványok jutalma
Mt 19,27-30; Lk 18,28-30

28 Péter ezt kezdte mondani neki: „Íme, mi elhagytunk mindent, és
követtünk téged.“
29 Jézus pedig így felelt: „Bizony mondom néktek, senki sincs, aki el-
hagyta házát vagy testvéreit, atyját vagy anyját, feleségét vagy gyermekeit,
vagy szántóföldjeit énérettem és az evangéliumért,
30 és százannyit ne kapna most ebben az időben, házakat, testvéreket,
anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt, a jövendő
világon pedig örök életet.
31 Sok elsőkből pedig utolsó lesz, és sok utolsóból első.“

Jézus harmadszor szól haláláról és feltámadásáról
Mt 20,17-19; Lk 18,31-34

32 Mikor pedig a Jeruzsálembe vezető úton mentek fel, és előttük ment
Jézus, ők álmélkodtak, és követve őt, féltek. Ekkor a tizenkettőt ismét
maga mellé vette, és azokról a dolgokról kezdett nekik szólni, amelyek
majd vele történnek,
33 ezt mondván: „Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia
átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, és halálra ítélik, és a
pogányok kezébe adják,
34 megcsúfolják és megostorozzák, megköpdösik és megölik, de harmad-
napon feltámad.“

Zebedeus fiainak kérése

35 Odamentek hozzá Jakab és János, a Zebedeus fiai, és ezt mondták neki:
„Mester, szeretnénk, hogy amire kérünk, tedd meg nékünk.“
36 Ő pedig ezt kérdezte tőlük: „Mit kívántok, hogy tegyek veletek?“
37 Azok pedig ezt mondták neki: „Add meg nekünk, hogy egyikünk jobb
kezed felől, másikunk pedig bal kezed felől üljön a te dicsőségedben.“
38 Jézus pedig ezt mondta nekik: „Nem tudjátok, mit kértek. Megi-
hatjátok-e azt a poharat, amelyet én megiszom, és megkeresztelkedhettek-
e azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?“
39 Azok pedig ezt mondták neki: „Megtehetjük.“ Jézus pedig ezt
mondta nekik: „A poharat ugyan, amelyből én iszom, megisszátok, és a
keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek,
40 de az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni,
hanem azoké lesz az, akiknek elkészíttetett.“
41 Amikor ezt a tíz tanítvány meghallotta, haragudni kezdtek Jakabra és
Jánosra.
42 Jézus pedig magához szólítva őket, ezt mondta nekik: „Tudjátok,
hogy azok, akiket a pogányok között fejedelmeknek tartanak, uralkodnak
felettük, és nagyjaik hatalmaskodnak rajtuk.

43 De nem így lesz közöttetek, hanem, aki nagy akar lenni közöttetek,
az legyen a ti szolgátok,
44 és aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen.
45 Mert az Emberfia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy
ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.“

A vak Bartimeus meggyógyítása
Mt 20,29-34; Lk 18,35-43

46 Azután Jerikóba érkeztek, és amikor ő, tanítványai és nagy sokaság
Jerikóból mentek ki, a vak Bartimeus, Timeus fia ott ült az úton, és koldult.
47 Amikor meghallotta, hogy a Názáreti Jézus az, így kiáltott fel: „Jézus,
Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!“
48 Sokan megfedték őt, hogy hallgasson, de ő annál jobban kiáltotta:
„Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!“
49 Akkor Jézus megállt, és azt mondta, hogy hívják oda. És odahívták a
vakot, ezt mondva neki: „Bízzál és kelj föl! Hív téged!“
50 Az pedig felső ruháját ledobta, felkelt, és odament Jézushoz.
51 Jézus pedig megkérdezte tőle: „Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?“
A vak pedig mondta neki: „Mester, hogy lássak.“
52 Jézus pedig mondta neki: „Eredj el, a te hited megtartott téged.“ És
azonnal megjött a szeme világa, és követte Jézust az úton.

11

Jézus bevonul Jeruzsálembe
Mt 21,1-11; Lk 19,28-38; Jn 12,12-19

1 Amikor Jeruzsálemhez közeledtek, Betfagé és Betánia felé, az Olajfák
hegyénél elküldött tanítványai közül kettőt,
2 és ezt mondta nekik: „Eredjetek abba a faluba, amely előttetek van,
és amikor abba bejuttok, azonnal találtok egy szamárcsikót megkötve,
amelyen ember nem ült még soha; oldjátok el és hozzátok ide.
3 Ha valaki pedig megkérdezi tőletek: Miért teszitek ezt? Mondjátok:
Az Úrnak van szüksége rá. Erre azonnal elengedi.“
4 Elmentek tehát, és megtalálták a megkötött szamárcsikót, az ajtón
kívül a kettős útnál, és eloldották azt.
5 Az ott állók közül pedig némelyek ezt mondták nekik: „Mit műveltek,
hogy eloldjátok a szamárcsikót?“
6 Ők pedig úgy feleltek nekik, amint Jézus megparancsolta. Erre
elengedték őket.
7 Odavitték a szamárcsikót Jézushoz, rátették felsőruháikat, ő pedig
felült rá.
8 Sokan pedig felsőruháikat az útra terítették, mások pedig ágakat
vagdostak a fákról, és az útra szórták.
9 Akik pedig előtte mentek, és akik követték, ezt kiáltották:
„Hozsánna!

Áldott, aki jön az Úrnak nevében!

10 Áldott a mi Atyánknak, Dávidnak országa,
amely az Úrnak nevében jön!

Hozsánna a magasságban!“

11 És bement Jézus Jeruzsálembe és a templomba, mindenhol
körülnézett, és mivel az idő már későre járt, kiment Betániába a
tizenkettővel.

A terméketlen fügefa
Mt 21,18-19a

12 Másnap, mikor Betániából kimentek, megéheztek,
13 és messziről meglátva egy fügefát, amelynek levelei voltak, odament,
hátha talál valamit rajta. De odaérve, egyebet, mint levelet, nem talált
rajta, mert nem volt fügeérés ideje.
14 Akkor Jézus megszólalt, és ezt mondta a fügefának: „Soha többé ne
egyék rólad gyümölcsöt senki.“ A tanítványai is hallották ezt.

Jézus megtisztítja a templomot
Mt 21,12-17; Lk 19,45-48; Jn 2,14-22

15 Azután Jeruzsálembe érkeztek. Bemenve a templomba, Jézus kezdte
kiűzni azokat, akik a templomban árultak és vásároltak, a pénzváltók
asztalait és a galambárusok székeit pedig felborította,
16 és nem engedte, hogy valaki edényt vigyen a templomon keresztül.
17 Azután így tanította őket: „Nincs-e megírva:
»Az én házamat imádság házának nevezik minden nép között«?
Ti pedig rablók barlangjává tettétek azt.“
18 És meghallották az írástudók és a főpapok, és azon tanakodtak, hogy
hogyan veszíthetnék el őt. Mert féltek tőle, mivel az egész sokaság
álmélkodott az ő tanításán.
19 Amikor azután beesteledett, kiment a városból.

A fügefa elszáradása
Mt 21,19b-22

20 Reggel pedig, amikor elmentek a fügefa mellett, látták, hogy az
gyökerestől kiszáradt.
21 Péter visszaemlékezve, ezt mondta neki: „Mester, nézd, a fügefa,
amelyet megátkoztál, kiszáradt.“
22 És Jézus ezt felelte nekik: „Legyen hitetek Istenben.
23 Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek:
Kelj fel, és ugorjál a tengerbe, és szívében nem kételkedik, hanem hiszi,
hogy amit mond, megtörténik, meglesz, amit mondott.
24 Ezért mondom nektek: Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek,
hogy mindazt megkapjátok, és meg is adatik néktek.
25 És amikor imádkozva megálltok, bocsássátok meg, ha valaki ellen
valami panaszotok van, hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa nektek
vétkeiteket.
26 Ha pedig ti nem bocsátotok meg, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja
meg a ti vétkeiteket.“

Kérdés Jézus hatalmáról
Mt 21,23-27; Lk 20,1-8

27 Ismét elmentek Jeruzsálembe. Amikor pedig Jézus a templomban
körüljárt, odamentek hozzá a főpapok, az írástudók és a vének.
28 És mondták neki: „Milyen hatalommal cselekszed ezeket, és ki adta
neked a hatalmat arra, hogy ezeket cselekedd?“
29 Jézus pedig ezt mondta nekik: „Én is kérdezek egy dolgot tőletek,
feleljetek meg nekem, és megmondom nektek, hogy miféle hatalomnál
fogva cselekszem ezeket.

30 A János keresztsége mennyből való volt-e vagy emberektől? Erre feleljetek nekem.“
31 Azok pedig tanakodtak maguk között, ezt mondván: „Ha azt mondjuk:
a mennyből, azt fogja mondani: Akkor miért nem hittetek neki?
32 Mondjuk talán azt: az emberektől?“ De féltek a néptől, mert mindenki
azt tartotta Jánosról, hogy valóban próféta volt.
33 Ezért így feleltek Jézusnak: „Nem tudjuk.“ Jézus is válaszolt nekik:
„Én sem mondom meg nektek, miféle hatalomnál fogva cselekszem
ezeket.“

12

A gonosz szőlőművesek
Mt 21,33-46; Lk 20,9-19

1 Ezután példázatokban kezdett beszélni hozzájuk: „Egy ember szőlőt
ültetett, körülvette gyepűvel, és sajtót ásott, és tornyot épített, és kiadta
munkásoknak, és elutazott.
2 Amikor eljött az ideje, szolgát küldött a munkásokhoz, hogy kapjon a
munkásoktól a szőlő gyümölcséből.
3 Azok azonban megfogták, megverték, és üresen küldték vissza.
4 És ismét küldött hozzájuk egy másik szolgát, akit meg kővel dobáltak
meg, fejét betörték, és gyalázattal illetve visszaküldték.
5 Ismét küldött egy másikat, de azt megölték, és még sok más szolgát
is, akik közül némelyeket megvertek, némelyeket pedig megöltek.
6 Mivel pedig még egyvalakije, egyetlen szeretett fia is volt, utoljára azt
is elküldte hozzájuk, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni.
7 A munkások azonban ezt mondák maguk között: Ez az örökös, gyertek,
öljük meg, és mienk lesz az örökség.
8 És megfogták, megölték, és a szőlőn kívülre dobták.
9 Mit cselekszik hát a szőlőnek ura? Eljön, és elveszti a munkásokat, és
a szőlőt másoknak adja.
10 Ezt az Írást sem olvastátok:
»Amelyik követ az építők megvetettek,
az lett a szegletkővé.
11 Az Úrtól lett ez,
és csodálatos a mi szemeink előtt«?“
12 És igyekeztek őt elfogni, de féltek a sokaságtól, mert tudták, hogy a
példázatot ellenük mondta. Ezért otthagyták őt, és tovább mentek onnan.

Az adópénz
Mt 22,15-22; Lk 20,20-26

13 Elküldtek hozzá néhányat a farizeusok és a Heródes-pártiak közül,
hogy szavaival fogják meg.
14 Azok pedig odamenve, ezt mondták neki: „Mester, tudjuk hogy igaz
vagy, és nem tartasz senkitől, mert nem az emberek személyére tekintesz,
hanem az igazság szerint tanítod az Isten útját. Szabad-e a császárnak
adót fizetni vagy nem? Fizessünk vagy ne fizessünk?“
15 Ő pedig ismerve képmutatásukat, ezt mondta nekik: „Miért
kísértetek engem? Hozzatok nekem egy pénzt, hadd lássam.“
16 Azok pedig hoztak, és Jézus megkérdezte tőlük: „Kié ez a kép és a
felirat?“ Azok pedig ezt felelték: „A császáré.“

17 Ekkor Jézus ezt mondta nékik: „Adjátok meg a császárnak, ami a
császáré, és az Istennek, ami az Istené.“ És elálmélkodtak rajta.

Kérdés a feltámadásról
Mt 22,23-33; Lk 20,27-40
18 Ezután szadduceusok jöttek hozzá, akik azt mondják, hogy nincsen
feltámadás, és megkérdezték tőle:
19 „Mester, Mózes azt írta nekünk, hogy »ha valakinek testvére meghalt,
és feleséget hagyott hátra, gyermekeket pedig nem hagyott, akkor a
feleségét vegye el az ő testvére, és támasszon utódot a testvérének.«
20 Volt tehát hét fiútestvér. Az első feleséget vett, de meghalt, és nem
hagyott utódot.
21 A második is elvette az asszonyt, de meghalt, és utódot ő sem hagyott.
Hasonlóképpen a harmadik is,
22 és mind a hét elvette, és utódot nem hagytak. Legutoljára meghalt az
asszony is.
23 A feltámadáskor tehát, mikor feltámadnak, melyiküknek lesz a
felesége? Mert mind a hétnek a felesége volt.“
24 Jézus pedig így felelt nekik: „Vagy nem azért tévelyegtek-e, mert nem
ismeritek az Írásokat, sem az Istennek hatalmát?
25 Mert amikor a halálból feltámadnak, sem nem házasodnak, sem
férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a
mennyekben.
26 A halottakról pedig, hogy feltámadnak, nem olvastátok-e a Mózes
könyvében, a csipkebokornál, hogy hogyan szólott neki az Isten, ezt
mondván: »Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene«?
27 Az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. Ti tehát igen
tévelyegtek.“

A nagy parancsolat
Mt 22,34-40; Lk 10,25-28
28 Akkor odament hozzá egy az írástudók közül, aki az ő vitatkozásukat
hallotta, és tudva, hogy jól megfelelt nekik, megkérdezte tőle: „Melyik az
első az összes parancsolat közül?“
29 Jézus ezt felelt neki: „Minden parancsolat közül az első: »Halljad,
Izrael, az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr.
30 Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből,
teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat.«
31 A második pedig hasonlít ehhez: »Szeresd felebarátodat, mint
magadat.« Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat.“
32 Akkor mondta neki az írástudó: „Jól van, Mester, helyesen mondod,
hogy egy Isten van, és nincsen kívüle más,
33 és szeretni őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes
erőből és szeretni az ember felebarátját, mint önmagát, többet ér minden
égőáldozatnál és véres áldozatnál.“
34 Jézus pedig látva, hogy bölcsen felelt, ezt mondta neki: „Nem vagy
messze az Isten országától.“ És többé senki sem merte őt megkérdezni.

Krisztus Dávidnak Fia és Ura
Mt 22,41-46a; Lk 20,41-44
35 Amint Jézus a templomban tanított, ezt kérdezte: „Hogyan mond-
hatják az írástudók, hogy a Krisztus Dávidnak Fia?
36 Hiszen Dávid maga mondta a Szentlélek által:

»Mondta az Úr az én Uramnak:
ülj az én jobb kezem felől,
amíg lábaid alá nem vetem ellenségeidet zsámolyul.«
37 Tehát maga Dávid nevezi őt »Urának«, hogyan lehet akkor a Fia?“ És a
nagy sokaság örömmel hallgatta.

Az írástudók nagyravágyása és kapzsisága
Mt 23,6-7.14; Lk 20,45-47

38 Jézus pedig ezt mondta nekik tanításában: „Őrizkedjetek az
írástudóktól, akik örömest járnak hosszú köntösökben, és szeretik, ha
a piacokon köszöntik őket.
39 És szeretik a gyülekezetekben az első helyeket és a lakomákon a
főhelyeket.
40 Az özvegyeknek házát fölemésztik, és színlelésből hosszan
imádkoznak: ezek súlyosabb ítélet alá esnek.“

Az özvegyasszony két fillérje
Lk 21,1-4

41 Ezután leült Jézus a templompersellyel átellenben, és nézte, hogy
a sokaság miként dob pénzt a perselybe. Sok gazdag pedig sokat dobott
abba.
42 Egy szegény özvegyasszony is odajött, két fillért, azaz egynegyed
pénzt dobott bele.
43 Akkor odaszólította tanítványait, és ezt mondta nekik: „Bizony
mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony többet dobott min-
denkinél, akik a perselybe dobtak.
44 Mert azok mindnyájan a fölöslegükből dobtak, ő pedig a
szegénységéből, amije csak volt, mind bedobta, az egész vagyonát.“

13

Jézus jövendölése a templomról
Mt 24,1-2; Lk 21,5-6

1 Amikor Jézus a templomból kiment, tanítványai közül az egyik ezt
mondta neki: „Mester, nézd, milyen kövek, és milyen épületek!“
2 Jézus pedig ezt felelte neki: „Látod ezeket a nagy épületeket? Nem
marad kő kövön, amelyet le nem rombolnak.“

A nagy megpróbáltatás ideje
Mt 24,3-22; Lk 21,7-24; Mt 10,17-22

3 Mikor pedig az Olajfák hegyén ült, a templommal átellenben, maguk
között megkérdezte tőle Péter, Jakab, János és András:
4 „Mondd meg nékünk, mikor történnek meg ezek, és mi lesz a jel,
amikor mindezek beteljesednek?“
5 Jézus pedig felelt nekik, és ezt kezdte mondani: „Vigyázzatok, hogy
valaki meg ne tévesszen titeket.
6 Mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik azt mondják: Én
vagyok – és sokakat megtévesztenek.
7 Mikor pedig hallani fogtok háborúkról, és háborúk híreiről, meg ne
rémüljetek, mert ezeknek meg kell lenniük, de ez még nem a vég.
8 Mert nemzet nemzet ellen, és ország ország ellen támad, lesznek
földindulások mindenfelé, és lesznek éhségek és háborúságok.

9 Nyomorúságok kezdetei ezek. Ti pedig vigyázzatok magatokra, mert
törvényszékeknek adnak át titeket, a gyülekezetekben vernek meg,
helytartók és királyok elé állítanak énértem, bizonyságul nekik.
10 De előbb hirdetni kell az evangéliumot minden pogány között.
11 Mikor pedig elfogva visznek, hogy átadjanak titeket, ne aggodal-
maskodjatok előre, hogy mit szóljatok, és ne gondolkodjatok, hanem ami
adatik nektek abban az órában, azt szóljátok, mert nem ti vagytok, akik
szóltok, hanem a Szentlélek.
12 Akkor pedig testvér testvérét, atya gyermekét fogja halálra adni;
gyermekek támadnak szülők ellen, és megöletik őket.
13 És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért, de aki
mindvégig kitart, az üdvözül.
14 Mikor pedig meglátjátok a »pusztító utálatosságot« – amelyről Dániel
próféta szólt – ott állni, ahol nem kellene (aki olvassa, értse meg!), akkor
akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre,
15 a háztetőn levő pedig le ne szálljon a házba, se be ne menjen, hogy
házából valamit kivigyen;
16 és a mezőn levő haza ne térjen, hogy ruháját elvigye.
17 Jaj pedig a terhes és a szoptató asszonyoknak azokban a napokban.
18 Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen.
19 Mert azok a napok olyan nyomorúságosak lesznek, amilyenek a világ
kezdete óta, amelyet Isten teremtett, mind ez ideig nem voltak, és nem is
lesznek.
20 És ha az Úr meg nem rövidítette volna azokat a napokat, egyetlen
test sem menekülne meg, de a választottakért, akiket kiválasztott,
megrövidítette azokat a napokat.

Az Emberfia eljövetele
Mt 24,29-36; Lk 21,25-33

21 „Ha pedig akkor ezt mondja nektek valaki: Íme, itt a Krisztus, vagy:
Íme, amott, ne higgyétek.
22 Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, jeleket és
csodákat tesznek, hogy megtévesszék, ha lehet, még a választottakat is.
23 Ti pedig vigyázzatok, íme, előre megmondtam nektek mindent!
24 De azokban a napokban, azután a nyomorúság után,
»a nap elsötétedik,
és a hold nem fénylik,
25 és az ég csillagai lehullanak,
és az egekben levő hatalmasságok megrendülnek.«
26 Akkor meglátják az Emberfiát eljönni felhőkön, nagy hatalommal és
dicsőséggel.
27 És akkor elküldi az angyalait, és egybegyűjti választottait a világ négy
tája felől, a föld végső határától az ég végső határáig.
28 A fügefáról vegyétek pedig a példát. Amikor ága már zsendül, és
levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár.
29 Azonképpen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg,
hogy közel van ő, az ajtó előtt.
30 Bizony mondom néktek, hogy el nem múlik ez a nemzetség, amíg meg
nem lesznek mindezek.
31 Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak.

32 Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben
az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya.
33 Figyeljetek, vigyázzatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor
jön el az az idő!
34 Úgy, mint az az ember, aki messze útra kelve, házát elhagyva, szolgáit
felhatalmazva, kinek-kinek a maga dolgát megszabva, az ajtónállónak is
megparancsolta, hogy vigyázzon.
35 Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a háznak
ura, este-e vagy éjfélkor, vagy kakasszókor, vagy reggel.
36 Nehogy, ha hirtelen megérkezik, alva találjon titeket.
37 Amiket pedig nektek mondok, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!“

14

A nép vezetőinek tanácskozása Jézus ellen
Mt 26,3-5; Lk 22,1-2; Jn 11,47-53

1 Két nap múlva pedig húsvét volt, és a kovásztalan kenyerek ünnepe.
A főpapok és az írástudók azon tanakodtak, hogy csalárdsággal hogyan
fogják meg és öljék meg őt.
2 Mert azt mondták: „Ne az ünnepen, hogy a nép fel ne zendüljön.“

Jézus megkenetése Betániában
Mt 26,6-13; Jn 12,1-8

3 Mikor pedig Betániában a poklos Simon házánál volt, amint asztalhoz
ült, egy asszony ment oda, akinél alabástromedény volt valódi és igen
drága nárdusolajjal; és eltörve az alabástromedényt kitöltötte azt az ő
fejére.
4 Némelyek pedig háborogtak maguk között, és ezt mondták: „Mire
való az olajnak ez a tékozlása?
5 Mert el lehetett volna azt adni háromszáz pénznél is többért és odaadni
a szegényeknek.“ És zúgolódtak ellene.
6 Jézus pedig ezt mondta: „Hagyjátok békén! Miért bántjátok őt? Jó
dolgot cselekedett énvelem.
7 Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és amikor csak akarjátok,
jót tehettek velük; de én nem leszek mindenkor veletek.
8 Ő, ami tőle telt, azt tette: előre megkente az én testemet a temetésre.
9 Bizony mondom néktek: Valahol csak prédikálják ezt az evangéliumot
az egész világon, amit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják az
ő emlékezetére.“

Júdás elárulja Jézust
Mt 26,14-16; Lk 22,3-6

10 Akkor Júdás Iskáriótes, egy a tizenkettő közül, elment a főpapokhoz,
hogy azoknak elárulja őt.
11 Azok pedig, amint meghallották, örvendeztek, és ígérték, hogy pénzt
adnak neki. Ő pedig kereste a jó alkalmat, hogy árulhassa őt.

Az utolsó vacsora
Mt 26,17-29; Lk 22,7-23; 1Kor 11,23-25

12 A kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, amikor a húsvéti
bárányt szokták vágni, ezt mondták neki a tanítványai: „Hova akarod,
hogy elmenjünk, és elkészítsük, és megehesd a húsvéti bárányt?“

13 Akkor elküldött kettőt az ő tanítványai közül, és ezt mondta nekik:
„Menjetek el a városba, és ott egy ember jön veletek szembe, aki egy korsó
vizet visz; kövessétek őt,
14 és ahová bemegy, mondjátok a házigazdának: A Mester kérdi: hol van
az a szállás, ahol megeszem az én tanítványaimmal a húsvéti bárányt?
15 És ő mutat nektek egy nagy házat vacsorára berendezve, készen: ott
készítsétek el nekünk.“
16 Elmentek tehát a tanítványai, és eljutottak a városba, és úgy találtak
mindent, amint nekik megmondta, és elkészítették a húsvéti bárányt.
17 Mikor pedig beesteledett, odament a tizenkettővel,
18 és amikor leültek és ettek, ezt mondta Jézus: „Bizony mondom
néktek, egy közületek elárul engem, aki együtt eszik velem.“
19 Ők pedig szomorkodni kezdtek, és egyenként kérdezni tőle: „Csak
nem én?“ A másik is: „Csak nem én?“
20 Ő pedig ezt felelte nekik: „Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt
márt a tálba.
21 Az Emberfia jóllehet elmegy, amint meg van írva felőle, de jaj annak
az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lenne annak az embernek,
ha meg sem született volna.“
22 És mikor ettek, vette Jézus a kenyeret, és hálákat adva, megtörte, és
adta nekik, ezt mondván: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem.“
23 És vette a poharat, és hálákat adva, adta nekik; és ittak belőle
mindnyájan,
24 és ezt mondta nekik: „Ez az én vérem, az új szövetség vére, amely
sokakért kiontatik.
25 Bizony mondom néktek, nem iszom többé a szőlőtőnek gyümölcséből
mind ama napig, amikor mint újat iszom azt az Isten országában.“

Mindnyájan megbotránkoztok bennem
Mt 26,30-35; Lk 22,33-34

26 Ezután dicséretet énekelve kimentek az Olajfák hegyére.
27 Jézus pedig ezt mondta nekik: „Ezen az éjszakán mindnyájan
megbotránkoztok bennem, mert meg van írva:
»Megverem a pásztort,
és elszélednek a juhok.«
28 De feltámadásom után előttetek fogok felmenni Galileába.“
29 Péter pedig ezt mondta neki: „Ha mindnyájan megbotránkoznak is,
én akkor sem.“
30 Jézus ezt mondta neki: „Bizony mondom néked: még ma, ezen az
éjszakán, mielőtt a kakas kétszer megszólalna, háromszor tagadsz meg
engem.“
31 Ő pedig annál inkább mondta: „Ha veled együtt kell is meghal-
nom, semmiképpen nem tagadlak meg téged.“ Hasonlóképpen szóltak a
többiek is.

A Gecsemáné-kertben
Mt 26,36-46; Lk 22,39-46

32 Ekkor arra a helyre mentek, amelynek Gecsemáné a neve, és ezt
mondta a tanítványainak: „Üljetek le itt, amíg imádkozom.“
33 És maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, rettegni és gyötrődni
kezdett,
34 majd ezt mondta nekik: „Szomorú az én lelkem mind halálig;
maradjatok itt, és virrasszatok.“

35 Egy kissé előre ment, a földre borult, és imádkozott, hogy ha
lehetséges, múljék el tőle ez az óra.
36 És ezt mondta: „Abbá, Atyám! Minden lehetséges néked: vedd el
tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a
tied.“
37 Azután visszatért, és alva találta őket, és ezt mondta Péternek:
„Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig virrasztani?
38 Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek
ugyan kész, de a test erőtelen.“
39 Ismét elment, és ugyanazon szavakkal imádkozott.
40 Amikor pedig visszatért, ismét alva találta őket, mert a szemeik
elnehezedtek; és nem tudták, mit feleljenek neki.
41 Harmadszor is jött, és ezt mondta nekik: „Aludjatok immár és
nyugodjatok. Elég! Eljött az óra! Íme, az Emberfia bűnösök kezébe
adatik.
42 Keljetek föl, menjünk! Íme, közel van, aki engem elárul.“

Jézus elfogatása
Mt 26,47-56; Lk 22,47-53; Jn 18,3-11

43 És még mikor beszélt, eljött Júdás, egy a tizenkettő közül, és
vele együtt nagy sokaság, fegyverekkel és botokkal, a főpapoktól, az
írástudóktól és a vénektől.
44 Az árulója pedig jelt adott nekik, ezt mondta: „Akit megcsókolok majd,
ő az; fogjátok el, és vigyétek el biztos őrizettel.“
45 És odajutva, azonnal hozzáment, és mondta: „Mester! Mester!“ És
megcsókolta őt.
46 Azok pedig rátették kezeiket, és elfogták őt.
47 De egy az ott állók közül az ő szablyáját kivonva, a főpap szolgájához
csapott, és levágta annak fülét.
48 Jézus pedig ezt mondta nekik: „Mint egy rablóra, úgy jöttetek reám
fegyverekkel és botokkal, hogy megfogjatok engem?!
49 Naponta nálatok voltam, a templomban tanítottam, és nem fogtatok
el engem; de szükséges, hogy az Írások beteljesedjenek.“
50 Akkor elhagyva őt, mindnyájan elfutottak.
51 Egy ifjú pedig követte őt, akinek testét csak egy gyolcsing takarta:
elfogták őt is.
52 De ő otthagyva ingét, meztelenül elszaladt tőlük.

Jézus a nagytanács előtt
Mt 26,57-68; Lk 22,54-55.63-71; Jn 18,13-14.19-24

53 Ekkor Jézust a főpaphoz vitték, és oda gyülekeztek mindnyájan a
főpapok, a vének és az írástudók.
54 Péter pedig távolról követte őt, be egészen a főpap udvaráig, és ott
ült a szolgákkal, és melegedett a tűznél.
55 A főpapok pedig és az egész tanács bizonyítékot kerestek Jézus ellen,
hogy megölhessék őt; de nem találtak.
56 Mert sokan tettek ugyan hamis tanúbizonyságot ellene, de a bi-
zonyságtételek nem voltak megegyezők.
57 Ekkor néhányan fölkeltek, és hamis vallomást tettek ellene, ezt
mondták:
58 „Mi hallottuk, amikor ezt mondta: Én lerombolom ezt a kézzel csinált
templomot, és három nap alatt mást építek, amelyet nem kéz alkotott.“

59 De még így sem egyezett vallomásuk.
60 Akkor a főpap odaállt középre, és megkérdezte Jézust: „Semmit sem felelsz? Miféle vallomást tesznek ezek ellened?“
61 Ő pedig hallgatott, és semmit sem felelt. Ismét megkérdezte őt a főpap, és mondta neki: „Te vagy-e a Krisztus, az áldott Isten Fia?“
62 Jézus pedig ezt mondta: „Én vagyok. És meglátjátok majd az Emberfiát a hatalomnak jobbján ülni és eljönni az ég felhőin.“
63 A főpap pedig megszaggatva ruháit, ezt mondta: „Mi szükségünk van még tanúkra?
64 Hallátok a káromlást. Mi a véleményetek?“
Azok pedig halálra méltónak ítélték őt mindnyájan.
65 És kezdték némelyek köpdösni, az arcát betakarni és ütlegelni és ezt mondani neki: „Most prófétálj!“ A szolgák pedig arcul csapták őt.

Péter megtagadja Jézust
Mt 26,69-75; Lk 22,56-62; Jn 18,15-18.25-27
66 Amint pedig Péter lent volt az udvarban, odajött egy a főpap szolgálói közül.
67 Meglátta Pétert, amint melegedett, rátekintett, és ezt mondta: „Te is a Názáreti Jézussal voltál!“
68 Ő pedig tagadta, és azt mondta: „Nem ismerem s nem is értem, mit mondasz.“ És kiment a tornácra; és a kakas megszólalt.
69 A szolgáló pedig meglátva őt, ismét mondani kezdte az ott állóknak: „Ez közülük való.“
70 Ő pedig ismét tagadta. De kevés idő múlva az ott állók ismét mondták Péternek: „Bizony közülük való vagy, mert Galileából való vagy te is, és a beszéded is hasonló.“
71 Ő pedig átkozódni és esküdözni kezdett: „Nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek.“
72 És másodszor is megszólalt a kakas. Ekkor Péternek eszébe jutott a beszéd, amelyet Jézus mondott neki: „Mielőtt a kakas kétszer megszólalna, háromszor megtagadsz engem.“ És sírva fakadt.

15

Jézus Pilátus előtt
Mt 27,1-2.11-14; Lk 23,1-5; Jn 18,28-38
1 Mindjárt reggel tanácsot tartottak a főpapok a vénekkel és írástudókkal, és az egész tanáccsal együtt. Azután Jézust megkötözve elvitték, és átadták Pilátusnak.
2 Pilátus pedig megkérdezte őt: „Te vagy-e a zsidók királya?“ Ő pedig így felelt: „Te mondod.“
3 És erősen vádolták őt a főpapok.
4 Pilátus pedig ismét megkérdezte őt: „Semmit sem felelsz? Íme, mennyi tanúbizonyságot szólnak ellened!“
5 Jézus pedig semmit sem felelt, úgyhogy Pilátus elcsodálkozott.

Jézus és Barabbás
Mt 27,15-26; Lk 23,13-25; Jn 18,39-40; 19,4-16
6 Ünnepenként pedig egy foglyot szokott elbocsátani nekik, akit éppen óhajtottak.

7 Volt pedig egy Barabbás nevű fogoly, megkötöztetve azokkal a lázadókkal együtt, akik a lázadás alkalmával gyilkosságot követtek el.
8 A sokaság pedig kiáltva, kezdte kérni Pilátust arra, amit mindenkor megtett nekik.
9 Pilátus pedig ezt kérdezte tőlük: „Akarjátok-e, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?“ –
10 mert tudta, hogy irigységből adták kezére a főpapok.
11 A főpapok azonban felizgatták a sokaságot, hogy inkább Barabbást bocsássa el nekik.
12 Pilátus pedig ismét megkérdezte tőlük: „Mit akartok tehát, hogy cselekedjem azzal, akit a zsidók királyának mondotok?“
13 És azok ismét kiáltottak: „Feszítsd meg!“
14 Pilátus pedig ezt mondta nekik: „De mi rosszat cselekedett?“ Azok pedig annál jobban kiáltottak: „Feszítsd meg!“
15 Pilátus pedig eleget akarva tenni a sokaságnak, elbocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatva, kezükbe adta, hogy megfeszítsék.

Jézus megcsúfolása
Mt 27,27-30; Jn 19,2-5

16 A vitézek pedig elvitték őt az udvar belső részébe, ami az őrház, és összehívták az egész csapatot.
17 Bíborba öltöztették, és tövisből font koszorút tettek a fejére,
18 és elkezdték őt köszönteni: „Üdvözlégy, zsidók királya!“
19 A fejét nádszállal verték, leköpdösték, és térdet hajtva tisztelték őt.

Jézus megfeszítése
Mt 27,31-44; Lk 23,26.33-35.38-39; Jn 19,16-24

20 Mikor pedig kicsúfolták, levették róla a bíbor ruhát, és saját ruháiba öltöztették; és kivitték, hogy megfeszítsék.
21 Kényszerítettek egy mellettük elmenő embert, bizonyos cirénei Simont, aki a mezőről jött, Alexander és Rufusz atyját, hogy vigye a keresztjét.
22 Elvitték őt a Golgota nevű helyre, amely megmagyarázva azt jelenti: Koponya-hely,
23 és mirhás bort adtak neki inni; de ő nem fogadta el.
24 Ekkor keresztre feszítették, és elosztották ruháit, sorsot vetve azokra, hogy ki mit kapjon.
25 Három óra volt, amikor megfeszítették őt.
26 Az elítélésének oka pedig így volt föléje felírva: A ZSIDÓK KIRÁLYA.
27 Két rablót is megfeszítettek vele együtt, egyet jobb és egyet bal keze felől.
28 És így teljesedett be az Írás, amely azt mondja: „És bűnösök közé számlálták.“
29 Az arra menők pedig szidalmazták őt, fejüket hajtogatva és ezt mondva: „Hah! – te, aki lerontod a templomot, és három nap alatt fölépíted,
30 szabadítsd meg magadat, és szállj le a keresztről!“
31 Hasonlóképpen a főpapok is, csúfolódva egymás között, az írástudókkal együtt ezt mondták: „Másokat megmentett, de magát nem bírja megmenteni.

32 A Krisztus, az Izrael királya, szálljon le most a keresztről, hogy lássuk,
és higgyünk.“ Akiket vele feszítettek meg, azok is szidalmazták őt.

Jézus halála
Mt 27,45-56; Lk 23,44-49; Jn 19,28-30

33 Amikor pedig hat óra lett, sötétség támadt az egész földön kilenc
óráig.
34 És kilenc órakor Jézus hangosan felkiáltott és ezt mondta: „Elói,
Elói! Lámá sabaktáni?“ – ami megmagyarázva azt jelenti: „Én Istenem,
én Istenem! Miért hagytál el engemet?“
35 Néhányan pedig meghallva ezt az ott állók közül, ezt mondták: „Íme,
Illést hívja.“
36 Egy ember pedig odafutott, és egy szivacsot megtöltve ecettel,
nádszálra tűzve, inni adott neki, és ezt mondta: „Hadd lássuk, eljön-e
Illés, hogy levegye!“
37 Jézus pedig hangosan felkiáltva kibocsátotta lelkét.
38 Ekkor a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt.
39 Amikor pedig a százados, aki vele átellenben állt, látta, hogy így
kiáltva bocsátotta ki lelkét, ezt mondta: „Bizony ez az ember Isten Fia
volt!“
40 Asszonyok is voltak ott, akik távolról nézték, és közöttük volt a
magdalai Mária és Mária, a kis Jakabnak és Józsefnek anyja és Salómé,
41 akik amikor Galileában volt, akkor is követték őt, és szolgáltak neki;
és sok más asszony, akik vele mentek fel Jeruzsálembe.

Jézus temetése
Mt 27,57-61; Lk 23,50-55; Jn 19,38-42

42 Amikor immár este lett, mivel péntek volt, azaz szombat előtt való
nap,
43 eljött az arimátiai József, egy tisztességes tanácsbeli, aki maga is
várta az Isten országát; bement bátran Pilátushoz, és elkérte Jézusnak
testét.
44 Pilátus pedig csodálkozott, hogy már meghalt, ezért magához hívatta
a századost, és megkérdezte tőle, hogy régen halt-e meg.
45 Amikor ezt megtudta a századostól, odaajándékozta a testet
Józsefnek.
46 Ő pedig gyolcsot vásárolt, levette őt, begöngyölte a gyolcsba, és elhe-
lyezte egy sírboltba, amely kősziklába volt kivágva; és követ hengerített
a sírbolt szájára.
47 A magdalai Mária pedig és Mária, a József anyja nézték, hová
helyezték őt.

16

Jézus feltámadása
Mt 28,1-7; Lk 24,1-12; Jn 20,1-10

1 Mikor pedig elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a
Jakab anyja és Salómé drága keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és
megkenjék őt.
2 Korán reggel, a hétnek első napján a sírbolthoz mentek napkeltekor,
3 és ezt mondták maguk között: „Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a
sírbolt szájáról?“

4 És odatekintve látták, hogy a kő el van hengerítve; pedig az felette
nagy volt.
5 És bemenve a sírboltba, láttak egy ifjút ülni jobb felől, fehér ruhába
öltözve, és megrémültek.
6 Az pedig mondta nekik: „Ne féljetek! A Názáreti Jézust keresitek, akit
megfeszítettek? Föltámadott, nincsen itt. Íme, a hely, ahová őt helyezték.
7 De menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy
előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.“
8 Ekkor igen hamar kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert félelem és
álmélkodás fogta el őket; és senkinek semmit sem szóltak, mert féltek.

Jézus többeknek megjelenik
Mt 28,8-10; Lk 24,13-35; Jn 20,11-18

9 Mikor pedig reggel, a hétnek első napján föltámadott, megjelent
először a magdalai Máriának, akiből hét ördögöt űzött ki.
10 Ő elment, és jelentette ezt azoknak, akik vele voltak, keseregtek és
sírtak.
11 Amikor pedig ezek hallották, hogy él, és ő látta, nem hitték el.
12 Ezután pedig közülük kettőnek jelent meg más alakban, útközben,
amikor a mezőre mentek.
13 Ezek is elmentek, és jelenték a többieknek, de nekik sem hittek.

Az apostolok kiküldése
Mt 28,16-20

14 Azután, amikor asztalnál ültek, megjelent magának a tizenegynek, és
szemükre vetette hitetlenségüket és keményszívűségüket, hogy azoknak,
akik őt feltámadva látták, nem hittek.
15 Ezután ezt mondta nekik: „Menjetek el széles e világra, hirdessétek
az evangéliumot minden teremtésnek.
16 Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül, aki pedig nem hisz,
elkárhozik.
17 Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben
ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak,
18 kígyókat vesznek föl, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik,
betegekre teszik kezeiket, és azok meggyógyulnak.“

Jézus mennybemenetele
Lk 24,50-53; ApCsel 1,4-12

19 Az Úr Jézus pedig, miután ezeket mondta nekik, felvitetett a mennybe,
és az Istennek jobbjára ült.
20 Azok pedig elmentek, prédikáltak mindenütt, az Úr pedig együtt
munkálkodott velük, és megerősítette az igét a jelek által, amelyek
követték. Ámen!

Lukács evangéliuma

Ajánlás

1 Mivel sokan kezdték már rendszeresen megírni azoknak az eseményeknek elbeszélését, amelyek nálunk beteljesedtek,
2 úgy, amint ránk hagyták azokat, akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgái voltak az igének,
3 jónak láttam magam is, aki eleitől fogva mindennek szorgalmasan végére jártam, hogy azokról rendszeresen írjak neked, jó Teofilus,
4 hogy megtudd azoknak a dolgoknak megbízhatóságát, amelyekre tanítottak.

Keresztelő János születésének ígérete

5 Heródesnek, Júdea királyának idejében volt egy Zakariás nevű pap, az Abija rendjéből. Felesége pedig Áron leányai közül való volt, és annak neve: Erzsébet.
6 Mindketten igazak voltak Isten előtt, és feddhetetlenül éltek az Úr parancsolatai és rendelései szerint.
7 Nem volt nekik gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és mindketten már idős emberek voltak.
8 Történt pedig, hogy amikor rendjének beosztása szerint papi szolgálatot végzett Isten előtt,
9 a papi tiszt szokása szerint rá került a sor, hogy bemenjen az Úr templomába, és bemutassa a füstölőáldozatot.
10 A nép egész sokasága kint imádkozott a füstölőáldozat idején.
11 Neki pedig megjelent az Úr angyala, megállt a füstölőoltár jobb oldalán.
12 Láttára megrettent Zakariás, és félelem szállta meg.
13 Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Zakariás, mert meghallgatásra talált a te könyörgésed, és feleséged, Erzsébet fiút szül neked, akit nevezz Jánosnak.
14 Ő örömödre és vigasságodra lesz, és sokan fognak örülni születésének,
15 mert nagy lesz ő az Úr előtt, és bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva megtelik Szentlélekkel.
16 És Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz.
17 És maga is Isten előtt fog járni Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkületére térítse, hogy az Úr számára felkészítse a népet.“
18 Zakariás ezt mondta az angyalnak: „Miből tudhatom ezt meg? Mert én vén vagyok, és az én feleségem is igen idős.“
19 Az angyal így válaszolt neki: „Én vagyok Gábriel, aki Isten előtt állok. Ő küldött engem, hogy beszéljek veled, és ezt az örömhírt meghozzam neked.
20 Íme, megnémulsz, és nem szólhatsz addig a napig, amelyen ezek megtörténnek, mert nem hittél az én beszédemnek, amelyek majd beteljesednek a maguk idejében.“

21 A nép pedig várta Zakariást, és csodálkozott, hogy a templomban késlekedik.
22 Amikor kijött, nem tudott szólni hozzájuk, és ebből megértették, hogy látomást látott a templomban, mert csak integetett nekik, és néma maradt.
23 És történt, hogy amikor leteltek szolgálatának napjai, elment haza.
24 E napok után felesége, Erzsébet fogant méhében, és öt hónapra elrejtőzött, és ezt mondta:
25 „Így cselekedett velem az Úr azokban a napokban, amelyekben rám tekintett, hogy elvegye szégyenemet az emberek előtt.“

Jézus születésének ígérete

26 A hatodik hónapban Isten elküldte Gábriel angyalt Galileának Názáret nevű városába
27 egy szűzhöz, aki a Dávid házából való József nevű férfinak volt a jegyese. A szűznek Mária volt a neve.
28 És az angyal bement hozzá, és ezt mondta: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott! Az Úr veled van!“
29 Ő pedig megdöbbent ezekre a szavakra, és elgondolkozott, hogy milyen köszöntés ez.
30 Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál Istennél!
31 Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak.
32 Ő nagy lesz, és a Magasságos Fiának nevezik, és neki adja az Úr Isten Dávidnak, az Ő atyjának királyi székét.
33 És uralkodik a Jákób házán örökké, és az Ő királyságának nem lesz vége!“
34 Mária ezt mondta az angyalnak: „Hogyan lesz ez, hiszen nincs férjem?“
35 Így válaszolt neki az angyal: „A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért aki születik, Szentnek nevezik majd, Isten Fiának.
36 Íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapban van az, akit meddőnek mondtak,
37 mert Istennél semmi sem lehetetlen.“
38 Mária ezt mondta: „Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen úgy, ahogy mondtad.“ És akkor elment tőle az angyal.

Mária Erzsébetnél

39 Azokban a napokban útra kelt Mária, és nagy sietséggel a hegyvidékre, Júda egyik városába ment.
40 Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet.
41 És történt, hogy amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, a magzat megmozdult méhében, és Erzsébet megtelt Szentlélekkel,
42 és hangosan felkiáltott: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse.
43 De hogyan történhet velem az, hogy az én Uramnak anyja jön hozzám?
44 Mert íme, amikor köszöntésed szava eljutott fülembe, a magzat ujjongva megmozdult méhemben.
45 És boldog az, aki hitt, mert beteljesednek azok, amiket az Úr neki mondott.“

Mária éneke

46 Akkor Mária ezt mondta:
„Magasztalja az én lelkem az Urat,
47 és örvendez az én lelkem megtartó Istenemben.
48 Mert rátekintett
szolgálóleányának alázatos állapotára,
mert íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék.
49 Mert nagy dolgokat cselekedett velem a Hatalmas,
és szent az ő neve.
50 És irgalma nemzedékről nemzedékre van azokon,
akik őt félik.
51 Hatalmas dolgot cselekedett karjával,
szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat.
52 Hatalmasokat döntött le trónjaikról,
és felmagasztalta az alázatosokat.
53 Éhezőket látott el javakkal,
és gazdagokat küldött el üresen.
54 Felkarolta Izraelnek, az ő szolgájának ügyét,
mert megemlékezett irgalmasságáról
55 Ábrahám és utódai iránt örökké –
amint megmondta atyáinknak.“
56 Mária Erzsébettel maradt három hónapig, aztán hazament.

Keresztelő János születése

57 Amikor eljött Erzsébet szülésének ideje, fiút szült.
58 És meghallották szomszédai és rokonai, hogy az Úr kegyelmesen cselekedett vele, együtt örültek vele.
59 És történt a nyolcadik napon, eljöttek körülmetélni a gyermeket, és az ő atyja nevéről Zakariásnak akarták őt nevezni.
60 Anyja azonban megszólalt, és ezt mondta: „Nem, hanem János legyen a neve.“
61 És ezt mondták neki: „De hiszen senki sincs rokonságodban, akit így hívnának.“
62 És intettek atyjának, hogy hogyan akarja nevezni.
63 Ő pedig egy táblát kért, és ezt írta rá: „János a neve.“ Erre mindenki elcsodálkozott.
64 És egyszerre megnyílt szája és nyelve, és beszélt, és áldotta Istent.
65 Félelem szállta meg a szomszédokat, és Júdea egész hegyvidékén elhíresztelték mindezeket.
66 Akik meghallották, szívükbe vették, és ezt mondták: „Vajon mi lesz ebből a gyermekből?“ Az Úr keze vele volt.

Zakariás éneke

67 Zakariás, az ő atyja megtelt Szentlélekkel, és így prófétált:
68 „Áldott az Úr, Izrael Istene,
hogy meglátogatta és megváltotta az Ő népét,
69 és erős üdvözítőt támasztott nekünk
az ő gyermekének, Dávidnak házában,
70 amint szólott a szent prófétáinak szája által örök időktől fogva,
71 hogy megszabadít ellenségeinktől,
és mindazoknak kezéből, akik minket gyűlölnek;
72 hogy irgalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal,
és megemlékezzék az ő szent szövetségéről,

73 az esküről, amellyel megesküdött Ábrahámnak, a mi atyánknak,
hogy megadja nekünk,
74 hogy megszabadulva ellenségeink kezéből,
félelem nélkül szolgáljunk Neki,
75 szentségben és igazságban őelőtte életünk minden napján.

76 Te pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétája leszel,
mert az Úr előtt jársz, hogy útjait előkészítsd,
77 és az üdvösség ismeretére megtanítsd az ő népét
a bűnök bocsánatával,
78 a mi Istenünknek nagy irgalmasságáért,
amellyel meglátogatott minket a naptámadat a magasságból,
79 hogy világítson azoknak, akik a halál árnyékában ülnek,
és igazgassa lábunkat a békesség útjára.“
80 A kisgyermek pedig növekedett és erősödött lélekben, és a pusztában volt egészen addig a napig, amelyen nyilvánosan föl nem lépett Izraelben.

2

Jézus születése

1 Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár parancsolatot adott ki, hogy írják össze az egész földet.
2 Ez az összeírás először akkor történt, amikor Szíriában Cirénius volt a helytartó.
3 Mindenki elment tehát a maga városába, hogy összeírják.
4 József is elment Galileából, Názáret városából Júdeába, Dávid városába, amelynek neve Betlehem, mivel Dávid házából és nemzetségéből való volt,
5 hogy összeírják Máriával, aki jegyese volt, és aki várandós volt.
6 És történt, amikor ott voltak, eljött szülésének ideje.
7 És megszülte elsőszülött fiát, és bepólyálta, és jászolba fektette, mert nem volt helyük a vendégfogadóban.
8 Pásztorok voltak azon a vidéken, akik kinn a mezőn tanyáztak, és éjszaka is őrködtek nyájuk mellett.
9 És íme, az Úr angyala hozzájuk jött, és az Úr dicsősége körülvette őket, és nagy félelem vett erőt rajtuk.
10 Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljetek! Íme, nagy örömöt hirdetek nektek, amely az egész népnek öröme lesz.
11 Mert Megtartó született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.
12 Ez pedig nektek a jel: egy kisgyermeket találtok bepólyálva feküdni a jászolban.“
13 És hirtelen az angyallal mennyei seregek sokasága jelent meg, akik Istent dicsérték, és ezt mondták:
14 „Dicsőség a magasságban Istennek,
és a földön békesség,
és az emberekhez jóakarat!“
15 És történt, hogy amikor elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok ezt mondták egymásnak: „Menjünk el egészen Betlehemig, és lássuk meg, ami történt, amit az Úr tudtul adott nekünk.“

16 Elmentek azért nagy sietséggel, és megtalálták Máriát és Józsefet és
a kisgyermeket, aki a jászolban feküdt.
17 Ezt látva elbeszélték azt, amit a gyermekről hallottak.
18 Mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mond-
tak.
19 Mária pedig megőrizte, és szívében forgatta a hallottakat.
20 A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítették és dicsérték Istent
mindazért, amit hallottak és láttak, úgy, ahogy az megmondatott nekik.

Jézus bemutatása a templomban. Simeon és Anna

21 Amikor a nyolc nap elmúlt, hogy a kisgyermeket körülmetéljék,
Jézusnak nevezték, ahogy az angyal nevezte mielőtt még anyja méhében
megfogant.
22 Amikor Mózes törvénye szerint leteltek Mária tisztulásának napjai,
felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak.
23 Ahogyan meg van írva az Úr törvényében, hogy minden elsőszülött
fiú az Úrnak legyen szentelve,
24 és hogy áldozatot mutassanak be az Úr törvénye szerint: „Egy pár
gerlicét vagy két galambfiókát.“
25 És íme, volt Jeruzsálemben egy ember, akinek a neve Simeon volt,
és ez az ember igaz és istenfélő volt, és várta Izrael vigasztalását, és a
Szentlélek volt rajta.
26 Azt a kinyilatkoztatást kapta a Szentlélektől, hogy addig nem hal meg,
amíg meg nem látja az Úrnak Krisztusát.
27 A Lélek indításából a templomba ment, és amikor a gyermek Jézust
szülei bevitték, hogy érte a törvény előírása szerint cselekedjenek,
28 karjába vette, és áldotta Istent, és ezt mondta:
29 „Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat
beszéded szerint békességben,
30 mert látták az én szemeim a te üdvösségedet,
31 amelyet készítettél minden nép szeme láttára,
32 világosságul a pogányok megvilágosítására,
és a te népednek, Izraelnek dicsőségére.“
33 József pedig és az ő anyja csodálkozott azokon, amiket őfelőle
mondott.
34 És Simeon megáldotta őket, és ezt mondta Máriának, az ő anyjának:
„Íme, ő sokak elbukására és felemelésére rendeltetett Izraelben, és jel lesz,
amelynek sokan ellene mondanak,
35 még a te lelkedet is éles tőr járja majd át, hogy sok szív gondolata
nyilvánvalóvá legyen.“
36 Volt egy prófétanő is, Anna, Fánuel leánya, Áser nemzetségéből.
Nagyon előrehaladott korú volt, hajadon kora után csak hét esztendeig
élt férjével.
37 Már nyolcvannégy esztendeje özvegy volt. Nem távozott el a
templomból, mert böjtöléssel és imádkozással szolgált éjjel és nappal.
38 Ugyanabban az órában odalépett, hálát adott az Úrnak, és beszélt
róla mindenkinek, akik Jeruzsálemben a megváltást várták.
39 Amikor mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek
Galileába, városukba, Názáretbe.
40 A kisgyermek pedig növekedett és erősödött lélekben, megtelt
bölcsességgel és az Isten kegyelme volt rajta.

41 Szülei évenként felmentek Jeruzsálembe húsvét ünnepére.
42 Amikor tizenkét esztendős lett, szintén fölmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint.
43 Miután elteltek az ünnepnapok, hazaindultak. A gyermek Jézus azonban Jeruzsálemben maradt, de sem József, sem az anyja nem vette észre.
44 Azt gondolták, hogy az útitársaik között van. Egynapi járóföldet mentek, és akkor kezdték keresni a rokonok és ismerősök között.
45 Amikor nem találták, visszamentek Jeruzsálembe, hogy megkeressék.
46 És történt, hogy harmadnapra találták meg a templomban, a tanítómesterek között ülve, amint hallgatta és kérdezgette őket.
47 Mindnyájan, akik őt hallgatták, elcsodálkoztak értelmén és feleletein.
48 Amikor szülei meglátták, elcsodálkoztak, és anyja ezt mondta neki: „Fiam, miért tetted ezt velünk? Íme, atyád és én nagy bánattal kerestünk téged.“
49 Ő pedig ezt mondta nekik: „Miért kerestetek engem? Vagy nem tudjátok, hogy nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom?“
50 De ők nem értették, amit mondott nekik.
51 Jézus ezután elment velük Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja szívében megőrizte mindezeket.
52 Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben és az Isten és emberek előtti kedvességben.

3

Keresztelő János
Mt 3,1-12; Mk 1,2-8; Jn 1,19-28

1 Tibérius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében pedig, amikor Júdeában Poncius Pilátus volt a helytartó, és Galileának negyedes fejedelme Heródes volt, Iturea, Trakhónitisz tartományának pedig negyedes fejedelme az ő testvére, Fülöp volt, Abiléné negyedes fejedelme pedig Lüszániász volt.
2 Annás és Kajafás főpapsága idején szólt az Úr Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában.
3 Az elment a Jordán mellett lévő tartományokba, prédikálva a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára,
4 ahogyan meg van írva Ézsaiás próféta beszédeinek könyvében, aki ezt mondja:
„Kiáltó szava szól a pusztában:
Készítsétek el az Úrnak útját,
egyengessétek ösvényeit.
5 Minden szakadékot töltsetek fel,
minden hegyet és halmot hordjatok el,
ami egyenetlen, legyen egyenessé, és a göröngyös simává,
6 és meglátja minden halandó Isten szabadítását.“
7 Ezt mondta tehát a sokaságnak, amely kiment hozzá, hogy megkeresztelje: „Viperák fajzata! Ki figyelmeztetett titeket, hogy a közelgő harag elől elmeneküljetek?
8 Teremjetek azért megtéréshez méltó gyümölcsöket, és ne mondogassátok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom nektek, hogy Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak.

9 A fejsze pedig már ott van a fák gyökerén: kivágnak, és tűzre vetnek
minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt.“
10 A sokaság megkérdezte tőle: „Mit cselekedjünk tehát?“
11 Ő így felelt nekik: „Akinek két köntöse van, egyiket adja annak, akinek
nincs, és akinek van ennivalója, hasonlóan cselekedjék.“
12 És eljöttek a vámszedők is, hogy megkeresztelkedjenek, és ezt
mondták neki: „Mester, mit cselekedjünk?“
13 Ő pedig nekik ezt mondta: „Semmi többet ne követeljetek, mint
amennyi ki van szabva.“
14 És megkérdezték őt a katonák is. „Hát mi mit cselekedjünk?“ Nekik
ezt felelte: „Senkit ne bántalmazzatok, ne zsaroljatok, és elégedjetek meg
zsoldotokkal.“
15 Amikor a nép várt, szívükben azon gondolkoztak, hogy vajon nem
János-e a Krisztus?
16 János így válaszolt mindenkinek: „Én ugyan vízzel keresztellek
titeket, de eljön, aki nálam erősebb, és nem vagyok méltó, hogy saruja
szíját megoldjam. Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket.
17 Szórólapátja a kezében van, és megtisztítja szérűjét, és a gabonát a
csűrébe gyűjti, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.“
18 Még sok egyébre is intette őket, és hirdette az evangéliumot a népnek.
19 Amikor pedig Heródest, a negyedes fejedelmet megfeddte
Heródiásért, testvérének, Fülöpnek feleségéért és minden gonosz tettéért,
amiket Heródes cselekedett,
20 ő még mindezt azzal tetézte, hogy Jánost tömlöcbe vetette.

Jézus megkeresztelkedése
Mt 3,13-17; Mk 1,9-11; Jn 1,29-34

21 Történt pedig, hogy amikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus
is megkeresztelkedett és imádkozott, megnyílt az ég,
22 és leszállt rá a Szentlélek testi formában, mint egy galamb, és szózat
jött a mennyből: „Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm!“

Jézus nemzetségi táblázata
Mt 1,1-17

23 Jézus mintegy harmincesztendős volt, amikor tanítani kezdett, aki,
amint állították, József fia volt,
ő pedig Élié;
24 ez Mattáté,
ez Lévié, ez Melkié,
ez Jannájé, ez Józsefé,
25 ez Mattatiásé, ez Ámósé,
ez Náhumé, ez Heszlié,
ez Naggaié,
26 ez Mahaté,
ez Mattatiásé, ez Simeié,
ez Józseké, ez Jódáé;
27 ez Jóhánáné, ez Résáé,
ez Zerubbábelé, ez Sealtielé,
ez Nérié,
28 ez Melkié,
ez Addié, ez Kószámé,
ez Elmadámé, ez Éré;
29 ez Jézusé, ez Eliézeré,

ez Jórimé, ez Mattáté,
ez Lévié,
30 ez Simeoné,
ez Júdáé, ez Józsefé,
ez Jónámé, ez Eljákimé;
31 ez Meleáé, ez Mennáé,
ez Mattátáé, ez Nátáné,
ez Dávidé,
32 ez Isaié,
ez Óbédé, ez Bóázé,
ez Szalmóné, ez Nahsóné,
33 ez Aminádábé, ez Adminé, ez Arnié,
ez Heszróné, ez Fáreszé,
ez Júdáé,
34 ez Jákóbé,
ez Izsáké, ez Ábrahámé,
ez Táréé, ez Náhoré,
35 ez Szerugé, ezt Reué,
ez Pelegé, ez Héberé,
ez Selahé,
36 ez Kénáné,
ez Arpaksádé, ez Sémé,
ez Nóéé, ez Lámeké;
37 ez Metusélahé, ez Hénóké,
ez Járedé, ez Mahalalélé,
ez Kénáné,
38 ez Enósé,
ez Sété, ez Ádámé;
ez pedig Istené.

4

Jézus megkísértése
Mt 4,1-11; Mk 1,12-13

1 Jézus Szentlélekkel telve visszatért a Jordántól, és a Lélek indítására a pusztában volt
2 negyven napig, miközben kísértette az ördög. Nem evett semmit azokban a napokban, de amikor azok elmúltak, megéhezett.
3 És az ördög ezt mondta neki: „Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré.“
4 Jézus így válaszolt neki: „Meg van írva, hogy »nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Istennek minden igéjével.«“
5 Majd felvitte őt az ördög egy nagy, magas hegyre, megmutatta neki egy szempillantás alatt a föld minden országát,
6 és ezt mondta neki: „Neked adom mindezt a hatalmat és ezek dicsőségét, mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom.
7 Azért, ha engem imádsz, mindez a tied lesz.“
8 Jézus így válaszolt neki: „Távozz tőlem, sátán! Meg van írva: »Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!«“
9 Aztán Jeruzsálembe vitte őt, és a templom párkányára állította, és ezt mondta neki: „Ha Isten Fia vagy, vesd le magad innen,
10 mert meg van írva:
»Az ő angyalainak megparancsolta,
hogy őrizzenek téged,

11 és tenyerükön hordozzanak,
hogy kőbe ne üsd lábadat.«“
12 Jézus így válaszolt neki: „Megmondatott: »Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!«“
13 Amikor az ördög minden kísértést elvégzett, eltávozott tőle egy időre.

Jézus Názáretben
Mt 13,53-58; Mk 6,1-6

14 Jézus visszatért a Lélek erejével Galileába, és híre ment az egész környéken.
15 Tanított a zsinagógáikban, és mindenki dicsőítette.
16 Amikor Názáretbe ment, ahol felnevelkedett, szokása szerint szombatnapon a zsinagógába ment, és felállt felolvasni.
17 Ézsaiás próféta könyvét adták neki, és amikor kinyitotta a könyvet, felkereste azt a helyet, ahol ez volt megírva:
18 „Az Úr Lelke van rajtam,
mert felkent engem,
hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem,
elküldött, hogy a megtört szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek,
és a vakoknak szemük megnyílását,
hogy szabadon bocsássam az elnyomottakat,
19 hogy hirdessem az Úr kedves esztendejét!“
20 És behajtva a könyvet, visszaadta a szolgának, és leült. A zsinagógában mindenkinek a szeme rajta függött.
21 Ő pedig így szólt hozzájuk: „Ma teljesedett be ez az Írás fületek hallatára!“
22 És mindnyájan bizonyságot tettek róla, és álmélkodtak a kegyelem igéin, amelyek ajkáról fakadtak, és ezt mondták: „Nem József fia ez?“
23 Ő ezt mondta nekik: „Bizonyára azt a közmondást mondjátok nekem: Orvos, gyógyítsd meg magad! Amit hallottunk, hogy Kapernaumban történt, itt a te házadban is cselekedd meg!“
24 Majd így folytatta: „Bizony mondom nektek, hogy egy próféta sem elfogadott a maga hazájában.
25 Igazán mondom nektek: Illés idejében sok özvegyasszony volt Izraelben, amikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, úgyhogy az egész tartományban nagy éhség volt,
26 és közülük senkihez sem küldetett Illés, csak a szidóni Sareptába az özvegyasszonyhoz.
27 Elizeus próféta idejében sok bélpoklos volt Izraelben, de azok közül egy sem tisztult meg, csak a szír Naamán.“
28 Ennek hallatán harag töltött el mindenkit a zsinagógában.
29 Felkeltek, kiűzték őt a városon kívül, és annak a hegynek a szélére vitték, amelyen az ő városuk épült, hogy onnan letaszítsák.
30 Ő azonban átment közöttük, és eltávozott.

Jézus tisztátalan lelket űz ki
Mk 1,21-28

31 Elment Kapernaumba, Galilea városába, és tanította őket szombatnapon.
32 Azok csodálkoztak a tanításán, mert szavának hatalma volt.

33 A zsinagógában pedig volt egy tisztátalan ördögi lélektől megszállt
ember, aki fennhangon így kiáltott:
34 „Mi közünk hozzád názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts
minket. Ismerlek téged, hogy ki vagy: az Isten Szentje!“
35 Jézus rászólt: „Némulj meg, és menj ki belőle!“ És az ördög középre
vetette, kiment belőle, és nem ártott neki semmit.
36 Mindnyájukat félelem szállta meg, és így szóltak egymáshoz: „Milyen
beszéd ez, hogy hatalommal és erővel parancsol a tisztátalan lelkeknek, és
azok kimennek?“
37 És elterjedt a híre mindenütt a környéken.

Jézus meggyógyítja Péter anyósát
Mt 8,14-15; Mk 1,29-31
38 A zsinagógából eltávozva Simon házába ment. Simon anyósa pedig
nagy lázban feküdt, és szóltak neki érdekében.
39 Jézus mellé állt, ráparancsolt a lázra, és az elhagyta őt. Ő pedig
azonnal felkelt, és szolgált nekik.

Jézus sok beteget meggyógyít
Mt 8,16-17; Mk 1,32-39
40 Napnyugtakor mindenki hozzá vitte különféle bajban szenvedő
betegét, ő pedig mindegyikre rátette kezét, meggyógyította őket.
41 Sokakból ördögök is kimentek, és ezt kiáltozták: „Te vagy a Krisztus,
az Isten Fia!“ De ő rájuk parancsolt, nem engedte őket szólni, mivel tudták,
hogy ő a Krisztus.
42 Napfölkeltekor elindult, és egy puszta helyre ment. De a sokaság
megkereste őt, hozzá mentek, marasztalták, hogy ne menjen el tőlük.
43 Ő pedig ezt mondta nekik: „Más városokban is hirdetnem kell Isten
országát, mert ez a küldetésem.“
44 És prédikált Galilea zsinagógáiban.

5

Péter halfogása
Mt 4,18-22; Mk 1,16-20
1 Történt, hogy amikor a sokaság hozzá tódult, hogy hallgassa Isten
beszédét, ő a Genezáret-tónál állt,
2 és látott két hajót állni a vízen. A halászok pedig, miután azokból
kiszálltak, a hálóikat mosták.
3 Beszállt az egyik hajóba, amely Simoné volt, és kérte őt, hogy vigye
egy kissé beljebb a parttól. Amikor leült, a hajóból tanította a sokaságot.
4 Miután befejezte beszédét, ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és
vessétek ki hálóitokat fogásra!“
5 Simon így felelt: „Mester, jóllehet egész éjszaka fáradtunk, mégsem
fogtunk semmit, de a te parancsodra kivetem a hálót.“
6 Amikor ezt megtették, a halaknak olyan sokaságát kerítették be, hogy
szakadozott a hálójuk.
7 Ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek,
és segítsenek nekik. Azok odamentek, és megtöltötték mind a két hajót
annyira, hogy csaknem elsüllyedtek.
8 Amikor ezt Simon Péter látta, Jézus lába elé borult, és ezt mondta:
„Eredj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!“
9 Mert félelem fogta el őt és mindazokat, aki vele voltak, a halfogás miatt.

10 Hasonlóképpen Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, akik Simonnak
társai voltak.
Jézus ezt mondta Simonnak: „Ne félj, mostantól fogva embereket fogsz.“
11 És a hajókat a szárazra vonták, elhagyták mindenüket, és követték
őt.

Jézus meggyógyít egy leprást
Mt 8,1-4; Mk 1,16-20

12 Történt, hogy amikor az egyik városban volt, íme, volt ott egy leprával
borított ember, és amikor meglátta Jézust, arcra borulva kérte őt, és ezt
mondta: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem!“
13 Jézus pedig kinyújtotta kezét, megérintette őt, és ezt mondta:
„Akarom, tisztulj meg!“ És azonnal letisztult róla a lepra.
14 És megparancsolta neki, hogy ezt senkinek se mondja el, hanem:
„Menj el, mutasd meg magad a papnak, és vigyél áldozatot megtisz-
tulásodért, amint Mózes megparancsolta, bizonyságul nekik.“
15 De a hír annál jobban elterjedt róla, és nagy sokaság gyűlt össze, hogy
őt hallgassák, és hogy meggyógyítsa betegségüket.
16 Ő azonban félrevonult a pusztába, és imádkozott.

Jézus meggyógyítja a bénát
Mt 9,1-8; Mk 2,1-12

17 És történt egy napon, hogy tanított, és ott ültek a farizeusok és a
törvénytudók, akik Galileának és Júdeának falvaiból és Jeruzsálemből
jöttek, az Úr hatalma volt vele, hogy gyógyítson.
18 És íme, férfiak ágyon hoztak egy embert, aki béna volt, és igyekezték
bevinni és elé tenni.
19 A sokaság miatt azonban nem találták módját, hogyan vigyék be,
felmentek a háztetőre, és a cseréptetőn át bocsátották le ágyastól a
középre, Jézus elé.
20 Ő pedig látva hitüket, így szólt: „Ember, megbocsátattak neked a te
bűneid!“
21 Az írástudók és farizeusok elkezdtek tanakodni: „Kicsoda ez, aki ilyen
káromlást szól? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, ha nem egyedül Isten?“
22 Jézus felismerte gondolataikat, ezt mondta nekik: „Miért tanakodtok
szívetekben?
23 Mi könnyebb, azt mondani: megbocsátattak neked a te bűneid, vagy
azt mondani: kelj fel és járj?
24 Hogy pedig megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma e földön
megbocsátani a bűnöket (ezt mondta a bénának): Neked mondom, kelj
fel, vedd fel az ágyadat, eredj haza!“
25 És az szemük láttára felkelt, felvette, amin feküdt, és elment haza,
dicsőítve Istent.
26 Ámulat fogta el mindnyájukat, dicsőítették Istent, és megteltek
félelemmel, és ezt mondták: „Bizony csodálatos dolgokat láttunk ma!“

Jézus elhívja Lévit
Mt 9,9-13; Mk 2,13-17

27 Ezután kiment, és meglátott egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál
ült, és ezt mondta neki: „Kövess engem!“
28 Az otthagyva mindent, felkelt, és követte őt.
29 És Lévi nagy vendégséget készített neki házában. Vámosoknak és
másoknak sokasága volt ott, akik velük együtt asztalhoz telepedtek.

30 Az írástudók és farizeusok pedig zúgolódtak, és a tanítványainak ezt
mondták: „Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?“
31 Jézus így válaszolt nekik: „Az egészségeseknek nincs szükségük
orvosra, hanem a betegeknek.
32 Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam megtérésre, hanem a
bűnösöket.“

Jézus tanítása a böjtről
Mt 9,14-17; Mk 2,18-22

33 Azok pedig ezt mondták neki: „Mi az oka, hogy János tanítványai
gyakran böjtölnek és imádkoznak, hasonlóképpen a farizeusoké is, a te
tanítványaid pedig esznek és isznak?“
34 Ő pedig ezt mondta nekik: „Rávehetitek-e a lakodalmasokat, hogy
böjtöljenek, míg velük van a vőlegény?
35 De jönnek majd napok, amikor a vőlegény elvétetik tőlük, és akkor
azokban a napokban böjtölnek majd.“
36 Egy példázatot is mondott nekik: „Senki sem tép ki új ruhából foltot,
hogy a régi ruhára varrja, mert így az újat is eltépi, és nem is illene a régi
ruhához az új folt.
37 És senki sem tölti az új bort régi tömlőbe, mert az új bor kiszakítja a
tömlőket, és a bor kiömlik, és a tömlők is tönkremennek.
38 Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni, és akkor mindkettő
megmarad.
39 Aki pedig óbort iszik, az nem kíván újat, mert azt mondja: Jobb az ó.“

6

Kalásztépés szombaton
Mt 12,1-8; Mk 2,23-28

1 Történt pedig a húsvét szombatját követő második szombaton, hogy
vetések között ment át, és az ő tanítványai kalászokat tépdestek, és
azokat kezükkel kimorzsolva ették.
2 Némelyek pedig a farizeusok közül ezt mondták nekik: „Miért
cselekszitek azt, amit szombatnapon nem szabad cselekedni?“
3 Jézus így válaszolt nekik: „Nem olvastátok, hogy mit cselekedett
Dávid, amikor megéhezett, és azok is, akik vele voltak?
4 Bement az Úr házába, és elvette a szent kenyereket, és evett, és adott
azoknak is, akik vele voltak, pedig azokat nem lett volna szabad megenni,
csak a papoknak.“
5 Így szólt hozzájuk: „Az Emberfia ura a szombatnak is.“

Jézus szombaton gyógyít
Mt 12,9-14; Mk 3,1-6

6 Történt egy másik szombaton, hogy a zsinagógába ment, és tanított.
Volt ott egy ember, akinek a jobb keze béna volt.
7 Az írástudók és farizeusok leselkedtek utána, hogy vajon gyógyít-e
szombatnapon, hogy vádat találjanak ellene.
8 Ő pedig ismerve gondolataikat, ezt mondta a béna kezű embernek:
„Kelj fel, és állj középre!“ Az felkelt, és középre állt.
9 Jézus ezt mondta nekik: „Valamit kérdezek tőletek: Szabad-e szom-
baton jót tenni vagy rosszat tenni, életet megmenteni vagy elpusztítani?“
10 Végignézett rajtuk, és így szólt hozzá: „Nyújtsd ki a kezedet!“ Az
pedig úgy tett, és a keze olyan éppé lett, mint a másik.

11 Azokat pedig esztelen düh szállta meg, és arról beszélgettek, hogy mit
tegyenek Jézussal.

A tizenkét tanítvány elhívása
Mt 10,1-4; Mk 3,13-19

12 Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és az
éjszakát Istenhez imádkozva töltötte el.
13 Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott azok közül
tizenkettőt, akiket apostoloknak nevezett el.
14 Simont, akit Péternek nevezett, és Andrást, annak testvérét, Jakabot
és Jánost, Fülöpöt és Bertalant,
15 Mátét, Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát és Simont, akit Zélótának
neveztek,
16 Júdást, a Jakab fiát és Iskáriótest, aki árulóvá lett.

Jézus tanít és gyógyít
Mt 4,24-25; Mk 3,7-12

17 Aztán lement velük, megállt a síkságon, és vele együtt tanítványainak
sokasága és a nép nagy tömege egész Júdeából és Jeruzsálemből, és
Tírusznak és Szidónnak tengermellékéről. Ezek azért jöttek, hogy
hallgassák őt, és meggyógyítsa őket betegségeikből.
18 Akiket tisztátalan lelkek gyötörtek, meggyógyultak.
19 Az egész sokaság igyekezett őt megérinteni, mert erő áradt ki belőle,
és mindenkit meggyógyított.

Kik a boldogok?
Mt 5,1-12

20 Ő pedig tanítványaira nézett, és ezt mondta:
„Boldogok vagytok, ti szegények,
mert tiétek Isten országa.
21 Boldogok vagytok, akik most éheztek,
mert megelégíttettek.
Boldogok vagytok, akik most sírtok,
mert nevetni fogtok.
22 Boldogok lesztek, amikor gyűlölnek titeket az emberek,
és kiközösítenek, és szidalmaznak titeket,
és kitörlik neveteket, mint gonosz nevet az Emberfiáért.
23 Örüljetek azon a napon, és örvendezzetek, mert íme, jutalma-
tok bőséges lesz a mennyben, hiszen hasonlóképpen cselekedtek a
prófétákkal az ő atyáik.
24 De jaj nektek, gazdagok,
mert megkaptátok már vigasztalásotokat.
25 Jaj nektek, akik most jóllaktatok,
mert éhezni fogtok.
Jaj nektek, akik most nevettek,
mert sírni és jajgatni fogtok.
26 Jaj nektek, amikor minden ember jót mond rólatok,
mert éppen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik.

Az ellenség szeretete
Mt 5,38-48

27 „Nektek azonban, akik engem hallgattok, ezt mondom: Szeressétek
ellenségeiteket, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek.

28 Áldjátok azokat, aki titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik
titeket bántalmaznak.
29 Aki egyik arcodat megüti, annak fordítsd oda a másikat is. Aki
felsőruhádat elveszi, attól alsóruhádat se tagadd meg.
30 Mindenkinek, aki kér tőled, annak adj, és attól, aki elveszi a tiédet,
ne kérd vissza.
31 És amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is úgy
cselekedjetek azokkal.
32 Ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, milyen jót tettetek?
Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.
33 És ha csak azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, mi jót tettetek?
34 És ha csak azoknak adtok kölcsön, akiktől remélitek, hogy vis-
szakapjátok, mi jót tettetek? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a
bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza.
35 Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, és tegyetek jót, és adjatok
kölcsön, érte semmit sem várva, és a ti jutalmatok sok lesz, és a
magasságos Isten fiai lesztek, mert ő is jóságos a hálátlanokhoz és
gonoszokhoz.
36 Legyetek azért irgalmasok, amint a ti Atyátok is irgalmas.

A képmutató ítélkezés
Mt 7,1-15

37 „Ne ítéljetek, hogy meg ne ítéljenek. Ne kárhoztassatok, és nem lesz
kárhoztatásotok. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak.
38 Adjatok, és adnak majd nektek is: jó, megnyomott, megrázott, színig
telt mértékkel adnak öletekbe. Mert azzal a mértékkel mérnek nektek,
amellyel ti is mértek.“
39 Példázatot is mondott nekik: „Vajon a vak vezethet-e világtalant?
Nem esnek-e mindketten a verembe?
40 Nem különb a tanítvány az ő mesterénél. Csak ha mindent megtanult,
akkor lesz olyan, mint a mestere.
41 Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a
gerendát pedig, ami a te saját szemedben van, nem veszed észre?
42 Hogyan mondhatod a te atyádfiának: Atyámfia, hadd vegyem ki a
szálkát a te szemedből, holott a te szemedben lévő gerendát nem látod? Te
képmutató, vedd ki először a gerendát a te szemedből, és azután gondolj
arra, hogy kivedd a szálkát, amely a te atyádfia szemében van.

Amilyen a fa, olyan a gyümölcse
Mt 7,15-23; 12,33-34

43 „Nem jó fa az, amely rossz gyümölcsöt terem. És nem rossz fa az,
amely jó gyümölcsöt terem.
44 Mert minden fát saját gyümölcséről lehet megismerni. Mert tövisről
nem szednek fügét, sem a szederről nem szednek szőlőt.
45 A jó ember szívének jó kincseiből hoz elő jót. A gonosz ember pedig
szívének gonosz kincséből hoz elő gonoszt. Mert amivel csordultig van a
szív, azt szólja a száj.
46 Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek azt, amit
mondok?

Aki kősziklára épít
Mt 7,24-27

47 „Ha valaki hozzám jön, és hallgatja az én beszédemet, és azokat
megtartja, megmondom, kihez hasonló.

48 Hasonló ahhoz a házépítő emberhez, aki leásott, és mélyre hatolt, és kősziklára alapozott: amikor aztán jött az árvíz, beleütközött az áradat abba a házba, de azt meg nem mozdíthatta, mert kősziklára épült.
49 Aki pedig hallgatja beszédemet, de nem tartja meg, az hasonló ahhoz az emberhez, aki csak a földre építette házát fundamentum nélkül: beleütközött az áradat, és azonnal összeomlott, és romhalmazzá lett.“

7

Jézus meggyógyítja a kapernaumi százados szolgáját
Mt 8,5-13

1 Miután befejezte minden beszédét, amelyet a nép füle hallatára mondott, Kapernaumba ment.
2 Egy századosnak volt egy szolgája, aki annál nagy becsben volt, igen rosszul lett, és már halálán volt.
3 Amikor hallott Jézusról, hozzá küldte a zsidók véneit, és kérte, hogy jöjjön el, és gyógyítsa meg a szolgáját.
4 Azok pedig elmentek, és nagyon kérték őt: „Méltó, hogy megtedd neki.
5 Mert szereti a mi népünket, és a zsinagógát is ő építtette nekünk.“
6 Jézus tehát elment velük.
Amikor azonban már nem messze volt a háztól, a százados eléje küldte néhány jó barátját, és ezt üzente neki: „Uram, ne fáraszd magad, mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj,
7 de magamat sem tartom érdemesnek arra, hogy hozzád menjek. Hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám.
8 Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és katonák szolgálnak alattam. És ha az egyiknek azt mondom: Eredj el, elmegy; vagy a másiknak: Jöjj ide, eljön, és ha a szolgámnak szólok: Tedd ezt, megteszi.“
9 Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és hátrafordulva így szólt az őt követő sokaságnak: „Mondom nektek, ekkora hitet Izraelben sem találtam!“
10 És a küldöttek visszatértek a házhoz, és a beteg szolgát már egészségben találták.

Jézus feltámasztja a naini ifjút
11 Történt másnap, hogy egy Nain nevű városba ment, és vele mentek tanítványai és nagy sokaság.
12 Amikor a város kapujához közeledtek, íme, egy halottat hoztak ki, anyjának egyetlen fiát, az asszony pedig özvegy volt. A városból nagy sokaság volt vele.
13 Amikor az Úr meglátta, megkönyörült rajta, és ezt mondta neki: „Ne sírj!“
14 És odament, megérintette a koporsót. Akik vitték, megálltak. Ő pedig így szólt: „Ifjú, neked mondom, kelj föl!“
15 Erre felült a halott, és elkezdett beszélni. Ő pedig átadta anyjának.
16 Félelem fogta el mindnyájukat, és dicsőítették Istent, és ezt mondták: „Nagy próféta támadt közöttünk, és meglátogatta Isten az ő népét.“
17 És elterjedt híre egész Júdeában és a környező tartományokban.

Keresztelő János kérdése és Jézus válasza
Mt 11,2-19

18 Jánosnak mindezeket elmondták tanítványai. És János magához hívatott kettőt tanítványai közül.

19 Elküldte őket Jézushoz, és ezt kérdeztette: „Te vagy-e az Eljövendő,
vagy mást várjunk?“
20 Amikor azért azok a férfiak hozzá mentek, ezt mondták: „Keresztelő
János küldött minket hozzád, és kérdezteti: te vagy-e az Eljövendő, vagy
mást várjunk?“
21 Abban az órában sokakat meggyógyított betegségekből, bajokból és
gonosz lelkektől, és sok vaknak adta vissza szeme világát.
22 Jézus így válaszolt nekik: „Menjetek el, mondjátok meg Jánosnak,
amit láttatok és hallottatok, hogy a vakok látnak, a sánták járnak, a
leprások megtisztulnak, a süketek hallanak, a halottak feltámadnak, és
a szegénynek az evangélium hirdettetik.
23 És boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.“
24 Amikor elmentek János követei, elkezdett beszélni a sokaságnak
Jánosról: „Mit akartatok látni, amikor kimentetek a pusztába? Szélingatta
nádszálat?
25 Hát mit akartatok látni, amikor kimentetek? Finom ruhába öltözött
embert? Íme, akik drága öltözetben és bőségben élnek, a királyi
palotákban vannak.
26 Hát mit akartatok látni, amikor kimentetek? Prófétát? Bizony
mondom nektek, még prófétánál is nagyobbat.
27 Ő az, akiről meg van írva:

»Íme, elküldöm követemet előtted,
aki elkészíti neked az utat.«

28 Mert mondom nektek, hogy azok között, akik asszonytól születtek, senki
sincs nagyobb Keresztelő Jánosnál, de aki a legkisebb Isten országában,
nagyobb nála.“
29 Amikor ezt hallotta az egész nép és a vámszedők is, igazat adtak
Istennek, és megkeresztelkedtek a János keresztségével;
30 a farizeusok és a törvénytudók azonban Isten rájuk vonatkozó
szándékát elutasították, és nem keresztelkedtek meg nála.
31 És ezt mondta az Úr: „Kihez hasonlítsam ennek a nemzedéknek
tagjait? Kihez hasonlók?
32 Hasonlók a piacon ülő gyermekekhez, akik ezt kiáltják egymásnak:

»Furulyáztunk nektek,
és nem táncoltatok,
siratót énekeltünk,
és nem sírtatok.«

33 Mert eljött Keresztelő János, aki kenyeret nem eszik, bort nem iszik, és
ezt mondjátok: Ördög van benne.
34 Eljött az Emberfia, aki eszik és iszik, és azt mondjátok: Íme, falánk és
borivó ember, vámszedők és bűnösök barátja.
35 És igazolódott minden gyermekében az ő bölcsessége.“

A bűnös nő megkeni Jézus lábát

36 Egy farizeus arra kérte őt, hogy egyék vele. Ezért bement a farizeus
házába, és asztalhoz telepedett.
37 És íme, a városban volt egy bűnös asszony, aki megtudta, hogy ő
a farizeus házában asztalhoz telepedett, egy alabástromedényben drága
kenetet hozott.
38 Megállt hátul az ő lábánál sírva, könnyeivel kezdte öntözni lábait, és
hajával törölte meg, és csókolgatta lábait, és megkente a drága kenettel.

39 Amikor látta ezt a farizeus, aki őt meghívta, ezt mondta magában:
„Ha ő próféta volna, tudná, hogy ki és miféle asszony az, aki megérintette,
tudná, hogy bűnös.“
40 Ekkor megszólalt Jézus és ezt mondta neki: „Simon, van valami
mondanivalóm neked.“ Az így szólt: „Mester, mondjad.“
41 „Egy hitelezőnek két adósa volt. Az egyik adós volt ötszáz dénárral,
a másik pedig ötvennel.
42 És amikor nem volt nekik miből megadniuk, mind a kettőnek
elengedte. Akkor a kettő közül, mondd meg, melyik szereti őt jobban?“
43 Simon így válaszolt: „Azt gondolom, hogy az, akinek többet engedett
el.“ És Jézus ezt mondta neki: „Helyesen ítéltél“,
44 és az asszonyhoz fordulva ezt mondta Simonnak: „Látod ezt az
asszonyt? Bejöttem a házadba, lábamnak vizet nem adtál, ő pedig
könnyeivel öntözte lábaimat, és hajával törölte meg.
45 Engem meg nem csókoltál, ő mióta bejöttem, nem szűnt meg lábaimat
csókolgatni.
46 Olajjal fejemet nem kented meg, ő pedig drága kenettel kente meg
lábaimat.
47 Ezért mondom neked: Neki sok bűne bocsáttatott meg, mert nagyon
szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatik meg, az kevésbé szeret.“
48 Így szólt az asszonyhoz: „Megbocsáttattak neked a te bűneid!“
49 És akik együtt ültek vele az asztalnál, elkezdték kérdezgetni egymás
között: „Kicsoda ez, hogy a bűnöket is megbocsátja?“
50 Ő pedig így szólt az asszonyhoz: „A te hited megtartott téged. Eredj
el békességgel!“

8

A Jézust követő asszonyok

1 Történt ezután, hogy városról városra és faluról falura járt, és
prédikálta és hirdette Isten országát, és vele volt a tizenkettő,
2 és néhány asszony is, akiket gonosz lelkektől és betegségekből
gyógyított meg: Mária, akit Magdalainak neveznek, akiből hét ördög ment
ki,
3 és Johanna, Kuzának, Heródes egyik főemberének a felesége és
Zsuzsanna és sokan mások, akik vagyonukból szolgáltak neki.

A magvető
Mt 13,1-23; Mk 4,1-20

4 Amikor nagy sokaság gyűlt egybe, azokból is, akik a városokból mentek
hozzá, ezt a példázatot mondta nekik:
5 „Kiment a magvető, hogy elvesse vetőmagját. Magvetés közben
némelyik az útfélre esett, és eltaposták, és az ég madarai megették.
6 Némelyik sziklára esett, és amikor kikelt, elszáradt, mert nem volt
nedvessége.
7 Némelyik tövisek közé esett, és a tövisek velük együtt növekedve
megfojtották azt.
8 Némelyik pedig jó földbe esett, és amikor kikelt, százszoros termést
hozott.“ Amikor ezt mondta, felkiáltott: „Akinek van füle a hallásra,
hallja!“
9 Megkérdezték tőle tanítványai: „Mit jelent ez a példázat?“

10 Ő ezt mondta nekik: „Nektek megadatott, hogy értsétek Isten országának titkait, a többieknek azonban példázatokban adatik,
»hogy látván ne lássanak,
és hallván ne értsenek.«
11 A példázat pedig ez: A mag Isten beszéde.
12 Az útfélre esettek azok, akik meghallgatták, de aztán eljön az ördög, és kikapja szívükből, hogy ne higgyenek és ne üdvözüljenek.
13 A sziklára esettek azok, akik amikor hallják, örömmel fogadják az igét, de nem ver bennük gyökeret, egy ideig hisznek, a kísértés idején pedig elpártolnak.
14 A tövisek közé esettek azok, akik meghallgatták, de amikor elmentek, az élet gondja és gazdagsága és gyönyörűsége megfojtja azt, és termést nem hoznak.
15 Akiknél pedig a jó földbe esett, ezek azok, akik a hallott igét tiszta és jó szívvel megtartják, és termést hoznak állhatatossággal.

A lámpás
Mk 4,21-25

16 „Aki gyertyát gyújt, nem takarja le azt egy edénnyel, ágy alá sem rejti, hanem gyertyatartóba teszi, hogy akik bemennek, lássák a világosságot.
17 Mert nincs olyan titok, amely nyilvánvalóvá ne lenne, és nincs olyan rejtett dolog, amely ki ne tudódnék, és világosságra ne jönne.
18 Vigyázzatok azért, hogyan hallgatjátok, mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvétetik, amiről azt gondolja, hogy az övé.“

Jézus igazi rokonai
Mt 12,46-50; Mk 3,31-35

19 Odamentek hozzá anyja és testvérei, de nem tudtak hozzájutni a sokaság miatt.
20 Ezért tudtára adták neki: „A te anyád és testvéreid kint állnak, téged akarnak látni.“
21 Ő azonban így válaszolt nekik: „Az én anyám és testvéreim azok, akik Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt.“

Jézus lecsendesíti a tengert
Mt 8,23-27; Mk 4,35-41

22 Történt egy napon, hogy hajóba szállt tanítványaival, és ezt mondta nekik: „Menjünk át a tó túlsó partjára.“ És elindultak.
23 Hajózásuk közben elszenderedett. Ekkor szélvész csapott le a tóra, és megrémültek, és veszélyben voltak.
24 Hozzá mentek, felkeltették, és ezt mondták: „Mester, Mester, elveszünk!“
Ő pedig felkelt, rászólt a szélre és a hullámokra, mire azok elültek, és csend lett.
25 És ezt mondta nekik: „Hol van a ti hitetek?“ Ők pedig félelemmel és csodálkozással ezt mondták egymásnak: „Ugyan kicsoda ez, hogy a szélnek és víznek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki?“

Jézus meggyógyítja a gadarai megszállottat
Mt 8,28-34; Mk 5,1-20

26 Aztán áthajóztak a gadaraiak földjére, amely Galileával átellenben van.

27 Amikor kiment a partra, egy ember jött elé a városból, akiben ördögök
voltak. Régóta nem viselt ruhát, s házban sem lakott, hanem csak
sírboltokban.
28 Amikor meglátta Jézust, felkiáltott, lába elé borult, és hangosan ezt
mondta: „Mi közöm hozzád, Jézus, a felséges Isten Fia? Kérlek téged, ne
gyötörj engem!“
29 Azt parancsolta ugyanis a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki ebből
az emberből. Mert már régóta hatalmában tartotta, ezért láncokkal és
bilincsekkel megkötözve őrizték, de ő elszakította kötelékeit, az ördög
pedig a pusztába űzte.
30 Jézus megkérdezte: „Mi a neved?“
Az így felelt: „Légió“, mert sok ördög ment bele.
31 És kérték őt, hogy ne parancsolja őket vissza az alvilágba.
32 Volt pedig ott egy disznócsorda, amely a hegyen legelészett, és kérték
őt, hogy engedje meg nekik, hogy azokban menjenek.
33 Miután kimentek az ördögök az emberből, és bementek a disznókba,
a csorda a meredekről a tóba rohant, és megfulladt.
34 Amikor a pásztorok látták, mi történt, elfutottak, és hírét vitték a
városba és a falvakba.
35 Kimentek az emberek megnézni, mi történt, és Jézushoz mentek, és
ott találták azt az embert, akiből az ördögök kimentek, amint felöltözve
és ép elmével ült Jézus lábainál, és nagyon megijedtek.
36 Akik látták, elbeszélték nekik, hogyan szabadult meg az a megszállott.
37 Ekkor a Gadara vidékének egész népe arra kérte, hogy menjen el
onnan, mert nagyon féltek. Ő pedig hajóra szállt, és visszatért.
38 Az az ember, akiből az ördögök kimentek, arra kérte, hogy vele
lehessen. De Jézus elküldte őt, és ezt mondta neki:
39 „Térj vissza házadhoz, és beszéld el, milyen nagy dolgokat tett Isten
veled.“ Elment azért, és hirdette az egész városban, hogy milyen nagy
dolgot tett vele Jézus.

A vérfolyásos asszony meggyógyítása. Jairus leányának feltámasztása Mt 9,18-26; Mk 5,21-43

40 És történt, amikor Jézus visszatért, a nép örömmel fogadta, mert
mindnyájan várták.
41 És íme, jött egy Jairus nevű ember, aki a zsinagóga elöljárója volt, és
Jézus lábai elé borult, és kérte, hogy menjen el házába,
42 mert egyetlen, mintegy tizenkét esztendős leánya halálán volt.
Miközben ment, a sokaság szorongatta.
43 És egy asszony, aki tizenkét esztendő óta vérfolyásos volt, és bár
minden vagyonát orvosokra költötte, senki sem tudta meggyógyítani.
44 Hátulról hozzálépett, megérintette ruhájának szegélyét, és azonnal
elállt a vérfolyása.
45 Jézus ezt mondta: „Ki az, aki megérintett?“ Amikor mindnyájan
tagadták, Péter, és akik vele voltak így szóltak: „Mester, a sokaság
szorongat és lökdös téged, és te azt mondod: ki az, aki megérintett
engem?“
46 De Jézus ezt mondta: „Valaki megérintett engem, mert észrevettem,
hogy erő árad ki belőlem.“

47 Amikor pedig látta az asszony, hogy nem maradt titokban, reszketve előjött, eléje borult, és elbeszélte az egész sokaság előtt, hogy miért érintette őt, és hogy azonnal meggyógyult.
48 Jézus pedig ezt mondta neki: „Bízzál, leányom, a te hited megtartott téged, eredj el békességgel!“
49 Még beszélt, amikor eljött egy ember a zsinagógai elöljáró házából, és ezt mondta: „Meghalt a leányod, ne fáraszd a Mestert!“
50 Amikor Jézus ezt hallotta, ezt mondta neki: „Ne félj, csak higgy, és meggyógyul.“
51 Bemenve a házba, senkit sem engedett be, csak Pétert, Jakabot és Jánost és a leány atyját és anyját.
52 Mindnyájan sírtak, és gyászolták. Ő pedig ezt mondta: „Ne sírjatok, nem halt meg, csak alszik.“
53 Erre kinevették, mert tudták, hogy meghalt.
54 Ekkor mindenkit kiküldött, megfogta a leány kezét, és kiáltott: „Leányom, kelj fel!“
55 Ekkor visszatért abba a lélek, azonnal felkelt, és ő megparancsolta, hogy adjanak neki enni.
56 És álmélkodtak annak szülei, de ő megparancsolta, hogy senkinek se mondják el, ami történt.

9

Jézus kiküldi tizenkét tanítványát
Mt 10,1-14; 14,1-12; Mk 6,7-29

1 Miután összehívta Jézus tizenkét tanítványát, erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett, és betegségek gyógyítására is.
2 Aztán elküldte őket, hogy prédikálják Isten országát, és betegeket gyógyítsanak.
3 Ezt mondta nekik: „Semmit ne vigyetek az útra, se botot, se táskát, se kenyeret, se pénzt, két-két ruhátok se legyen.
4 Amelyik házba bementek, ott maradjatok, és onnan induljatok tovább.
5 Ha nem fogadnak be titeket, amikor kimentek abból a városból, még a port is verjétek le lábatokról, bizonyságul ellenük.“
6 Azok tehát útra keltek, bejárták a falvakat, hirdették az evangéliumot, és gyógyítottak mindenütt.
7 Heródes, a negyedes fejedelem meghallotta mindazt, ami történt, és zavarban volt, mert némelyek azt mondták, hogy János támadt fel a halálból.
8 Mások szerint Illés jelent meg, ismét mások pedig, hogy a próféták közül támadt fel valaki.
9 Heródes ezt mondta: „Jánost lefejeztettem, kicsoda hát ez, akiről én ilyen dolgokat hallok?“ És látni akarta őt.
10 Amikor visszatértek, az apostolok elbeszéltek neki mindent, amit cselekedtek. Akkor maga mellé vette őket, és elvonult velük egy magányos helyre, egy Bétsaida nevű városba.
11 Amikor a sokaság ezt megtudta, követte őt, és ő örömmel fogadta őket, Isten országáról beszélt nekik, és akiknek gyógyulásra volt szükségük, azokat meggyógyította.

Az ötezer ember megvendégelése
Mt 14,13-21; Mk 6,34-44

12 Amikor a nap már hanyatlani kezdett, a tizenkettő odament hozzá, ezt
mondták neki: „Bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek el, és a környező
falvakban és majorokban megszálljanak, és élelmet találjanak, mert itt
puszta helyen vagyunk.“
13 Ő pedig ezt mondta nekik: „Adjatok nekik ti enni!“
Azok így válaszoltak: „Nekünk sincs több öt kenyérnél és két halnál,
ha csak el nem megyünk, és nem veszünk eledelt az egész sokaságnak.“
14 Mert mintegy ötezer férfi volt ott.
Így szólt tanítványaihoz: „Ültessétek le őket csoportokban
ötvenenként.“
15 Így cselekedtek, és leültették valamennyit.
16 Ő pedig vette az öt kenyeret és két halat, égre emelte szemét,
megáldotta azokat, és megszegte, és a tanítványoknak adta, hogy a
sokaság elé tegyék.
17 Mindnyájan ettek és jóllaktak, és összeszedték a megmaradt
darabokat, tizenkét kosárral.

Péter vallástétele. Jézus először szól haláláról és feltámadásáról
Mt 16,13-20; Mk 8,27-30

18 Történt, hogy amikor egyszer magában imádkozott, és csak a
tanítványok voltak vele, megkérdezte őket: „Kinek mond engem a
sokaság?“
19 Azok így válaszoltak: „Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, mások
pedig azt mondják, hogy a régi próféták közül támadt fel valaki.“
20 Ő ekkor ezt mondta nekik: „Hát ti kinek mondtok engem?“ Péter így
válaszolt: „Az Isten Krisztusának!“
21 Ő pedig rájuk parancsolt, és meghagyta nekik, hogy ezt senkinek se
mondják.
22 Majd így szólt: „Az Emberfiának sokat kell szenvednie, és megvettet-
nie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és meg kell öletnie, és
harmadnapon feltámadnia.“

Jézus követése
Mt 16,24-28; Mk 8,34 – 9,1

23 Azután így szólt mindnyájukhoz: „Ha valaki utánam akar jönni,
tagadja meg magát, és vegye fel keresztjét mindennap, és kövessen engem.
24 Mert aki meg akarja tartani életét, elveszti azt, aki pedig elveszti életét
énérettem, megtartja azt.
25 Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is,
önmagát pedig elveszti, vagy kárt vall?
26 Mert aki szégyell engem és az én beszédemet, az Emberfia is
szégyellni fogja azt, amikor eljön a maga, az Atya és az angyalok
dicsőségében.
27 Bizony mondom nektek, hogy vannak az itt állók között, akik nem
ízlelnek halált, míg meg nem látják Isten országát.“

Jézus megdicsőülése
Mt 17,1-8; Mk 9,2-8

28 Történt e beszédek után mintegy nyolc nappal, hogy maga mellé vette
Pétert, Jánost és Jakabot, és felment a hegyre imádkozni.
29 Imádkozás közben arckifejezése megváltozott, és ruhája fehér és
fénylő lett.

30 És íme két férfi beszélt vele: Mózes és Illés,
31 akik dicsőségben jelentek meg, és az ő haláláról beszéltek, amelyet
Jeruzsálemben kell beteljesítenie.
32 Pétert és a vele lévőket elnyomta az álom, de amikor felébredtek,
látták az ő dicsőségét és azt a két férfit, akik ott álltak vele.
33 Történt, hogy amikor azok távozóban voltak, Péter ezt mondta
Jézusnak: „Mester, jó nekünk itt lennünk. Csináljunk azért három sátrat:
egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.“ De nem tudta, mit beszél.
34 Amikor ezeket mondta, felhő támadt, és beárnyékolta őket, ők pedig
megijedtek, amikor felhőbe kerültek.
35 Szózat hallatszott a felhőből: „Ez az én Fiam, akit kiválasztottam, őt
hallgassátok!“
36 Miközben a szózat hallatszott, Jézus már egyedül maradt ott. Ők pedig
hallgattak, és azokban a napokban semmit sem mondtak el abból, amit
hallottak és láttak.

A megszállott fiú meggyógyítása
Mt 17,14-21; Mk 9,17-29

37 Történt a következő napon, amikor lementek a hegyről, nagy sokaság
ment eléje.
38 És íme, egy ember így kiáltott a sokaságból: „Mester, kérlek téged,
tekints a fiamra, mert ő az én egyetlenem.
39 És íme, valami lélek szokta megragadni őt, és hirtelen kiáltozni
kezd, és rázza őt annyira, hogy tajtékzik, és nehezen távozik tőle, miután
gyötörte.
40 Kértem tanítványaidat, hogy űzzék ki, de nem tudták.“
41 Jézus így szólt: „Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek
közöttetek, és meddig tűrlek titeket? Hozd ide a fiadat!“
42 Amíg odament, az ördög leteperte, és megrázta. De Jézus
ráparancsolt a tisztátalan lélekre, meggyógyította a gyermeket, és
visszaadta atyjának.
43 Ekkor elámultak mindnyájan Isten nagyságán.

Jézus másodszor szól haláláról és feltámadásáról
Mt 17,22-23; Mk 9,30-32

Amikor mindnyájan csodálkoztak mindazon, amit Jézus cselekedett, ezt
mondta tanítványainak:
44 „Jegyezzétek meg jól ezeket a szavakat: mert az Emberfia az emberek
kezébe adatik!“
45 De ők nem értették ezt a mondást, és el volt rejtve előlük, hogy ne
értsék meg, és féltek őt megkérdezni e mondás értelme felől.

A kisgyermek példája
Mt 18,1-5; Mk 9,33-37

46 Majd az a gondolat támadt bennük, hogy ki a nagyobb közöttük.
47 Jézus látva szívük gondolatát, kézen fogott egy kis gyermeket, maga
mellé állította,
48 és ezt mondta nekik: „Aki egy kisgyermeket befogad az én nevemben,
engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött,
mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az a nagy.“

Az ismeretlen ördögűző
Mk 9,38-41

49 Megszólalt János, és ezt mondta: „Mester, láttunk valakit, aki a te
nevedben ördögöket űz, és eltiltottuk, mert nem követ minket.“
50 Jézus azonban ezt mondta neki: „Ne tiltsátok el, mert aki nincs
ellenünk, mellettünk van.“

Jézust nem fogadják be egy samáriai faluban

51 Történt, amikor már közeledett felemeltetésének ideje, elhatározta,
hogy Jeruzsálembe megy.
52 Követeket küldött maga előtt. Azok elindultak, és betértek egy
samáriai faluba, hogy neki szállást készítsenek.
53 De nem fogadták be őt, mivel Jeruzsálembe ment.
54 Amikor ezt látták tanítványai, Jakab és János, ezt mondták: „Uram,
akarod-e, hogy ezt mondjuk: Tűz szálljon le az égből, és égesse meg őket,
amint Illés is tette?“
55 Jézus azonban megfordulva megdorgálta őket, és ezt mondta: „Nem
tudjátok, hogy milyen lélek van bennetek,
56 mert az Emberfia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek életét,
hanem hogy megtartsa.“ Elmentek azért más faluba.

Jézus követése
Mt 8,18-22

57 Történt pedig, amikor mentek az úton, valaki ezt mondta neki:
„Követlek téged, Uram, bárhová mégy.“
58 Jézus azonban így felelt: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi
madaraknak fészkük, de az Emberfiának nincs fejét hová lehajtania.“
59 Egy másikhoz így szólt: „Kövess engem!“ Az pedig ezt mondta:
„Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek, és eltemessem az
atyámat!“
60 Jézus így válaszolt neki: „Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat,
te pedig menj el, és hirdesd Isten országát.“
61 Egy másik is ezt mondta: „Követlek, Uram, de előbb engedd meg
nekem, hogy búcsút vegyek házam népétől.“
62 Jézus így felelt: „Aki az eke szarvára veti kezét, és hátratekint, nem
alkalmas Isten országára.“

10

Jézus kiküldi hetvenkét tanítványát
Mt 9,37-38; 10,7-16; 11,21-24

1 Ezek után pedig az Úr hetvenkét tanítványt választott ki, és elküldte
őket maga előtt kettesével minden városba és helységbe, ahová menni
készült.
2 Ezt mondta nekik: „Az aratni való sok, a munkás kevés. Kérjétek az
aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.
3 Menjetek el, íme, én elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok
közé.
4 Ne vigyetek magatokkal erszényt, se táskát, se sarut. Az úton senkit se
köszöntsetek.
5 Ha bementek egy házba, először ezt mondjátok: Békesség e háznak!
6 És ha van ott valaki, aki a békesség fia, nyugodjék meg azon a ti
békességetek. Ha nincs, rátok tér vissza.
7 Ugyanabban a házban maradjatok, és azt egyétek, igyátok, amit adnak.
Mert méltó a munkás az ő jutalmára. Ne járjatok házról házra.

8 Ha egy városba bementek, és befogadnak titeket, azt egyétek, amit elétek tesznek.
9 És gyógyítsátok a betegeket, és mondjátok nekik: Elközelített hozzátok Isten országa.
10 Ha egy városba bementek, és titeket nem fogadnak be, menjetek ki annak utcáira, és ezt mondjátok:
11 A port is, amely reánk tapadt városotokból, lerázzuk, de azt tudjátok meg, hogy Isten országa elközelített hozzátok.
12 Mondom pedig nektek, hogy Sodomának állapota tűrhetőbb lesz ama napon, mint azé a városé.
13 Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Bétsaida! Mert ha Túruszban vagy Szidónban történtek volna azok a csodák, amelyek benned történtek, zsákban és hamuban ülve régen megtértek volna.
14 De Túrusznak és Szidónnak tűrhetőbb lesz a dolga az ítéletkor, mint nektek.
15 És te, Kapernaum, talán az égig magasztalnak fel? A pokolig fogsz levettetni.
16 Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket megvet, engem vet meg, és aki engem vet meg, azt veti meg, aki engem küldött.“

A hetvenkét tanítvány visszatérése

17 Visszatért pedig a hetvenkét tanítvány örömmel, és ezt mondták: „Uram, a te nevedre még az ördögök is engedelmeskednek nekünk.“
18 Ő pedig ezt mondta nekik: „Láttam a sátánt, mint villámlást lebukni az égből.
19 Íme, adok nektek hatalmat, hogy kígyókon és skorpiókon tapodjatok és az ellenség minden erején, és hogy semmi se ártson nektek.
20 De ne annak örüljetek, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, hanem inkább annak örüljetek, hogy a ti nevetek fel van írva a mennyben.“

Jézus hálaadása
Mt 11,25-27

21 Abban az órában Jézus örvendezett a Szentlélek által, és ezt mondta: „Hálát adok neked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, és a gyermekeknek kijelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves előtted.
22 Mindent nekem adott az én Atyám, és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya, és kicsoda az Atya, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni.“
23 És a tanítványokhoz fordulva, ezt mondta nekik: „Boldog az a szem, amely látja azt, amit ti láttok.
24 Mert mondom nektek, sok próféta és király kívánta látni, amit ti láttok, de nem látták, és hallani, amit ti hallotok, de nem hallották.“

Az irgalmas samaritánus

25 És íme, egy törvénytudó előállt, és kísértve őt ezt mondta: „Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?“
26 Ő pedig ezt mondta neki: „A törvényben mi van megírva? Hogyan olvasod?“
27 Az pedig ezt válaszolta: „»Szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből, és a te felebarátodat, mint magadat.«“

28 Ezt mondta neki: „Jól feleltél. Ezt cselekedd, és élsz.“
29 Az pedig igazolni akarva magát, így szólt Jézushoz: „De ki az én
felebarátom?“
30 Jézus ezt mondta neki: „Egy ember ment Jeruzsálemből Jerikóba, és
rablók kezébe esett, akik kifosztották, és megsebesítették, aztán elmentek,
és otthagyták félholtan.
31 Történetesen egy pap ment lefelé az úton, aki azt látva, elkerülte.
32 Hasonlóképpen egy lévita is, amikor arra a helyre ért, és azt látta,
elkerülte.
33 Egy samáriai pedig, amikor az úton odaért hozzá, és meglátta,
könyörületességre indult.
34 Odament hozzá, bekötözte sebeit, és olajat és bort öntött azokra.
Aztán feltette saját barmára, és a vendégfogadó házhoz vitte, és gondját
viselte.
35 Másnap pedig elmenőben két dénárt vett elő, a gazdának adta, és ezt
mondta neki: Viselj gondot reá, és ha valamit még ezen felül ráköltesz,
amikor visszatérek, megadom neked.
36 Mit gondolsz: e három közül ki volt a felebarátja annak, aki a rablók
kezébe esett?“
37 Az pedig ezt mondta: „Az, aki könyörült rajta.“ Jézus ezt mondta neki:
„Eredj el, és te is hasonlóképpen cselekedj.“

Mária és Márta
38 Történt pedig, hogy amikor az úton mentek, bement egy faluba, egy
Márta nevű asszony pedig befogadta házába.
39 Ennek volt egy Mária nevű testvére, aki Jézus lábához ülve hallgatta
beszédét.
40 Márta pedig el volt foglalva a házimunkában. Ezért odaállt, és
ezt mondta: „Uram, nem törődsz azzal, hogy az én testvérem magamra
hagyott a szolgálatban? Mondd hát neki, hogy segítsen!“
41 Jézus ezt válaszolta neki: „Márta, Márta, szorgalmas vagy, és sokra
igyekezel.
42 De egy a szükséges dolog. Mária a jó részt választotta, amelyet el
nem vesznek tőle.“

11

Jézus imádkozni tanít
Mt 6,9-14; 7,7-11
1 Történt egyszer, hogy amikor egy helyen imádkozott, miután befejezte,
egyik tanítványa így szólt hozzá: „Uram, taníts minket imádkozni,
amiképpen János is tanította az ő tanítványait.“
2 Ő pedig ezt mondta nekik: „Amikor imádkoztok, ezt mondjátok:
»Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,
szenteltessék meg a te neved.
Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy
a földön is.
3 Mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként,
4 és bocsásd meg a mi bűneinket,
mert mi is megbocsátunk mindenkinek, aki nekünk adósunk.
És ne vígy minket kísértésbe.«“
5 Azután így szólt hozzájuk: „Ki az közületek, akinek van egy barátja,
és ha az elmegy hozzá éjfélkor, és ezt mondja neki: Barátom, adj nekem
kölcsön három kenyeret,

6 mert egy barátom útközben hozzám tért be, és nincs mit adnom neki
enni,
7 ő így válaszolna belülről neki: Ne zavarj engem, mert az ajtó be van
zárva, és gyermekeim is velem vannak az ágyban, nem kelhetek fel, hogy
adjak neked.
8 Mondom nektek, ha nem is fog felkelni, és adni neki azért, mert
barátja, de annak tolakodása miatt fel fog kelni, és ad neki annyit, amennyi
kell.
9 Én is azt mondom nektek: Kérjetek, és adatik, keressetek, és találtok,
zörgessetek, és megnyittatik nektek,
10 mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik.
11 Melyik apa az közületek, akitől ha a fia kenyeret kér, követ ad neki?
Vagy ha halat kér, hal helyett kígyót ad neki?
12 Vagy ha tojást kér, skorpiót ad neki?
13 Azért ha ti gonosz létetekre tudtok a ti gyermekeiteknek jó
ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket
azoknak, akik tőle kérik.“

Jézust Belzebub szövetségesének mondják
Mt 12,22-30.43-45; Mk 3,22-27

14 Egyszer kiűzött egy ördögöt, amely néma volt. Történt, hogy amikor
kiment az ördög, megszólalt a néma, és csodálkozott a sokaság.
15 Közülük némelyek ezt mondták: „Belzebubbal, az ördögök fe-
jedelmével űzi ki az ördögöket.“
16 Mások meg kísértették, és mennyei jelt kívántak tőle.
17 Ő pedig ismerve azok gondolatát, ezt mondta nekik: „Minden ország,
amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és ház házra omlik.
18 Ha a sátán meghasonlik önmagával, hogyan állhatna fönn országa?
Mert azt mondjátok, hogy én Belzebubbal űzöm ki az ördögöket.
19 És ha én Belzebubbal űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok kivel űzik ki?
Azért ők maguk lesznek a ti bíráitok.
20 Ha viszont én Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, akkor kétségkívül
elérkezett hozzátok Isten országa.
21 Amikor az erős ember fegyverrel őrzi a maga palotáját, javai
biztonságban vannak.
22 De amikor a nála erősebb megy oda, és legyőzi, akkor elveszi
fegyverét, amiben bízott, és amit tőle zsákmányolt, szétosztja.
23 Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, az tékozol.
24 Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken
jár, nyugalmat keresve. És amikor nem talál, ezt mondja: visszatérek az
én házamba, ahonnan jöttem,
25 és odamenve kisöpörve és felékesítve találja azt.
26 Akkor elmegy, maga mellé vesz még más hét lelket, magánál is
gonoszabbakat, bemennek, és ott laknak. És annak az embernek a végső
állapota rosszabb lesz az elsőnél.“
27 Történt pedig, amikor ezeket mondta, egy asszony a sokaságból így
kiáltott hozzá: „Boldog az az anyaméh, amely téged hordozott, és az
emlők, amelyeket szoptál.“
28 Ő pedig ezt mondta: „Még boldogabbak azok, akik hallgatják Isten
beszédét, és megtartják azt.“

Jónás jele
Mt 12,38-42

29 Amikor a sokaság hozzá gyülekezett, ezt mondta: „Ez a gonosz
nemzedék jelt követel, de nem adatik neki, csak Jónás próféta jele.
30 Mert amiképpen Jónás jelül volt a niniveiek számára, úgy lesz az
Emberfia is e nemzedéknek.
31 Dél királynője fel fog támadni az ítéletkor e nemzedéknek férfiaival,
és kárhoztatja őket. Mert ő eljött a föld széléről, hogy hallhassa Salamon
bölcsességét, de íme, nagyobb van itt Salamonnál.
32 Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak fel e nemzedékkel, és
kárhoztatják majd őket, mert ők megtértek Jónás beszédére, de íme,
nagyobb van itt Jónásnál.

A lámpás és a szem
Mt 5,15; 6,22-23

33 „Aki gyertyát gyújt, nem teszi rejtett helyre, sem a véka alá, hanem a
gyertyatartóba, hogy akik bemennek, lássák a világosságot.
34 A test lámpása a szem. Ha azért a szemed őszinte, az egész tested
világos lesz. Ha pedig a szemed gonosz, a tested is sötét.
35 Vigyázz tehát, hogy a világosság, amely benned van, sötétség ne
legyen.
36 Ha tehát az egész tested világos, és nincs benne sötét rész,
akkor egészen világos lesz, mint amikor a lámpás megvilágít téged
világosságával.“

Jézus beszéde a farizeusok és törvénytudók ellen
Mt 23,1-36

37 Beszéd közben egy farizeus arra kérte, hogy ebédeljen nála. Bement,
és leült enni.
38 A farizeus, amikor ezt látta, elcsodálkozott, hogy ebéd előtt nem
mosdott meg.
39 Az Úr ezt mondta neki: „Ti, farizeusok a pohárnak és tálnak külső
részét megtisztítjátok ugyan, de a belsőtök tele van nyereségvággyal és
gonoszsággal.
40 Bolondok! Aki azt teremtette, ami kívül van, nem ő teremtette-e azt
is, ami belül van?
41 Azt adjátok oda alamizsnaként, ami belül van, és akkor minden tiszta
lesz nektek.
42 De jaj nektek, farizeusok, mert megadjátok a tizedet a mentából, a
kaporból és minden zöldségféléből, de mellőzitek az igazságot és az Isten
szeretetét. Pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni.
43 Jaj nektek farizeusok! Mert szeretitek az első helyet a zsinagógában
és a köszöntéseket a piacon.
44 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert olyanok vagytok,
mint a sírok, amelyek nem látszanak, és az emberek, akik azokon járnak,
nem tudnak róla.“
45 Ekkor megszólalt valaki a törvénytudók közül: „Mester, amikor ezeket
mondod, minket is megbántasz.“
46 Ő pedig így válaszolt: „Jaj nektek is, törvénytudók, mert elhor-
dozhatatlan terhekkel terhelitek meg az embereket, de ti magatok egy ujjal
sem érintitek a terheket.
47 Jaj nektek, mert építitek a próféták síremlékeit, a ti atyáitok pedig
megölték őket.

48 Tehát bizonyítjátok, és jóváhagyjátok atyáitok cselekedeteit, hogy ők
megölték őket, ti pedig síremlékeiket építitek.
49 Ezért mondja Isten bölcsessége is: Küldök hozzájuk prófétákat
és apostolokat, és azok közül némelyeket megölnek, és némelyeket
elüldöznek,
50 hogy számon kéressék ettől a nemzedéktől minden próféta vére,
amelyet e világ kezdetétől kiontottak
51 Ábel vérétől kezdve Zakariás véréig, aki az oltár és a templom
között pusztult el. Bizony mondom nektek, számot kell adni ennek a
nemzedéknek!
52 Jaj nektek, törvénytudók, mert elvettétek az ismeret kulcsát: ti
magatok nem mentek be, és azokat is megakadályoztátok, akik be akarnak
menni.“

Az írástudók és a farizeusok támadása

53 Amikor ezeket mondta nekik, az írástudók és farizeusok elkezdték
hevesen támadni, és sok dolog felől kérdezgették,
54 ólálkodtak utána, hogy szavaiból elkapjanak valamit, amivel
vádolhatják.

12

Bátorítás vallástételre
Mt 10,26-33; 10,19-20; 12,32; Mk 3,28-29

1 Miközben sok ezerből álló sokaság gyűlt össze úgy, hogy majd
letaposták egymást, elkezdett beszélni tanítványaihoz: „Mindenekelőtt
óvakodjatok a farizeusok kovászától, ami a képmutatás.
2 Mert nincs olyan rejtett dolog, amely napfényre ne jönne, és olyan
titok, amely ki ne tudódnék.
3 Amit sötétségbe mondtatok, azt a világosságban fogják meghallani.
Amit fülbe súgva mondtatok rejtett helyen, azt a házak tetejéről fogják
hirdetni.
4 Mondom nektek, az én barátaimnak: Ne féljetek azoktól, akik a testet
ölik meg, és aztán többet nem árthatnak.
5 De megmondom nektek, kitől féljetek: Féljetek attól, aki ha megöl,
arra is van hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony mondom nektek:
Tőle féljetek!
6 Ugye öt verebet meg lehet venni két fillérért? De azok közül egy sincs
Istennél elfelejtve.
7 Nektek pedig még hajatok szálai is mind számon vannak tartva. Ne
féljetek tehát: Ti sok verébnél értékesebbek vagytok.
8 Mondom nektek: Ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az
Emberfia is vallást tesz arról Isten angyalai előtt.
9 Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom
Isten angyalai előtt.
10 És ha valaki valamit mond az Emberfia ellen, bocsánatot nyer, de aki
a Szentlelket káromolja, nem nyer bocsánatot.
11 Amikor a zsinagógákba és a fejedelmek és hatalmasságok elé
hurcolnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, hogyan vagy mit szóljatok
védelmetekre, vagy mit mondjatok.
12 Mert a Szentlélek abban az órában megtanít titeket, hogy mit kell
mondanotok.“

A bolond gazdag

13 Ekkor így szólt hozzá valaki a sokaságból: „Mester, mondd meg az én
testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget!“
14 Ő pedig így válaszolt: „Ember, ki tett engem bíróvá vagy végrehajtóvá
közöttetek?“
15 Azután ezt mondta nekik: „Vigyázzatok, és őrizkedjetek a tel-
hetetlenségtől, mert nem a vagyonban való bővölködés jelenti az életet.“
16 Mondott nekik egy példázatot: „Egy gazdag embernek bőségesen
termett a földje
17 ezért így okoskodott magában: Mit cselekedjem? Mert nincs hová
betakarítanom termésemet.
18 És ezt mondta: Ezt cselekszem: csűreimet lebontatom, és nagyobbakat
építek, és azokba gyűjtöm be gabonámat és javaimat.
19 És ezt mondom lelkemnek: Én lelkem, sok javad van sok esztendőre
eltéve, tedd magad kényelembe, egyél, igyál, és élvezd az életet!
20 Isten ezt mondta neki: Bolond! Még az éjjel elkérik tőled a te lelkedet,
akkor kié lesz mindaz, amit felhalmoztál?
21 Így jár mindenki, aki kincset gyűjt magának, és nem Istenben gazdag.“

Isten gondviselése
Mt 6,25-33

22 Tanítványainak ezt mondta: „Ezért mondom nektek, ne aggodal-
maskodjatok a ti életetek miatt, mit egyetek, se a testetek miatt, mibe
öltözködjetek,
23 Mert az élet több, mint az eledel és a test, mint az öltözet.
24 Nézzétek meg a hollókat! Nem vetnek és nem aratnak, nincs
éléskamrájuk, sem csűrük, és Isten eltartja azokat. Mennyivel
értékesebbek vagytok ti a madaraknál!
25 Ki az közületek, aki aggodalmaskodásával akár egy arasznyival is
megnövelheti termetét?
26 Ha pedig ilyen csekélységet sem tudtok megtenni, mit aggodalmaskod-
tok a többi miatt?
27 Nézzétek meg a liliomokat, hogyan növekednek! Nem szőnek és nem
fonnak, de mondom nektek, Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött
úgy, mint egy ezek közül.
28 Ha pedig a füvet, amely ma a mezőn van, és holnap a kemencébe
vetik, így öltözteti Isten, mennyivel inkább titeket, ti kicsinyhitűek!
29 Ne kérdezzétek tehát: mit egyetek, vagy mit igyatok, és ne nyugta-
lankodjatok.
30 Mindezeket a pogányok kérdezik. A ti Atyátok pedig tudja, hogy
nektek szükségetek van ezekre.
31 Inkább keressétek Isten országát, és ezeket mind megkapjátok.
32 Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek
adja az országot!

Az igazi kincs
Mt 6,19-21

33 „Adjátok el, amitek van, és adjátok oda alamizsnaként. Szerezzetek
magatoknak erszényeket, amelyek nem avulnak el, kifogyhatatlan kincset
a mennyországban, ahol a tolvaj nem fér hozzá, és a moly sem emészti
meg.
34 Mert ahol a ti kincsetek, ott lesz a szívetek is.

Intés vigyázásra
Mt 24,43-44; Mk 13,28-37; Lk 17,20-37; 21,29-33

35 „Legyen derekatok felövezve, és lámpásotok meggyújtva.
36 Ti pedig legyetek hasonlók az olyan emberekhez, akik várják, mikor jön meg uruk a menyegzőről, hogy amint megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyissanak neki.
37 Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor hazamegy, ébren talál. Bizony mondom nektek, hogy felövezi magát, leülteti őket, hozzájuk megy, és felszolgál nekik.
38 És ha a második vagy harmadik őrváltáskor jön meg, és úgy találja őket, boldogok azok a szolgák!
39 Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház gazdája, hogy mikor jön a tolvaj, vigyázna, és nem engedné, hogy házába törjön.
40 Ti is legyetek tehát készen, mert amely órában nem is gondoljátok, abban jön el az Emberfia.“

Az okos és a gonosz szolga
Mt 24,45-51

41 Péter erre megkérdezte: „Uram, nekünk mondod ezt a példázatot vagy mindenkinek?“
42 Az Úr így válaszolt: „Kicsoda hát a hű és bölcs sáfár, akit az úr gondviselővé tett háza népén, hogy idejében adja ki nekik élelmüket?
43 Boldog az a szolga, akit az ő ura, amikor hazajön, ilyen munkában talál!
44 Bizony mondom néktek, hogy egész vagyona gondviselőjévé teszi.
45 Ha pedig a szolga így szólna szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt, és verni kezdi a szolgákat és szolgálóleányokat, és elkezdene enni, és inni és részegeskedni,
46 megjön annak a szolgának az ura, amely napon nem várja, és amely órában nem gondolja, és kettévágatja, és a hitetlenek sorsára juttatja.
47 Az a szolga, aki ismerte ura akaratát, és nem teljesítette, és nem cselekedett akarata szerint, sok verést kap.
48 Aki pedig nem ismerte, és büntetésre méltó dolgokat cselekedett, az kevés verést kap. Akinek sokat adtak, attól sokat követelnek. Akire sokat bíztak, attól többet kívánnak.
49 Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a világra. Mennyire szeretném, ha már lángolna!
50 Keresztséggel kell még megkereszteltetnem, és mennyire szorongok, míg végbe nem megy.
51 Azt gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre? Mondom nektek: egyáltalán nem, sőt inkább ellentétet.
52 Mert mostantól fogva, ha öten lesznek egy házban, ellentétbe kerülnek egymással: három kettő ellen és kettő három ellen.
53 Ellentétbe kerül az apa a fiával és a fiú az apjával és az anya a leányával és leány az anyjával, az anyós a menyével és a meny az anyósával.“

Az idők jelei
Mt 16,2-3

54 A sokaságnak ezt mondta: „Amikor látjátok, hogy napnyugatról felhő támad, azonnal ezt mondjátok: Záporeső jön, és úgy lesz.

55 És amikor halljátok fújni a déli szelet, ezt mondjátok: Hőség lesz, és úgy lesz.
56 Képmutatók! Az égnek és földnek jeleit felismeritek, ezt az időt pedig miért nem tudjátok felismerni?

Megbékélés útközben
Mt 5,25-26
57 „Miért nem ítélitek meg magatoktól is azt, hogy mi a helyes?
58 Amikor pedig ellenfeleddel a hatóság elé mégy, igyekezzél még az úton megszabadulni tőle, hogy ne hurcoljon a bíró elé, és a bíró át ne adjon a börtönőrnek, a börtönőr tömlöcbe ne vessen.
59 Mondom neked, hogy nem jössz ki onnan, amíg meg nem adod az utolsó fillért is.“

13

Pilátus vérengzése és a siloámi torony leomlása
1 Éppen abban az időben jöttek oda néhányan, akik neki hírt hoztak a galileaiakról, akiknek vérét Pilátus áldozatukéval elegyítette.
2 Jézus ezt mondta nekik: „Gondoljátok, hogy ezek a galileaiak bűnösebbek voltak valamennyi galileainál, mert ezt szenvedték el?
3 Mondom nektek: Nem! Sőt, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.
4 Vagy az a tizennyolc, akikre rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok, hogy bűnösebbek voltak minden más Jeruzsálemben lakó embernél?
5 Mondom nektek: Nem! Sőt, ha meg nem tértek mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.“

A terméketlen fügefa
6 És ezt a példázatot mondta: „Egy embernek volt egy fügefája szőlőjében, és elment, hogy azon gyümölcsöt keressen, de nem talált.
7 Ezt mondta a vincellérnek: Íme, három esztendeje, hogy ide járok gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, és nem találok. Vágd ki, miért foglalja a földet is hiába?
8 De az így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom.
9 Hátha jövőre terem. Ha pedig nem, azután vágd ki.“

Jézus meggyógyítja a meggörnyedt asszonyt
10 Egy zsinagógában tanított szombaton,
11 és íme, volt ott egy asszony, akiben betegség lelke volt tizennyolc esztendő óta, és meg volt görnyedve, és egyáltalán nem tudott felegyenesedni.
12 Amikor Jézus meglátta, odahívta, és ezt mondta neki: „Asszony, megszabadultál betegségedtől!“
13 És rátette kezét, mire az nyomban felegyenesedett, és dicsőítette Istent.
14 Megszólalt a zsinagóga elöljárója felháborodva azon, hogy Jézus szombatnapon gyógyított, ezt mondta a sokaságnak: „Hat nap van, amelyen munkálkodni kell. Tehát azokon jöjjetek gyógyíttatni magatokat és ne szombatnapon.“

15 Az Úr így válaszolt neki: „Képmutatók, vajon szombatnapon nem
oldja-e el mindegyikőtök ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem vezeti-e
itatni?
16 Hát Ábrahámnak ezt a leányát, akit a sátán megkötözött tizennyolc
esztendeje, nem kellett-e feloldani ebből a kötelékből szombatnapon?“
17 Amikor ezeket mondta, ellenfelei mindnyájan megszégyenültek, és
az egész sokaság örült azoknak a dicsőséges dolgoknak, amelyek általa
történtek.

A mustármag és a kovász
Mt 13,31-33; Mk 4,30-32

18 Azután így szólt Jézus: „Mihez hasonló Isten országa? Mihez
hasonlítsam?
19 Hasonló a mustármaghoz, amelyet fogott egy ember, és elvetette a
kertjében, és az felnőtt, és nagy fává lett, és az égi madarak fészket raktak
ágain.“
20 Majd ismét szólt: „Mihez hasonlítsam Isten országát?
21 Hasonló a kovászhoz, amelyet fogott egy asszony, három mérce lisztbe
keverte, míg végül az egész megkelt.“

A szoros kapu
Mt 7,13-14; 25,10-12; 7,22-23; 8,11-12

22 Városokon és falvakon ment át, úton Jeruzsálem felé, miközben
tanított.
23 Ezt mondta neki valaki: „Uram, kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?“
Ő pedig ezt mondta neki:
24 „Igyekezzetek bemenni a szoros kapun, mert mondom nektek, sokan
igyekeznek majd bemenni, de nem mehetnek.
25 Amikor fölkel a gazda, és bezárja az ajtót, ti kívül álltok, és kezditek
zörgetni az ajtót, és így szóltok: Uram! Uram! Nyisd ki nekünk! Ő így
felel nektek: Nem tudom, honnan valók vagytok!
26 Akkor majd elkezditek mondani: Előtted ettünk, ittunk, és az
utcáinkon tanítottál.
27 Erre ő így szól: Mondom nektek, nem tudom, honnan valók vagytok.
Távozzatok tőlem mindnyájan, ti gonosztevők!
28 Akkor lesz sírás és fogcsikorgatás, amikor látjátok Ábrahámot,
Izsákot, Jákóbot és a prófétákat mind Isten országában, magatokat pedig
kirekesztve onnan.
29 És jönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és Isten
országában letelepednek.
30 És íme, vannak utolsók, akik elsők lesznek, és vannak elsők, akik
utolsók lesznek.“

Jézus üzen Heródesnek

31 Ugyanabban az órában néhány farizeus ment hozzá, akik így szóltak:
„Eredj el, és távozz innen, mert Heródes meg akar téged ölni.“
32 Ő ezt mondta nekik: „Menjetek, és mondjátok meg annak a rókának:
Íme, ördögöket űzök ki és gyógyítok ma és holnap, és harmadnapra
befejezem.
33 De ma, holnap és azután úton kell lennem, mert nem lehet, hogy a
próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el.

Jézus ítéletet mond Jeruzsálem felett
Mt 23,37-39

34 „Jeruzsálem! Jeruzsálem, aki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni gyermekeidet, mint a tyúk kiscsirkéit a szárnya alá, de ti nem akartátok!
35 Íme, elhagyott lesz a házatok. Bizony mondom néktek, hogy nem láttok engem, amíg el nem jön az az idő, amikor ezt mondjátok: »Áldott, aki jön az Úr nevében!«“

14

Jézus meggyógyít egy vízkórost szombaton

1 Történt, amikor bement a farizeusok egyik vezetőjének házába szombaton ebédelni, azok figyelték őt.
2 És íme, egy vízkóros ember volt előtte.
3 Ekkor Jézus megszólalt, és megkérdezte a törvénytudóktól és farizeusoktól: „Szabad-e szombatnapon gyógyítani?“
4 Azok pedig hallgattak. Erre megfogta azt, meggyógyította és elbocsátotta.
5 Nekik pedig ezt mondta: „Ki az közületek, akinek szamara vagy ökre szombatnapon kútba esik, és nem húzza ki azt azonnal?“
6 De azok nem tudtak erre mit felelni.

A főhelyek válogatása

7 Egy példázatot is mondott a meghívottaknak, amikor észrevette, hogyan válogatják a főhelyeket. Ezt mondta nekik:
8 „Amikor valaki lakodalomba hív, ne ülj a főhelyre, mert talán nálad nagyobb tiszteletben álló embert is meghívott.
9 És odamegy az, aki mind téged, mind azt meghívta, ezt mondja majd neked: Engedd át ennek a helyet! És akkor szégyenkezve az utolsó helyre fogsz ülni.
10 Hanem ha meghívnak, menj el, és ülj le az utolsó helyre, hogy amikor odamegy, aki téged meghívott, ezt mondja neked: Barátom, ülj feljebb! Akkor becsületed lesz azok előtt, akik veled együtt ülnek.
11 Mert mindenki, aki magát felmagasztalja, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.“

Vendéglátás viszonzás nélkül

12 Szólt akkor annak is, aki őt meghívta: „Amikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne barátaidat, testvéreidet, rokonaidat, gazdag szomszédaidat hívd meg, hogy majd azok is viszonzásul meghívjanak téged.
13 Hanem amikor lakomát készítesz, hívd meg a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat,
14 és boldog leszel, mert azok nem tudják viszonozni, de majd viszonozzák neked az igazak feltámadásakor.“

A nagy vacsora
Mt 22,1-10

15 Amikor ezeket meghallotta valaki, aki vele együtt ült, ezt mondta neki: „Boldog az, aki kenyeret eszik Isten országában.“
16 Ő pedig ezt mondta annak: „Egy ember nagy vacsorát készített, és sokakat meghívott.
17 És elküldte szolgáját a vacsora idején, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden kész!

18 És mindnyájan egyformán kezdték magukat kimenteni. Az első ezt
mondta neki: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem, hogy megnézzem,
kérlek téged, ments ki engem!
19 A másik ezt mondta: Öt iga ökröt vettem, és elmegyek, hogy azokat
kipróbáljam, kérlek téged, ments ki engem!
20 Megint egy másik ezt mondta: Most nősültem, és azért nem mehetek.
21 Amikor a szolga hazament, megmondta ezeket az ő urának. Akkor
megharagudott a gazda, és ezt mondta szolgájának: Eredj hamar a város
utjaira, és utcáira és hozd be ide a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat
és vakokat.
22 És szólt a szolga: Uram, meglett, amint parancsoltad, és mégis van
hely.
23 Akkor ezt mondta az úr a szolgának: Eredj el az utakra és a
kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljék az én
házam.
24 Mert mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki sem
kóstolja meg a vacsorámat.“

Önmegtagadás és kereszthordozás
Mt 10,37-38

25 Nagy sokaság ment vele, és amikor megfordult, ezt mondta nekik:
26 „Ha valaki hozzám jön, és meg nem gyűlöli az atyját és anyját,
feleségét és gyermekeit, fitestvérét és nőtestvérét, sőt még a maga lelkét
is, nem lehet az én tanítványom.
27 És aki nem hordozza keresztjét, és nem jön utánam, nem lehet az én
tanítványom.

A toronyépítés, a hadbavonulás, a megízetlenült só
Mt 5,13; Mk 9,49-50

28 „Mert ki az közületek, aki tornyot akar építeni, és először nem ül le,
hogy kiszámítsa a költségeket, hogy van-e, amiből befejezze?
29 Nehogy, miután fundamentumot vetett, és nem tudja befejezni,
csúfolni kezdje őt mindenki, aki csak látja.
30 És ezt mondják: Ez az ember elkezdte az építkezést, de nem tudta
befejezni!
31 Vagy ha egy király, amikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal
harcba szálljon, nem ül-e le először tanácskozni, hogy tízezerrel szem-
beszállhat-e azzal, aki húszezerrel jön ellene?
32 Mert különben, amikor az még távol van, követséget küld, és
megkérdezi a békefeltételeket.
33 Így tehát, ha valaki búcsút nem vesz minden vagyonától, nem lehet
az én tanítványom.
34 Jó a só, de ha a só ízét veszti, mivel sózzák meg?
35 Sem a földre, sem a trágyára nem alkalmas, tehát kidobják. Akinek
van füle a hallásra, hallja!“

15

Az elveszett juh
Mt 18,11-14

1 A vámszedők és a bűnösök mindnyájan hozzá mentek, hogy hallgassák
őt.

2 A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: „Bűnösöket fogad
magához, és velük együtt eszik.“
3 Ő pedig ezt a példázatot mondta nekik:
4 „Kicsoda az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül
elveszít, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az
elveszett után, míg meg nem találja azt?
5 És ha megtalálta, örömében felveszi vállára.
6 És hazamenve, összehívja barátait és szomszédait, és ezt mondja
nekik: Örüljetek velem, mert megtaláltam juhomat, amely elveszett.
7 Mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben
egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs
szüksége megtérésre.

Az elveszett drachma

8 „Vagy ha egy asszonynak tíz drahmája van, és elveszít egy drahmát,
nem gyújt-e lámpást, nem söpri-e ki a házat, és nem keresi-e gondosan,
míg meg nem találja?
9 És ha megtalálta, összehívja barátnőit és szomszédait, és így szól:
Örüljetek velem, mert megtaláltam a drahmát, amit elveszítettem!
10 Mondom nektek, ugyanígy öröm van Isten angyalainak színe előtt egy
bűnös ember megtérésén.“

A tékozló fiú

11 Azután ezt mondta: „Egy embernek volt két fia.
12 És az ifjabb azt mondta atyjának: Atyám, add ki a vagyonból a rám
eső részt. És ő megosztotta közöttük a vagyont.
13 Nem sok nap múlva a kisebbik fiú összeszedte mindenét, és messze
vidékre költözött, és ott eltékozolta minden vagyonát, mert kicsapongó
életet élt.
14 Miután mindenét elköltötte, nagy ínség támadt azon a vidéken,
úgyhogy nélkülözni kezdett.
15 Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki
elküldte őt mezőjére disznókat legeltetni.
16 Ő pedig szívesen megtöltötte volna gyomrát azzal a moslékkal, amit
a disznók ettek, de senki sem adott neki.
17 Amikor magába szállt, ezt mondta: Az én atyámnak milyen sok bérese
bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok!
18 Felkelek, és elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom neki: Atyám,
vétkeztem az ég ellen és teellened,
19 és nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz. Tégy engem olyanná,
mint a te béreseid közül egy!
20 Felkelt, és elment atyjához. Amikor pedig még távol volt, meglátta őt
az ő atyja, és megesett rajta a szíve, és hozzáfutott, nyakába borult, és
megcsókolta.
21 A fiú ezt mondta neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.
Nem vagyok immár méltó, hogy fiadnak nevezz.
22 Atyja pedig ezt mondta szolgáinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és
adjátok föl rá, és húzzatok gyűrűt a kezére és sarut a lábára!
23 És hozzátok elő a hízott tulkot, és vágjátok le, és együnk és vigadjunk.
24 Mert az én fiam meghalt és feltámadott és elveszett és megtaláltatott.
Elkezdtek azért vigadozni.

25 Az ő nagyobbik fia pedig a mezőn volt. És amikor hazajött, és
közeledett a házhoz, hallotta a zenét és a táncot.
26 Előhívott egyet a szolgái közül, és megtudakolta, mi történt.
27 Mire az így felelt: A te öcséd jött meg, és atyád levágatta a hízott
tulkot, mivel egészségben kapta vissza.
28 Erre ő megharagudott, és nem akart bemenni. De az Atyja kiment, és
kérlelni kezdte.
29 Ő pedig így válaszolt atyjának: Íme, én ennyi éve szolgálok neked,
és soha át nem hágtam parancsaidat, és nekem egy kecskefiat sem adtál,
hogy az én barátaimmal vigadjak.
30 Amikor pedig ez a te fiad megjött, aki paráznákkal tékozolta el a
vagyonodat, levágattad neki a hizlalt tulkot.
31 Ő pedig azt mondta neki: Fiam, te mindenkor velem vagy, és
mindenem a tied!
32 Vigadnod és örülnöd kellene, hogy a te testvéred meghalt és feltámadt,
elveszett és megtaláltatott.“

16

A hamis sáfár

1 Azután ezt mondta tanítványainak: „Volt egy gazdag ember, akinek
volt egy sáfára, akit bevádoltak nála, hogy javait eltékozolja.
2 Hívatta azért, és ezt mondta neki: Mit hallok felőled? Adj számot
sáfárságodról, mert nem lehetsz többé sáfár.
3 A sáfár ezt mondta magában: Mit tegyek, mert az én uram elveszi
tőlem a sáfárságot? Kapálni nem tudok, koldulni szégyellek.
4 Tudom már, mit tegyek, hogy amikor a sáfárságtól megfosztanak,
befogadjanak házukba az emberek.
5 Magához hívatta urának minden adósát, és ezt mondta az elsőnek:
Mennyivel tartozol az én uramnak?
6 Az így felelt: Száz korsó olajjal. Erre ezt mondta neki: Vedd az
adósleveledet, ülj le gyorsan, és írj ötvenet.
7 Aztán szólt a másiknak: Te pedig mennyivel tartozol? Az pedig így
felelt: Száz mérő búzával. Így szólt hozzá: Vedd az adósleveledet, és írj
nyolcvanat.
8 És megdicsérte az Úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedet, mert e
világnak fiai a maguk nemében eszesebbek a világosság fiainál.
9 Én is mondom nektek: szerezzetek magatoknak barátokat a hamis
mammonnal, hogy amikor elfogy, befogadjanak titeket az örök hajlékokba.
10 Aki kevesen hű, a sokon is hű az. Aki kevesen hamis, a sokon is hamis
az.
11 Ha a hamis mammonon nem voltatok hűek, ki bízná rátok az igazi
kincset?
12 Ha a másén nem voltatok hűek, ki adja oda nektek azt, ami a tiétek?

Isten és mammon
Mt 6,24

13 „Egy szolga sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli,
és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti.
Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.“

A törvény érvényessége és a válás tilalma
Mt 11,12-13; 5,18.32

14 Hallották mindezt a farizeusok is, akik pénzsóvárak voltak, és
kigúnyolták őt.
15 Ezt mondta nekik: „Ti vagytok azok, akik az emberek előtt igaznak
tartjátok magatokat, de Isten ismeri szíveteket, mert ami az emberek előtt
magasztos, az Isten előtt utálatos.
16 A törvény és a próféták Keresztelő Jánosig tartottak. Azóta Isten
országát hirdetik, és mindenki erejét megfeszítve törekszik feléje.
17 De hamarább elmúlik a menny és a föld, mint hogy a törvényből
egyetlen vessző elveszhetne.
18 Ha valaki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, házasságtörő, és aki
férjétől elbocsátott asszonyt vesz feleségül, az is házasságtörő.

A gazdag és Lázár

19 „Volt egy gazdag ember, aki bíborba és gyolcsba öltözködött, és
minden nap dúsan lakmározott.
20 És volt egy Lázár nevű koldus, aki kapuja előtt feküdt, és fekélyekkel
volt tele,
21 és szeretett volna jóllakni a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal, de
csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták sebeit.
22 Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és az angyalok Ábrahám ölébe
vitték. Meghalt a gazdag, is és eltemették.
23 És a pokolban kínok között föltekintett, meglátta távol Ábrahámot
és kebelén Lázárt.
24 Felkiáltott, és ezt mondta: Atyám, Ábrahám! Könyörülj rajtam, és
küldd el Lázárt, hogy mártsa ujja hegyét vízbe, és hűsítse meg nyelvemet,
mert gyötrődöm ebben a lángban.
25 Ábrahám így válaszolt: Fiam, emlékezz arra, hogy te megkaptad
javaidat életedben, hasonlóképpen Lázár is bajait. Most ő vigasztalódik,
te pedig gyötrődsz.
26 Ezenfelül köztünk és közöttetek nagy szakadék van, úgyhogy akik
innen hozzátok akarnának menni, nem mehetnek, sem azok onnét
hozzánk nem jöhetnek.
27 Mire az így szólt: Kérlek azért téged, atyám, hogy küldd el őt az én
atyám házához.
28 Mert van öt testvérem, hogy bizonyságot tegyen nekik, hogy ők is ide,
a gyötrelem helyére ne kerüljenek.
29 Ábrahám így szólt: Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak
azokra!
30 De erre az ezt mondta: Nem úgy, atyám, Ábrahám, de ha a halottak
közül megy valaki hozzájuk, megtérnek!
31 Ő pedig így válaszolt: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak,
az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.“

17

Botránkozás és botránkoztatás
Mt 18,6-7; Mk 9,42

1 Ezt mondta a tanítványoknak: „Lehetetlen, hogy botránkozások ne
történjenek, de jaj annak, aki ilyeneket okoz.
2 Jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakára, és a tengerbe dobják,
mintha csak egyet is megbotránkoztat e kicsinyek közül.
3 Vigyázzatok magatokra!“

A megbocsátás
Mt 18,15.21-22

„Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, fedd meg, és ha megbánja, bocsáss meg neki.
4 És ha egy napon hétszer is vétkezik ellened, és egy napon hétszer tér vissza hozzád ezt mondva: Megbántam – bocsáss meg neki.“

A mustármagnyi hit
Mt 17,20

5 Az apostolok ezt mondták az Úrnak: „Növeld hitünket!“
6 Ezt mondta az Úr: „Ha annyi hitetek volna, mint a mustármag, és ezt mondanátok ennek az eperfának: Szakadj ki gyökerestől, és gyökerezz meg a tengerben, az engedelmeskedne nektek.

A szolga jutalma

7 „Ki az közületek, akinek ha van egy szolgája, és az szánt vagy legeltet, és megjön a mezőről, mindjárt azt mondja neki: Jöjj, és ülj az asztalhoz?
8 Nem azt mondja-e inkább neki: Készíts vacsorát, és övezd fel magad, és szolgálj nekem, míg én eszem és iszom, te pedig azután egyél és igyál!?
9 Vajon megköszöni-e annak a szolgának, hogy azt tette, amit neki parancsolt? Nem gondolom.
10 Hasonlóképpen ti is, ha mindazt megtették, amit parancsoltak nektek, mondjátok: Haszontalan szolgák vagyunk, mert csak azt tettük, ami kötelességünk volt.“

Tíz leprás meggyógyítása

11 Történt, amikor útban volt Jeruzsálem felé, átment Samária és Galilea között.
12 Amikor egy faluba ért, tíz leprás férfi jött elé, akik távol megálltak,
13 és hangosan ezt kiáltották: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!“
14 Amikor meglátta őket, ezt mondta: „Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak.“ És történt, hogy míg odamentek, megtisztultak.
15 Egy pedig közülük, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és hangosan dicsőítette Istent.
16 Lába elé borulva adott hálát. Ez pedig samáriai volt.
17 Jézus ekkor így szólt: „Nem tízen tisztultak meg? Hol van a többi kilenc?
18 Nem akadt más, aki visszatért volna dicsőséget adni Istennek, csak ez az egy idegen?“
19 És ezt mondta neki: „Kelj fel, menj el, a te hited megtartott téged.“

Isten országa és az Emberfia eljövetele
Mt 24,26-28.37-41

20 Amikor megkérdezték a farizeusok, hogy mikor jön el Isten országa, így felelt nekik: „Isten országa nem szemmel láthatóan jön el.
21 Sem azt nem mondják: Íme, itt, vagy íme, ott van, mert Isten országa bennetek van!“
22 A tanítványoknak pedig ezt mondta: „Eljön az idő, amikor szeretnétek egyet látni az Emberfia napjai közül, de nem láttok.
23 Mondják majd nektek: Íme, itt, vagy íme, ott van, de ne menjetek oda, és ne fussatok utána.
24 Mert amint a felvillanó villámlás az ég aljától az ég aljáig fénylik, úgy jön el az Emberfia az ő napján.

25 De előbb sokat kell szenvednie és megvettetnie ettől a nemzedéktől.
26 És amint Nóé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia napjaiban is.
27 Ettek, ittak, megnősültek, férjhez mentek addig a napig, amíg Nóé be nem ment a bárkába, és eljött az özönvíz, és elpusztított mindenkit.
28 Hasonlóképpen, ahogy Lót napjaiban is volt: ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek,
29 de azon a napon, amikor Lót kiment Sodomából, tűz és kénkő esett az égből, és elpusztított mindenkit.
30 Így lesz azon a napon is, amelyen az Emberfia megjelenik.
31 Azon a napon, aki a háztetőn lesz, holmija pedig a házban, ne menjen le, hogy elvigye. És aki a mezőn lesz, ne forduljon vissza.
32 Emlékezzetek Lót feleségére!
33 Aki meg akarja tartani életét, elveszti azt, és aki elveszti, megtartja azt.
34 Mondom nektek: azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban, az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik.
35 Két asszony őröl együtt, az egyik felvétetik, a másik otthagyatik.
36 Ketten lesznek a mezőn, az egyik felvétetik, a másik otthagyatik.“
37 Azok ezt mondták neki: „Hol, Urunk?“
Ő pedig így válaszolt: „Ahol a tetem, oda gyűlnek a saskeselyűk.“

18

A hamis bíró

1 Egy példázatot is mondott nekik arról, hogy mindig imádkozni kell, és nem szabad belefáradni.
2 Ezt mondta: „Volt egy bíró egy városban, aki Istent nem félte, az embereket nem becsülte.
3 Abban a városban volt egy özvegyasszony is, aki elment hozzá, és ezt mondta: Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben.
4 Az egy ideig nem akarta, de azután ezt mondta magában: Noha Istent nem félem, az embereket sem becsülöm,
5 mégis mivel terhemre van nekem ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, hogy ne járjon ide, és ne gyötörjön engem.“
6 Ezt mondta az Úr: „Halljátok, mit mond a hamis bíró?
7 Vajon Isten nem szolgáltat-e igazságot az ő választottainak, akik hozzá kiáltanak éjjel és nappal? És várakoztatja-e őket?
8 Mondom néktek, hogy igazságot szolgáltat nekik hamar. De amikor eljön az Emberfia, talál-e hitet a földön?“

A farizeus és a vámszedő

9 Némelyeknek, akik elbizakodtak, hogy ők igazak, és a többieket semmibe se vették, ezt a példázatot mondta:
10 „Két ember ment a templomba imádkozni. Az egyik farizeus, és a másik vámszedő.
11 A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Isten! Hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is.
12 Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek.
13 A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem mellét verte, és ezt mondta: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.

14 Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.“

Jézus megáldja a gyermekeket
Mt 19,13-15; Mk 10,13-16

15 Kisgyermekeket is vittek hozzá, hogy kezét rájuk tegye. Amikor a tanítványok ezt látták, rájuk szóltak.
16 De Jézus magához hívta őket, és ezt mondta: „Engedjétek, hogy a kisgyermekek hozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.
17 Bizony mondom néktek, aki nem úgy fogadja Isten országát, mint gyermek, semmiképpen nem megy be abba.“

A gazdag ifjú
Mt 19,16-30; Mk 10,17-31

18 Egy előkelő ember megkérdezte őt: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?
19 Jézus ezt mondta neki: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten.
20 A parancsolatokat tudod: »Ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, hamis tanúbizonyságot ne tégy, tiszteld atyádat, anyádat!«“
21 Ő pedig ezt mondta: „Mindezeket ifjúságomtól fogva megtartottam.“
22 Jézus ezt hallva, ezt mondta neki: „Még egy fogyatkozásod van: Add el minden vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben, jöjj, és kövess engem.“
23 Az pedig, amikor ezt meghallotta, elszomorodott, mert igen gazdag volt.
24 Amikor Jézus látta, hogy elszomorodott, ezt mondta: „Milyen nehezen mennek be Isten országába azok, akik gazdagok.
25 Mert könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak Isten országába bejutni.“
26 Akik pedig ezt hallották, ezt mondták: „Ki üdvözülhet akkor?“
27 Ő pedig ezt mondta: „Ami embereknél lehetetlen, Istennél lehetséges!“

A tanítványok jutalma
Mt 19,27-30

28 Ekkor Péter így szólt: „Íme, mi mindent elhagytunk, és követtünk Téged!“
29 Ő pedig ezt mondta nekik: „Bizony mondom nektek, hogy senki sincs, aki elhagyta házát vagy szüleit, vagy testvéreit, vagy feleségét, vagy gyermekeit az Isten országáért,
30 hogy ne kapná vissza sokszorosan ebben az időben, a jövendő világban pedig az örök életet.“

Jézus harmadszor szól haláláról és szenvedéséről
Mt 20,17-19; Mk 10,32-34

31 Maga mellé vette a tizenkettőt, és ezt mondta nekik: „Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik minden az Emberfián, amit a próféták megírtak.
32 Mert a pogányok kezébe adják, megcsúfolják, meggyalázzák és megköpdösik,

33 és miután megostorozták, megölik, de harmadnap feltámad.“
34 Ők azonban ezekből semmit sem értettek. Ez a beszéd rejtve maradt előttük, és nem fogták fel a mondottakat.

A jerikói vak meggyógyítása
Mt 20,29-34; Mk 10,46-52
35 Történt pedig, hogy amikor Jerikóhoz közeledett, egy vak ült az út mellett, és koldult.
36 És amikor hallotta a mellette elmenő sokaságot, kérdezősködött, hogy mi az.
37 Megmondták neki, hogy a názáreti Jézus megy arra.
38 Ekkor így kiáltott: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!“
39 Akik pedig elől mentek, rászóltak, hogy hallgasson. De ő annál inkább kiáltott: „Dávid Fia, könyörülj rajtam!“
40 Jézus megállt, és megparancsolta, hogy vigyék hozzá. Amikor közelébe ért, megkérdezte tőle:
41 „Mit akarsz, mit tegyek veled?“ Az így szólt: „Uram, hogy a szemem világa megjöjjön.“
42 Jézus ezt mondta neki: „Láss, a te hited téged megtartott!“
43 És azonnal megjött szeme világa, és követte őt, dicsőítve Istent. Az egész sokaság ezt látva dicsőséget adott Istennek.

19

Zákeus
1 Ezután Jerikóba ért, és átment rajta.
2 Íme, volt ott egy ember, akit Zákeusnak hívtak, aki fővámszedő volt és gazdag.
3 Igyekezett meglátni Jézust, hogy ki az, de a sokaságtól nem láthatta meg, mert kis termetű ember volt.
4 Ezért előrefutott, és felmászott egy eperfügefára, hogy lássa őt, mert arra kellett elmennie.
5 Amikor arra a helyre jutott, Jézus feltekintett, és meglátta, és ezt mondta neki: „Zákeus, hamar jöjj le, mert ma nekem a te házadnál kell megszállnom.“
6 Ekkor sietve leszállt, és örömmel befogadta.
7 Amikor ezt látták, mindnyájan zúgolódtak, és ezt mondták: „Bűnös emberhez ment be szállásra.“
8 Zákeus pedig előállt, ezt mondta az Úrnak: „Uram, íme, minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, négyszer annyit adok helyébe.“
9 Jézus ezt mondta neki: „Ma lett üdvössége ennek a háznak, mert ő is Ábrahám fia.
10 Mert azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.“

A minák
Mt 25,14-30
11 Amikor pedig ezeket hallották, még egy példázatot is mondott, mert közel volt Jeruzsálemhez, és azok azt gondolták, hogy azonnal megjelenik Isten országa.
12 Ezt mondta tehát: „Egy nemesember egy messzi tartományba ment, hogy ott királyságot szerezzen magának, azután majd visszatérjen.

13 Hívatta azért tíz szolgáját, és adott nekik tíz minát, és ezt mondta
nekik: Kereskedjetek, amíg visszajövök.
14 Alattvalói pedig gyűlölték őt, és követséget küldtek utána, és ezt
üzenték: Nem akarjuk, hogy ő uralkodjék rajtunk.
15 Történt, amikor megszerezte a királyságot, megparancsolta, hogy
szolgáit, akiknek a pénzt adta, hívják oda hozzá, hogy megtudja, ki mint
kereskedett.
16 Eljött az első, és ezt mondta: Uram, a te minád tíz minát nyert.
17 Ő pedig ezt mondta neki: Jól van, jó szolgám, mivel hű voltál a kevesen,
legyen hatalmad tíz város felett.
18 És jött a második, és ezt mondta: Uram, a te minád öt minát nyert.
19 Így szólt ennek is: Neked is legyen hatalmad öt város felett.
20 És eljött a harmadik is, és ezt mondta: Uram itt van a te minád,
amelyet kendőbe kötve tartottam.
21 Mert féltem tőled, mert kemény ember vagy, azt is elveszed, amit nem
te tettél el, és learatod, amit nem te vetettél.
22 Ezt mondta annak: A te szavaid szerint ítéllek meg téged, gonosz
szolga. Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, aki elveszem, amit nem
én tettem el, és learatom, amit nem én vetettem.
23 Miért nem tetted azért az én pénzemet a pénzváltók asztalára, hogy
amikor megjövök, kamatostul kapjam vissza?
24 Az ott állóknak ezt mondta: Vegyétek el ettől a minát, és adjátok
annak, akinek tíz minája van.
25 És mondták neki: Uram, annak már van tíz minája!
26 De ő ezt mondta: Mondom nektek, hogy mindenkinek, akinek van,
adatik, akinek pedig nincs, még amije van, az is elvétetik tőle.
27 Ellenségeimet pedig, akik nem akarták, hogy rajtuk uralkodjam,
hozzátok ide, és öljétek meg előttem.“

Jézus bevonul Jeruzsálembe
Mt 21,1-11; Mk 11,1-11; Jn 12,12-19

28 Miután ezeket elmondta, továbbment Jeruzsálem felé.
29 És történt, hogy amikor Betfagéhoz és Betániához közeledett, a
hegynél, amelyet Olajfák hegyének neveznek, elküldött kettőt tanítványai
közül,
30 és ezt mondta nekik: „Menjetek el az átellenben lévő faluba, amelybe
beérve találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még ember nem
ült, oldjátok el, és hozzátok ide.
31 Ha pedig valaki megkérdezi, hogy miért oldjátok el, ezt mondjátok
annak: Az Úrnak van szüksége rá.“
32 A küldöttek elmentek, és mindent úgy találtak, amint megmondta
nekik.
33 Amikor a szamárcsikót eloldották, annak gazdái ezt mondták: „Miért
oldjátok el a szamárcsikót?“
34 Ők pedig ezt mondták: „Az Úrnak van szüksége rá.“
35 Elvitték azért azt Jézushoz, és felsőruhájukat a szamárcsikóra tették,
és felültették rá Jézust.
36 Amint tovább ment, az emberek felsőruhájukat az útra terítették.
37 Amikor már az Olajfák lejtőjéhez közeledett, a tanítványok egész
sokasága örvendezve, fennhangon kezdte dicsérni Istent mindazokért a
csodákért, amelyeket láttak,

38 és ezt mondták:
„Áldott a Király, aki az Úr nevében jön!

Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban!“
39 A sokaságból néhány farizeus ezt mondta neki: „Mester, utasítsd
rendre tanítványaidat!“
40 Ő így válaszolt nekik: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek
fognak kiáltani.“

Jézus siratja Jeruzsálemet
41 Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta azt.
42 Ezt mondta: „Bár felismerted volna ezen a napon te is, ami
békességedre szolgál. Most azonban el van rejtve szemed elől.
43 Mert jönnek majd rád napok, amikor ellenségeid körülötted sáncot
építenek, körülvesznek, és mindenfelől szorongatnak;
44 a földre tipornak téged és fiaidat, és nem hagynak benned követ
kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.“

Jézus megtisztítja a templomot
Mt 21,12-13; Mk 11,15-19; Jn 2,14-22
45 Azután bement a templomba, és kezdte kiűzni azokat, akik ott adnak
és vesznek,
46 és ezt mondta nekik: „Meg van írva: »Az én házam imádságnak háza,
ti pedig azt latrok barlangjává tettétek.«“
47 Aztán naponként tanított a templomban. A főpapok, az írástudók és
a nép előkelői azon voltak, hogy elpusztítsák.
48 De nem találtak megoldást arra, hogy mit cselekedjenek, mert az egész
nép rajongva hallgatta őt.

20

Kérdés Jézus hatalmáról
Mt 21,23-27; Mk 11,27-33
1 Történt az egyik napon, amikor a népet tanította a templomban, és az
evangéliumot hirdette, odaléptek a főpapok és az írástudók a vénekkel
együtt,
2 és megkérdezték tőle: „Mondd meg nekünk, micsoda hatalommal
cselekszed ezeket? Vagy ki az, aki neked ezt a hatalmat adta?“
3 Ő pedig így válaszolt nekik: „Én is kérdezek egy dolgot tőletek;
mondjátok meg nekem:
4 János keresztsége a mennyből való vagy emberektől?“
5 Azok pedig tanakodtak maguk között: Ha azt mondjuk, hogy a
mennyből, azt fogja mondani: Akkor miért nem hittetek neki?
6 Ha pedig azt mondjuk, hogy emberektől, akkor az egész nép megkövez
minket, mert meg vannak győződve, hogy János próféta volt.
7 Azt válaszolták tehát, hogy ők nem tudják, honnan való.
8 Erre Jézus ezt mondta nekik: „Én sem mondom meg nektek, hogy
milyen hatalommal cselekszem ezeket.“

A gonosz szőlőművesek
Mt 21,33-36; Mk 12,1-12
9 Azután ezt a példázatot kezdte mondani a népnek: „Egy ember szőlőt
plántált, és kiadta azt munkásoknak, és hosszú időre elutazott.

10 Amikor eljött az ideje, elküldte szolgáját a munkásokhoz, hogy
adjanak neki a szőlő gyümölcséből. A munkások pedig megverték azt,
és üresen küldték el.
11 Akkor egy másik szolgát küldött, de azok azt is megverték és
meggyalázták, és üresen küldték el.
12 És még egy harmadikat is küldött, de azok azt is megsebesítették, és
kidobták.
13 Akkor így szólt a szőlőnek ura: Mit cselekedjem? Elküldöm szeretett
fiamat, talán őt megbecsülik.
14 Amikor meglátták a munkások, így tanakodtak egymás között: Ez az
örökös. Jöjjetek, öljük meg, hogy mienk legyen az örökség!
15 És kidobták a szőlőből, és megölték.
Mit cselekszik a szőlőnek ura azokkal?
16 Elmegy, elveszti ezeket a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja.“
Amikor ezt hallották, ezt mondták: „Szó sem lehet róla!“
17 Ő pedig rájuk tekintett és ezt mondta: „Akkor mi az, ami meg van
írva:
»Amely követ az építők megvetettek,
az lett szegletkővé«?
18 Na valaki erre a kőre esik, összezúzódik, akire pedig ez esik rá,
szétmorzsolja azt.“
19 A főpapok és írástudók még abban az órában el akarták fogni, de
féltek a néptől, mert megértették, hogy róluk mondta ezt a példázatot.

Az adópénz
Mt 22,15-22; Mk 12,13-17

20 Ezután állandóan szemmel tartották őt, és kémeket küldtek utána,
akik igaznak tetették magukat, hogy szaván foghassák, és átadják a
hatóságnak és a helytartó hatalmának.
21 Megkérdezték tőle: „Mester, tudjuk, hogy helyesen beszélsz és
tanítasz, és nem vagy személyválogató, hanem Isten útját igazán tanítod.
22 Szabad-e nekünk a császárnak adót fizetnünk vagy nem?“
23 Ő azonban észrevette álnokságukat, és ezt mondta nekik:
24 „Mutassatok nekem egy dénárt. Kinek a képe és felirata van rajta?“
Ezt mondták: „A császáré.“
25 Ő pedig ezt mondta nekik: „Adjátok meg a császárnak azt, ami a
császáré, és Istennek, ami Istené.“
26 Nem tudtak belekötni szavaiba a nép előtt, és csodálkozva feleletein,
elhallgattak.

Kérdés a feltámadásról
Mt 22,23-33; Mk 12,18-27

27 Hozzámentek a szadduceusok közül néhányan, akik tagadják, hogy
van feltámadás, és megkérdezték őt:
28 „Mester, Mózes megírta nekünk, hogy »ha valakinek meghal a
testvére, akinek volt felesége, de gyermeke nem, akkor annak a testvére
vegye el annak a feleségét, és támasszon utódot testvérének.«
29 Volt hét testvér, és az első megnősült, és gyermektelenül halt meg.
30 Ekkor a második vette el annak feleségét, és az is gyermektelenül halt
meg.
31 Akkor a harmadik vette el, és ugyanígy mind a hét, de nem hagytak
gyermeket, és meghaltak.
32 Ezután meghalt az asszony is.

33 A feltámadáskor vajon melyiküknek a felesége lesz? Mert mind a
hétnek felesége volt.“
34 Jézus így válaszolt nekik: „Ennek a világnak fiai nősülnek, és férjhez
mennek.
35 De akiket méltónak ítélnek arra, hogy az eljövendő világnak és a
halálból való feltámadásnak részesei legyenek, azok majd nem nősülnek,
és férjhez sem mennek.
36 Azok meg sem halhatnak, mert hasonlók lesznek az angyalokhoz, és
Isten gyermekei lesznek, hiszen a feltámadás gyermekei.
37 Azt pedig, hogy feltámadnak a halottak, már Mózes is kijelentette a
csipkebokornál, amikor az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és
Jákób Istenének nevezte.
38 Isten pedig nem a holtak Istene, hanem az élők Istene. Mert az ő
számára mindenki él.“
39 Néhány írástudó ekkor így szólt: „Mester, jól mondtad.“
40 És többé semmit sem mertek tőle megkérdezni.

Krisztus Dávidnak Fia és Ura
Mt 22,41-46; Mk 12,35-37

41 Akkor így szólt hozzájuk: „Hogyan mondhatják azt, hogy Krisztus
Dávid Fia?
42 Hiszen maga Dávid mondja a Zsoltárok könyvében:
»Így szólt az Úr az én Uramnak,
ülj az én jobb kezem felől,
43 míg ellenségeidet lábad zsámolyává nem teszem.«
44 Dávid tehát »Urának« nevezi őt, hogyan lehet akkor Fia?“

Az írástudók nagyravágyása és kapzsisága
Mt 23,6-7; Mk 12,38-40

45 Az egész nép hallatára ezt mondta tanítványainak:
46 „Óvakodjatok az írástudóktól, akik hosszú köntösökben szeretnek
járni, és szeretik, ha piacokon köszöntik őket, szeretik az első helyeket a
zsinagógában és a főhelyeket a lakomákon,
47 akik az özvegyek házát felemésztik, és színből hosszan imádkoznak.
Ezekre súlyosabb ítélet vár.“

21

Az özvegyasszony két fillére
Mk 12,41-44

1 Amikor feltekintett, látta, hogy a gazdagok hogyan dobálják
ajándékaikat a perselybe.
2 Látott egy szegény özvegyasszonyt is, hogy két fillért dobott abba,
3 és így szólt: „Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegy
mindenkinél többet adott.
4 Mert azok mind a fölöslegükből adtak Istennek ajándékot, ez pedig az
ő szegénységéből minden vagyonát, amije volt, odaadta.“

Jézus jövendölése a templomról
Mt 24,1-2; Mk 13,1-4

5 Amikor némelyek azt mondták a templomról, hogy az szép kövekkel
és ajándékokkal van felékesítve, ő így szólt:
6 „Jönnek majd napok, amikor ezekből, amiket láttok, nem marad kő
kövön, amelyet le nem rombolnának.“

A nagy megpróbáltatás ideje
Mt 24,3-14; Mk 13,5-13

7 Ekkor ezt kérdezték tőle: „Mester, mikor lesz ez, és mi lesz annak a
jele, hogy ez beteljesül?“
8 Ő pedig ezt mondta: „Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszenek titeket,
mert sokan jönnek az én nevemben, akik ezt mondják: Én vagyok! – meg
azt: Az idő elközelgett! De ti ne menjetek utánuk.
9 Amikor hallotok háborúkról és lázadásokról, ne rettenjetek meg, mert
ezeknek előbb meg kell történniük, de nem jön mindjárt a vég.“
10 Aztán így folytatta: „Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen
támad,
11 és mindenfelé nagy földindulások, járványok és éhínségek lesznek,
rettenetes dolgok történnek, és nagy jelek tűnnek föl az égen.
12 De mindezek előtt kezet emelnek rátok, és üldöznek titeket. Átadnak
titeket a zsinagógáknak, és börtönbe vetnek, és királyok és helytartók elé
visznek az én nevemért.
13 De ez alkalom lesz nektek a bizonyságtételre.
14 Határozzátok el azért szívetekben, hogy nem gondoltok előre, hogy
mit feleljetek védelmetekre,
15 mert én adok nektek szájat és bölcsességet, amelynek nem tud
ellenállni vagy ellene mondani egyetlen ellenfeletek sem.
16 Elárulnak titeket szülők és testvérek, rokonok és barátok is, és
némelyeket megölnek közületek,
17 és gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért,
18 de fejetek hajszála sem vész el.
19 Béketűrésetek által nyeritek meg lelketeket.
20 Amikor látjátok, hogy Jeruzsálemet hadsereg keríti be, akkor tudjátok
meg, hogy elközelített pusztulása.
21 Akkor, akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre, és akik a városban
vannak, költözzenek ki onnan, és akik a mezőn vannak, ne menjenek be
oda.
22 Ezek ugyanis az ítéletnek napjai, hogy beteljesedjenek mindazok,
amelyek meg vannak írva.
23 Jaj azokban a napokban a terhes és szoptatós asszonyoknak, mert nagy
nyomorúság lesz a földön, és harag e népre.
24 Elhullnak a kard élétől, és foglyul vitetnek minden pogány nép közé,
és Jeruzsálemet pogányok taposssák, míg be nem teljesedik a pogányok
ideje.

Az Emberfia eljövetele
Mt 24,29-36; Mk 13,24-32

25 „És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban, a földön népek
rettegnek tanácstalanul a tenger zúgása és forrongása miatt,
26 és az emberek megdermednek a félelem és annak várása miatt, amik
e föld kerekségére következnek, mert az egek erői megrendülnek.
27 Akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben hatalommal és nagy
dicsőséggel.
28 Amikor pedig ezek elkezdődnek, nézzetek fel, és emeljétek fel a
fejeteket, mert közeledik megváltásotok.“
29 Mondott nekik egy példázatot is: „Tekintsétek meg a fügefát és
minden fát.

30 Amikor már hajtanak, és ezt látjátok, ti magatok is tudjátok, hogy
közel van már a nyár.
31 Így ti is, amikor látjátok, hogy mindezek bekövetkeznek, tudjátok
meg: közel van Isten országa.
32 Bizony mondom néktek: nem múlik el ez a nemzedék, míg mindez
meg nem lesz.
33 Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim nem múlnak el.
34 Vigyázzatok magatokra, hogy szívetek el ne nehezedjék mámortól,
részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól, és váratlanul ne lepjen meg
titeket az a nap.
35 Mert mint valami csapda, úgy lep meg mindenkit, akik e föld színén
laknak.
36 Vigyázzatok azért mindenkor, és kérjétek, hogy kimenekülhessetek
mindabból, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az Emberfia előtt.“
37 Napközben a templomban tanított, éjszakánként pedig kiment az
Olajfák hegyére.
38 És kora reggel az egész nép hozzáment, hogy őt hallgassa a
templomban.

22

Júdás elárulja Jézust
Mt 26,1-5.14; Mk 14,1-2.10-11

1 Közeledett már a kovásztalan kenyerek ünnepe, amelyet húsvétnak
neveztek.
2 A főpapok és írástudók keresték a módját, hogyan öljék meg őt, mert
féltek a néptől.
3 Bement a sátán Júdásba, akit Iskáriótesnek neveztek, és aki a
tizenkettő közül való volt.
4 Elment, és megbeszélte a főpapokkal és az elöljárókkal, hogyan adja
őt kezükbe.
5 Azok megörültek, és megígérték, hogy pénzt adnak neki.
6 Ő megígérte, hogy jó alkalmat keres, hogy őt kezükbe adja a nép tudta
nélkül.

Az utolsó vacsora
Mt 26,20-29; Mk 14,17-25

7 Elérkezett a kovásztalan kenyerek napja, amikor fel kellett áldozni a
húsvéti bárányt.
8 Jézus elküldte Pétert és Jánost, és ezt mondta: „Menjetek, készítsétek
el nekünk a húsvéti bárányt, hogy megehessük.“
9 Ezt mondták neki: „Hol akarod, hogy elkészítsük?“
10 Ő ezt mondta nekik: „Íme, amikor bementek a városba, szembejön
veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz. Kövessétek őt abba a házba,
amelybe bemegy,
11 és ezt mondjátok a ház gazdájának: Ezt üzeni a Mester: Hol van a
szállás, ahol megeszem tanítványaimmal a húsvéti bárányt?
12 És ő mutat nektek egy nagy, berendezett felsőszobát, ott készítsétek
el.“
13 Elmentek, és úgy találták, ahogy mondta nekik, és elkészítették a
húsvéti bárányt.
14 Amikor eljött az idő, asztalhoz ült, és vele együtt a tizenkét apostol.

15 Ezt mondta nekik: „Vágyva vágytam, hogy megegyem a húsvéti bárányt veletek, mielőtt szenvedek.
16 Mert mondom néktek, hogy többé nem eszem abból, míg be nem teljesedik Isten országában.“
17 Azután vette a poharat, minekutána hálát adott, ezt mondta: „Vegyétek, és osszátok el magatok között,
18 mert mondom néktek, hogy nem iszom a szőlőtőkének gyümölcséből, míg el nem jön Isten országa.“
19 És vette a kenyeret, hálát adott, megszegte, nekik adta, ezt mondván: „Ez az én testem, amely értetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.“
20 Hasonlóképpen vette a poharat is, miután megvacsoráztak, és ezt mondta: „E pohár az új szövetség az én véremben, amely tiérettetek kionttatik.
21 De íme, annak a keze, aki engem elárul, az enyémmel együtt van az asztalon.
22 És az Emberfia elmegy ugyan, amint el van rendelve, de jaj annak az embernek, aki elárulja őt.“
23 Erre kezdték kérdezni egymás között, hogy vajon ki lehet az közöttük, aki ezt meg fogja tenni.

Ki a legnagyobb?
Mt 20,25-28; Mk 10,42-45

24 Versengés is támadt közöttük, hogy ki tekinthető köztük nagyobbnak.
25 Erre ő ezt mondta nekik: „A pogányokon uralkodnak királyaik, és akiknek hatalmuk van felettük, jótevőknek hívatják magukat.
26 Közöttetek azonban ne így legyen. Hanem aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint aki a legkisebb, és aki vezet, mint aki szolgál.
27 Mert ki a nagyobb? Az, aki az asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki az asztalnál ül? De én olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.
28 Ti vagytok azok, akik megmaradtok velem kísértéseimben,
29 és én nektek adom az országot, amint az én Atyám nekem adta,
30 hogy egyetek és igyatok az én asztalomnál az én országomban, és királyi széken üljetek, ítéletet tartva Izrael tizenkét törzse felett.“
31 Ezt mondta az Úr: „Simon! Simon! Íme, a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát,
32 de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited. Ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.“
33 Ő pedig ezt mondta: „Uram, veled kész vagyok mind börtönbe, mind halálra menni!“
34 És ő ezt mondta: „Mondom neked, Péter, ma nem szólal meg addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engem.“
35 Aztán ezt mondta nekik: „Amikor elküldtelek benneteket erszény, táska és saru nélkül, volt-e valamiben hiányotok?“ Ők pedig ezt mondták: „Semmiben sem.“
36 Ezt mondta nekik: „De most, akinek erszénye van, vegye elő, hasonlóképpen a táskát, és akinek nincs kardja, adja el felsőruháját, és vegyen.
37 Mert mondom nektek, hogy be kell teljesednie rajtam annak, ami meg van írva: »És a gonoszok közé sorolták.« Mert ami rám vonatkozik, az mind beteljesedik.“

38 Azok ezt mondták: „Uram, íme, van itt két kard.“ Ő pedig ezt mondta:
„Elég!“

A Gecsemáné-kertben
Mt 26,36-46; Mk 14,32-42; Jn 18,1-2

39 Ezután kiment, és szokása szerint az Olajfák hegyére ment. Követték
a tanítványai is.
40 Amikor odaért, ezt mondta nekik: „Imádkozzatok, hogy kísértésbe
ne essetek.“
41 Aztán eltávolodott tőlük, mintegy kőhajításnyira, és térdre esve
imádkozott:
42 „Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat, mégis ne az én
akaratom legyen meg, hanem a tiéd.“
43 Akkor egy angyal jelent meg a mennyből, és erősítette őt.
44 Haláltusájában még buzgóbban imádkozott, és verítéke olyan volt,
mint a nagy vércseppek, amelyek a földre hullanak.
45 Miután imádkozása után fölkelt, tanítványaihoz ment, akiket alva
talált a szomorúságtól.
46 Ekkor így szólt hozzájuk: „Miért alusztok? Keljetek fel és
imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.“

Jézust elfogják
Mt 26,47-56; Mk 14,43-52; Jn 18,1-11

47 Miközben ezeket mondta, íme, sokaság közeledett, amelynek élén
Júdás ment, aki egy a tizenkettő közül, és Jézushoz lépett, hogy
megcsókolja.
48 Jézus ezt mondta neki: „Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?“
49 Amikor akik körülötte voltak, látták, hogy mi következik, ezt mondták
neki: „Uram, vágjunk közéjük karddal?“
50 És valaki közülük máris rásújtott a főpap szolgájára, és levágta annak
jobb fülét.
51 Jézus azonban megszólalt, és ezt mondta nekik: „Elég!“ És
megérintve annak fülét, meggyógyította.
52 Jézus így szólt azokhoz, akik hozzámentek, a főpapoknak, a templom
elöljáróinak és a véneknek: „Mint egy latorra, úgy jöttetek kardokkal és
botokkal.
53 Amikor mindennap veletek voltam a templomban, kezeteket nem
vetettétek rám. De ez a ti órátok, és a sötétségnek hatalma.“

Jézus a főpap házában. Péter megtagadja Jézust
Mt 26,57-75; Mk 14,53-72; Jn 18,15-18.25-27

54 Akkor elfogták őt, elvezették, és elvitték a főpap házába. Péter
távolról követte.
55 Amikor tüzet raktak az udvar közepén, és körülülték, Péter is leült
velük.
56 Meglátta őt egy szolgálólány, amint a világosságnál ült, szemügyre
vette, és ezt mondta: „Ez is vele volt!“
57 Ő pedig letagadta, és ezt mondta: „Asszony, nem ismerem őt.“
58 Rövid idő múlva más valaki látta meg, és mondta: „Te is azok közül
való vagy!“ Péter pedig ezt mondta: „Ember, nem vagyok!“
59 És úgy egy óra múlva más valaki is bizonygatta, és ezt mondta:
„Bizony ez is vele volt, mert Galileából való ő is.“

60 Péter ezt mondta: „Ember, nem tudom, mit beszélsz!“ És azonnal,
amikor még beszélt, megszólalt a kakas.
61 Hátrafordult az Úr, és rátekintett Péterre. És Péter visszaemlékezett
az Úr szavára, amit neki mondott: „Mielőtt a kakas megszólal, háromszor
megtagadsz engem.“
62 Aztán kiment, és keservesen sírt.
63 Azok a férfiak, akik fogva tartották Jézust, csúfolták és verték,
64 és szemét betakarva arcul csapták őt, és ezt kérdezték: „Prófétáld
meg, ki az, aki megütött téged!“
65 És sok mással is szidalmazták őt.

Jézus a nagytanács előtt
Mt 26,63-66; Mk 14,60-64

66 Amint nappal lett, egybegyűlt a nép véneinek tanácsa, főpapok és
írástudók, és gyülekezetükbe vitték őt,
67 és ezt mondták: „Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk.“
Ő pedig ezt mondta nekik: „Ha meg is mondanám, akkor sem hiszitek
el,
68 ha pedig én kérdezlek, nem feleltek.
69 De mostantól fogva ott ül az Emberfia Isten hatalmának jobbja felől.“
70 Erre mind ezt mondták: „Te vagy tehát Isten Fia?“ Ő pedig ezt mondta:
„Ti mondjátok, hogy az vagyok!“
71 Azok ezt mondták: „Mi szükségünk van még tanúkra? Hiszen mi
magunk hallottuk saját szájából!“

23

Jézus Pilátus előtt
Mt 27,1-2.11-14; Mk 15,1-5

1 Ezután fölállt az egész testület, és elvitték őt Pilátushoz.
2 Elkezdték vádolni, és ezt mondták: „Úgy találtuk, hogy ez a népet
félrevezeti, és tiltja, hogy a császárnak adót fizessünk, mert Krisztus-
királynak mondja magát.“
3 Pilátus megkérdezte őt: „Te vagy-e a zsidók királya?“ És ő ezt felelte:
„Te mondod!“
4 Pilátus pedig ezt mondta a főpapoknak és a sokaságnak: „Semmi bűnt
nem találok ebben az emberben.“
5 De azok erősködtek, és ezt mondták: „A népet fellázítja tanításával
egész Júdeában, Galileától kezdve egészen idáig.“

Jézus Heródes előtt

6 Pilátus ezt hallva, megkérdezte, hogy Galileából való ember-e ő.
7 És amikor megtudta, hogy Heródes fennhatósága alá tartozik,
Heródeshez küldte, mert az is Jeruzsálemben volt azokban a napokban.
8 Heródes pedig látva Jézust, igen megörült, mert régóta kívánta őt
látni, mert sokat hallott felőle, és remélte, hogy valami csodát lát, amelyet
ő tesz.
9 Sok beszéddel kérdezgette, de ő semmit sem felelt neki.
10 Ott álltak a főpapok és az írástudók, és hevesen vádolták őt.
11 Heródes pedig katonáival együtt megvetően bánt vele, és kicsúfolta,
miután fényes ruhába öltöztette, és visszaküldte Pilátushoz.
12 Azon a napon Heródes és Pilátus barátok lettek, azelőtt ugyanis
ellenségeskedésben voltak egymással.

Jézus és Barabbás
Mt 27,15-26; Mk 15,6-15

13 Ekkor Pilátus a főpapokat, a főembereket és a népet összehívta,
14 és ezt mondta nekik: „Idehoztátok nekem ezt az embert, mint aki
a népet félrevezeti, és íme, én tielőttetek kihallgattam, és semmi olyan
bűnt nem találtam ebben az emberben, amivel őt vádoljátok.
15 De még Heródes sem, mert ő is visszaküldte hozzám, és íme, semmi
halálos vétséget nem cselekedett.
16 Megfenyítem tehát, és elbocsátom.“
17 Ünnepenként egy foglyot kellett elbocsátania.
18 Akkor felkiáltott az egész sokaság: „Ezt öld meg, és bocsásd el nekünk
Barabást!“
19 Ezt a városban kitört lázadásért és gyilkosságért vették tömlöcbe.
20 Pilátus ismét szólt hozzájuk, mert szabadon akarta bocsátani Jézust.
21 De azok egyre kiáltoztak: „Feszítsd meg! Feszítsd meg őt!“
22 Ő pedig harmadszor is szólt hozzájuk: „De hát mi rosszat tett
ez? Semmi halálra való bűnt nem találtam benne. Megfenyítem és
elbocsátom.“
23 Azok pedig hangos szóval sürgették, és követelték, hogy feszítsék
meg, és az ő szavuk győzött.
24 És Pilátus úgy döntött, hogy legyen meg, amit kértek.
25 Elbocsátotta tehát nekik azt, aki lázadásért és gyilkosságért volt
tömlöcbe vetve, és akit kértek, Jézust, kiszolgáltatta akaratuknak.

Jézus útja a Golgotára
Mt 27,32; Mk 15,21

26 Amikor elvezették őt, megragadtak egy bizonyos cirénei Simont, aki a
mezőről jött, és arra tették a keresztfát, hogy vigye Jézus után.
27 A népnek és asszonyoknak nagy sokasága követte, akik gyászolták és
siratták őt.
28 Jézus hozzájuk fordulva ezt mondta: „Jeruzsálem leányai, ne miattam
sírjatok, hanem magatokat sirassátok és a ti gyermekeiteket.
29 Mert íme, jönnek napok, amelyeken ezt mondják: Boldogok a meddők,
és az anyaméhek, amelyek nem szültek, és az emlők, amelyek nem
szoptattak!
30 Akkor
»kezdik mondani a hegyeknek: Essetek ránk,
és a halmoknak: Borítsatok el minket!«
31 Mert ha a zöldellő fával ezt teszik, mi lesz a szárazzal?“

Jézus a keresztfán
Mt 27,33-44; Mk 15,22-32; Jn 19,16-24

32 Két gonosztevőt is vittek ővele, hogy kivégezzék azokat is.
33 Amikor elértek arra a helyre, amelyet Koponya-helynek hívtak, ott
megfeszítették őt és a gonosztevőket, egyiket jobb kéz felől, a másikat bal
kéz felől.
34 Jézus ezt mondta: „Atyám! Bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit
cselekszenek.“ Azután sorsot vetettek, hogy megosztozzanak ruháin.
35 A nép ott állt, és nézte. Azokkal együtt a főemberek is csúfolták őt,
ezt mondták: „Másokat megtartott, tartsa meg magát, ha ő a Krisztus,
Istennek választottja!“
36 Csúfolták őt a katonák is, odamentek hozzá, és ecettel kínálták,

37 és ezt mondták neki: „Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg
magad!“
38 Felirat is volt fölötte, görög, római és zsidó betűkkel írva: Ez a zsidók
királya.
39 A megfeszített gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazta őt: „Ha
te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat és minket is!“
40 De a másik megdorgálta, és ezt mondta neki: „Nem féled az Istent?
Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy!
41 Mi ugyan méltán, mert a mi cselekedeteink méltó büntetését kapjuk,
ő pedig semmi rosszat nem cselekedetett!“
42 Jézusnak ezt mondta: „Uram, emlékezz meg rólam, amikor eljössz a
te országodba!“
43 Jézus ezt mondta neki: „Bizony mondom néked, ma velem leszel a
paradicsomban.“

Jézus halála
Mt 27,45-56; Mk 15,33-41; Jn 19,28-30

44 Mintegy hat óra volt, és sötétség lett az egész tartományban egészen
kilenc óráig.
45 A nap elhomályosodott és a templom kárpitja középen kettéhasadt.
46 Jézus hangos szóval így kiáltott: „Atyám, a te kezedbe teszem le az
én lelkemet.“ És ezt mondva meghalt.
47 Amikor a százados látta, mi történt, dicsőítette Istent, és ezt mondta:
„Bizony ez az ember igaz volt.“
48 És az egész sokaság, amely azért ment oda, hogy lássa mindezeket,
amikor látta, mi történt, mellét verve ment haza.
49 Az ő ismerősei mind és az asszonyok, akik Galileából követték őt,
távolabb álltak, és nézték ezt.

Jézus temetése
Mt 27,57-61; Mk 15,42-47; Jn 19,38-42

50 Íme, egy ember, akit Józsefnek hívtak, a tanács tagja, jó és igaz férfi,
51 aki nem volt részes tanácsukban és cselekedeteikben, aki
Arimátiából, a júdeaiak városából való volt, és aki maga is várta Isten
országát,
52 Pilátushoz ment, és elkérte Jézus testét.
53 Aztán levette, gyolcsba göngyölte, és egy sziklába vágott sírba
helyezte, amelyben még senki sem feküdt.
54 És az a nap péntek volt, és szombat virradt rá.
55 Az őt követő asszonyok is, akik Galileából jöttek vele, megnézték a
sírt, és hogy hogyan helyezték el testét.
56 Aztán visszatértek, illatszereket és keneteket készítettek.
57 Szombaton azonban pihentek a parancsolat szerint.

24

Jézus feltámadása
Mt 28,1-10; Mk 16,1-8; Jn 20,1-10

1 A hét első napján kora reggel elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az
elkészített keneteket.
2 A követ a sírról elhengerítve találták,
3 és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét.

4 Történt, hogy amikor ők ezen megdöbbentek, íme, két férfiú állt
mellékjük fényes öltözetben.
5 Ők pedig megrémülve arcukat a földre hajtották, azok ezt mondták
nekik: „Miért keresitek a holtak között az élőt?
6 Nincs itt, hanem feltámadott. Emlékezzetek rá, hogyan beszélt nektek,
amikor még Galileában volt:
7 Az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és
megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.“
8 Ekkor visszaemlékeztek az ő szavaira,
9 és visszatérve a sírtól, elmondták mindezt a tizenegynek és a
többieknek.
10 Velük volt a magdalai Mária, Johanna és a Jakab anyja Mária és más
asszonyok is, akik mindezt elmondták az apostoloknak.
11 De az ő szavukat csak üres beszédnek tartották, és nem hittek nekik.
12 Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és behajolva látta, hogy csak a
lepedők vannak ott. Erre elment, és magában csodálkozott a történteken.

Az emmausi tanítványok

13 Tanítványai közül ketten ugyanazon a napon egy faluba mentek,
amely Jeruzsálemtől hatvan futamnyira volt, amelynek neve: Emmaus.
14 Maguk között arról beszélgettek, amik történtek.
15 És történt, hogy amint beszélgettek, és egymástól kérdezősködtek,
maga Jézus hozzájuk szegődött, és velük együtt ment az úton.
16 De látásukat mintha valami akadályozta volna, nem ismerték fel őt.
17 Ő pedig ezt mondta nekik: „Miről beszélgettek egymással útközben?“
Erre szomorúan megálltak.
18 Megszólalt az egyik, akinek neve Kleopás, és ezt mondta neki: „Csak
te vagy egyedül jövevény Jeruzsálemben, aki nem tudja, hogy mi történt
ott ezekben a napokban?“
19 Ő így szólt: „Mi történt?“
Azok ezt mondták neki: „Az, ami a názáreti Jézussal történt, aki próféta
volt, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten, és az egész nép előtt,
20 és mi módon adták őt a főpapok és főembereink halálos ítéletre, és
megfeszítették őt.
21 Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki meg fogja váltani Izraelt. De
mindezek már három napja történtek.
22 Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megrémített minket, akik
kora reggel a sírnál voltak,
23 és amikor nem találták ott a testét, hazajöttek, és azt mondták, hogy
angyalok jelenését látták, akik azt mondták, hogy ő él.
24 El is mentek néhányan, akik velünk voltak, a sírhoz, és úgy találták,
ahogy az asszonyok mondták. Őt azonban nem látták.“
25 Akkor ő így szólt hozzájuk: „Ó, balgatagok és rest szívűek arra, hogy
elhiggyétek, amiket a próféták szóltak!
26 Hát nem ezeket kellett szenvednie a Krisztusnak, és így megdic-
sőülnie?“
27 És Mózestől meg valamennyi prófétától kezdve elmagyarázta nekik
mindazt, ami az Írásokban felőle megírattak.
28 Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett,
mintha továbbmenne.

29 De azok unszolták, és kérték: „Maradj velünk, mert immár
beesteledik, és a nap is lehanyatlott már.“ Bement tehát, hogy velük
maradjon.
30 És történt, amikor leült velük, vette a kenyeret, megáldotta és
megszegte, és nekik adta.
31 Erre megnyílt a szemük, és felismerték őt, de ő eltűnt előlük.
32 Ekkor ezt mondták egymásnak: „Nem melegedett-e fel szívünk,
amikor beszélt hozzánk az úton, és magyarázta nekünk az Írásokat?“
33 Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, és
egybegyűlve találták a tizenegyet és azokat, akik velük voltak.
34 Akik ezt mondták: „Valóban feltámadott az Úr, és megjelent
Simonnak.“
35 Erre ők is elbeszélték, mi történt az úton, és hogyan ismerték őt fel a
kenyér megszegéséről.

Jézus megjelenik a tanítványoknak
Jn 20,19-23

36 Miközben erről beszélgettek, Jézus maga megállt közöttük, és ezt
mondta nekik: „Békesség néktek!“
37 Rémületükben és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet
látnak.
38 Ezt mondta nekik: „Miért rémültetek meg, és miért támad kétség
szívetekben?
39 Nézzétek meg kezemet és lábamat, hogy valóban én vagyok. Tap-
intsatok meg, és lássatok, mert a szellemnek nincs húsa, csontja, s amint
látjátok, nekem van!“
40 Ezeket mondva megmutatta nekik kezét és lábát.
41 Amikor pedig még mindig nem hittek örömükben, és csodálkoztak,
ezt mondta nekik: „Van-e valami ennivalótok?“
42 Ők pedig adtak neki egy darab sült halat.
43 Elvette, és előttük megette.
44 Ezután ezt mondta nekik: „Ezek azok a beszédek, amelyeket
szóltam nektek, amíg veletek voltam: Be kell teljesedni mindannak,
amik megírattak énfelőlem Mózes törvényében, a prófétáknál és a
zsoltárokban.“
45 Akkor megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az Írásokat.
46 És ezt mondta nekik: „Így van megírva, így kellett szenvedni a
Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon.
47 És hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden
népnek, Jeruzsálemtől elkezdve.
48 Ti vagytok ennek tanúi.
49 És íme, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok
Jeruzsálem városában, míg fel nem ruháztattok mennyei erővel.“

Jézus mennybemenetele

50 Ezután kivezette őket Betániáig, és felemelte kezét, és megáldotta
őket.
51 És történt, hogy miközben áldotta őket, elszakadt tőlük, és felvitetett
a mennybe.
52 Ők pedig imádták őt, és visszatértek nagy örömmel Jeruzsálembe.
53 És mindenkor a templomban voltak, dicsérve és áldva Istent. Ámen.

János evangéliuma

Az Ige testté lett

1 Kezdetben volt az Ige, és az Ige az Istennél volt, és Isten volt az Ige.
2 Ez kezdetben az Istennél volt.
3 Minden őáltala lett, és nélküle semmi sem lett, ami lett.
4 Őbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága.
5 És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt.
6 Volt egy Istentől küldött ember, akinek a neve János volt.
7 Ő tanúbizonyságul jött, hogy bizonyságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen őáltala.
8 Nem ő volt a világosság, azért jött, hogy bizonyságot tegyen a világosságról.
9 Az igazi világosság eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert.
10 A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt.
11 Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be.
12 Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten fiaivá legyenek, mindazokat, akik az ő nevében hisznek.
13 Akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatából, hanem Istentől születtek.
14 És az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.
15 János bizonyságot tett őróla, és kiáltott, ezt mondva: „Ez volt az, akiről mondtam: Aki utánam jön, előttem lett, mert előbb volt nálam.“
16 És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.
17 Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.
18 Az Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.

Keresztelő János bizonyságtétele

19 És ez János bizonyságtétele. Amikor a zsidók papokat és lévitákat küldtek Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt: „Kicsoda vagy te?“
20 Megvallotta és nem tagadta, megvallotta, hogy: „Nem én vagyok a Krisztus.“
21 Megkérdezték őt: „Kicsoda tehát? Illés vagy te?“
Ezt mondta: „Nem vagyok.“
„A próféta vagy te?“
És ő felelte: „Nem.“
22 Mondták azért neki: „Kicsoda vagy? Hogy megfelelhessünk azoknak, akik minket elküldtek: Mit mondasz magad felől?“
23 Ő ezt mondta: „Én kiáltó szó vagyok a pusztában. »Egyengessétek az Úrnak útját!«, amint megmondta Ézsaiás próféta.“
24 A küldöttek a farizeusok közül valók voltak.
25 Megkérdezték őt, és ezt mondták neki: „Miért keresztelsz tehát, ha nem te vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta?“

26 János így felelt nekik: „Én vízzel keresztelek, de köztetek van, akit ti
nem ismertek.
27 Ő az, aki utánam jön, aki előttem lett, akinek én nem vagyok méltó,
hogy saruja szíját megoldjam.“
28 Ezek Betániában történtek, a Jordánon túl, ahol János keresztelt.
29 Másnap látta János Jézust hozzámenni, és ezt mondta: „Íme, az
Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!
30 Ez az, akiről én ezt mondtam: Utánam jön egy férfiú, aki előttem lett,
mert előbb volt nálam.
31 Én nem ismertem őt, de hogy megjelentessék Izraelnek, azért jöttem
én, aki vízzel keresztelek.“
32 És bizonyságot tett János, ezt mondva: „Láttam a Lelket leszállni az
égből, mint egy galambot, és megnyugodott őrajta.
33 Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek,
az mondta nekem: Akire látod a Lelket leszállni és rajta megnyugodni, ő
az, aki Szentlélekkel keresztel.
34 Én láttam, és bizonyságot tettem, hogy ez az Isten Fia.“

Jézus első követői

35 Másnap ismét ott állt János és kettő az ő tanítványai közül,
36 ránézve Jézusra, amint ott járt, mondta: „Íme, az Isten Báránya!“
37 Hallotta őt a két tanítvány, amint szólt, és követték Jézust.
38 Jézus pedig hátrafordult, és látva, hogy követik azok, ezt mondta
nekik:
39 „Mit kerestek?“
Azok pedig mondták neki: „Rabbi – ami azt jelenti: Mester –, hol laksz?“
40 Mondta nekik: „Jöjjetek, és lássátok meg.“
Elmentek, meglátták, hol lakik, és nála maradtak azon a napon: akkor
pedig körülbelül tíz óra volt.
41 A kettő közül, akik Jánostól ezt hallották, és őt követték, András volt
az egyik, Simon Péter testvére.
42 Ő találkozott először a saját testvérével, Simonnal, és mondta neki:
„Megtaláltuk a Messiást“ – (ami azt jelenti: Krisztus).
43 És Jézushoz vezette őt. Jézus pedig reátekintve, mondta: „Te Simon
vagy, Jóna fia, téged Kéfásnak fognak hívni“ – (ami azt jelenti: Kőszikla).
44 A következő napon Galileába akart menni Jézus, találkozott Fülöppel,
és mondta neki: „Kövess engem!“
45 Fülöp pedig Betsaidából, András és Péter városából való volt.
46 Fülöp találkozott Nátánáellel, és mondta neki: „Akiről Mózes írt a
törvényben, és a próféták, megtaláltuk, a názáreti Jézust, Józsefnek fiát.“
47 Mondta neki Nátánáel: „Názáretből támadhat-e valami jó?“ Fülöp ezt
mondta neki: „Jöjj, és lásd meg!“
48 Látta Jézus Nátánáelt őhozzá menni, és azt mondta róla: „Íme, egy
igazán izraelita, akiben hamisság nincsen.“
49 Nátánáel ezt mondta neki: „Honnan ismersz engem?“ Jézus így felelt
neki: „Mielőtt hívott téged Fülöp, láttalak téged, amint a fügefa alatt
voltál.“
50 Nátánáel így felelt neki: „Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izrael
Királya!“
51 Jézus így felelt neki: „Azért, mert azt mondtam neked: láttalak a
fügefa alatt, hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél.“

52 És mondta neki: „Bizony, bizony mondom néktek: Mostantól fogva
meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak és
leszállnak az Emberfiára.“

2

A kánai menyegző

1 A harmadik napon menyegző volt a galileai Kánában. Ott volt Jézus
anyja.
2 Jézust is meghívták az ő tanítványaival együtt a menyegzőre.
3 Mikor elfogyott a bor, Jézus anyja ezt mondta neki: „Nincs boruk.“
4 Jézus ezt mondta neki: „Mi közöm nekem hozzád, ó, asszony? Nem
jött még el az én órám.“
5 Az anyja a szolgáknak ezt mondta: „Bármit mond néktek, tegyétek
meg.“
6 Volt pedig ott hat kőveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja
szerint, melyek közül egyenként két-három métréta fért.
7 Jézus ezt mondta nekik: „Töltsétek meg a vedreket vízzel.“ És
megtöltötték azokat színültig.
8 Azután mondta nekik: „Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak.“
És vittek.
9 Amint pedig megízlelte a násznagy a borrá lett vizet, nem tudta,
honnan van (de a szolgák tudták, akik a vizet merítették), szólította a
násznagy a vőlegényt,
10 és mondta neki: „Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor
megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad.“
11 Ezt az első jelt a galileai Kánában tette Jézus, megmutatta az ő
dicsőségét, és hittek benne a tanítványai.
12 Azután lement Kapernaumba, anyjával, testvéreivel és tanítványaival
együtt, és ott maradtak néhány napig.

Jézus megtisztítja a templomot
Mt 21,12-13; Mk 11,15-17; Lk 19,45-46

13 Közel volt a zsidók húsvétja, felment Jézus Jeruzsálembe.
14 Ott találta a templomban az ökrök, juhok és galambok árusait és a
pénzváltókat, amint ott ültek.
15 Ekkor kötélből ostort csinálva, kiűzte mindnyájukat a templomból,
az ökröket is a juhokat is, és a pénzváltók pénzét kiöntötte, az asztalokat
pedig feldöntötte,
16 a galambárusoknak pedig ezt mondta: „Hordjátok el ezeket innen, ne
tegyétek az én Atyámnak házát kalmárság házává.“
17 Tanítványai pedig emlékeztek, hogy meg van írva: „A te házadhoz
való féltő szeretet emészt engem.“
18 A zsidók ezt felelték és mondták neki: „Micsoda jelt mutatsz nékünk,
hogy ezeket cselekszed?“
19 Jézus ezt felelte és mondta nekik: „Rontsátok le a templomot, és
három nap alatt megépítem azt.“
20 A zsidók erre ezt mondták: „Negyvenhat esztendeig épült ez a
templom, és te három nap alatt megépíted azt?“
21 Ő pedig az ő testének templomáról szólt.
22 Mikor pedig feltámadt a halálból, emlékeztek a tanítványai, hogy ezt
mondta, és hittek az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.

23 Amikor pedig Jeruzsálemben volt húsvétkor az ünnepen, sokan hittek az ő nevében, látva azokat a jeleket, amelyeket cselekedett.
24 Jézus azonban nem bízta magát reájuk, mert ismerte mindnyájukat,
25 és nem szorult rá, hogy valaki bizonyságot tegyen az emberről, mert magától is tudta, mi lakik az emberben.

3

Nikodémus Jézusnál

1 Volt pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere.
2 Eljött Jézushoz éjjel, és mondta neki: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem teheti azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak nem az Isten van vele.“
3 Jézus így felelt, és mondta neki: „Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát.“
4 Nikodémus ezt mondta neki: „Mi módon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-e az anyjának méhébe, és megszülethetik-e ismét?“
5 Jézus így felelt: „Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.
6 Ami testtől született, test az, és a mi Lélektől született, lélek az.
7 Ne csodálkozz, hogy azt mondtam neked: Szükséges néktek újonnan születnetek.
8 A szél fúj, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jön, és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.“
9 Nikodémus így felelt neki: „Hogyan lehetnek ezek?“
10 Jézus így felelt: „Te Izrael tanítója vagy, és nem tudod ezeket?
11 Bizony, bizony mondom néked, amit tudunk, azt mondjuk, és amit látunk, arról teszünk bizonyságot, és a mi bizonyságtételünket nem fogadjátok el.
12 Ha a földiekről szóltam nektek, és nem hisztek, mi módon hisztek, ha a mennyeiekről szólok nektek?
13 Senki sem ment fel a mennybe, csak az, aki a mennyből szállt alá, az Emberfia, aki a mennyben van.
14 Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának felemeltetnie,
15 hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.
16 Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.
17 Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartsa a világot általa.
18 Aki hisz őbenne, el nem kárhozik, aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.
19 A kárhoztatás pedig az, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak.
20 Mert mindenki, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedeteit fel ne fedjék.
21 Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.“

Keresztelő János öröme

22 Ezután elment Jézus az ő tanítványaival a Júdea földére, ott időzött
velük, és keresztelt.
23 János pedig szintén keresztelt Ainonban, Szálimhoz közel, mert ott
sok volt a víz. És odajárultak és megkeresztelkedtek,
24 mert Jánost még nem vetették tömlöcbe.
25 Vetekedés támadt azért János tanítványai és a júdeaiak között a
mosakodás miatt.
26 Odamentek Jánoshoz, és ezt mondták neki: „Mester! Aki veled volt a
Jordánon túl, akiről te bizonyságot tettél, íme, az keresztel, és hozzá megy
mindenki.“
27 János így felelt: „Az ember semmit sem vehet, csak ha a mennyből
adatott neki.
28 Ti magatok vagytok a bizonyságaim, hogy megmondtam: Nem én
vagyok a Krisztus, hanem őelőtte küldettem el.
29 Akinek jegyese van, vőlegény az, a vőlegény barátja pedig, aki ott
áll, és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömöm
immár betelt.
30 Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom.
31 Aki felülről jött, feljebb való mindenkinél. Aki a földről való, földi az,
és földieket szól, aki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél.
32 És arról tesz bizonyságot, amit látott és hallott, és az ő bi-
zonyságtételét senki sem fogadja be.
33 Aki az ő bizonyságtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten
igaz.
34 Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja, mivelhogy az Isten
nem mérték szerint adja a Lelket.
35 Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent.
36 Aki hisz a Fiúban, örök élete van, aki pedig nem enged a Fiúnak, nem
lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.“

4

Jézus és a samáriai asszony

1 Amint azért megtudta Jézus, hogy a farizeusok meghallották, hogy ő
több tanítványt szerez és keresztel, mint János –
2 jóllehet Jézus maga nem keresztelt, hanem a tanítványai –,
3 elhagyta Júdeát, és elment ismét Galileába.
4 Samárián kellett pedig átmennie.
5 Elment tehát Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek
szomszédjába, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek.
6 Ott volt pedig Jákób forrása. Jézus, az utazástól elfáradva, azonnal
leült a forráshoz. Mintegy hat óra volt.
7 Odajött egy samáriai asszony vizet meríteni, és Jézus ezt mondta neki:
„Adj innom!“
8 A tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek.
9 A samáriai asszony pedig ezt mondta neki: „Hogyan kérhetsz inni
zsidó létedre tőlem, aki samáriai asszony vagyok?!“ Mert a zsidók nem
barátkoznak a samáriaiakkal.
10 Jézus így felelt neki: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az,
aki ezt mondja neked: Adj innom!, te kérted volna őt, és adott volna neked
élő vizet.“
11 Mondta neki az asszony: „Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély:
honnan vennéd tehát az élő vizet?

12 Talán nagyobb vagy te a mi atyánknál, Jákobnál, aki nekünk adta ezt
a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószágai is?“
13 Jézus így felelt neki: „Mindenki, aki ebből a vízből iszik, ismét
megszomjazik,
14 aki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg
nem szomjazik, mert az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó
víznek forrása lesz ő benne.“
15 Mondta neki az asszony: „Uram, add nekem azt a vizet, hogy meg ne
szomjazzam, és ne jöjjek ide meríteni!“
16 Mondta neki Jézus: „Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide!“
17 Az asszony így felelt: „Nincs férjem.“
Jézus ezt mondta nekik: „Jól mondod, hogy nincs férjed,
18 mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad.“
19 Mondta neki az asszony: „Uram, látom, hogy te próféta vagy.
20 A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak, és ti azt mondjátok, hogy
Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell.“
21 Mondta neki Jézus: „Asszony, hidd el nekem, hogy eljön az óra, amikor
sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.
22 Ti azt imádjátok, amit nem ismertek, mi azt imádjuk, amit ismerünk:
mert az üdvösség a zsidók közül támadt.
23 De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádók lélekben
és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyen imádókat keres
magának.
24 Az Isten Lélek: és akik őt imádják, szükséges, hogy lélekben és
igazságban imádják.“
25 Mondta neki az asszony: „Tudom, hogy Messiás jön, akit Krisztusnak
mondanak, és amikor eljön, megjelent nekünk mindent.“
26 Mondta neki Jézus: „Én vagyok az, aki veled beszélek.“
27 Eközben megjöttek a tanítványai, és csodálkoztak, hogy asszonnyal
beszélt, de egyik sem mondta: „Mit keresel, vagy mit beszélsz vele?“
28 Az asszony pedig otthagyta a vedrét, és elment a városba, és ezt
mondta az embereknek:
29 „Gyertek, lássatok egy embert, aki megmondott nekem mindent, amit
cselekedtem. Nem ez-e a Krisztus?“
30 Kimentek tehát a városból, és odamentek hozzá.
31 Eközben pedig kérték őt a tanítványok, ezt mondva: „Mester, egyél!“
32 Ő pedig mondta nekik: „Van nekem eledelem, amit egyek, amiről ti
nem tudtok.“
33 A tanítványok ezt mondták egymásnak: „Hozott neki valaki enni?“
34 Jézus ezt mondta nekik: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát
cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő munkáját bevégezzem.
35 Ti nem azt mondjátok-e, hogy még négy hónap, és eljön az aratás?
Íme, mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és nézzétek meg a
tájakat, már fehérek az aratásra.
36 Aki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt, hogy mind
a vető, mind az arató együtt örvendezzen.
37 Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató.
38 Én annak az aratására küldtelek titeket, amit nem ti munkáltatok,
mások munkálták, és ti a mások munkájába álltatok.“

39 Abból a városból pedig sokan hittek benne a samáriaiak közül annak az asszonynak beszédéért, aki bizonyságot tett: „Mindent megmondott nekem, amit cselekedtem.“
40 Amint azért odamentek hozzá a samáriaiak, kérték őt, hogy maradjon náluk, és ott maradt két napig.
41 Még sokkal többen hittek az ő beszédéért,
42 és azt mondták az asszonynak: „Nem a te beszédedért hiszünk immár, hanem magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonnyal ő a világ üdvözítője, a Krisztus.“

Jézus újra Galileában

43 Két nap múlva pedig kiment onnan, és elment Galileába.
44 Mert Jézus maga tett bizonyságot arról, hogy a prófétának nincs tisztessége a maga hazájában.
45 Mikor azért bement Galileába, befogadták őt a galileabeliek, mert látták mindazt, amit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen, mert ők is elmentek az ünnepre.

Jézus meggyógyítja a kapernaumi királyi tisztviselő gyermekét
Mt 8,5-13; Lk 7,1-10

46 Ismét a galileai Kánába ment Jézus, ahol a vizet borrá változtatta. És volt Kapernaumban egy királyi ember, akinek a fia beteg volt.
47 Mikor meghallotta, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, odament hozzá, és arra kérte, hogy menjen el, és gyógyítsa meg az ő fiát, mert halálán volt.
48 Jézus ez mondta neki: „Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.“
49 A királyi ember ezt mondta neki: „Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal.“
50 Jézus ezt mondta neki: „Menj el, a te fiad él.“

És hitt az ember a szónak, amit Jézus mondott neki, és elment.
51 Amint pedig már ment, elébe jöttek az ő szolgái, és hírt hoztak, mondván: „A te fiad él.“
52 Megtudakozta azért tőlük az órát, amelyben jobban lett, és mondták neki: „Tegnap hét órakor hagyta el őt a láz.“
53 Megértette ekkor az atya, hogy abban az órában, amelyben azt mondta neki Jézus: „A te fiad él.“ És hitt ő, és az ő egész háza népe.
54 Ezt pedig második jel gyanánt tette Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

5

Jézus beteget gyógyít szombaton a Betesda tavánál

1 Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe.
2 Van pedig Jeruzsálemben a Juh-kapunál egy tó, amelyet héberül Betesdának neveznek. Öt tornáca van.
3 Ezekben feküdtek a betegek, vakok, sánták, sorvadásosak nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását.
4 Mert időnként angyal szállt a tóra, és felkavarta a vizet: aki pedig először lépett bele a víz felkavarása után, meggyógyult, akármilyen betegségben volt.
5 Volt pedig ott egy ember, aki harmincnyolc esztendőt töltött betegségében.

6 Amint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta
úgy van, ezt mondta neki: „Akarsz-e meggyógyulni?“
7 A beteg ezt felelte: „Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz
felkavarodik, bevigyen engem a tóba, és mire én odaérek, más lép be
előttem.“
8 Mondta neki Jézus: „Kelj fel, vedd fel az ágyadat, és járj!“
9 És azonnal meggyógyult az ember, és felvette ágyát, és járt.
Aznap pedig szombat volt.
10 A zsidók pedig ezt mondták a meggyógyultnak: „Szombat van, nem
szabad neked az ágyadat hordanod!“
11 Ő ezt felelte nekik: „Aki meggyógyított engem, az mondta nekem:
Vedd fel az ágyadat, és járj!“
12 Megkérdezték tőle: „Ki az az ember, aki ezt mondta neked: Vedd fel
az ágyadat, és járj?“
13 A meggyógyult pedig nem tudta, hogy ki az, mert Jézus félrevonult,
mert sokaság volt azon a helyen.
14 Ezek után Jézus találkozott vele a templomban, és mondta neki: „Íme,
meggyógyultál, többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod!“
15 Elment az az ember, és hírül adta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki őt
meggyógyította.

A Fiú feltámaszt és ítél

16 Emiatt üldözőbe vették a zsidók Jézust, és meg akarták őt ölni, hogy
ezeket művelte szombaton.
17 Jézus pedig felelte nekik: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik,
én is munkálkodom.“
18 Emiatt aztán még inkább meg akarták őt ölni a zsidók, mivel
nemcsak a szombatot törte meg, hanem az Istent is saját Atyjának mondta,
egyenlővé téve magát az Istennel.
19 Jézus ezt felelte nekik: „Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit
sem tehet önmagától, csak ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket ő
cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi.
20 Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amiket ő
maga cselekszik, és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd neki, hogy
ti csodálkozzatok.
21 Mert amint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a
Fiú is akiket akar, megelevenít.
22 Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta,
23 hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. Aki nem
tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki elküldte őt.
24 Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja,
és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van, és nem megy a
kárhozatra, hanem átment a halálból az életre.
25 Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljön az idő, és az most van,
amikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek.
26 Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak
is, hogy élete legyen önmagában:
27 És hatalmat adott neki az ítélettételre is, mert ő az Emberfia.
28 Ne csodálkozzatok ezen: mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik
a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát,
29 és kijönnek. Akik a jót cselekedték, az életre támadnak fel, akik pedig
a gonoszt művelték, a kárhozatra támadnak fel.

30 Én semmit sem cselekedhetem magamtól, amint hallok, úgy ítélek, és
az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem
annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.

Jézusról tanúskodnak a cselekedetei, az Atya és az Írás

31 „Ha én teszek bizonyságot magamról, az én bizonyságtételem nem
igaz.
32 Más az, aki bizonyságot tesz rólam, és tudom, hogy igaz az a
bizonyságtétel, amellyel bizonyságot tesz rólam.
33 Ti elküldtetek Jánoshoz, és bizonyságot tett az igazságról.
34 De én nem embertől nyerem a bizonyságtételt, hanem ezeket azért
mondom, hogy ti megtartassatok.
35 Ő az égő és fénylő szövétnek volt, ti pedig csak egy ideig akartatok
örvendezni az ő világosságában.
36 De nekem nagyobb bizonyságom van Jánosénál: mert azok a dolgok,
amelyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok,
amelyeket én cselekszem, azok tesznek bizonyságot rólam, hogy az Atya
küldött engem.
37 Aki elküldött engem, maga az Atya is bizonyságot tett rólam. Sem
hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok.
38 Az ő igéje sincs maradandóan bennetek: mert akit ő elküldött, ti annak
nem hisztek.
39 Tudakozzátok az Írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti
örök életetek, és ezek azok, amelyek bizonyságot tesznek rólam,
40 és nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!
41 Dicsőséget emberektől nem nyerek.
42 De ismerlek benneteket, hogy az Istennek szeretete nincs meg
bennetek:
43 Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem, ha más
jönne a maga nevében, azt befogadnátok.
44 Mi módon hihettek ti, akik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a
dicsőséget nem keresitek, amely az egy Istentől van?
45 Ne állítsátok, hogy én vádollak majd benneteket az Atyánál, van, aki
vádol titeket, Mózes, akiben ti reménykedtetek.
46 Mert ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek, mert rólam írt ő.
47 Ha pedig az ő Írásainak nem hisztek, mi módon hisztek az én
beszédeimnek?“

6

Az ötezer ember megvendégelése
Mt 14,13-21; Mk 6,32-44; Lk 9,10-17

1 Ezek után elment Jézus a Galileai-tengeren, a Tiberiáson túl.
2 És nagy sokaság követte őt, mert látták az ő csodatételeit, amelyeket
cselekedett a betegeken.
3 Felment pedig Jézus a hegyre, és leült ott a tanítványaival.
4 Közel volt pedig húsvét, a zsidók ünnepe.
5 Mikor azért felemelte Jézus a szemeit, és látta, hogy nagy sokaság jön
hozzá, mondta Fülöpnek: „Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek
ezek?“
6 Ezt pedig azért mondta, hogy próbára tegye őt, mert ő maga tudta, mit
akar cselekedni.

7 Felelt neki Fülöp: „Kétszáz dénár árú kenyér nem elég nekik, hogy
mindegyikük kapjon valami keveset.“
8 Egyik az ő tanítványai közül, András, Simon Péter testvére ezt mondta
neki:
9 „Van itt egy gyermek, akinek van öt árpakenyere és két hala, de mi az
ennyinek?“
10 Jézus pedig mondta: „Ültessétek le az embereket.“ És nagy fű volt
azon a helyen. Leültek azért a férfiak, szám szerint mintegy ötezren.
11 Jézus pedig vette a kenyereket, és hálát adva adta a tanítványoknak,
a tanítványok pedig azoknak, akik ültek, hasonlóképpen a halakból is,
amennyit akartak.
12 Amint pedig jóllaktak, mondta a tanítványainak: „Szedjétek össze a
megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen.“
13 Összeszedtek azért és megtöltöttek tizenkét kosarat az öt
árpakenyérből való darabokkal, amelyek megmaradtak azok után, akik
ettek.
14 Az emberek azért látva a jelt, amelyet Jézus tett, ezt mondták:
„Bizonnyal ez az a próféta, aki eljövendő volt a világra.“
15 Jézus pedig, amint észrevette, hogy érte akarnak jönni, és el akarják
ragadni, hogy királlyá tegyék, ismét elvonult egymaga a hegyre.

Jézus a tengeren jár

16 Mikor pedig beesteledett, lementek az ő tanítványai a tengerhez,
17 és beszállva a hajóba, elmentek a tengeren túlra Kapernaumba. Már
sötétség volt, és még mindig nem ment oda hozzájuk Jézus.
18 A tenger a nagy szél fúvása miatt háborgott.
19 Mikor azért huszonöt, vagy harminc futamnyira beeveztek, meglátták
Jézust, amint jár a tengeren, és a hajóhoz közeledik, megrémültek.
20 Ő pedig mondta nekik: „Én vagyok, ne féljetek!“
21 Be akarták azért őt venni a hajóba, de a hajó azonnal annál a földnél
volt, amelyre mentek.

A sokaság mennyei kenyeret kér

22 Másnap a sokaság, amely a tengeren túl állott, látták, hogy nem
volt ott más hajó, csak az az egy, amelybe Jézus tanítványai szálltak, és
hogy Jézus nem ment be az ő tanítványaival a hajóba, hanem csak az ő
tanítványai mentek el.
23 De jöttek más hajók Tiberiásból közel ahhoz a helyhez, ahol a kenyeret
ették, miután hálákat adott az Úr:
24 Mikor azért látta a sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai
nincsenek ott, beszálltak ők is a hajókba, és elmentek Kapernaumba,
keresve Jézust.
25 És megtalálva őt a tengeren túl, mondták neki: „Mester, mikor jöttél
ide?“
26 Jézus így felelt nekik: „Bizony, bizony mondom néktek: nem azért
kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek abból a
kenyerekből, és jóllaktatok.
27 Ne azért az eledelért munkálkodjatok, amely elvész, hanem azért az
eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet az Emberfia ad majd
nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Isten.“
28 Ők pedig ezt mondták neki: „Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait
cselekedjük?“

29 Jézus így felelt nekik: „Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit
ő küldött.“
30 Erre megkérdezték: „Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy miután
láttuk, higgyünk neked? Mit cselekszel?
31 Atyáink a mannátették a pusztában, amint meg van írva: »Mennyei
kenyeret adott enniük.«“
32 Mondta azért nekik Jézus: „Bizony, bizony mondom néktek: nem
Mózes adta néktek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd
néktek az igazi mennyei kenyeret.
33 Mert az az Istennek kenyere, amely mennyből száll alá, és életet ad a
világnak.“
34 Erre ezt mondták neki: „Uram, mindenkor add nékünk ezt a
kenyeret!“

Jézus az élet kenyere

35 Jézus pedig azt mondta nekik: „Én vagyok az életnek kenyere, aki
énhozzám jön, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz énbennem,
meg nem szomjazik soha.
36 De mondtam néktek, hogy noha láttatok engem, még sem hisztek.
37 Mindenki, akit nekem ad az Atya, énhozzám jön, és azt, aki hozzám
jön, semmiképpen ki nem vetem.
38 Mert azért szálltam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát
cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.
39 Annak, aki elküldött engem, az az akarata, hogy amit nekem adott,
abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon.
40 Az Atyának az az akarata, hogy mindaz, aki látja a Fiút, és hisz ő
benne, örök élete legyen, és én feltámasszam azt az utolsó napon.“
41 Zúgolódtak azért a zsidók őellene, mert azt mondta: „Én vagyok az
a kenyér, amely a mennyből szállott alá.“
42 És mondták: „Nem Jézus ez, a József fia, akinek mi ismerjük atyját és
anyját? Akkor hogyan mondhatja: A mennyből szálltam alá?“
43 Jézus ezt felelte nekik: „Ne zúgolódjatok egymás között!
44 Senki sem jöhet én hozzám, hacsak nem az Atya vonzza, aki elküldött
engem, én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.
45 Meg van írva a prófétáknál: »És mindnyájan Istentől tanítottak
lesznek.« Aki azért az Atyától hallott és tanult, én hozzám jön.
46 Nem mintha az Atyát valaki látta volna, csak az, aki Istentől van, az
látta az Atyát.
47 Bizony, bizony mondom néktek: Aki énbennem hisz, örök élete van
annak.
48 Én vagyok az életnek kenyere.
49 A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak.
50 Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt alá, hogy ki-ki egyen belőle,
és meg ne haljon.
51 Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállt alá: ha valaki eszik
ebből a kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az
én testem, amelyet én adok a világ életéért.“

Jézus teste igazi étel, és vére igazi ital

52 Tusakodtak azért a zsidók egymás között, mondván: „Hogyan adhatja
ez nékünk a testét, hogy azt együk?“

53 Jézus ezt mondta nekik: „Bizony, bizony mondom néktek: ha nem
eszitek az Emberfiának testét, és nem isszátok az ő vérét, nincs élet
bennetek.
54 Aki eszi az én testemet, és issza az én véremet, örök élete van annak,
és én feltámasztom azt az utolsó napon.
55 Mert az én testem bizony étel, és az én vérem bizony ital.
56 Aki eszi az én testemet, és issza az én véremet, az énbennem lakik és
én is abban.
57 Ahogyan elküldött engem az élő Atya, és én az Atya által élek: úgy az
is, aki engem eszik, él énáltalam.
58 Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt alá, nem úgy, amint a ti
atyáitok ették a mannát, és meghaltak: aki ezt a kenyeret eszi, él örökké.“
59 Ezeket mondta a zsinagógában, amikor tanított Kapernaumban.

A tanítványok zúgolódása és Péter vallástétele
Mt 16,13-20; Mk 8,27-30; Lk 9,18-21

60 Sokan azért, akik hallották ezeket az ő tanítványai közül, ezt mondták:
„Kemény beszéd ez, ki hallgathatja őt?“
61 Jézus pedig magában tudta, hogy emiatt zúgolódnak az ő tanítványai,
ezt mondta nekik: „Titeket ez megbotránkoztat?
62 Hát ha meglátjátok az Emberfiát felszállni oda, ahol előbb volt?!
63 A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek,
amelyeket én szólok nektek, lélek és élet.
64 De vannak némelyek közöttetek, akik nem hisznek.“ Mert kezdettől
fogva tudta Jézus, kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki elárulja őt.
65 És ezt mondta: „Azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet
énhozzám, hacsak nem az én Atyámtól van megadva neki.“
66 Ettől fogva sokan visszavonultak az ő tanítványai közül, és nem jártak
többéővele.
67 Mondta azért Jézus a tizenkettőnek: „Vajon ti is el akartok menni?“
68 Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek
beszéde van tenálad.
69 És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek
Fia.“
70 Jézus így felelt nekik: „Nem én választottalak ki titeket, a tizenkettőt?
És egy közületek ördög.“
71 Ezen pedig Júdás Iskáriótest értette, Simon fiát, mert ez akarta őt
elárulni, noha egy volt a tizenkettő közül.

7

Jézus Jeruzsálemben a sátoros ünnepen

1 És ezek után Galileát járta Jézus, mert nem akart Júdeában
tartózkodni, mivel azon voltak a júdeabeliek, hogy őt megöljék.
2 Közel volt pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep.
3 Testvérei ekkor azt mondták neki: „Menj el innen, és térj Júdeába,
hogy a tanítványaid is lássák azokat, amiket cselekszel.
4 Mert senki sem cselekszik titokban semmit, aki maga ismeretté akar
lenni. Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak.“
5 Mert az ő testvérei sem hittek benne.
6 Ekkor azt mondta nekik Jézus: „Az én időm még nincs itt, a ti időtök
pedig mindig készen van.

7 Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűlöl, mert én bizonyságot
teszek arról, hogy az ő cselekedetei gonoszak.
8 Ti menjetek fel erre az ünnepre: én még nem megyek fel erre az
ünnepre, mert az én időm még nem jött el.“
9 Ezeket mondva nekik, ott maradt Galileában.
10 Amint azonban felmentek az ő testvérei, akkor ő is felment az
ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy titokban.
11 A zsidók azért keresték őt az ünnepen, és ezt mondták: „Hol van ő?“
12 És a sokaságban nagy zúgás volt őmiatta. Némelyek azt mondták,
hogy jó ember, mások pedig azt mondták: „Nem, hanem a népnek
hitetője.“
13 Mindamellett senki sem beszélt nyíltan őróla a zsidóktól való félelem
miatt.

Jézus nyilvánosan tanít a templomban

14 Már-már az ünnep közepén azonban felment Jézus a templomba, és
tanított.
15 És csodálkoztak a zsidók, ezt mondva: „Honnan tudja ez az Írásokat,
holott nem tanulta?!“
16 Jézus erre így felelt nekik: „Az én tudományom nem az enyém, hanem
azé, aki elküldött engem.
17 Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tu-
dományról, vajon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok?
18 Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi, aki pedig annak dicsőségét
keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság.
19 Nem Mózes adta-e néktek a törvényt? Ám senki sem teljesíti
közületek a törvényt. Miért akartok engem megölni?“
20 A sokaság felelt, és ezt mondta: „Ördög van benned. Ki akar téged
megölni?“
21 Jézus válaszolt, és ezt mondta nekik: „Egy dolgot tettem, és
mindnyájan csodálkoztok.
22 Mózes adta néktek a körülmetélkedést (nem mintha Mózestől való
volna, hanem az atyáktól): és szombaton körülmetélitek az embert.
23 Ha körülmetélhető az ember szombaton, hogy Mózes törvényét
meg ne szegjék, akkor rám miért haragusztok, hogy egy embert teljesen
meggyógyítottam szombaton?
24 Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!“
25 Ekkor némelyek a jeruzsálemiek közül ezt mondták: „Nem ez-e az,
akit meg akarnak ölni?
26 És íme, nyíltan szól, és semmit sem szólnak neki. Talán bizony
megismerték a főemberek, hogy bizony ez a Krisztus?
27 De róla jól tudjuk, honnan való, amikor pedig eljön a Krisztus, senki
sem tudja, honnan való.“
28 Jézus a templomban tanított, és kiáltva ezt mondta: „Ti ismertek
engem, azt is tudjátok, honnan való vagyok, és én nem magamtól jöttem,
de igaz az, aki engem elküldött, akit ti nem ismertek.
29 Én azonban ismerem őt, mert őtőle vagyok, és ő küldött engem.“
30 El akarták ezért őt fogni, de senki sem vetette rá a kezét, mert nem
jött még el az ő órája.

Jézus az élő vizet ígéri

31 A sokaságból pedig sokan hittek benne, és ezt mondták: „A Krisztus,
amikor eljön, tehet-e majd több csodát azoknál, amelyeket ez tett?“
32 Meghallották a farizeusok, amint a sokaság ezeket suttogta róla, és
szolgákat küldtek a farizeusok és a főpapok, hogy fogják el őt.
33 Ekkor azt mondta nekik Jézus: „Egy kevés ideig még veletek vagyok,
és majd elmegyek ahhoz, aki elküldött engem.
34 Kerestek majd engem, és nem találtok meg, ahol én vagyok, ti nem
jöhettek oda.“
35 A zsidók maguk között ezt mondták: „Hová akar ez menni, hogy mi
majd nem találjuk meg őt? Vajon a görögök közé szétszórtakhoz akar
menni, és a görögöket tanítani?
36 Micsoda beszéd ez, amelyet mondott: Kerestek majd engem, és nem
találtok meg, ahol én vagyok, ti nem jöhettek oda?“
37 Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus, és kiáltva ezt mondta:
„Ha valaki szomjazik, jöjjön énhozzám, és igyon.
38 Aki hisz énbennem, amint az Írás mondta, annak belsejéből élő víznek
folyamai ömlenek.“
39 Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak venni: mert
még nem volt Szentlélek, mivelhogy Jézus még nem dicsőíttetett meg.

Ellentétes vélemények Jézusról

40 Sokan azért a sokaság közül, amint hallották e beszédet, ezt mondták:
„Bizonnyal ez a Próféta.“
41 Némelyek ezt mondták: „Ez a Krisztus.“
Mások pedig azt mondták: „Csak nem Galileából jön el a Krisztus?
42 Nem az Írás mondta-e, hogy a Dávid magvából és Betlehemből, abból
a városból jön el a Krisztus, ahol Dávid volt?“
43 Ellentét támadt azért őmiatta a sokaságban.
44 Némelyek pedig közülük el akarták őt fogni, de senki sem vettette reá
a kezét.
45 Elmentek azért a szolgák a főpapokhoz és farizeusokhoz, és mondták
azok nekik: „Miért nem hoztátok el őt?“
46 A szolgák így feleltek: „Soha ember úgy nem szólott, mint ez az
ember!“
47 A farizeusok így feleltek nekik: „Vajon ti is meg vagytok tévesztve?
48 Vajon a főemberek vagy a farizeusok közül hitt-e benne valaki?
49 De ez a sokaság, amely nem ismeri a törvényt, átkozott!“
50 Ezt mondta nekik Nikodémus, aki éjjel ment őhozzá, és aki egy volt
közülük:
51 „Vajon a mi törvényünk elítéli-e az embert, ha előbb ki nem hallgatja,
és nem tudja, hogy mit cselekszik?“
52 Azok így feleltek neki: „Vajon te is galileai vagy-e? Nézz utána, és lásd
meg, hogy Galileából nem támadt próféta.“
53 És mindnyájan hazamentek.

8

Jézus és a házasságtörő asszony

1 Jézus pedig elment az Olajfák hegyére.
2 Korán reggel azonban ismét ott volt a templomban, az egész nép
hozzáment, és leülve tanította őket.

3 Az Írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vittek hozzá, akit házasságtörésen kaptak, és a középre állítva azt,
4 mondták neki: „Mester, ezt az asszonyt tetten érték, mint házasságtörő.
5 A törvényben pedig megparancsolta nékünk Mózes, hogy az ilyeneket kövezzék meg: te azért mit mondasz?“
6 Ezt pedig azért mondták, hogy megkísértsék őt, hogy legyen mivel vádolniuk.
Jézus pedig lehajolva, az ujjával írt a földre.
7 De mikor ismételten kérdezték őt, felegyenesedve mondta nekik: „Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.“
8 És újra lehajolva, írt a földre.
9 Azok pedig ezt hallva és a lelkiismeret által vádolva, egymás után kimentek a vénektől kezdve mind az utolsóig, és egyedül Jézus maradt, és az asszony középen állva.
10 Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, azt mondta neki: „Asszony, hol vannak a te vádlóid? Senki sem kárhoztat téged?“
11 Ő pedig ezt mondta: „Senki, Uram!“ Jézus pedig mondta neki: „Én sem kárhoztatlak, eredj el, és többé ne vétkezzél!“

Jézus a világ világossága

12 Ismét szólt hozzájuk Jézus, és ezt mondta: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.“
13 A farizeusok pedig ezt mondták neki: „Te magadról teszel bizonyságot, a te bizonyságtételed nem igaz.“
14 Jézus felelt, és ezt mondta nekik: „Ha magam teszek is bizonyságot magamról, az én bizonyságtételem igaz, mert tudom honnan jöttem, és hová megyek, ti pedig nem tudjátok, honnan jövök, és hová megyek.
15 Ti test szerint ítéltek, én nem ítélek senkit.
16 De ha ítélek is, az én ítéletem igaz, mert én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya, aki küldött engem.
17 Márpedig a ti törvényetekben is meg van írva, hogy két ember bizonyságtétele igaz.
18 Én vagyok, aki bizonyságot teszek magamról, és bizonyságot tesz rólam az Atya, aki küldött engem.“
19 Ekkor azt mondták neki: „Hol van a te Atyád?“
Jézus így felelt: „Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat, ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek.“
20 Ezeket a beszédeket mondta Jézus a kincstartó helyen, amikor tanított a templomban, és senki sem fogta el őt, mert még nem jött el az ő órája.

Jézus az Atyától jön, és az Atyához megy

21 Ismét mondta nekik Jézus: „Én elmegyek, és kerestek majd engem, de ti a bűneitekben fogtok meghalni: ahová én megyek, ti nem jöhettek oda.“
22 A zsidók pedig ezt mondták: „Talán megöli magát, hogy azt mondja: Ahova én megyek, ti nem jöhettek oda?“
23 És mondta nekik: „Ti innen lentről valók vagytok, én onnan fentről való vagyok, ti e világból valók vagytok, én nem e világból való vagyok.

24 Azért mondtam néktek, hogy a bűneitekben haltok meg: mert ha nem
hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a bűneitekben.“
25 Mondták azért neki: „Ki vagy te?“
És mondta nekik Jézus: „Amit eleitől fogva mondok is nektek.
26 Sok beszélni és ítélni valóm van felőletek: de igaz az, aki küldött
engem, és én azokat beszélem a világnak, amiket tőle hallottam.“
27 Nem vették észre, hogy az Atyáról szólt nekik.
28 Mondta azért nekik Jézus: „Amikor felemelitek az Emberfiát, akkor
megismeritek, hogy én vagyok, és semmit sem cselekszem magamtól,
hanem amint az Atya tanított engem, úgy szólok.
29 És aki küldött engem, velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül,
mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek neki kedvesek.“

Jézus megszabadít a bűntől

30 Amikor ezeket mondta, sokan hittek őbenne.
31 Mondta azért Jézus a benne hívő zsidóknak: „Ha ti megmaradtok az
én beszédemben, bizonnyal az én tanítványaim vagytok,
32 megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.“
33 Így feleltek neki: „Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha
senkinek: hogyan mondhatod hát, hogy szabaddá lesztek?“
34 Jézus így felelt nekik: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki bűnt
cselekszik, szolgája a bűnnek.
35 A szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott
mindörökké.
36 Azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.“

Ábrahám utódai és az ördög fiai

37 „Tudom, hogy Ábrahám utódai vagytok, de meg akartok engem ölni,
mert az én beszédemnek nincs helye nálatok.
38 Én azt beszélem, amit az én Atyámnál láttam, de ti is azt cselekszitek,
amit a ti atyátoknál láttatok.“
39 Ezt mondták neki: „A mi atyánk Ábrahám.“
Jézus ezt mondta nekik: „Ha Ábrahám gyermekei volnátok, Ábrahám
dolgait cselekednétek.
40 Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot
beszéltem nektek, amelyet az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem
cselekedte.
41 Ti az atyátok dolgait cselekszitek.“
Ők pedig ezt mondták neki: „Mi nem paráznaságból születtünk, egy
Atyánk van, az Isten.“
42 Jézus pedig ezt mondta nekik: „Ha az Isten volna a ti Atyátok,
szeretnétek engem: mert én az Istentől származtam és jöttem, mert nem
magamtól jöttem, hanem ő küldött engem.
43 Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én
szavamat.
44 A ti atyátok az ördög, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni.
Ő emberölő volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert
nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert
hazug, és hazugság atyja.
45 Mivel pedig én igazságot szólok, nem hisztek nekem.

46 Ki vádol engem közületek bűnnel? Ha pedig igazságot szólok: miért
nem hisztek nekem?
47 Aki az Istentől van, hallgatja az Isten beszédeit, azért nem hallgatjátok
ti, mert nem vagytok az Istentől valók.“

Jézus előbb volt, mint Ábrahám

48 A zsidók így feleltek neki: „Nem jól mondjuk-e mi, hogy te samáriai
vagy, és ördög van benned?“
49 Jézus így felelt: „Nincs énbennem ördög, hanem tisztelem az én
Atyámat, és ti gyaláztok engem.
50 Pedig én nem keresem a dicsőségemet: van, aki keresi, és megítéli.
51 Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én
beszédemet, nem lát halált soha.“
52 A zsidók pedig ezt mondták neki: „Most értettük meg, hogy ördög
van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is, és te azt mondod: ha valaki
megtartja az én beszédemet, nem kóstol halált soha.
53 Vagy pedig nagyobb vagy te atyánknál, Ábrahámnál, aki meghalt? A
próféták is meghaltak: kinek állítod magadat?“
54 Jézus így felelt: „Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi:
az én Atyám az, aki dicsőít engem, akiről ti azt mondjátok, hogy a ti
Istenetek,
55 és nem ismeritek őt: de én ismerem, és ha azt mondom, hogy nem
ismerem őt, hozzátok hasonlóvá, hazuggá leszek: de ismerem őt, és az ő
beszédét megtartom.
56 Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat, látta
is, és örült.“
57 A zsidók pedig ezt mondták neki: „Még ötvenesztendős sem vagy, és
Ábrahámot láttad?“
58 Mondta nekik Jézus: „Bizony, bizony mondom néktek: mielőtt
Ábrahám lett volna: én vagyok.“
59 Erre köveket ragadtak, hogy reáhajigálják. Jézus pedig elrejtőzködött,
és kiment a templomból, átmenve közöttük, és ilyen módon eltávozott.

9

A vakon született ember meggyógyítása szombaton

1 És amint eltávozott, látott egy embert, aki születésétől fogva vak volt.
2 És kérdezték őt a tanítványai, ezt mondva: „Mester, ki vétkezett, ez
vagy ennek szülei, hogy vakon született?“
3 Jézus így felelt: „Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van
ez így, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai.
4 Nekem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg
nappal van: eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.
5 Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.“
6 Ezeket mondva, a földre köpött, és a nyálából sarat csinált, és rákente
a sarat a vak szemeire,
7 és mondta neki: „Menj el, mosakodj meg a Siloám-tavában“ – ami azt
jelenti: küldött. Elment tehát és megmosakodott, és mire megjött, látott.
8 A szomszédok, és akik korábban látták azt, hogy vak volt, ezt mondták:
„Nem ő-e az, aki itt szokott ülni és koldulni?“
9 Némelyek azt mondák, hogy ez az, mások pedig azt, hogy hasonlít
hozzá.

De ő kijelentette: „Én vagyok az.“
10 Ekkor ezt mondták neki: „Hogyan nyíltak meg a te szemeid?“
11 Ő így felelt, és ezt mondta: „Egy ember, akit Jézusnak hívnak, sarat készített, és rákente a szemeimre, és ezt mondta nekem: Menj el a Siloám-tavára, és mosakodjál meg. Miután pedig elmentem és megmosakodtam, megjött a látásom.“
12 Ekkor ezt mondták neki: „Hol van ő?“
Ő pedig mondta: „Nem tudom.“

A meggyógyított vak kihallgatása és kiközösítése

13 Ekkor elvitték őt, aki előbb még vak volt, a farizeusokhoz.
14 Mikor pedig Jézus a sarat csinálta, és felnyitotta a szemeit, szombat volt.
15 A farizeusok szintén megkérdezték, hogyan jött meg a látása? Ő pedig ezt mondta nekik: „Sarat tett a szemeimre, megmosakodtam, és látok.“
16 Mondták azért némelyek a farizeusok közül: „Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a szombatot.“
Mások ezt mondták: „Hogyan tehet bűnös ember ilyen jeleket?“ És meghasonlás támadt köztük.
17 Újra mondták a vaknak: „Te mit mondasz róla, hogy megnyitotta a szemeidet?“
Ő pedig mondta: „Hogy próféta.“
18 A zsidók pedig nem hitték róla, hogy vak volt, és megjött a látása, mígnem előhívták annak szüleit, akinek megjött a látása.
19 És megkérdezték őket, ezt mondva: „Ez a ti fiatok, akiről azt mondjátok, hogy vakon született? Mi módon lát hát most?“
20 A szülei ezt felelték, és mondták nekik: „Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született:
21 de miképpen lát most, nem tudjuk, vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk. Elég idős már, őt kérdezzétek, ő beszéljen magáról.“
22 Ezeket mondták az ő szülei, mivel féltek a zsidóktól, mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, ki kell rekeszteni a gyülekezetből.
23 Ezért mondták a szülei, hogy elég idős, őt kérdezzétek.
24 Másodszor is odahívták az embert, aki vak volt, és mondták neki: „Dicsőítsd az Istent: mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.“
25 Ő pedig így válaszolt: „Hogy bűnös-e, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok.“
26 Ekkor újra megkérdezték tőle: „Mit csinált veled? Hogyan nyitotta meg a szemeidet?“
27 Ő így felelt: „Már mondtam nektek, és nem hallottátok meg: miért akarjátok újra hallani? Vagy ti is az ő tanítványai akartok lenni?“
28 Szidalmazták őt, és ezt mondták: „Te vagy az ő tanítványa, mi pedig Mózes tanítványai vagyunk.
29 Mi tudjuk, hogy Mózessel beszélt az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való.“
30 Az az ember így válaszolt nekik: „Bizony az a csodálatos, hogy ti nem tudjátok honnan való, pedig az én szemeimet megnyitotta.
31 Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket, hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg.

32 Örök időktől fogva nem hallotta senki, hogy vakon születettnek szemeit
valaki megnyitotta volna.
33 Ha ő nem Istentől volna, semmit sem tudott volna cselekedni.“
34 Ekkor ezt mondták neki: „Te mindenestől bűnben születtél, és te
tanítasz minket?“ És kiközösítették őt.

A meggyógyított vak hite és a farizeusok vaksága

35 Meghallotta Jézus, hogy kiközösítették őt, és amikor találkozott vele,
ezt mondta neki: „Hiszel-e az Isten Fiában?“
36 Az így válaszolt: „Ki az, Uram, hogy higgyek benne?“
37 Jézus pedig ezt mondta neki: „Láttad őt, és aki beszél veled, ő az.“
38 Erre azt mondta: „Hiszek, Uram.“ És imádta őt.
39 Jézus pedig azt mondta: „Ítélet végett jöttem én e világra, hogy akik
nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakok legyenek.“
40 Némely farizeus meghallotta ezt, akik vele voltak, és mondták neki:
„Talán mi is vakok vagyunk?“
41 Jézus azt mondta nekik: „Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök,
ámde azt mondjátok, hogy látunk: ezért a ti bűnötök megmarad.“

10

A jó pásztor

1 „Bizony, bizony mondom néktek: Aki nem az ajtón megy be a juhok
aklába, hanem máshonnan hatol be, tolvaj az és rabló.
2 Aki pedig az ajtón megy be, az a juhok pásztora.
3 Ennek az őr ajtót nyit, és a juhok hallgatnak szavára, és a maga juhait
nevükön szólítja, és kivezeti őket.
4 És mikor kiereszti a juhait, előttük megy, és a juhok követik őt, mert
ismerik az ő hangját.
5 Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik
az idegenek hangját.“
6 Ezt a példázatot mondta nekik Jézus, de ők nem értették, mi az, amit
mondott nekik.
7 Újra mondta azért nekik Jézus: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy
én vagyok a juhoknak ajtaja.
8 Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak
rájuk a juhok.
9 Én vagyok az ajtó: ha valaki énrajtam megy be, megtartatik, bejár és
kijár majd, és legelőt talál.
10 A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson, én
azért jöttem, hogy életük legyen, és bővölködjenek.
11 Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.
12 A béres pedig nem igazi pásztor, neki a juhok nem tulajdonai. Amikor
látja a farkast jönni, elhagyja a juhokat, és elfut: a farkas elragadja azokat,
és elszéleszti a juhokat.
13 A béres pedig azért fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra.
14 Én vagyok a jó pásztor, ismerem az enyéimet, és engem is ismernek
az enyéim.
15 Ahogyan ismer engem az Atya, én is ismerem az Atyát, és életemet
adom a juhokért.

16 Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók:
azokat is elő kell vezetnem, hallgatnak majd az én szavamra, és lesz egy
akol és egy pásztor.
17 Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy
újra felvegyem azt.
18 Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én adom oda azt magamtól.
Van hatalmam odaadni, és van hatalmam ismét visszavenni azt. Ezt a
parancsolatot kaptam az én Atyámtól.“
19 Újra meghasonlás támadt a zsidók között e beszédek miatt.
20 Sokan mondták közülük: „Ördög van benne, és bolondozik, mit
hallgattok reá?“
21 Mások azt mondták: „Ezek nem megszállott ember beszédei. Vajon
az ördög megnyithatja-e a vakok szemeit?“

Jézus a templomszentelési ünnepen

22 Jeruzsálemben pedig a templomszentelés ünnepe és tél volt.
23 Jézus a templomban, Salamon tornácában járt.
24 Körülvették azért a zsidók, és mondták neki: „Meddig tartasz még
bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nékünk
nyíltan!“
25 Jézus így felelt: „Megmondtam néktek, és nem hiszitek: a cse-
lekedetek, amelyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek
bizonyságot rólam.
26 De ti nem hisztek, mert ti nem az én juhaim közül vagytok, amint
megmondtam néktek.
27 Az én juhaim hallják az én szavamat, én ismerem őket, és követnek
engem.
28 Örök életet adok nekik, soha el nem vesznek, és senki ki nem ragadja
őket az én kezemből.
29 Az én Atyám, aki őket adta nekem, nagyobb mindennél, senki sem
ragadhatja ki őket az Atyámnak kezéből.
30 Én és az Atya egy vagyunk.“

Jézust meg akarják kövezni istenkáromlásért

31 Ekkor ismét köveket ragadtak a zsidók, hogy megkövezzék őt.
32 Jézus így felelt nekik: „Sok jó dolgot mutattam nektek az én Atyámtól,
azok közül melyikért köveztek meg engem?“
33 A zsidók így feleltek neki: „Jó dologért nem kövezünk meg téged,
hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné teszed
magadat.“
34 Jézus így felelt nekik: „Nincs-e megírva a ti törvényetekben: »én
mondtam: istenek vagytok«?
35 Ha azokat isteneknek mondta, akikhez az Isten beszéde szólt,
márpedig az Írást nem lehet érvénytelenné tenni,
36 akkor arról ti azt mondjátok, akit az Atya megszentelt és elküldött e
világra: Káromlást szólsz, mivelhogy azt mondtam: az Isten Fia vagyok?!
37 Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nekem,
38 ha pedig azokat cselekszem, ha nekem nem hisztek is, higgyetek
a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya
énbennem van, és én őbenne vagyok.“
39 Ismét meg akarták azért őt fogni, de kiment a kezük közül.

40 Jézus újra elment, túl a Jordánon, arra a helyre, ahol János először keresztelt, és ott maradt.
41 És sokan mentek oda hozzá, és mondták, hogy János nem tett ugyan semmi csodát, de mindaz, amit János felőle mondott, igaz volt.
42 És sokan hittek ott ő benne.

11

Lázár feltámasztása

1 Volt pedig egy beteg ember, Lázár, Bethániából, Máriának és az ő testvérének, Mártának falujából.
2 Az a Mária volt az, aki megkente az Urat kenettel, és a hajával törölte meg annak lábait: az ő testvére, Lázár volt beteg.
3 Testvérei tehát hozzá küldtek, s ezt üzenték: „Uram, íme, akit szeretsz, beteg.“
4 Jézus pedig, amikor ezt meghallotta, ezt mondta: „Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia.“
5 Jézus pedig szerette Mártát és annak nővérét és Lázárt.
6 Mikor tehát meghallotta, hogy beteg, akkor két napig maradt azon a helyen, ahol volt,
7 de azután ezt mondta tanítványainak: „Menjünk ismét Júdeába.“
8 A tanítványok ezt mondták neki: „Mester, most akartak téged megkövezni a júdabeliek, és újra odamégy?“
9 Jézus így felelt: „Vagy nem tizenkét órája van-e a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja a világnak világosságát.
10 De aki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen abban világosság.“
11 Ezeket mondta nekik, és hozzátette: „Lázár, a mi barátunk, elaludt, de elmegyek, hogy felköltsem őt.“
12 A tanítványai azt mondták erre: „Uram, ha elaludt, meggyógyul.“
13 Pedig Jézus a haláláról beszélt, de ők azt hitték, hogy álomba merülésről szól.
14 Ekkor aztán Jézus nyíltan megmondta nekik: „Lázár meghalt,
15 és örülök, hogy nem voltam ott, tiértetek, hogy higgyetek. De menjünk el őhozzá!“
16 Tamás, akit Ikernek hívtak, azt mondta tanítványtársainak: „Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele.“
17 Jézus pedig elment, és úgy találta, hogy Lázár már négy napja van a sírban.
18 Betánia pedig közel volt Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt futamnyira,
19 ezért a zsidók közül sokan mentek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket az ő testvérük miatt.
20 Márta, amint meghallotta, hogy Jézus jön, elébe ment, Mária pedig otthon ült.
21 Márta ekkor ezt mondta Jézusnak: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.
22 De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.“
23 Jézus ezt mondta neki: „Feltámad a testvéred.“
24 Márta ezt mondta neki: „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.“
25 Jézus ezt mondta neki: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbennem, ha meghal is, él,

26 és aki él és hisz énbennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?“
27 Márta így felelt: „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az
Istennek Fia, aki e világra jövendő.“
28 Amint ezeket mondta, elment, és titkon szólította az ő testvérét,
Máriát, mondván: „A Mester itt van, és hív téged.“
29 Mihelyt ez meghallotta, felkelt hamar, és hozzáment.
30 Jézus pedig nem ment még be a faluba, hanem azon a helyen volt,
ahová Márta elébe ment.
31 A zsidók azért, akik ővele otthon voltak, és vigasztalták őt, látva, hogy
Mária hamar felkelt és kiment, utánamentek, ezt mondva: „A sírhoz megy,
hogy ott sírjon.“
32 Mária pedig, amint odaért, ahol Jézus volt, meglátva őt, a lábaihoz
esett, ezt mondva neki: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az
én testvérem.“
33 Jézus pedig, amint látta, hogy sír, és sírnak a vele jött zsidók is,
elbúsult lelkében, és igen megrendült.
34 És mondta: „Hová helyeztétek őt?“
Mondták neki: „Uram, gyere, és lásd meg!“
35 Könnyekre fakadt Jézus.
36 Mondták azért a zsidók: „Íme, mennyire szerette őt!“
37 Némelyek pedig ezt mondták közülük: „Ő, aki a vaknak szemét
felnyitotta, nem tehette volna-e meg, hogy ez ne haljon meg?“
38 Jézus pedig újra felindulva magában, odament a sírhoz. Az pedig egy
üreg volt, és kő feküdt rajta.
39 Jézus ezt mondta: „Vegyétek el a követ.“
A megholtnak nőtestvére, Márta ezt mondta neki: „Uram, immár szaga
van, hiszen negyednapos.“
40 Jézus ezt mondta neki: „Nem mondtam neked, hogy ha hiszel,
meglátod majd az Istennek dicsőségét?“
41 Elvették azért a követ onnan, ahol a megholt feküdt. Jézus pedig
felemelte szemeit az égre, és mondta: „Atyám, hálát adok neked, hogy
meghallgattál engem.
42 Tudtam is, hogy te mindenkor meghallgatsz engem, csak a körülálló
sokaság miatt mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.“
43 És mikor ezeket mondta, fennhangon kiáltott: „Lázár, jöjj ki!“
44 És kijött a megholt, lábain és kezein kötelékekkel megkötözve, és az
orcája kendővel volt leborítva.
Mondta nekik Jézus: „Oldozzátok el, és hagyjátok elmenni.“

A nagytanács elhatározza Jézus megölését

45 Sokan hittek őbenne azok közül a zsidók közül, akik Máriához mentek,
és látták, amiket cselekedett.
46 De némelyek azok közül elmentek a farizeusokhoz, és elbeszélték
nekik, amiket Jézus cselekedett.
47 Egybegyűjtötték azért a papi fejedelmek és a farizeusok a főtanácsot,
és mondták: „Mit cselekedjünk? Mert ez az ember sok csodát művel.
48 Ha ekképpen hagyjuk őt, mindenki hinni fog ő benne: és eljönnek
majd a rómaiak, és elveszik tőlünk mind a helyet is, mind a népet is.“
49 Egy pedig közülük, Kajafás, aki főpap volt abban az esztendőben,
mondta nekik: „Ti semmit sem tudtok.
50 Még arra sem gondoltok, hogy jobb nékünk, hogy egy ember haljon
meg a népért, és ne az egész nép vesszen el.“

51 Ezt pedig nem magától mondta: hanem mivel abban az esztendőben
főpap volt, jövendőt mondott, hogy Jézus meg fog halni a népért,
52 és nemcsak a népért, hanem azért is, hogy az Istennek elszéledt
gyermekeit egybegyűjtse.
53 Ama naptól azért azon tanakodtak, hogy őt megöljék.
54 Jézus tehát nem járt többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elment
onnan a vidékre, a pusztához közel, egy Efraim nevű városba, és ott
tartózkodott az ő tanítványaival.
55 Közel volt pedig a zsidók húsvétja: vidékről sokan mentek fel
Jeruzsálembe húsvét előtt, hogy megtisztuljanak.
56 A templomban állva keresték Jézust, és így szóltak egymáshoz: „Mit
gondoltok, hogy nem jön-e fel az ünnepre?“
57 A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsot adtak, hogy ha
valaki megtudja, hogy hol van, jelentse, hogy megfogják.

12

Jézus megkenetése Betániában
Mt 26,6-13; Mk 14,3-9

1 Jézus azért hat nappal a húsvét előtt elment Betániába, ahol a meghalt
Lázár volt, akit feltámasztott a halálból.
2 Vacsorát készítettek ott neki, Márta szolgált fel, Lázár pedig egy volt
azok közül, akik együtt ültekővele.
3 Mária ekkor elővett egy font igazi, drága nárdusból való kenetet,
megkente Jézus lábait, és megtörölte saját hajával, a ház pedig megtelt
a kenet illatával.
4 Egy az ő tanítványai közül, Iskáriótes Júdás, Simonnak fia, aki őt majd
elárulja, ezt mondta:
5 „Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem
adták a szegényeknek?“
6 Ezt pedig nem azért mondta, mintha neki a szegényekre volna gondja,
hanem mivel tolvaj volt, nála volt az erszény, és amit abba tettek, elcsente.
7 Jézus erre ezt mondta: „Hagyj békét neki, az én temetésem idejére
tartogatta ezt.
8 Mert szegények mindenkor vannak veletek, én pedig nem mindenkor
vagyok.“

A nagytanács elhatározza Lázár megölését

9 A zsidók közül nagy sokaság értesült arról, hogy ő ott van, és
odamentek, nemcsak Jézus miatt, hanem hogy Lázárt is lássák, akit
feltámasztott a halálból.
10 A papi fejedelmek pedig tanácskoztak, hogy Lázárt is megöljék,
11 mivel a zsidók közül sokan miatta mentek oda, és hittek Jézusban.

Jézus bevonul Jeruzsálembe
Mt 21,1-11; Mk 11,1-11; Lk 19,29-38

12 Másnap a nagy sokaság, amely az ünnepre jött, hallván, hogy Jézus
Jeruzsálembe jön,
13 pálmaágakat vett, kiment elé, és így kiáltott:
„Hozsánna!

Áldott, aki jön az Úrnak nevében,
az Izraelnek Királya!“
14 Jézus pedig talált egy szamarat, felült rá, amint meg van írva:

15 „Ne félj, Sionnak leánya!
Íme, királyod jön,
szamárcsikón ülve.“
16 Ezeket pedig nem értették eleinte az ő tanítványai: hanem amikor
Jézus megdicsőült, akkor emlékeztek vissza, hogy azokat művelték vele,
amik róla meg vannak írva.
17 A sokaság pedig, amely vele volt, amikor kihívta Lázárt a koporsóból,
és feltámasztotta őt a halálból, bizonyságot tett.
18 Azért is ment elébe a sokaság, mivel hallotta, hogy ezt a csodát
művelte.
19 A farizeusok egymás között ezt mondták: „Látjátok-e, hogy semmit
sem értek? Íme, a világ őutána megy.“

A földbe esett búzaszem

20 Néhány görög is volt azok között, akik felmentek, hogy imádkozzanak
az ünnepen.
21 Ezek a galileai Bétsaidából való Fülöphöz mentek, és kérték őt, ezt
mondván: „Uram, látni akarjuk Jézust.“
22 Fülöp elment, és szólt Andrásnak, András és Fülöp pedig szólt
Jézusnak.
23 Jézus pedig ezt felelte nekik: „Eljött az óra, hogy megdicsőüljön az
Emberfia.
24 Bizony, bizony mondom néktek: ha a földbe esett gabonamag el nem
hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.
25 Aki szereti a maga életét, elveszti azt, és aki gyűlöli a maga életét e
világon, örök életre tartja meg azt.
26 Aki nekem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én
szolgám is: és aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya.
27 Most háborog az én lelkem, és mit mondjak: Atyám, ments meg engem
ettől az órától? De hiszen éppen ezért jutottam erre az órára.
28 Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!“
Szózat jött azért az égből: „Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem.“
29 A sokaság azért, amely ott állt, és hallotta, azt mondta, hogy
mennydörgött, mások mondták: „Angyal szólt neki.“
30 Jézus ezt mondta: „Nem énértem szólt ez a hang, hanem tiértetek.
31 Most van e világ kárhoztatása, most vettetik ki e világ fejedelme:
32 Én pedig, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.“
33 Ezt pedig azért mondta, hogy megjelentse, milyen halállal kell
meghalnia.

Járjatok világosságban!

34 A sokaság ezt felelte neki: „Mi azt hallottuk a törvényből, hogy
a Krisztus örökké megmarad: hogyan mondhatod hát te, hogy az
Emberfiának fel kell emeltetnie? Kicsoda ez az Emberfia?“
35 Jézus azt mondta nekik: „Még egy kevés ideig veletek van a
világosság. Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen
meg titeket: mert aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy.
36 Míg a világosságotok megvan, higgyetek a világosságban, hogy a
világosság fiai legyetek.“ Ezeket mondta Jézus, és elmenve, elrejtőzködött
előlük.

A nép hite és hitetlensége

37 És noha ő ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek őbenne,

38 hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta beszéde, amelyet mondott:
„Uram, ki hitt a mi tanításunknak,
és az Úr karja kinek jelentetett meg?“
39 Azért nem hihettek, mert Ézsaiás ezt is mondta:
40 „Megvakította a szemeiket,
és megkeményítette a szívüket,
hogy szemeikkel ne lássanak,
és szívükkel ne értsenek,
meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.“
41 Ezeket mondta Ézsaiás, amikor látta az ő dicsőségét, és őróla beszélt.
42 Mindazáltal a főemberek közül is sokan hittek őbenne, de a farizeusok miatt nem vallották be, hogy ki ne rekesszék őket a gyülekezetből,
43 mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét.

Aki hisz Jézusban, az Atyában hisz

44 Jézus pedig kiáltva ezt mondta: „Aki hisz énbennem, nem énbennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem;
45 és aki engem lát, azt látja, aki küldött engem.
46 Én világosságul jöttem e világba, hogy senki ne maradjon a sötétségben, aki énbennem hisz.
47 Ha valaki hallja az én beszédeimet, és nem hisz, én nem kárhoztatom azt; mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot.
48 Aki megvet engem, és nem fogadja el az én beszédeimet, annak van, aki őt elítélje: a beszéd, amelyet szólottam, az ítéli el őt az utolsó napon.
49 Mert én nem magamtól szóltam, hanem az Atya, aki küldött engem, ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak, és mit beszéljek.
50 És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. Amiket azért én beszélek, úgy beszélem, amint az Atya mondta nekem.“

13

Jézus megmossa tanítványai lábát

1 A húsvét ünnepe előtt tudta Jézus, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, pedig szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket.
2 És vacsora közben, amikor az ördög belesugallta már Iskáriótes Júdásnak, Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt,
3 tudta Jézus, hogy az Atya mindent hatalmába adott neki, és hogy ő az Istentől jött, és az Istenhez megy,
4 felkelt a vacsorától, levette a felsőruháját, és egy kendőt véve, körülkötötte magát.
5 Azután vizet töltött a medencébe, és mosni kezdte a tanítványok lábait és megtörölni a kendővel, amellyel körül van kötve.
6 Mikor pedig Simon Péterhez ment oda, az azt mondta neki: „Uram, te mosod meg az én lábaimat?“
7 Jézus válaszolt neki, és ezt mondta: „Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de később majd megérted.“
8 Péter ezt mondta neki: „Az én lábaimat nem mosod meg soha!“
Jézus így felelt: „Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám.“

9 Simon Péter ezt mondta: „Uram, ne csak lábaimat, hanem a kezeimet
és a fejemet is!“
10 Jézus ezt mondta neki: „Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint
a lábait megmosni, különben egészen tiszta, ti is tiszták vagytok, de nem
mindnyájan.“
11 Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt, azért mondta: „Nem vagytok
mindnyájan tiszták!“

A Mester és tanítványai

12 Mikor azért megmosta lábukat, és a felsőruháját felvette, újra leülve,
mondta nekik: „Értitek-e, hogy mit cselekedtem veletek?
13 Ti engem így hívtok: Mester és Uram. És jól mondjátok, mert az
vagyok.
14 Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is
meg kell mosnotok egymás lábait.
15 Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek,
ti is akképpen cselekedjetek.
16 Bizony, bizony mondom néktek: a szolga nem nagyobb az ő Uránál,
sem a követ nem nagyobb annál, aki azt küldte.
17 Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekszetek.
18 Nem mindnyájatokról szólok, én tudom, kiket választottam ki, hanem
hogy beteljesedjék az Írás: »aki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel
ellenem.«
19 Most mondom meg nektek, mielőtt megtörténne, hogy mikor meglesz,
higgyétek majd, hogy én vagyok.
20 Bizony, bizony mondom néktek: aki befogadja, ha valakit elküldök,
engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem
küldött.“

Jézus árulója
Mt 26,20-25; Mk 14,17-21; Lk 22,21-23

21 Mikor ezeket mondta Jézus, igen nyugtalankodott lelkében, s bi-
zonyságot tett, és mondta: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy egy
közületek elárul engem.“
22 A tanítványok ekkor bizonytalankodva egymásra tekintettek, hogy
kiről szól.
23 Egy pedig az ő tanítványai közül Jézus keblén nyugodott, akit Jézus
szeretett.
24 Intett neki Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, akiről szól.
25 Az pedig Jézus kebelére hajolva, mondta neki: „Uram, ki az?“
26 Jézus így felelt: „Az, akinek én a bemártott falatot adom.“ És
bemártva a falatot, adta Iskáriótes Júdásnak, Simon fiának.
27 És akkor a falat után belement a Sátán.
Jézus pedig ezt mondta neki: „Amit cselekszel, hamar cselekedd.“
28 Azt pedig senki sem értette az ott ülők közül, hogy miért mondta neki.
29 Némelyek ugyanis azt állították, mivel az erszény Júdásnál volt, hogy
azt mondta neki Jézus: „Vedd meg, amire szükségünk van az ünnepre“,
vagy azt, hogy adjon valamit a szegényeknek.
30 Az pedig, mihelyt a falatot elfogadta, kiment. Ekkor éjszaka volt.

Az új parancsolat

31 Mikor pedig kiment, ezt mondta Jézus: „Most dicsőült meg az
Emberfia, az Isten dicsőült meg őbenne;

32 ha pedig az Isten dicsőült meg őbenne, az Isten is megdicsőíti őt
önmagában, és azonnal megdicsőíti őt.
33 Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem,
de amiként a zsidóknak megmondtam, hogy ahová én megyek, ti nem
jöhettek, most néktek is mondom.
34 Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én
szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.
35 Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha
egymást szeretni fogjátok.“

Péter fogadkozása
Mt 26,31-35; Mk 14,27-31; Lk 22,31-34

36 Simon Péter megkérdezte tőle: „Uram, hová mégy?“
Jézus így felelt: „Ahová én megyek, most énutánam nem jöhetsz, de
később utánam fogsz jönni.“
37 Péter ezt mondta neki: „Uram, miért nem mehetek most utánad? Az
életemet adom érted!“
38 Jézus így felelt: „Az életedet adod értem? Bizony, bizony mondom
neked, nem szólal meg addig a kakas, amíg háromszor meg nem tagadsz
engem.“

14

Jézus az út az Atyához

1 „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek
énbennem.
2 Az én Atyámnak házában sok lakóhely van, ha pedig nem volna,
megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek.
3 És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és
magamhoz veszlek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.
4 Tudjátok, hogy hová megyek, és az utat is tudjátok.“
5 Mondta neki Tamás: „Uram, nem tudjuk, hová mégy, mi módon
tudhatjuk akkor az utat?“
6 Mondta neki Jézus: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem
mehet az Atyához, csakis énáltalam.
7 Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat
is, és mostantól fogva ismeritek őt, és látjátok őt.“
8 Mondta neki Fülöp: „Uram, mutasd meg nékünk az Atyát, és az elég
nékünk!“
9 Jézus erre azt mondta: „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem
ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem látott, látta az Atyát, mi módon
mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?
10 Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van?
A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom,
hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi ezeket a dolgokat.
11 Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem
van, ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek nekem.

A másik Vigasztaló ígérete

12 „Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz énbennem, az cselekszi is
majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem, és nagyobbakat is
cselekszik azoknál, mert én az én Atyámhoz megyek.

13 Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy
dicsőíttessék az Atya a Fiúban.
14 Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.
15 Ha szerettek engem, az én parancsolataimat tartsátok meg.
16 És én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek
maradjon mindörökké.
17 Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem
látja őt, és nem ismeri őt, de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és
bennetek marad.
18 Nem hagylak titeket árvákul, eljövök tihozzátok.
19 Még egy kevés idő, és a világ nem lát engem többé, de ti mindnyájan
engem: mert én élek, és ti is élni fogtok.
20 Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok,
és ti énbennem, és én tibennetek.
21 Aki ismeri az én parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret
engem, aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem
azt, és kijelentem magamat annak.“
22 Mondta neki Júdás (nem az Iskáriótes): „Uram, miért van az, hogy
nékünk jelented ki magadat, és nem a világnak?“
23 Jézus így felelt: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet:
és az én Atyám szereti azt, és elmegyünk hozzá, és nála lakunk.
24 Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet: és az a
beszéd, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki küldött
engem.
25 Ezeket beszéltem nektek, amíg veletek voltam.
26 A Vigasztaló pedig a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya,
mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket
mondtam nektek.
27 Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek: nem
úgy adom nektek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se
ne féljen!
28 Hallottátok, hogy én azt mondtam nektek: Elmegyek, és eljövök
hozzátok. Ha szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy azt mondtam:
Elmegyek az Atyához, mert az én Atyám nagyobb nálam.
29 Most mondom ezt nektek, mielőtt megtörténik, hogy amikor majd
megtörténik, higgyetek.
30 Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme, de
énbennem nincsen semmije.
31 De hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát, és úgy cselekszem,
amint az én Atyám parancsolta nekem: keljetek fel, menjünk el innen.“

15

Az igazi szőlőtő

1 „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves.
2 Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem,
lemetsz, mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több
gyümölcsöt teremjen.
3 Ti már tiszták vagytok az által a beszéd által, amelyet szóltam néktek.
4 Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző
nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőkén,
akképpen ti sem, ha nem maradtok énbennem.

5 Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én
pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nélkülem semmit sem
cselekedhettek.
6 Ha valaki nem marad énbennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és
megszárad, és egybegyűjtik ezeket, és a tűzre vetik, és megégnek.
7 Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak,
kérjetek, amit csak akartok, és megadatik néktek.
8 Abban dicsőül meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és
tanítványaim lesztek.

Aki Krisztusban marad, megmarad a szeretetben

9 „Amiképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket:
maradjatok meg ebben az én szeretetemben.
10 Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én sz-
eretetemben, amiképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait,
és megmaradok az ő szeretetében.
11 Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon bennetek az én örömöm,
és a ti örömötök teljessé legyen.
12 Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, amiképpen
én szerettelek titeket.
13 Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja
az ő barátaiért.
14 Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én
parancsolok nektek.
15 Nem mondtalak többé titeket szolgáknak, mert a szolga nem tudja, mit
cselekszik az ő ura, titeket pedig barátaimnak mondtalak, mert mindazt,
amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam nektek.
16 Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és
én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek, és gyümölcsöt teremjetek, és
a ti gyümölcsötök megmaradjon, hogy akármit kértek az Atyától az én
nevemben, megadja nektek.
17 Ezeket parancsolom nektek, hogy egymást szeressétek.

A tanítványok és a világ

18 „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt,
mint titeket.
19 Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé, de mivel
nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e
világból, azért gyűlöl titeket a világ.
20 Emlékezzetek meg arról a beszédről, amelyet én mondtam nektek:
Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek
majd, ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.
21 De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivel nem ismerik azt,
aki küldött engem.
22 Ha nem jöttem volna, és nem beszéltem volna nekik, nem volna
bűnük: de most nincs mivel menteniük bűnüket.
23 Aki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is.
24 Ha azokat a cselekedeteket nem cselekedtem volna közöttük, ame-
lyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük, de most láttak is,
gyűlöltek is, mind engem, mind az én Atyámat.
25 De azért lett így, hogy beteljesedjék a mondás, amely megíratott az ő
törvényükben: »Ok nélkül gyűlöltek engem.«

26 Mikor pedig eljön majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától,
az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd énrólam
bizonyságot.
27 De ti is bizonyságot tesztek, mert kezdettől fogva énvelem vagytok.

16

1 Ezeket azért mondtam nektek, hogy meg ne botránkozzatok.
2 A gyülekezetekből kirekesztenek titeket, sőt eljön idő, hogy aki megöl
titeket, mind azt hiszi, hogy Istennek tetsző dolgot cselekszik.
3 És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát,
sem engem.
4 Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy amikor eljön az az idő,
megemlékezzetek rá: én megmondtam nektek.“

A Szentlélek elvezet a teljes igazságra

„De ezeket kezdetben nem mondtam nektek, mivel veletek voltam.
5 Most pedig elmegyek ahhoz, aki elküldött engem, és senki sem kérdezi
tőlem közületek: Hová mégy?
6 Hanem mivel ezeket mondom nektek, szomorúság töltötte el a
szíveteket.
7 De én az igazat mondom nektek: Jobb nektek, ha én elmegyek; mert
ha nem megyek el, nem jön el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek,
elküldöm őt hozzátok.
8 És amikor eljön, megfeddi a világot a bűn, az igazság és az ítélet
tekintetében:
9 a bűn az, hogy nem hisznek énbennem;
10 az igazság az, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok
engem;
11 az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett.
12 Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most nem tudjátok
elhordozni.
13 De mikor eljön ő, az igazság Lelke, elvezérel majd titeket minden
igazságra. Mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall,
és az eljövendőket jelenti ki nektek.
14 Ő engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és azt jelenti ki nektek.
15 Mindaz, ami az Atyáé, az mind az enyém; ezért mondtam, hogy az
enyémből vesz, és azt jelenti ki nektek.

Jézus közeli visszatérését ígéri

16 „Egy kevés idő, és nem láttok engem, és ismét egy kevés idő, és
megláttok majd engem: mert én az Atyához megyek.“
17 A tanítványai közül ezt mondták egymásnak: „Mi az, amit nekünk
mond: Egy kevés idő, és nem láttok engem, és ismét egy kevés idő, és
megláttok majd engem, és ez: Mert én az Atyához megyek?“
18 Ezért ezt mondták: „Mi az a kevés idő, amiről szól? Nem tudjuk, mit
mond.“
19 Megértette azért Jézus, hogy őt akarják megkérdezni, és ezt mondta
nekik: „Arról kérdezősködtök-e egymás között, hogy azt mondtam: Egy
kevés idő, és nem láttok engem, és ismét egy kevés idő, és megláttok majd
engem?
20 Bizony, bizony mondom néktek, hogy ti sírni és jajgatni fogtok, a világ
pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömre fordul.

21 Az asszony, amikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája:
de mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm
miatt, hogy ember született e világra.
22 Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak
majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti
örömötöket.
23 És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről.“

Jézus az imádság meghallgatását ígéri

„Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától
az én nevemben, megadja néktek.
24 Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjetek
és megkapjátok, hogy a ti örömötök teljes legyen.
25 Ezeket példázatokban mondtam nektek, de eljön az idő, mikor nem
példázatokban beszélek majd nektek, hanem nyíltan beszélek nektek az
Atyáról.
26 Azon a napon az én nevemben kértek majd: és nem azt mondom
nektek, hogy én fogom kérni az Atyát érettetek,
27 mert maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettetek engem, és
elhittétek, hogy én az Istentől jöttem.
28 Én az Atyától jöttem, és eljöttem a világba; de most elhagyom e
világot, és elmegyek az Atyához.“
29 Tanítványai ekkor ezt mondták neki: „Íme, most nyíltan beszélsz, és
nem példázatot mondasz.
30 Most tudjuk, hogy te mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy
valaki téged megkérdezzen: ezért hisszük, hogy az Istentől jöttél.“
31 Jézus így felelt: „Most hiszitek?
32 Íme, eljön az óra, és immár el is jött, hogy elszéledjetek, ki-ki az
övéihez, és engem egyedül hagyjatok, de nem vagyok egyedül, mert az
Atya velem van.
33 Ezeket azért mondom néktek, hogy békességetek legyen énbennem.
E világon nyomorúságotok lesz, de bízzatok: én legyőztem a világot.“

17

Jézus főpapi imádsága

1 Ezeket beszélte Jézus, és felemelte szemeit az égre, és ezt mondta:
„Atyám, eljött az óra, dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is
dicsőítsen téged,
2 mivel hatalmat adtál neki minden test felett, hogy örök életet adjon
mindazoknak, akiket neki adtál.
3 Az örök élet pedig az, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz
Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.
4 Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet
reám bíztál, hogy elvégezzem.
5 És most te dicsőíts meg engem, Atyám, önmagadnál azzal a
dicsőséggel, amely enyém volt tenálad, mielőtt a világ lett.
6 Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket e világból nekem
adtál. Tieid voltak, és nekem adtad őket, és a te beszédedet megtar-
tották.
7 Most tudták meg, hogy mindaz, amit nekem adtál, tőled van;

8 mert azokat a beszédeket, amelyeket nekem adtál, őnekik adtam,
ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem, és elhitték,
hogy te küldtél engem.
9 Én őértük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért,
akiket nekem adtál, mert a tieid.
10 Az enyémek mind a tieid, és a tieid az enyémek: és megdicsőíttetem
őbennük.
11 Én nem vagyok többé e világban, de ők a világban vannak, én pedig
tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, akiket
nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!
12 Amikor velük voltam a világon, én megtartottam őket a te nevedben,
akiket nekem adtál, megőriztem őket, és senki el nem veszett közülük,
csak a veszedelemnek fia, hogy az Írás beteljesüljön.
13 Most pedig tehozzád megyek, és ezeket beszélem a világban, hogy
az én örömöm teljes legyen bennük.
14 A te igédet adtam nekik, és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e
világból valók, amint én sem vagyok e világból való.
15 Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd
meg őket a gonosztól.
16 Nem e világból valók, amint én sem e világból vagyok.
17 Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság.
18 Amiképpen te küldtél engem e világba, úgy küldtem én is őket e
világba:
19 én őérettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszenteltekké
legyenek az igazságban.
20 De nemcsak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő
szavukra hisznek majd énbennem,
21 hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te énbennem, Atyám, és én
tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ,
hogy te küldtél engem.
22 Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam, hogy egyek
legyenek, amiképpen mi egyek vagyunk:
23 én őbennük és te énbennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és
hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként
engem szerettél.
24 Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is
velem legyenek, hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nekem
adtál: mert szerettél engem e világ kezdete előtt.
25 Igazságos Atyám! A világ nem ismert téged, de én ismertelek téged,
és ezek megismerik, hogy te küldtél engem,
26 És megismertettem övelük a te nevedet, és megismertetem, hogy
az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szerettél, és én is őbennük
legyek.“

18

Jézus elfogatása
Mt 26,47-56; Mk 14,43-50; Lk 22,47-53

1 Mikor ezeket mondta Jézus, kiment az ő tanítványaival együtt túl a
Kedron-patakon, ahol egy kert volt, ahova bementek, ő és az ő tanítványai.

2 Azt a helyet Júdás is ismerte, aki elárulta őt, mivel gyakran ott gyűltek
össze Jézus és a tanítványai.
3 Júdás tehát maga mellé vette a katonai csapatot, a papi fejedelmektől
és a farizeusoktól a szolgákat, odament fáklyákkal, lámpásokkal és
fegyverekkel.
4 Jézus pedig tudva mindazt, ami reá következik, előrement, és mondta
nekik: „Kit kerestek?“
5 Ők így feleltek neki: „A názáreti Jézust.“
Jézus ezt mondta nekik: „Én vagyok.“ Ott állt pedig övelük Júdás is, aki
elárulta őt.
6 Amikor pedig azt mondta nekik: „Én vagyok“ – hátratántorodtak, és
földre estek.
7 Ismét megkérdezte őket: „Kit kerestek?“
És azok ezt mondták: „A názáreti Jézust.“
8 Jézus így felelt: „Mondtam néktek, hogy én vagyok az. Azért, ha engem
kerestek, ezeket bocsássátok el.“
9 Hogy beteljesedjen a beszéd, amelyet mondott: „Azok közül, akiket
nekem adtál, senkit sem vesztettem el.“
10 Simon Péter pedig, akinek szablyája volt, kirántotta azt, és megütötte
a főpap szolgáját, és levágta annak jobb fülét. A szolga neve pedig Málkus
volt.
11 Jézus erre ezt mondta Péternek: „Tedd hüvelyébe a szablyádat! Vagy
nem kell-e kiinnom a poharat, amelyet az Atya adott nekem?“

Jézus kihallgatása Annás és Kajafás előtt
Mt 26,57-75; Mk 14,53-72; Lk 22,54-71

12 A csapat pedig, az ezredes és a zsidók szolgái megfogták Jézust, és
megkötözték őt,
13 és először Annáshoz vitték, mert ő apósa volt Kajafásnak, aki abban
az esztendőben főpap volt.
14 Kajafás volt az, aki azt tanácsolta a zsidóknak, hogy jobb, hogy egy
ember vesszen el a népért.
15 Simon Péter és egy másik tanítvány követte Jézust. Ez a tanítvány
ismerőse volt a főpapnak, és bement Jézussal együtt a főpap udvarába;
16 Péter pedig kívül állt az ajtónál. Kiment tehát az a másik tanítvány,
aki a főpapnak ismerőse volt, és szólt az ajtóőrzőnek, és bevitte Pétert.
17 Az ajtóőrző leány így szólt Péterhez: „Nemde te is ennek az embernek
tanítványai közül való vagy?“
De ő így válaszolt: „Nem vagyok.“
18 A szolgák és a poroszlók ott álltak, szították a tüzet, mivel hűvös volt,
és melegedtek. Ott állt Péter is övelük együtt, és melegedett.
19 A főpap pedig tanítványai és tanítása felől kérdezte Jézust.
20 Jézus így felelt: „Én nyilvánosan szóltam a világhoz: mindenkor a
zsinagógában és a templomban tanítottam, ahol a zsidók mindenünnen
összegyülekeznek, és titkon semmit sem szóltam.
21 Miért kérdezel engem? Kérdezd azokat, akik hallották, mit beszéltem
nekik: íme, ők tudják, amiket nekik mondtam.“
22 Amikor pedig ezeket mondta, egy a poroszlók közül, aki ott állt, arcul
ütötte Jézust, és ezt mondta: „Így felelsz a főpapnak?“
23 Jézus így felelt neki: „Ha gonoszul szóltam, tégy bizonyságot a
gonoszságról, ha pedig jól, miért versz engem?“
24 Annás ezután elküldte őt megkötözve Kajafáshoz, a főpaphoz.

25 Simon Péter pedig ott állt, és melegedett. Ekkor ezt mondták neki:
„Nemde te is ennek a tanítványai közül való vagy?“
Ő tagadta, és azt mondta: „Nem vagyok.“
26 A főpap szolgái közül az egyik, annak rokona, akinek a fülét Péter
levágta, ezt mondta: „Nem láttalak-e én téged vele együtt a kertben?“
27 Péter ismét tagadta, és akkor azonnal megszólalt a kakas.

Jézus kihallgatása Pilátus előtt
Mt 27,1-2.11-21; Mk 15,1-15; Lk 23,1-5.13-25

28 Jézust pedig Kajafástól a törvényházba vitték. Kora reggel volt.
Ők nem mentek be a törvényházba, hogy ne legyenek tisztátalanná, és
megehessék a húsvéti bárányt.
29 Pilátus ekkor kiment hozzájuk, és mondta: „Milyen vádat hoztok fel
ez ellen az ember ellen?“
30 Ezt felelték neki: „Ha ez nem volna gonosztevő, nem adtuk volna őt a
te kezedbe.“
31 Pilátus erre azt mondta nekik: „Vigyétek el őt ti, és ítéljétek el a ti
törvényeitek szerint.“
A zsidók így feleltek: „Nékünk senkit sem szabad megölnünk.“
32 Hogy beteljesedjék Jézus szava, amelyet mondott, amikor jelezte, hogy
milyen halállal kell majd meghalnia.
33 Ismét bement Pilátus a törvényházba, szólította Jézust, és mondta
neki: „Te vagy a zsidók királya?“
34 Jézus így felelt: „Magadtól mondod-e ezt, vagy mások beszélték neked
rólam?“
35 Pilátus így felelt: „Talán zsidó vagyok én? A te néped és a papi
fejedelmek adtak téged az én kezembe: mit cselekedtél?“
36 Jézus ezt felelte: „Az én országom nem e világból való. Ha e világból
való volna az én országom, az én szolgáim harcolnának, hogy át ne
adjanak a zsidóknak. De az én országom nem innen való.“
37 Pilátus ezt mondta neki: „Király vagy-e hát te csakugyan?“
Jézus így felelt: „Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem,
és azért jöttem e világra, hogy bizonyságot tegyek az igazságról.
Mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.“
38 Pilátus ezt mondta neki: „Mi az igazság?“
És amint ezt mondta, újra kiment a zsidókhoz, és mondta nekik: „Én
nem találok benne semmi bűnt.
39 Szokás pedig nálatok, hogy szabadon bocsássak nektek valakit a
húsvét ünnepén: akarjátok-e azért, hogy elbocsássam nektek a zsidók
királyát?“
40 Ekkor ismét mindnyájan kiáltozni kezdtek: „Nem ezt, hanem
Barabbást.“ Ez a Barabbás pedig tolvaj volt.

19

Pilátus kiszolgáltatja Jézust

1 Akkor Pilátus elvitette Jézust, és megostoroztatta.
2 A vitézek tövisből koronát fontak, a fejére tették, bíbor köntöst adtak
reá,
3 és ezt mondták: „Üdvözlégy, zsidók királya!“ És arcul csapdosták őt.
4 Majd ismét kiment Pilátus, és mondta nekik: „Íme, kihozom őt nektek,
hogy értsétek meg, hogy nem találok benne semmi bűnt.“

5 Kiment azért Jézus a töviskoronát és a bíborköntöst viselve. És
mondta nekik Pilátus: „Íme, az ember!“
6 Mikor meglátták őt a papi fejedelmek és a szolgák, így kiáltoztak:
„Feszítsd meg, feszítsd meg!!“
Pilátus ezt mondta nekik: „Vigyétek el őt ti, és feszítsétek meg, mert én
nem találok bűnt őbenne.“
7 A zsidók így feleltek neki: „Nekünk törvényünk van, és ami törvényünk
szerint meg kell halnia, mivel Isten Fiává tette magát.“
8 Mikor pedig ezt a beszédet hallotta Pilátus, még inkább megrémült,
9 ismét bement a törvényházba, és szólt Jézusnak: „Honnan való vagy
te?“ De Jézus nem felelt neki.
10 Pilátus ekkor ezt mondta neki: „Nekem nem felelsz? Nem tudod, hogy
hatalmam van arra, hogy megfeszíttesselek, és hatalmam van arra, hogy
szabadon bocsássalak?“
11 Jézus így felelt: „Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem
adatott volna neked: nagyobb bűne van azért annak, aki a te kezedbe adott
engem.“
12 Ettől fogva igyekezett Pilátus őt szabadon bocsátani, de a zsidók így
kiáltoztak: „Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja: aki
magát királlyá teszi, az ellene szegül a császárnak!“
13 Amikor pedig Pilátus meghallotta ezeket a szavakat, kihozta Jézust, és
leült a bírói székbe azon a helyen, amelyet Márványkövezetnek hívtak,
héberül pedig Gabbatának.
14 Akkor a húsvét péntekje volt, és mintegy hat óra.
És mondta a zsidóknak: „Íme, a ti királyotok!“
15 Azok pedig kiáltoztak: „Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt!“
Mondta nekik Pilátus: „A ti királyotokat feszítsem meg?“
A papi fejedelmek így feleltek: „Nem királyunk van, hanem
császárunk!“
16 Akkor átadta őt nekik, hogy megfeszítsék.

Jézus megfeszítése

Átvették tehát Jézust, és elvitték.
17 És felemelve a keresztfáját, elment az úgynevezett Koponya-hegyre,
amelyet héberül Golgotának hívnak,
18 ahol megfeszítették őt, és övele másik kettőt, egyfelől és másfelől,
középen pedig Jézust.
19 Pilátus pedig feliratot is készíttetett, és feltétette a keresztfára. Az
írás pedig ez volt: a názáreti Jézus, a zsidók királya.
20 Sokan olvasták ezt a feliratot a zsidók közül, mivel közel volt a
városhoz az a hely, ahol Jézust megfeszítették, héberül, görögül és latinul
volt írva.
21 A zsidók papi fejedelmei akkor azt mondták Pilátusnak: „Ne azt írd:
A zsidók királya! – hanem ahogy ő mondta: A zsidók királya vagyok.“
22 Pilátus így felelt: „Amit megírtam, megírtam.“
23 A vitézek pedig, amikor megfeszítették Jézust, elvették felsőruháit, és
négy részre osztották, egy-egy részt mindegyik vitéznek. A köntös pedig
varratlan volt, felülről végig egybeszőve.
24 Ekkor azt mondták egymásnak: „Ezt ne hasítsuk el, hanem vessünk
sorsot rá, kié legyen.“
Hogy beteljesedjen az Írás, amely ezt mondja:
„Megosztoztak ruháimon,

és a köntösömre sorsot vetettek.“
A vitézek tehát ezeket tették.
25 Jézus keresztje alatt pedig ott állt anyja, és anyjának nőtestvére,
Mária, a Klópás felesége és a magdalai Mária.
26 Amikor Jézus meglátta, hogy ott áll az ő anyja és az a tanítvány, akit
szeretett, ezt mondta az anyjának: „Asszony, íme, a te fiad!“
27 Azután ezt mondta a tanítványnak: „Íme, a te anyád!“ És ettől az
órától magához fogadta őt az a tanítvány.

Jézus halála
Mt 27,45-56; Mk 15,33-41; Lk 23,44-49

28 Jézus ezek után tudva, hogy immár minden elvégeztetett, hogy
beteljesedjék az Írás, ezt mondta: „Szomjazom.“
29 Volt pedig ott egy ecettel, teli edény. Egy szivacsot megtöltve ecettel
izsópra téve, odavitték a szájához.
30 Mikor pedig elvette Jézus az ecetet, ezt mondta: „Elvégeztetett!“ És
lehajtva fejét, kibocsátotta lelkét.
31 A zsidók pedig, hogy a testek szombaton át ne maradjanak a
keresztfán, mivel péntek volt (mert annak a szombatnak napja nagy nap
volt), kérték Pilátust, hogy törjék el azoknak lábszárait, és vegyék le őket.
32 Eljöttek ekkor a vitézek, és eltörték az elsőnek lábszárait és a másikét
is, akit vele együtt feszítettek meg.
33 Amikor pedig Jézushoz értek, és látták, hogy ő már halott, nem törték
el a lábszárait,
34 hanem egy a vitézek közül dárdával döfte át az oldalát, és azonnal
vér és víz jött ki abból.
35 És aki látta, bizonyságot tett, és igaz az ő tanúbizonysága, és ő tudja,
hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek.
36 Mert azért történtek ezek, hogy beteljesedjen az Írás: „Csontja ne
töressék meg.“
37 Másutt ismét így szól az Írás: „Néznek majd arra, akit átszegeztek.“

Jézus temetése

38 Ezek után az arimatiai József (aki Jézus tanítványa volt, de csak
titokban, a zsidóktól való félelem miatt), megkérte Pilátust hogy levehesse
Jézus testét. Pilátus megengedte. Elment tehát, és levette Jézus testét.
39 Eljött Nikodémus is (aki éjszaka ment Jézushoz először), hozva
mirhából és aloéból való kenetet, mintegy százfontnyit.
40 Fogták tehát Jézus testét, lepedőkbe göngyölték illatos szerekkel
együtt, amint a zsidóknál szokás temetni.
41 Azon a helyen pedig, ahol megfeszítették, volt egy kert, és a kertben
egy új sír, amelybe még senkit sem helyeztek.
42 A zsidók péntekje miatt, mivel az a sír közel volt, abban helyezték el
Jézust.

20

Az üres sír

1 A hétnek első napján pedig korán reggel, amikor még sötét volt,
odament a magdalai Mária a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a
sírról.

2 Elfutott tehát, és elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit
Jézus szeretett, és mondta nekik: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk,
hová tették őt!“
3 Elment tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz.
4 Együtt futottak mindketten: de a másik tanítvány hamar megelőzte
Pétert, és előbb jutott a sírhoz,
5 és lehajolva látta, hogy ott vannak a lepedők, de mégsem ment be.
6 Nyomban utána megjött Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy
a lepedők ott vannak.
7 És a keszkenő, amely a fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem
külön összegöngyölítve egy helyen.
8 Akkor aztán bement a másik tanítvány is, aki először jutott a sírhoz,
és látott és hitt.
9 Mert nem értették még az Írást, hogy fel kell támadnia a halálból.
10 A tanítványok ezután visszamentek az övéikhez.

Jézus megjelenik a magdalai Máriának
Mk 16,9

11 Mária pedig kinn állt a sírnál és sírt. Amíg azonban siránkozott,
behajolt a sírba,
12 és látott két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól,
ahol Jézus teste feküdt.
13 Azok ezt mondták neki: „Asszony, miért sírsz?“
Azt mondta nekik: „Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova
tették őt.“
14 És mikor ezeket mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de
nem tudta, hogy Jézus az.
15 Mondta neki Jézus: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?“
Ő pedig azt gondolva, hogy a kertész az, ezért azt mondta neki: „Uram,
ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted, és én elviszem.“
16 Jézus ezt mondta neki: „Mária!“
Az megfordult, és ezt mondta neki: „Rabbuni!“ – ami azt jelenti: Mester!
17 Jézus azt mondta neki: „Ne érints engem, mert nem mentem még fel
az én Atyámhoz, hanem menj az én atyámfiaihoz, és mondd meg nekik:
Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez és a ti
Istenetekhez.“
18 Elment a magdalai Mária, hírül adva a tanítványoknak, hogy látta az
Urat, és hogy ezeket mondta neki.

Jézus megjelenik tanítványainak
Mk 16,14-18; Lk 24,36-49

19 Mikor azért este lett, azon a napon, a hétnek első napján és mikor az
ajtók a zsidóktól való félelem miatt zárva voltak ott, ahol egybegyűltek
a tanítványok, eljött Jézus, megállt középen, és ezt mondta nekik:
„Békesség néktek!“
20 És ezt mondva megmutatta nekik a kezeit és az oldalát. Örvendeztek
azért a tanítványok, hogy látják az Urat.
21 Ismét mondta nekik Jézus: „Békesség néktek! Amiképpen engem
küldött az Atya, én is küldelek titeket.“
22 És mikor ezt mondta, rájuk lehelt, és mondta nekik: „Vegyetek Szent
Lelket.
23 Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak, akikéit
megtartjátok, megtartatnak.“

Jézus és Tamás

24 Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, nem volt
ővelük, amikor eljött Jézus.
25 A többi tanítvány ezt mondta neki: „Láttuk az Urat.“
Ő pedig azt mondta nekik: „Ha nem látom a kezein a szegek helyeit, és
be nem teszem ujjaimat a szegek helyébe, és kezemet be nem teszem az
oldalára, semmiképpen el nem hiszem.“
26 És nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, Tamás is ő
velük volt. Noha az ajtó zárva volt, bement Jézus, és megállt középen,
és mondta: „Békesség néktek!“
27 Azután mondta Tamásnak: „Hozd ide az ujjadat, és nézd meg a
kezeimet, és hozd ide a kezedet, és tedd az én oldalamra, és ne légy
hitetlen, hanem hívő.“
28 Tamás pedig így felelt: „Én Uram és én Istenem!“
29 Jézus ezt mondta neki: „Mivel láttál engem, Tamás, hittél: boldogok,
akik nem látnak és hisznek.“

Az evangélium célja

30 Sok más jelt is tett ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, amelyek
nincsenek megírva ebben a könyvben.
31 Ezek pedig azért vannak megírva, hogy higgyétek, hogy Jézus a
Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt híve, életetek legyen az ő nevében.

21

Jézus megjelenik a Tibériás-tengernél: a nagy halfogás

1 Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a
Tibériás-tengernél. Így jelent meg:
2 Együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, Nátánáel, a
galileai Kánából és Zebedeus fiai és másik kettő is az ő tanítványai közül.
3 Mondta nekik Simon Péter: „Elmegyek halászni.“ Ők erre ezt mondták
neki: „Elmegyünk mi is veled.“ Elmentek, és azonnal hajóra szálltak, de
azon az éjszakán nem fogtak semmit.
4 Mikor pedig immár reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok
azonban nem ismerték meg, hogy Jézus van ott.
5 Jézus pedig ezt mondta: „Fiaim! Van-e valami ennivalótok?“
Így feleltek neki: „Nincsen!“
6 Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajónak jobb oldala
felől, és találtok.“ Oda vetették ki tehát, de kivonni már nem bírták a
rengeteg hal miatt.
7 Az a tanítvány pedig, akit Jézus szeretett, így szólt Péternek: „Az
Úr van ott!“ Simon Péter pedig, amikor meghallotta, hogy ott van az Úr,
magára vette az ingét (mert mezítelen volt), és bevetette magát a tengerbe.
8 A többi tanítvány pedig a hajón ment (mert nem messze voltak a
parttól, hanem mintegy kétszáz könyöknyire), és kivonták a hálót a
halakkal.
9 Amint azért a partra kiszálltak, látják, hogy parázs van ott, rajta hal
és kenyér.
10 Jézus ezt mondta nekik: „Hozzatok a halakból, amelyeket most
fogtatok.“

11 Simon Péter beszállt, és kivonta a hálót a partra, amely tele volt
nagy halakkal, százötvenhárommal, és noha ennyi volt, nem szakadozott
a háló.
12 Jézus erre azt mondta nekik: „Gyertek, ebédeljetek.“ A tanítványok
közül pedig senki sem merte tőle megkérdezni: „Ki vagy te?“ Mivelhogy
tudták, hogy az Úr ő.
13 Odament tehát Jézus, vette a kenyeret, és adta nekik; és ha-
sonlóképpen a halat is.
14 Ekkor már harmadszor jelent meg Jézus a tanítványainak, miután
feltámadt a halálból.

Jézus kérdése Péterhez, Péter megbízatása

15 Mikor aztán megebédeltek, Jézus ezt mondta Simon Péternek:
„Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem ezeknél?“
Mondta neki: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!“
Jézus azt mondta neki: „Legeltesd az én bárányaimat!“
16 Másodszor is mondta neki: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?“
Mondta neki: „Igen, Uram, te tudod, hogy én szeretlek téged.“
Jézus ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!“
17 Harmadszor is mondta neki: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?“
Megszomorodott Péter, hogy harmadszor is mondta neki: „Szeretsz-e
engem?“ És mondta neki: „Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy én
szeretlek téged.“
Jézus azt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat!
18 Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb voltál, felövezted
magadat, és oda mentél, ahova akartál, mikor pedig megöregszel,
kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod.“
19 Ezt pedig azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal dicsőíti majd meg
az Istent. És ezt mondva, így szólt hozzá: „Kövess engem!“

Jézus szava Péter és a szeretett tanítvány sorsáról

20 Péter pedig megfordulva, látja, hogy követi az a tanítvány, akit
szeretett Jézus, aki a vacsora közben is az ő keblén nyugodott, és mondta:
„Uram! Ki az, aki elárul téged?“
21 Őt látva Péter, mondta Jézusnak: „Uram, ezzel pedig mi lesz?“
22 Jézus ezt mondta neki: „Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg
eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!“
23 Elterjedt tehát e beszéd az atyafiak között, hogy az a tanítvány nem
hal meg. Pedig Jézus nem azt mondta neki, hogy nem hal meg, hanem ezt:
„Ha akarom, hogy megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá?“

Az evangélium írója. Befejezés

24 Ez az a tanítvány, aki bizonyságot tesz ezekről, és aki megírta ezeket,
és tudjuk, hogy az ő bizonyságtétele igaz.
25 De van sok egyéb is, amiket Jézus cselekedett, amelyeket, ha egyenként
megírnák, úgy vélem, hogy maga a világ sem fogadhatná be a könyveket,
amelyeket megírtak. Ámen.

Az apostolok cselekedetei

Bevezetés

1 Első könyvemet, Teofilus, azokról írtam, amiket Jézus elkezdett
cselekedni és tanítani,
2 egészen addig a napig, melyen fölvitetett, miután parancsolatokat
adott a Szentlélek által az apostoloknak, akiket magának választott.
3 Nekik az ő szenvedése után sok jel által megmutatta, hogy él, negyven
napon át megjelent nekik, és szólt az Isten országára tartozó dolgokról.

A Szentlélek ígérete és Jézus mennybemenetele

4 Velük összejött és meghagyta nékik, hogy ne menjenek el
Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígéretét, melyet úgymond,
„hallottatok tőlem:
5 hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szentlélekkel fogtok
megkeresztelteti nem sok nap múlva.“
6 Mikor azért ők egybegyűltek, megkérdezték tőle: „Uram, nem most
állítod helyre Izraelnek országát?“
7 Ezt felelte nekik: „Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat,
amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.
8 Hanem, miután a Szentlélek eljön hozzátok, erőt kaptok: és tanúim
lesztek nekem úgy Jeruzsálemben, mint egész Júdeában, és Samáriában
és a földnek mind a végső határáig.“
9 És miután ezeket mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta
el őt szemeik elől.
10 Amint szemeiket az égre függesztették, amikor ő elment, íme két
férfiú állott meg mellettük fehér ruhában,
11 És így szóltak: „Galileabeli férfiak, miért álltok itt felnézve a
mennybe? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el,
amikképpen láttátok őt felmenni a mennybe.“
12 Ezután visszatértek Jeruzsálembe a hegyről, melyet Olajfák hegyének
hívnak, mely Jeruzsálem mellett van, egy szombatnapi járóföldre.
13 Amikor megérkeztek, felmentek a felsőházba, ahol megszálltak:
Péter és Jakab, János és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab,
az Alfeus fia, és Simon, a zelóta és Júdás, a Jakab fia.
14 Mindnyájan egy szívvel-lélekkel, az imádkozással és a könyörgéssel
voltak elfoglalva, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával, és az ő
testvéreivel együtt.

Mátyás apostollá választása

15 Azokban a napokban felkelve Péter a tanítványok között – volt ott
együtt mintegy százhúsz főnyi sokaság – , ezt mondta:
16 „Atyámfiai, férfiak, szükséges volt, hogy beteljesedjen az Írás, melyet
megjövendölt a Szentlélek Dávid szája által Júdásról, aki vezetőjük lett
azoknak, akik megfogták Jézust.
17 Mert közénk tartozott, és elnyerte ennek a szolgálatnak az os-
ztályrészét.
18 (Mezőt szerzett hamisságának béréből, és lezuhanva, elhasadt
középen, és minden belső része kiomlott.

19 És ezt megtudták mindazok, akik Jeruzsálemben laknak, úgyhogy azt
a mezőt tulajdon nyelvükön Akeldamának, azaz Vérmezőnek nevezték el.)
20 Mert meg van írva a Zsoltárok könyvében:
»Legyen az ő lakóhelye puszta
és ne legyen lakó abban.«
És:
»Az ő püspökségét más vegye át.«
21 Szükséges azért, hogy azok közül a férfiak közül, akik velünk együtt
jártak minden időben, míg az Úr Jézus közöttünk járt-kelt,
22 a János keresztségétől kezdve mind addig a napig, melyen fölvitetett
a mennybe tőlünk, azok közül még valaki az ő feltámadásának tanúja
legyen velünk együtt.“
23 Ezért előállítottak kettőt, Józsefet, akit Barsabbásnak hívnak, akinek
mellékneve Jusztusz volt, és Mátyást,
24 és így imádkoztak: „Te, Uram, ki mindenkinek szívét ismered, mutasd
meg a kettő közül azt, akit kiválasztottál,
25 hogy elnyerje az osztályrészét e szolgálatnak és apostolságnak,
melytől eltévelyedett Júdás, hogy az ő helyére jusson.“
26 Sorsot vetettek azért közülük, és a sors Mátyásra esett, és így a
tizenegy apostol közé számlálták.

2

A Szentlélek kitöltetése

1 Amikor a pünkösd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt voltak.
2 És nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek
zendülése keletkezett, és eltöltötte az egész házat, ahol ültek.
3 Kettős tüzes nyelvek jelentek meg előttük, és mindegyikükre
ráereszkedtek.
4 Megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és kezdtek más nyelveken szólni,
amint a Lélek adta nékik, hogy szóljanak.
5 Ekkor Jeruzsálemben laktak zsidók, istenfélő férfiak, minden nép
közül valók, melyek az ég alatt vannak.
6 Miután pedig ez a zúgás keletkezett, egybegyűlt a sokaság, és
megzavarodott, mivelhogy mindegyik a maga nyelvén hallotta őket szólni.
7 Mindnyájan elálmélkodtak, és csodálkozva mondták egymásnak:
„Nem Galileából valók-e ezek mindnyájan, akik beszélnek?
8 Hogyan halljuk hát őket, ki-ki közülünk a saját nyelvén, amelyben
születtünk?
9 Pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában, Júdeában és
Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában,
10 Frígiában és Pamfíliában, Egyiptomban és Líbiának tartományaiban
lakunk, mely Ciréné mellett van, és a Rómából jöttek, akár zsidók, akár
prozeliták,
11 krétaiak és arabok, halljuk, amint a mi nyelvünkön hirdetik az
Istennek felséges dolgait.“
12 Elálmélkodtak mindnyájan, és zavarban voltak, és egymásnak ezt
mondták: „Vajon mi akar ez lenni?“
13 Mások pedig csúfolódva ezt mondták: „Édes bortól részegedtek
meg.“

Péter apostol pünkösdi beszéde

14 Péter azonban előállt a tizeneggyel, felemelte hangját, és így szólt
hozzájuk: „Zsidó férfiak, és mindnyájan, akik Jeruzsálemben laktok,
vegyétek tudomásul, és hallgassátok meg beszédemet!
15 Mert nem részegek ezek, amint ti állítjátok, hiszen a napnak
harmadik órája van,
16 hanem ez az, amit megmondott Jóel próféta:

17 »És az utolsó napokban, – ezt mondja az Isten – , kitöltöm az én
Lelkemet minden testre:
és fiaitok és leányaitok prófétálnak,
ifjaitok látomásokat látnak,
és a vének álmokat álmodnak.
18 Az én szolgáimra és szolgálóleányaimra is
kitöltöm Lelkemet azokban a napokban,
és prófétálni fognak.

19 És csodákat teszek az égben odafenn,
jeleket a földön idelenn:
vért, tüzet és füstnek gőzölgését.

20 A nap sötétséggé változik, a hold vérré,
mielőtt eljön az Úrnak nagy és fényes napja.

21 És mindenki, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik.«

22 Izraelita férfiak, halljátok meg ezeket a beszédeket: A Názáreti Jézust,
azt a férfiút, aki Istentől bizonyságot nyert előttetek erők, csodatételek és
jelek által, melyeket általa cselekedett Isten közöttetek, amint magatok is
tudjátok,
23 azt, aki Istennek elhatározásából és rendeléséből adatott halálra,
megragadva, gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megöltétek.
24 De az Isten feltámasztotta, a halál fájdalmait megoldva, mert
lehetetlen volt, hogy az őt fogva tartsa.
25 Mert Dávid ezt mondja róla:

»Magam előtt láttam az Urat mindenkor,
mert ő nékem jobb kezem felől van,
hogy meg ne tántorodjam.
26 Ezért örvendezett a szívem,
és vígadott a nyelvem;
sőt még az én testem is reménységben nyugszik.
27 Mert nem hagyod a lelkemet a sírban,
és nem engeded, hogy szented rothadást lásson.
28 Megjelentetted nékem az életnek útjait;
betöltesz engem örömmel a te orcád előtt.«

29 Atyámfiai férfiak! Szabad nyíltan szólnom előttetek Dávid
pátriárkáról, hogy ő meghalt és eltemették, és az ő sírja mind a mai napig
nálunk van.
30 Mivel próféta volt, és tudta, hogy az Isten neki esküvéssel
megesküdött, hogy majd az ő magvának gyümölcséből támasztja a
Krisztust test szerint, hogy helyezze az ő királyi székibe,
31 előre látva ezt, szólt a Krisztus feltámadásáról, hogy az ő lelkét nem
hagyta a sírban, sem a teste rothadást nem látott.
32 Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, aminek mi mindnyájan tanúi
vagyunk.

33 Ezért az Istennek jobbja által felmagasztaltatva, és a megígért
Szentlelket megnyerve az Atyától, kitöltötte ezt, amit ti most láttok és
hallotok.
34 Mert nem Dávid ment fel a mennyországba, hiszen ő maga mondja:
»Mondta az Úr az én Uramnak:
Ülj az én jobb kezem felől,
35 míg a te ellenségeidet lábaid alá
zsámolyul vetem.«
36 Bizony tudja meg azért Izraelnek egész háza, hogy Úrrá és Krisztussá
tette őt az Isten, azt a Jézust, akit ti megfeszítettetek.“
37 Amikor pedig ezeket hallották, szívükben megkeseredtek, és ezt
mondták Péternek és a többi apostoloknak: „Mit cselekedjünk, atyámfiai,
férfiak?“
38 Péter pedig ezt mondta nekik: „Térjetek meg, és keresztelkedjetek
meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében, a bűnöknek bocsánatára,
és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.
39 Mert nektek szól az ígéret, és a gyermekeiteknek és mindazoknak,
akik messze vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.“
40 Sok egyéb beszéddel is buzgón kérte, és intette őket: „Szakítsátok el
magatokat ettől a gonosz nemzetségtől!“
41 Akik pedig örömmel vették az ő beszédét, megkeresztelkedtek, és
hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek.
42 És foglalatoskodtak az apostolok tudományában és a közösségben, a
kenyérnek megtörésében és az imádságban.
43 Minden lélekben pedig félelem támadt, és az apostolok sok csodát és
jelt tettek.
44 Mindnyájan pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt.
45 Jószágukat és marháikat eladogatták, és szétosztogatták azokat
mindenkinek, kinek-kinek amint szüksége volt rá.
46 És minden nap egy akarattal kitartva a templomban, és megtörve
házanként a kenyeret, részesedtek az eledelben örömmel és tiszta szívvel.
47 Dicsérték az Istent, és az egész nép kedvelte őket. Az Úr pedig minden
napon gyarapította a gyülekezetet az üdvözülőkkel.

3

Péter meggyógyítja a sánta embert

1 Péter és János egyszer együtt mentek fel a templomba, a kilenc órai
imádkozásra.
2 Ekkor odahoztak egy embert, aki születésétől fogva sánta volt, és
akit minden nap le szoktak tenni a templom kapujánál, melyet Ékesnek
neveznek, hogy alamizsnát kérjen azoktól, akik bemennek a templomba.
3 Amikor meglátta, hogy Péter és János a templomba akarnak bemenni,
alamizsnát kért tőlük.
4 Péter pedig rátekintett Jánossal együtt, és ezt mondta: „Nézz reánk!“
5 Ő pedig rájuk figyelt, remélve, hogy valamit kap tőlük.
6 Péter pedig ezt mondta: „Ezüstöm és aranyam nincsen nekem, hanem
amim van, azt adom neked: a Názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és
járj!“
7 És jobb kezénél fogva felemelte őt, és azonnal megerősödtek a lábai
és bokái,

8 és felugorva megállt, és járt. Bement velük a templomba is, járkálva,
és szökdelve, és dicsérte az Istent.
9 És látta az egész nép, hogy jár, és dicséri az Istent.
10 Megismerték, hogy ő volt az, aki alamizsnáért ült a templomnak Ékes
kapujában, és megteltek csodálkozással, és álmélkodtak, hogy mi történt
vele.

Péter bizonyságot tesz Krisztusról

11 Amikor pedig a sánta, aki meggyógyult ragaszkodott Péterhez és
Jánoshoz, az egész nép álmélkodva futott hozzájuk a csarnokba, melyet
Salamonénak neveztek.
12 Amikor pedig ezt látta Péter, ezt mondta a népnek: „Izrael férfiai,
miért csodálkoztok ezen, vagy miért néztek reánk, mintha tulajdon
erőnkkel vagy jámborságunkkal műveltük volna azt, hogy járjon?
13 Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Istene, a mi atyáinknak Istene
megdicsőítette az ő Fiát, Jézust, akit ti elárultatok, és megtagadtatok
Pilátus előtt, noha ő úgy ítélt, hogy elbocsátja.
14 Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadtátok, és azt kívántátok, hogy
a gyilkos embert bocsássa szabadon nektek,
15 az életnek fejedelmét pedig megöltétek, akit az Isten feltámasztott a
halálból, aminek mi vagyunk tanúi.
16 Az ő nevébe vetett hit, az ő neve erősítette meg ezt, akit láttok és
ismertek, és a hit, mely ő általa van, adta neki ezt az ép egészséget
mindannyiótok szeme láttára.
17 De most, atyámfiai, tudom, hogy tudatlanságból cselekedtetek,
amikképpen a ti elöljáróitok is.
18 Az Isten pedig, ekképpen töltötte be, amit előre megmondott prófétái
által, hogy a Krisztus szenvedi fog.
19 Bánjátok meg azért, és térjetek meg, hogy eltöröltessenek a ti
bűneitek, hogy így eljöjjön az Úrtól a felüdülés ideje,
20 és elküldje a Jézus Krisztust, akit nektek előre hirdetett.
21 Akit az égnek kell magába fogadnia mind addig az időkig, míg újjá
teremtetnek mindazok, amelyekről az Isten kezdettől fogva szólott szent
prófétái által.
22 Mert Mózes ezt mondta az atyáknak: »Prófétát támaszt nektek az Úr,
a ti Istenetek, atyátokfiai közül, mint engem: őt hallgassátok mindenben,
amit csak szól nektek.
23 Mindazokat pedig, akik nem hallgatnak arra a prófétára, ki fogják
irtatni a nép közül.«
24 De a próféták is mindnyájan Sámueltől, és a következőktől fogva, akik
csak szóltak, ezekről a napokról jövendöltek.
25 Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten szerzett a
mi atyáinkkal, Ábrahámnak ígérve: A te magodban áldást nyer a földnek
valamennyi nemzetsége.
26 Az Isten az ő Fiát, Jézust első sorban nektek támasztotta fel, elküldte
őt, hogy megáldjon titeket, mindegyikőtöket megtérítve bűneitekből.“

4

Pétert és Jánost börtönbe vetik

1 Amíg ők a néphez szóltak, odaléptek hozzájuk a papok, a templom
felügyelője és a szadduceusok.

2 Nehezteltek amiatt, hogy ők a népet tanítják, és hirdetik a halálból való
feltámadást Jézusban.
3 Rájuk vetették kezüket, és őrizetbe vették őket másnapig, mert már
este volt.
4 Sokan pedig azok közül, akik hallgatták az igét, hittek, szám szerint
mintegy ötezer férfi.

Péter a nagytanács előtt

5 Történt pedig, hogy másnapra egybegyűltek a vének és az írástudók
fejei Jeruzsálembe.
6 És Annás, a főpap, Kajafás és János, Sándor és akik csak főpapi
nemzetségből származtak.
7 Amikor pedig őket középre állították, faggatták őket: „Micsoda
hatalommal, vagy kinek a nevében cselekedtétek ezt?“
8 Akkor Péter, Szentlélekkel megtelve, ezt mondta nekik: „Népnek
fejedelmei és Izraelnek vénei!
9 Ha minket a mai napon egy nyomorék emberrel való jótett miatt
hallgattok ki, hogy mitől gyógyult meg,
10 mindnyájan tudjátok meg, Izrael egész népével együtt, hogy a
Názáreti Jézus Krisztusnak neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten
feltámasztott halottaiból: őáltala áll ez előttetek épségben.
11 »Ez az a kő, amelyet ti építők megvetettetek,
mégis szegletkő lett.«
12 Nincsen senki másban üdvösség, mert nem is adatott más név az
emberek között az ég alatt, amely által üdvözülhetnénk.“

Péter és János szabadon bocsátása

13 Amikor pedig látták, hogy Péter és János milyen bátran szólnak, és
megtudták, hogy írástudatlan és közönséges emberek, elcsodálkoztak.
Föl is ismerték őket, hogy a Jézussal voltak.
14 Amikor azonban látták, hogy az az ember, amelyik meggyógyult,
velük együtt ott áll, semmit nem bírtak ellenük szólni.
15 Miután kiküldték őket a gyűlésből, maguk közt tanácskoztak, s ezt
mondták:
16 „Mit cselekedjünk ezekkel az emberekkel? Mert nyilvánvaló, hogy
csoda történt általuk, mindenki, aki Jeruzsálemben lakik tudja, és le nem
tagadhatjuk.
17 De hogy tovább ne terjedjen a nép között, fenyegessük meg őket, hogy
többé egy emberhez se szóljanak az ő nevében.“
18 Ezért beszólították őket, és megparancsolták nekik, hogy egyáltalán
ne szóljanak, és ne tanítsanak a Jézus nevében.
19 Péter és János pedig ezt felelte: „Vajon igaz dolog-e Isten előtt, hogy
rátok hallgassunk inkább, mintsem Istenre, ítéljétek meg magatok!
20 Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokról ne
beszéljünk.“
21 Ők pedig nem találtak semmi módot arra, hogy megbüntessék őket,
megfenyegették, és elbocsátották őket a nép miatt, mert mindnyájan
dicsőítették az Istent azért, ami történt,
22 mert több mint negyven esztendős volt az az ember, akivel a
gyógyításnak ez a csodája történt.

A gyülekezet imádsága

23 Amikor pedig elbocsátották őket, elmentek az övéikhez, és
elbeszélték, amiket a főpapok és a vének mondtak nékik.
24 Ők pedig mikor ezt hallották, egy szívvel-lélekkel felemelték szavukat
az Istenhez, és ezt mondták: „Urunk, te vagy az Isten, aki teremtetted a
mennyet és a földet, a tengert és minden azokban levő dolgot,
25 aki, a te szolgádnak Dávidnak szája által ezt mondtad:
»Miért zúgolódtak a pogányok,
és gondoltak a népek hiábavalóságot?
26 Fölkeltek a földnek királyai,
és a fejedelmek egybegyűltek az Úr ellen,
és az ő Krisztusa ellen.«
27 Mert bizony a te szent Fiad, Jézus ellen, akit felkentél, megegyezett
Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izrael népével,
28 hogy véghezvigyék, amiről a te kezed és a te tanácsod előre el-
határozott, hogy megtörténjenek.
29 Most azért, Urunk, tekints a fenyegetéseikre, és add meg a te
szolgáidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet;
30 nyújtsd ki kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te
szent Fiad, Jézusnak neve által.“
31 Miután könyörögtek, megmozdult a hely, ahol egybegyűltek, és
beteltek mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal
szólták.

Testvéri közösség a gyülekezetben

32 A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt. Senki semmi jószágát
nem mondta magáénak, hanem mindenük közös volt.
33 Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyságot az Úr Jézus
feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon.
34 Mert szűkölködő sem volt közöttük senki, mert akik földek vagy házak
birtokosai voltak, eladták azokat, elhozták az eladott javak árát,
35 és letették az apostolok lábai elé, azután elosztották egymás között,
amint kinek-kinek szüksége volt rá.
36 József is, akit az apostolok Barnabásnak neveztek el (ami azt jelenti,
hogy Vigasztalás fia), Lévita, származása szerint ciprusi,
37 neki mezője volt, eladta azt, a pénzt elhozta, és az apostolok lábai elé
letette.

5

Anániás és Szafira

1 Egy ember azonban, név szerint Anániás, Szafirával, az ő feleségével
együtt, eladta birtokát.
2 És félre tett az árából, feleségének is tudtával, és egy részét elvitték,
az apostoloknak lábai elé letették.
3 Péter pedig ezt mondta: „Anániás, miért foglalta el a Sátán a te
szívedet, hogy megcsald a Szentlelket, és a mezőnek árából félre tégy?
4 Ha megmaradt volna, neked maradt volna meg, és miután eladtad, nem
te rendelkeztél-e vele? Miért cselekedted ezt a dolgot szívedben? Nem
embereknek hazudtál, hanem Istennek.“
5 Amint Anániás meghallotta ezeket a szavakat, lerogyott és meghalt.
Erre mindenkiben nagy félelem támadt, akik ezeket hallották.
6 Az ifjak pedig felkeltek, begöngyölték őt, kivitték, és eltemették.

7 Történt aztán mintegy három óra múlva, hogy az ő felesége, nem tudva
mi történt, bement.
8 Péter pedig ezt mondta neki: „Mondd meg nekem, vajon ennyiért
adtátok-e el a földet?“
Ő pedig ezt mondta: „Igen, ennyiért.“
9 Péter pedig ezt mondta néki: „Miért egyeztetek meg, hogy az Úrnak
lelkét megkísértsétek? Íme, a küszöbön vannak azoknak lábai, akik
eltemették férjedet, és kivisznek téged.“
10 És azonnal összerogyott lábainál, és meghalt. Az ifjak pedig
bementek, és halva találták, kivitték, és eltemették férje mellé.
11 Erre nagy félelem támadt az egész gyülekezetben és mindazokban,
akik ezeket hallották.

Az apostolok csodákat tesznek

12 Az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda történt a nép között.
Egy akarattal mindnyájan a Salamon csarnokában tartózkodtak.
13 Mások közül senki sem mert közéjük elegyedni. A nép azonban
magasztalta őket.
14 Hívők pedig egyre többen csatlakoztak az Úrhoz, férfiak és asszonyok
sokasága.
15 Az utcákra hozták ki a betegeket, letették ágyakon és nyoszolyákon,
hogy az arra menő Péternek csak árnyéka is érje valamelyiket közülük.
16 A szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, betegeket és
tisztátalan lelkektől gyötörteket hoztak, akik mind meggyógyultak.

Az apostolok fogsága és kiszabadulása

17 Ekkor felkelt a főpap és mind, akik vele voltak, azaz a szadduceusok
felekezete, megteltek irigységgel,
18 Elfogták az apostolokat, és közönséges tömlöcbe tették őket.
19 Azonban az Úr angyala éjszaka megnyitotta a tömlöc ajtaját, és
kihozta őket, s ezt mondta:
20 „Menjetek el, és álljatok ki, a templomban a nép elé, és hirdessétek
ez életnek minden beszédét!“
21 Ők pedig ezt hallva, bementek korán reggel a templomba, és
tanítottak.
Amikor pedig főpap megérkezett és a vele levők, összehívták a gyűlést
és Izrael fiainak egész tanácsát, és elküldtek a tömlöcbe, hogy hozzák elő
őket.
22 Amikor azonban a poroszlók oda mentek, nem találták őket a
tömlöcben; visszatérve tehát, jelentették:
23 „A tömlöcöt ugyan nagyon erősen bezárva találtuk, és az őrök kívül
az ajtó előtt álltak; azonban mikor kinyitottuk, ott benn senkit sem
találtunk.“
24 Amint pedig hallották ezeket a szavakat a pap, és a templom
felügyelője és a főpapok, zavarba estek ezek miatt, hogy mi lehet ez?
25 Valaki pedig eljött, s hírül adta nekik: „Íme, azok a férfiak, akiket a
tömlöcbe vetettetek, a templomban állnak, és tanítják a népet.“
26 Akkor elment a felügyelő a poroszlókkal, elővezette őket erőszak
nélkül, ugyanis féltek a néptől, hogy megkövezi őket.
27 Elővezették hát, és a tanács elé állították őket, a főpap pedig
megkérdezte tőlük:

28 „Nem parancsoltuk-e meg nektek szigorúan, hogy ne tanítsatok annak
nevében? És íme, betöltöttétek Jeruzsálemet tanításotokkal, és mi reánk
akarjátok hárítani annak az embernek vérét.“
29 Péter és az apostolok pedig ezt felelték: „Istennek kell inkább engedni,
mintsem az embereknek.
30 A mi atyáinknak Istene feltámasztotta Jézust, akit ti fára függesztve
megöltetek.
31 Az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjával, hogy Izraelnek
bűnbánatot, és bűnöknek bocsánatát adja.
32 Mi vagyunk tanúi, e beszédek felől, és a Szentlélek is, akit Isten
azoknak adott, akik neki engedelmeskednek.“

Gamáliél tanácsa

33 Amikor pedig azok ezeket hallva fogukat csikorgatták, arról
tanácskoztak, hogy megölik őket.
34 Azonban a tanácsban egy farizeus felállt, név szerint Gamáliél, aki az
egész nép előtt tisztelt törvénytudó volt, és megparancsolta, hogy egy kis
időre vezessék ki az apostolokat.
35 És ezt mondta a többieknek: „Izrael férfiai, fontoljátok meg, hogy mit
akartok ezekkel az emberekkel tenni!
36 Mert ezelőtt felkelt Teudás, és azt mondta, hogy ő valaki, és
mintegy négyszáz embernyi tömeg csatlakozott hozzá, de megölték, és
mindnyájan, akik csak követték őt szétszéledtek, és semmivé lettek.
37 Ezután felkelt az a bizonyos galileai Júdás az összeírás idején, és sok
embert maga után csábított: ez is elveszett, és mindazok, akik őt követték,
szétszóródtak.
38 Mostanra nézve is azt mondom nektek, engedjétek el ezeket az
embereket, és hagyjátok őket békén, mert ha emberektől van ez a
szándék, vagy ez a dolog, akkor megsemmisül,
39 ha pedig Istentől van, ti meg nem szüntethetitek azt, és esetleg Isten
ellen harcolóknak is találnak titeket.“
40 Azok engedtek neki, majd beszólították az apostolokat, megverték
őket, megparancsolták, hogy a Jézus nevében ne szóljanak, és el-
bocsátották őket.
41 Ők pedig örömmel mentek el a tanács elől, hogy méltók voltak arra,
hogy az ő nevéért gyalázatot szenvedjenek.
42 És mindennap a templomban és házanként nem szűntek meg
tanítani, és hirdetni Jézust, a Krisztust.

6

A görög nyelvűek hét gondozója

1 Azokban a napokban pedig, amikor a tanítványok száma szaporodott,
a görög zsidók közt panaszkodás támadt a héberek ellen, hogy a közülük
való özvegyasszonyokat mellőzik a mindennapi szolgálatban.
2 Ezért a tizenkettő egybegyűjtve a tanítványok sokaságát, ezt mondták:
„Nem helyes, hogy mi az Isten igéjét elhanyagoljuk, és az asztalok körül
szolgálunk.
3 Válasszatok ezért, atyámfiai, magatok közül hét férfit, akiknek jó hírük
van, akik Szentlélekkel és bölcsességgel vannak megtelve, hogy őket erre
az elfoglaltságra beállítsuk.
4 Mi pedig foglalatosok maradunk az imádkozásban, és az igehirdetés
szolgálatában.“

5 Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották Istvánt,
aki hittel és Szentlélekkel telt férfi volt, Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt,
Timónt, Parmenászt és Nikoláoszt, aki Antiókhiából való prozelita volt;
6 Őket az apostolok elé állították, és miután imádkoztak, kezeiket rájuk
tették.
7 És az Isten igéje növekedett, és sokasodott a tanítványok száma
Jeruzsálemben, és a papok közül is nagyon sokan követték a hitet.

István elfogják és vádolják

8 István pedig – hittel és erővel telve –, nagy csodákat és jeleket cse-
lekedett az emberek között.
9 Néhányan azonban eljöttek, akik ahhoz a zsinagógához tartoztak,
amelyet a szabadosok, a ciréneiek, az alexandriaiak, a Ciliciából és
Ázsiából valókénak neveztek, és Istvánnal vitatkoztak.
10 De nem tudtak ellenállni annak a bölcsességnek és a Léleknek,
amellyel szólt.
11 Ekkor felbujtottak néhány embert, akik ezt mondták: „Hallottuk őt
káromló beszédeket szólni Mózes ellen és az Isten ellen.“
12 És fellázították a népet, a véneket és az írástudókat; és reá rohanva,
magukkal ragadták őt, és elvitték a tanács elé.
13 Hamis tanúkat állítottak, akik azt mondták: „Ez az ember nem szűnik
meg káromló beszédeket szólni e szent hely ellen és a törvény ellen.
14 Hallottuk, amint azt mondta, hogy az a Názáreti Jézus ezt a helyet
lerombolja, és megváltoztatja a szertartásokat, amelyeket Mózes adott
nékünk.“
15 A tanácsban ülők mindnyájan tekintetüket reá vetették, és olyannak
látták az arcát, mint egy angyalé.

7

István védőbeszéde

1 A főpap pedig megkérdezte: „Vajon tényleg így vannak-e ezek a
dolgok?“
2 Ő pedig ezt mondta: „Férfiak, atyámfiai és atyák, halljátok meg!
A dicsőségnek Istene megjelent a mi atyánknak, Ábrahámnak, amikor
Mezopotámiában volt, mielőtt Háránban lakott,
3 és mondta neki: »Eredj ki a földedből és a te nemzetséged közül, és
gyere arra a földre, amelyet mutatok neked.«
4 Akkor kiment a káldeusok földjéből, és Háránban lakott. Miután pedig
meghalt az atyja, kihozta onnan erre a földre, amelyen ti most laktok.
5 Nem adott neki abban örökséget, még egy talpalatnyi földet sem, de
azt ígérte, hogy neki adja azt birtokul, és utódainak, holott nem is volt
neki gyermeke.
6 Az Isten pedig azt mondta neki, hogy az utódai zsellérek lesznek idegen
földön, és szolgaság alá vetik, és nyomorgatják négyszáz esztendeig őket.
7 De azt a népet, amelynek szolgálnak, megítélem, mondta az Isten, ők
pedig ezek után kijönnek, és szolgálnak nekem ezen a helyen.
8 És a körülmetélés szövetségét adta neki: és így nemzette Izsákot, és
körülmetélte őt a nyolcadik napon, és Izsák Jákobot, és Jákob a tizenkét
pátriárkát.
9 A pátriárkák pedig irigységből eladták Józsefet Egyiptomba, de Isten
vele volt,

10 megszabadította őt minden nyomorúságából, kedvességet és
bölcsességet adott neki a fáraó, Egyiptom királya előtt, aki őt Egyiptom
fölé és az ő egész háza fölé kormányzóul állította.
11 Egyiptom és Kánaán egész földjére pedig éhínség következett, és
nagy nyomorúság, és a mi atyáink nem találtak eledelt.
12 Amikor pedig meghallotta Jákob, hogy Egyiptomban van gabona,
elküldte először a mi atyáinkat.
13 Második alkalommal fölismerték Józsefet testvérei, és a fáraó
megtudta József származását.
14 József elküldve, magához hívatta atyját, Jákobot és az egész hetvenöt
lélekből álló rokonságát.
15 Elment tehát Jákob Egyiptomba, és meghalt ő és a mi atyáink is.
16 Elvitték őket Sikembe, és abba a sírba helyezték el, melyet Ábrahám
vett ezüstpénzen, Emórnak, a Sikem atyjának fiaitól.
17 Amikor pedig közeledett az ígéret ideje, melyet Isten esküvel ígért
Ábrahámnak, megnövekedett a nép, és megsokasodott Egyiptomban.
18 Egészen addig, míg egy másik király nem lett, aki nem ismerte
Józsefet.
19 Ez a mi nemzetségünkkel álnokul bánt, nyomorgatta atyáinkat, hogy
csecsemőiket tegyék ki, hogy életben ne maradjanak.
20 Ekkor született Mózes, aki ékes volt az Isten előtt. Három hónapig
atyja házában tartották.
21 Amikor pedig kitették, a fáraó leánya vette fel, és nevelte fel őt a saját
fia gyanánt.
22 Mózest az egyiptomiak minden bölcsességére megtanították, és
hatalmas volt beszédben és cselekedetben.
23 Amikor pedig a negyvenedik évét betöltötte, eszébe jutott, hogy
meglátogassa atyjafiait, az Izrael fiait.
24 Amikor látta, hogy egyiket bántalmazzák, oltalmába vette, és az
egyiptomi embert megölve, bosszút állt azért, akit bántottak.
25 Azt gondolta, hogy atyjafiai megértik, hogy az Isten az ő keze által ad
nekik szabadulást, de azok nem értették meg.
26 Másnap meg olyankor jelent meg köztük, mikor összevesztek, és
békességre intette őket: Férfiak, ti testvérek vagytok, miért bosszantjátok
egymást?
27 De az, aki felebarátját bántalmazta, elutasította őt magától, ezt
mondva: »Kicsoda tett téged fejedelemmé és bíróvá mi rajtunk?
28 Csak nem akarsz engem is megölni, ahogyan megölted tegnap az
egyiptomit?«
29 Erre a beszédre azután Mózes elmenekült, és jövevény lett Midján
földjén, ahol két fia született.
30 Negyven esztendő elteltével az Úr angyala megjelent neki a Sínai hegy
pusztájában csipkebokornak tüzes lángjában.
31 Mózes pedig mikor meglátta, elcsodálkozott azon, amit látott. Amikor
pedig oda ment, hogy megszemlélje, az Úr szava szólt hozzá:
32 »Én vagyok a te atyáidnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak
Istene, és Jákobnak Istene.« Mózes pedig megrémült, és nem mert
odanézni.
33 Az Úr pedig ezt mondta neki: »Oldozd le sarudat lábaidról, mert a
hely, amelyen állsz, szent föld.

34 Megláttam népemnek nyomorúságát, mely Egyiptomban van, és
fohászkodásukat meghallgattam, és azért szálltam le, hogy őket megsz-
abadítsam. Most azért jöjj, elküldelek téged Egyiptomba.«
35 Ezt a Mózest, akit megtagadtak ezt mondva: Ki tett téged fejedelemmé
és bíróvá? – ezt az Isten fejedelmül és szabadítóul küldte el angyala által,
aki megjelent neki a csipkebokorban.
36 Ez hozta ki őket, csodákat és jeleket téve Egyiptom földjén, és a Vörös
tengeren és a pusztában negyven esztendeig.
37 Ez az a Mózes, aki Izrael fiainak ezt mondta: »Prófétát támaszt nektek
az Úr, a ti Istenetek, testvéreitek közül, mint engem: őt hallgassátok.«
38 Ez az, aki ott volt a gyülekezetben, a pusztában a Sínai hegyen vele
beszélő angyallal és atyáinkkal, aki az élő igéket vette át, hogy nekünk
adja.
39 Neki nem akartak engedni atyáink, hanem eltaszították maguktól, és
szívükben Egyiptom felé fordultak,
40 és ezt mondták Áronnak: »Csinálj nekünk isteneket, akik előttünk
járjanak, mert ezzel a Mózessel, aki minket Egyiptom földjéről kihozott,
nem tudjuk, mi történt.«
41 És borjút csináltak azokban a napokban, és áldozatot vittek a
bálványnak, és gyönyörködtek kezeik alkotásában.
42 Az Isten pedig elfordult tőlük, és hagyta, hogy az ég seregének
szolgáljanak, amint meg van írva a próféták könyvében:
»Vajon áldozati állatokat
És áldozatokat hoztatok-e nékem
negyven esztendeig a pusztában,
Izraelnek háza?
43 Ellenkezőleg, inkább hordoztátok
a Molok sátrát, és a ti isteneteknek, Romfának csillagát,
a képeket, melyeket csináltatok,
hogy azokat imádjátok:
elviszlek azért titeket Babilonon túlra.«
44 A Szövetség sátra a mi atyáinknál volt a pusztában, amint parancsolta
az, aki azt mondta Mózesnek, hogy azt arra a mintára csinálja, amelyet
látott.
45 Amelyet atyáink átvéve, be is hoztak Józsuéval, mikor birtokba vették
a pogányok földjét, akiket kiűzött az Isten atyáink színe elől, egészen
Dávid idejéig.
46 Ő kegyelmet talált az Isten előtt, és könyörgött, hogy hajlékot
találhasson Jákób Istenének,
47 de a házat Salamon építette neki.
48 A Magasságos azonban nem kézzel épített templomokban lakik, amint
a próféta mondja:
49 »A menny nékem a trónom,
a föld pedig az én lábaimnak zsámolya.
Milyen házat építhettek nékem? – azt mondja az Úr,
vagy melyik az én nyugodalmamnak helye?
50 Nem az én kezem alkotta-e mindezeket?«
51 Kemény nyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti min-
denkor ellenálltok a Szentléleknek, ugyan úgy, mint atyáitok.

52 A prófétáknak közül kit nem üldöztek atyáitok? Megölték azokat, akik
eleve hirdették annak az Igaznak eljövetelét, akinek most árulóivá és
gyilkosaivá lettetek.
53 A törvényt angyalok közvetítésével vettétek, de nem tartottátok meg."

Istvánt megkövezik

54 Amikor pedig ezeket hallották, szívüket elöntötte a düh, és fogaikat
vicsorgatták ellene.
55 Mivel pedig eltelt Szentlélekkel, föltekintett a mennybe, és látta Isten
dicsőségét, és Jézust az Istennek jobbja felől állni,
56 és ezt mondta: „Íme, látom az egeket megnyílni, és az Emberfiát az
Isten jobbja felől állni."
57 Ekkor hangosan felkiáltottak, füleiket bedugták, és egy akarattal
rárohantak,
58 kiűzték a városon kívül, és megkövezték. A tanúk pedig felsőruháikat
egy Saul nevezetű ifjú lábaihoz rakták le.
59 Megkövezték tehát Istvánt, aki így imádkozott: „Uram Jézus, vedd
magadhoz az én lelkemet!"
60 Térdre esett, és hangosan felkiáltott: „Uram, ne tulajdonítsd nekik ezt
a bűnt! És ezt mondva, elaludt."

8

Saul üldözi az egyházat

1 Saul pedig szintén javasolta megölését. Azon a napon nagy üldözés
támadt a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és mindnyájan szétszéledtek
Júdeának és Samáriának tájaira, az apostolokat kivéve.
2 Istvánt pedig eltemették kegyes férfiak, és nagyon megsiratták.
3 Saul pedig pusztította az anyaszentegyházat: házról-házra járva
férfiakat és asszonyokat elhurcolt, és tömlöcbe vetett.

Fülöp Krisztust hirdeti Samáriában

4 Ők azonban szétszéledve, ahol csak jártak, hirdették az igét.
5 Fülöp lement Samária városába, és prédikálta nekik a Krisztust.
6 A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelt azokra, amiket Fülöp
mondott, hallva és látva a jeleket, amelyeket cselekedett.
7 Mert sokakból, akikben tisztátalan lelkek voltak, nagy hangon kiáltva
kimentek, sok gutaütött és sánta pedig meggyógyult,
8 és nagy öröm lett abban a városban.
9 Egy Simon nevű ember pedig már korábban gyakorolta abban a
városban az ördögi tudományt, és elámította Samária népét, magát
valami nagynak állítva.
10 Mindnyájan figyeltek rá, kicsinytől nagyig, és ezt mondták: „Ez az
Istennek a nagy ereje!"
11 Azért figyeltek fel rá, mert hosszú időn át az ördögi mesterkedésekkel
elámította őket.
12 De miután hittek Fülöpnek, aki az Isten országára és a Jézus Krisztus
nevére vonatkozó örvendetes dolgokat hirdette, megkeresztelkedtek,
férfiak és asszonyok is.
13 Simon maga is hitt, és megkeresztelkedve Fülöppel tartott, és látva,
hogy jelek és nagy csodák történnek, elálmélkodott.
14 Amikor pedig meghallották a jeruzsálemi apostolok, hogy Samária
elfogadta az Isten igéjét, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost.

15 Ők amikor lementek, könyörögtek értük, hogy vegyenek Szentlelket,
16 mert még senkire közülük nem szállt rá, csak meg voltak keresztelve
az Úr Jézus nevére.
17 Akkor kezeiket reájuk tették, és Szentlelket vettek.
18 Amikor pedig látta Simon, hogy az apostolok kézrátétele által adatik
a Szentlélek, pénzt kínált nekik,
19 és ezt mondta: „Adjátok nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem
kezeimet, az vegye a Szentlelket.“
20 De Péter ezt mondta neki: „A pénzed veled együtt vesszen el, mivel
azt gondoltad, hogy az Istennek ajándéka pénzen megvehető.
21 Nincs neked részed, sem örökséged ebben a dologban, mert a szíved
nem igaz az Isten előtt.
22 Térj meg azért ebből a gonoszságodból, és kérjed az Istent, talán
megbocsátja neked szívednek gondolatát.
23 Mert látom, hogy keserű méregben és álnokság fogságában vagy.“
24 Simon pedig így felelt: „Könyörögjetek érettem az Úrhoz, hogy semmi
azokból, amiket mondtatok, rám ne jöjjön.“
25 Ők pedig, miután bizonyságot tettek, és hirdették az Úrnak igéjét,
visszatértek Jeruzsálembe, és sok samáriai faluban prédikálták az
evangéliumot.

Az etióp kincstárnok megtérése

26 Az Úr angyala pedig így szólt Fülöphöz: „Kelj fel, és menj el dél felé,
arra a járatlan útra, amely Jeruzsálemből Gázába megy alá.“
27 És elment. És íme, egy szerecsen férfi, Kandakénak, a szerecsenek
királyasszonyának hatalmas komornyikja, aki az egész kincstárának
felügyelője volt, és feljött imádkozni Jeruzsálembe;
28 visszatérőben a szekerén ült, és olvasta Ézsaiás prófétát.
29 A Lélek pedig ezt mondta Fülöpnek: „Menj oda, és csatlakozzál ehhez
a szekérhez!“
30 Amikor Fülöp odafutott, hallotta, amint Ézsaiás prófétát olvassa, és
megkérdezte tőle: „Vajon érted-e, amit olvasol?“
31 Ő pedig így felelt: „Hogyan érthetném, hacsak valaki meg nem
magyarázza nekem?“ És kérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé.
32 Az Írás helye pedig, melyet olvasott, ez volt:
Mint juhot vitték mészárszékre,
és mint a bárány néma a nyírója előtt,
úgy nem nyitotta meg a száját.
33 A megaláztatásában az ítélet elvétetett róla,
az ő nemzetségét pedig kicsoda sorolja fel?
Mert elvétetik a földről az ő élete.
34 A komornyik pedig ezt mondta Fülöpnek: „Kérlek téged, kiről mondja
ezt a próféta? Magáról-e, vagy más valakiről?“
35 Fülöp pedig megnyitotta száját, és kiindulva ebből az Írásból, hirdette
neki Jézust.
36 Amikor pedig az úton mentek, egy vízhez jutottak, és ezt mondta a
komornyik: „Íme, itt a víz! Mi akadálya van, hogy megkeresztelkedjem?“
37 Fülöp pedig ezt mondta: „Ha teljes szívből hiszel, akkor lehet.“ Ő pedig
így felelt: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.“

38 És megállította a szekeret, és leszálltak mindketten a vízbe, Fülöp és
a komornyik, és megkeresztelte őt.
39 Amikor pedig a vízből feljöttek, az Úrnak Lelke elragadta Fülöpöt, és
többé nem látta őt a komornyik, de örömmel ment tovább az útján.
40 Fülöp pedig Azótoszba találta magát, és szertejárva hirdette az
evangéliumot minden városnak, amíg Cézáreába nem jutott.

9

Saul megtérése

1 Saul pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak
tanítványai ellen, elment a főpaphoz,
2 leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál
olyanokat, akik ennek az útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat,
elfogva Jeruzsálembe vigye őket.
3 És amint ment, és közeledett Damaszkuszhoz, nagy hirtelenséggel
fény sugározta őt körül a mennyből,
4 leesett a földre, szózatot hallott, mely ezt mondta neki: „Saul, Saul,
miért üldözöl engem?“
5 Ő pedig megkérdezte: „Kicsoda vagy, Uram?“
Az Úr pedig ezt mondta: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. Nehéz neked
az ösztöke ellen rugódoznod.“
6 Erre remegve és ámulva kérdezte: „Uram, mit akarsz, hogy cseleked-
jem?“ Az Úr pedig ezt mondta neki: „Kelj fel, és menj be a városba, és
majd megmondják neked, mit kell cselekedned.“
7 A vele utazó férfiak pedig némán álltak, hallották ugyan a hangot, de
senkit sem láttak.
8 Saul pedig felkelt a földről, de mikor kinyitotta szemeit, senkit sem
látott, ezért kézen fogva vezették be őt Damaszkuszba.
9 Három napig nem látott, nem evett és nem ivott.
10 Volt pedig egy tanítvány Damaszkuszban, név szerint Anániás.
Látomásban ezt mondta neki az Úr: „Anániás!“
Ő pedig ezt mondta: „Ímhol vagyok Uram!“
11 Az Úr pedig ezt mondta neki: „Kelj fel, menj el az úgynevezett Egyenes
utcába, és keress föl a Júdás házában egy Saul nevű tarzuszi embert, mert
imádkozik.“
12 És látta Saul látomásban, hogy egy Anániás nevű férfiú bemegy hozzá,
és kezét reá teszi, hogy lásson.
13 Anániás pedig így felelt: „Uram, sok embertől hallottam e férfiú felől,
milyen sok bosszúsággal illette szentjeidet Jeruzsálemben,
14 és itt is hatalma van a főpapoktól, hogy mindazokat megkötözze, akik
a te nevedet segítségül hívják.“
15 Az Úr pedig ezt mondta neki: „Eredj el, mert ő nekem választott
eszközöm, hogy hordozza az én nevemet a pogányok, királyok és Izrael
fiai előtt.
16 Mert én megmutatom neki, mennyit kell az én nevemért szenvednie.“
17 Elment tehát Anániás, bement a házba, és kezeit reá tette, és ezt
mondta: „Saul atyámfia, az Úr küldött engem, Jézus, aki megjelent
neked az úton, amelyen jöttél, hogy szemeid megnyíljanak, és megteljél
Szentlélekkel.“

18 És azonnal mintha pikkelyek estek volna le szemeiről, mindjárt
visszanyerte látását; és felkelt és megkeresztelkedett,
19 majd miután evett, megerősödött.

Saul pedig néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal,
20 és azonnal prédikálni kezdte a zsinagógákban a Krisztust, hogy ő az
Isten Fia.
21 Mindnyájan elálmélkodtak, akik hallották és ezt mondták: „Nem ő az,
aki pusztította Jeruzsálemben azokat, akik ezt a nevet hívják segítségül,
és ide is azért jött, hogy őket elfogja, és a főpapokhoz vigye őket?“
22 Saul pedig annál inkább bátrabb lett, és zavarba hozta a
Damaszkuszban lakó zsidókat, bebizonyítva nekik, hogy Jézus a Krisztus.

23 Több nap elteltével azonban a zsidók tanácsot tartottak, hogy
megöljék őt.
24 Saulnak azonban tudomására jutott leselkedésük. Még a kapukat is
őrizték nappal és éjjel, hogy megöljék őt.
25 A tanítványok pedig őt éjjel a kőfalon lebocsátották, leeresztve egy
kosárban.
26 Mikor pedig Saul Jeruzsálembe ment, próbált a tanítványokhoz
csatlakozni, de mindnyájan féltek tőle, mert nem hitték, hogy tanítvány.
27 Barnabás azonban maga mellé vette őt, elvitte az apostolokhoz, és
elbeszélte nekik, amint látta az úton az Urat, és hogy beszélt vele, és mint
tanított Damaszkuszban nagy bátorsággal a Jézus nevében.
28 Ki és bejáratos lett köztük Jeruzsálemben, és nagy bátorsággal
tanított az Úr Jézusnak nevében,
29 beszélt, sőt vitatkozott a görög zsidókkal, azok pedig igyekeztek
megölni őt.
30 Amikor ezt azonban megtudták az atyafiak, levitték őt Cézáreába, és
elküldték Tarzuszba.

Péter Liddában és Joppében

31 Az egyháznak tehát egész Júdeában, Galileában és Samáriában
békessége volt, épültek és sokasodtak az Úrnak félelmében, és a
Szentlélek vigasztalásában jártak.

32 Történt pedig, hogy Péter, amikor mindnyájukat körbejárta, lement a
Liddában lakó szentekhez is.
33 Talált ott egy Éneász nevű embert, aki nyolc esztendeje ágyban feküdt,
gutaütött volt.
34 És mondta néki Péter: „Éneász, gyógyítson meg téged a Jézus
Krisztus: kelj föl, magad vesd be az ágyadat!“ És azonnal felkelt.
35 És látták őt mindnyájan, akik Liddában és Sáronban laktak, és
megtértek az Úrhoz.

36 Joppéban pedig volt egy nőtanítvány, név szerint Tábita, amely
megmagyarázva Dorkász, azaz zerge: gazdag volt jó cselekedetekben és
alamizsnákban, melyeket osztogatott.
37 Történt pedig azokban a napokban, hogy megbetegedett, és meghalt.
Miután megmosták, kiterítették a felső házban.
38 Mivel pedig Lidda Joppéhoz közel volt, a tanítványok meghallották,
hogy Péter ott van, két férfiút küldtek hozzá, s kérték, hogy késedelem
nélkül menjen át hozzájuk.

39 Péter felkelt, és elment azokkal. Mihelyt oda ért, felvezették a felső
házba, az özvegyasszonyok mind elébe álltak, sírtak és mutogatták a
ruhákat és öltözeteket, amelyeket Dorkász csinált, míg velük együtt volt.
40 Péter pedig mindenkit kiküldött, térdre esve imádkozott; azután a
holttesthez fordulva mondta: „Tábita, kelj fel!“ Ő pedig felnyitotta szemeit,
és meglátva Pétert, felült.
41 Ő kezét nyújtva neki felemelte őt; majd beszólította a szenteket és az
özvegyasszonyokat, eléjük állította őt elevenen.
42 És megtudták egész Joppéban, és sokan hittek az Úrban.
43 Ő pedig több napig Joppéban maradt egy Simon nevű tímárnál.

10

Kornéliusz és Péter látomása

1 Volt pedig Cézáreában egy Kornéliusz nevű férfi, százados, az
úgynevezett itáliai seregből.
2 Jámbor és istenfélő volt egész házanépével együtt, sok alamizsnát
osztogatott a népnek, és szüntelen könyörgött Istenhez.
3 Látomásban világosan látta, a napnak kilencedik órája körül, hogy az
Istennek angyala bement hozzá, és ezt mondta néki: „Kornéliusz!“
4 Ő pedig szemeit reá függesztette, és megrémülve mondta: „Mi az,
Uram?“
Ő pedig ezt mondta neki: „Könyörgéseid és alamizsnáid felmentek Isten
elé, és ő emlékszik rájuk.
5 Most azért küldj Joppéba embereket, és hivasd magadhoz Simont, akit
Péternek neveznek.
6 Ő egy Simon nevű tímárnál van megszállva, akinek háza a tenger
mellett van. Ő megmondja neked, mit kell cselekedned.“
7 Amint pedig elment az angyal, aki Kornéliusszal beszélt, szólított a
szolgái közül kettőt, és egy kegyes vitézt azok közül, akik rendelkezésére
álltak.
8 Elmondott nekik mindent, és elküldte őket Joppéba.
9 Másnap pedig, miközben ők az úton mentek, és a városhoz közeledtek,
felment Péter a háznak felső részére imádkozni hat óra tájban.
10 Azonban megéhezett, és enni akart. Amíg pedig azok ételt
készítettek, elragadtatás szállt reá,
11 és látta, hogy az ég megnyílt, és leszállt hozzá valami edény, mint egy
nagy lepedő, négy sarkánál fogva felkötve és leeresztve a földre.
12 Mindenféle földi négylábú állat volt benne, vadak, csúszómászó
állatok és égi madarak.
13 És szózat szólt hozzá: „Kelj fel Péter, öld és egyél!“
14 Péter pedig ezt mondta: „Semmiképpen sem, Uram, mert sohasem
ettem semmi közönségest, vagy tisztátalant.“
15 Ismét szózat szólt hozzá, másodszor is: „Amiket az Isten megtisztított,
te ne mondd tisztátalanoknak.“
16 Ez pedig három ízben történt, és ismét felvitetett az edény az égbe.
17 Amint pedig Péter magában tűnődött, hogy mi lehet az a
látomás, amelyet látott, íme, azok a férfiak, akiket Kornéliusz küldött,
kérdezősködtek Simon háza után, odaérkeztek a kapuhoz,
18 bekiáltottak, és megkérdezték, vajon Simon, akit Péternek neveznek,
ott van-e szálláson?

19 És amíg Péter a látomás felől gondolkodott, ezt mondta neki a Lélek:
„Íme három férfiú keres téged:
20 nosza kelj fel, eredj le, és minden kételkedés nélkül menj el velük,
mert én küldtem őket.“
21 Lement tehát Péter a férfiakhoz, akiket Kornéliusz küldött hozzá, és
ezt mondta: „Íme, én vagyok, akit kerestek. Mi az, amiért jöttetek?“

22 Ők pedig ezt mondták: „Kornéliusz századost, aki igaz és istenfélő
férfiú, aki mellett a zsidók egész népe jó bizonyságot tesz, szent angyal
megintette, hogy hívasson téged házához, és halljon tőled bizonyos
dolgokról.“
23 Erre behívta őket, és szállására fogadta.

Péter Kornéliusz házában

Másnap pedig elment Péter velük, és a joppébeli testvérek közül is
néhányan elmentek vele együtt.
24 Másnap eljutottak Cézáreába. Kornéliusz pedig várta őket,
összegyűjtötte rokonait és jó barátait.
25 Amint Péter bement, Kornéliusz elébe ment, lábaihoz borult, és
imádni akarta.
26 Péter azonban felemelte, s ezt mondta: „Kelj fel, én magam is ember
vagyok!“

27 És beszélgetve, bement vele, és sokakat talált ott összegyűlve.
28 És ezt mondta nekik: „Ti tudjátok, hogy tilos zsidó embernek más
nemzetbelivel barátkozni, vagy hozzámenni. De nékem az Isten megmu-
tatta, hogy senkit se mondjak közönséges, vagy tisztátalan embernek.
29 Ezért ellenkezés nélkül el is jöttem, miután meghívtak. Azt kérdezem
tehát, mi okból hivattatok engem?“

30 Kornéliusz ekkor ezt mondta: „Négy napja ebben az órában, kilenc
órakor böjtöltem, és imádkoztam a házamban, és íme, egy férfiú állt meg
előttem fényes ruhában,
31 és ezt mondta: Kornéliusz, a te imádságod meghallgatásra talált, és
a te alamizsnáidra emlékezett az Isten.
32 Küldj el azért Joppéba, és hívasd magadhoz Simont, akit Péternek
neveznek. Ő Simon tímár házában van szálláson a tenger mellett, s miután
eljön, szólni fog neked.
33 Ezért azonnal elküldtem hozzád, és te jól tetted, hogy eljöttél.
Most azért mi mindnyájan az Isten előtt állunk, hogy meghallgassuk
mindazokat, amiket Isten neked parancsolt.“

34 Péter pedig megnyitotta száját, és ezt mondta: „Bizony látom, hogy
nem személyválogató az Isten,
35 hanem minden nemzetben kedves előtte, aki őt féli, és igazságot
cselekszik.
36 Ezt az igét, küldte Izrael fiainak, békességet hirdetve a Jézus Krisztus
által. Ő a mindenség Ura!
37 Ti ismeritek azt a dolgot, mely az egész Júdeában történt, Galileától
kezdve, azután a keresztség után, melyet János prédikált,
38 a Názáreti Jézust, hogyan kente fel őt az Isten Szentlélekkel és
hatalommal, aki szertejárt jót téve, és meggyógyítva mindenkit, akik az
ördög hatalma alatt voltak, mert az Isten volt ő vele.

39 És mi vagyunk bizonyságai mindazoknak, amiket mind a zsidók
tartományában, mind Jeruzsálemben cselekedett. Őt azonban megölték,
keresztfára feszítve,
40 de az Isten feltámasztotta harmadnapon, és megadta neki, hogy
nyilvánosan megjelenjen;
41 de nem az egész népnek, hanem az Istentől eleve választott tanúknak:
nekünk, akik együtt ettünk, és együtt ittunk vele, miután feltámadott
halottaiból.
42 És megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk
bizonyságot, hogy ő az Istentől rendelt bírája élőknek és holtaknak.
43 Róla tesznek bizonyságot a próféták mind, hogy az ő neve által
bűneinek bocsánatát veszi mindenki, aki hisz ő benne.“
44 Mikor még ezeket az igéket mondta Péter, leszállt a Szentlélek
mindazokra, akik hallgatták e beszédet.
45 Elálmélkodtak a zsidóságból való hívek, mindazok, akik Péterrel
együtt mentek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek ajándéka.
46 Mert hallották, hogy ők nyelveken szólnak, és magasztalják az Istent.
Akkor ezt mondta Péter:
47 „Vajon megtagadhatja-e valaki a vizet ezektől, hogy megkeresztelked-
jenek, akik ugyanúgy vették a Szentlelket, mint mi is?“
48 És megparancsolta, hogy keresztelkedjenek meg az Úrnak nevében.
Akkor kérték őt, hogy maradjon náluk néhány napig.

11

Péter beszámol Jeruzsálemben a pogányok megtéréséről

1 Meghallották azonban az apostolok és a Júdeában élő atyafiak, hogy a
pogányok is elfogadták az Istennek beszédét.
2 Amikor azért felment Péter Jeruzsálembe, vitatkoztak vele a
zsidóságból valók, ezt mondva:
3 „Körülmetéletlen emberekhez mentél be, és együtt ettél velük.“
4 Péter ekkor elkezdte megmagyarázni nekik:
5 „Én Joppé városában imádkoztam, és elragadtatásban egy látomást
láttam, valami leszálló edényt, mint egy nagy lepedőt, négy sarkánál fogva
leeresztve az égből, és egészen énhozzám szállt.
6 Szememet rávetve megnéztem, és láttam a földi négylábú állatokat,
a vadakat, a csúszómászókat és az égi madarakat.
7 Hangot is hallottam, amely ezt mondta nekem: Kelj fel Péter, öld és
egyél!
8 Azonban én ezt mondtam: Semmiképpen sem, Uram, mert soha semmi
közönséges vagy tisztátalan nem ment be az én számba.
9 A szózat pedig másodszor is felelt nekem az égből: Amiket az Isten
megtisztított, te ne mondd tisztátalanoknak.
10 Ez pedig három ízben történt, és ismét felemelkedett az egész az égbe.
11 És íme, azonnal három férfiú érkezett a házhoz, amelyben voltam,
akiket Cézáreából küldtek énhozzám.
12 A Lélek pedig azt mondta nekem, hogy menjek el velük minden
kételkedés nélkül. Eljött azonban velem ez a hat atyafi is, és bementünk
annak az embernek a házába.
13 És ő elbeszélte nekünk, hogyan látta, amint az angyal megállt az
ő házában, és ezt mondta neki: Küldj embereket Joppéba, és hívasd
magadhoz Simont, akit Péternek neveznek.

14 Ő olyan igéket fog hirdetni neked, melyek által megtartatsz mind te,
és mind az egész házad népe.
15 Mikor pedig elkezdtem beszélni, leszállt a Szentlélek rájuk, miképpen
reánk is kezdetben.
16 Eszembe jutott akkor az Úrnak mondása, amint mondta: János ugyan
vízzel keresztelt, ti azonban Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni.
17 Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nekik is, mint nekünk is,
akik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Istent
eltilthattam volna?“
18 Mindezek hallatára aztán megnyugodtak, és dicsőítették az Istent
ezt mondva: „Eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az
életre!“

Az első keresztyének Antiokhiában

19 Azok tehát, akik szétszóródtak az üldözés miatt, amely István miatt
támadott, eljutottak Föníciáig, Ciprusig és Antiókhiáig, senkinek nem
prédikálták az igét, hanem csak a zsidóknak.
20 Volt azonban közöttük néhány ciprusi és cirénei férfi, akik amikor
Antiókhiába bementek, szóltak a görögöknek, hirdetve az Úr Jézust.
21 És az Úr keze volt velük, úgyhogy nagy sokaság tért meg az Úrhoz, s
hívőkké lettek.
22 Eljutott ennek a híre a jeruzsálemi gyülekezet fülébe, ezért kiküldték
Barnabást, hogy menjen el egészen Antiókhiáig.
23 Amikor oda jutott, és látta az Isten kegyelmét, örvendezett, és arra
intette mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban.
24 Mert jámbor, Szentlélekkel és hittel teljes férfiú volt ő. És nagy
sokaság csatlakozott az Úrhoz.
25 Elment azután Barnabás Tarzuszba, hogy felkeresse Sault, és amikor
rátalált elvitte őt Antiókhiába.
26 Így történt, hogy egy egész esztendeig forgolódtak a gyülekezetben,
és tanítottak nagy sokaságot. A tanítványokat először Antiókhiában
nevezték keresztyéneknek.

Agabosz próféciája, éhínség Júdeában

27 Ez időtájt pedig próféták mentek Jeruzsálemből Antiókhiába.
28 Felkelt pedig egy közülük, név szerint Agabosz, megjelentette a Lélek
által, hogy az egész földkerekségen nagy éhínség lesz; amely be is
következett Klaudiusz császár idejében.
29 A tanítványok pedig elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek
közülük módjában áll, küldenek valami segítséget a Júdeában lakó
testvéreknek.
30 Ezt meg is tették, és Barnabással és Saullal elküldték a vénekhez.

12

Jakab kivégzése, Péter újabb fogsága

1 Abban az időben pedig Heródes király kegyetlenkedni kezdett
némelyekkel, a gyülekezetből valók közül.
2 Fegyverrel ölette meg Jakabot, Jánosnak testvérét.
3 Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, elhatározta magában, hogy
elfogatja Pétert is. (Akkor pedig a kovásztalan kenyerek napjai voltak.)
4 El is fogatta, tömlöcbe vettette, átadta négy négyes katonai szakasznak,
hogy őrizzék, mert húsvét után akarta a nép elé vezettetni.

5 Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig szüntelen
könyörgött az Istennek ő érte.

Péter megszabadul a börtönből

6 Amikor pedig Heródes elő akarta vezettetni, azon az éjszakán Péter két
vitéz között aludt, megkötözve két lánccal, és őrök őrizték az ajtó előtt a
tömlöcöt.
7 És íme, az Úrnak angyala eljött, és világosság fénylett a tömlöcben:
meglökte Péter oldalát, felkeltette őt, és ezt mondta: „Kelj föl hamar!“ És
leestek a láncok a kezeiről.
8 Ezt mondta neki az angyal: „Övezd fel magadat, és kösd fel saruidat.“
És úgy cselekedett. Azután pedig ezt mondta neki: „Vedd fel felsőruhádat,
és kövess engem!“
9 Ekkor kiment, és követte őt, de nem tudta, hogy valóság-e az, ami
történik az angyallal, hanem azt hitte, hogy látomása van.
10 Amikor pedig átmentek az első őrsön és a másodikon, a vaskapuhoz
jutottak, amely a városba visz, az magától megnyílt előttük. Kimentek
rajta, és egy utcán előrementek, és az angyal hirtelen eltávozott tőle.
11 Péter pedig magához térve ezt mondta: „Most tudom igazán, hogy az
Úr elküldte az ő angyalát, és megszabadított engem Heródes kezéből, és
attól, amit az egész zsidó népnek várt.“
12 Miután ezt megértette, elment Máriának, János, más néven Márk
anyjának házához, ahol sokan voltak összegyűlve, és imádkoztak.
13 Mikor Péter zörgetett a tornác ajtaján, egy Rodé nevű szolgálóleány
ment oda, hogy hallgatózzék.
14 Megismerte Péter hangját, és örömében nem nyitotta ki a kaput,
hanem befutott, és hírül adta, hogy Péter áll a kapu előtt.
15 Azok pedig azt mondták neki: „Elment az eszed.“ Ő azonban
erősítgette, hogy úgy van. Azok pedig azt mondták: „Az ő angyala az.“
16 Péter pedig szüntelen zörgetett. Amikor aztán kinyitották, meglátták
őt, és elálmélkodtak.
17 Miután pedig kezével intett nekik, hogy hallgassanak, elbeszélte nekik,
hogyan hozta ki őt az Úr a tömlöcből. És ezt mondta: „Adjátok tudtára
ezeket Jakabnak és az atyafiaknak.“ És kiment, és elment egy más helyre.
18 Amikor megvirradt, nem csekély háborúság támadt a vitézek között,
hogy mi történt Péterrel.
19 Heródes pedig mikor előhívatta őt, és nem találta, kivallatta az
őröket, és megparancsolta, hogy végezzék ki őket. Azután lement
Júdeából Cézáreába, és ott időzött.

I. Heródes Agrippa halála

20 Heródes pedig ellenséges indulattal volt a tírusziak és szidóniak iránt.
De azok egy akarattal eljöttek hozzá, és Blásztuszt, a király kamarását
megnyerték, és békességet kértek, mivel az ő tartományukat a királyéból
élelmezték.
21 Egy kitűzött napon pedig Heródes királyi ruhájába felöltözött, és
székében ülve nyilvánosan szólt hozzájuk.
22 A nép pedig felkiáltott: „Isten szava ez és nem emberé.“
23 És azonnal megverte őt az Úrnak angyala, azért, hogy nem az Istennek
adta a dicsőséget. Férgek emésztették meg, és meghalt.
24 Az Istennek igéje pedig növekedett és terjedt.

25 Barnabás és Saul pedig betöltve szolgálatukat visszatértek
Jeruzsálemből, maguk mellé vették Jánost is, akinek másik neve Márk
volt.

13

A Szentlélek elhívja Barnabást és Pált

1 Antiókhiában az ott levő gyülekezetben volt néhány próféta és tanító:
Barnabás és Simeon, akit Nigernek hívtak, és a cirénei Lucius és Manaén,
akit Heródessel, a negyedes fejedelemmel együtt neveltek, és Saul.
2 Amikor pedig ők szolgáltak az Úrnak és böjtöltek, ezt mondta a
Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára,
amelyre őket elhívtam.“
3 Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, kezeiket rájuk tették, és
elbocsátották őket.

Pál első missziói útjára indul. Barnabás és Pál Ciprusban

4 Ők pedig, miután elküldte őket a Szentlélek, lementek Szeleukiába, és
onnan eleveztek Ciprusba.
5 Mikor Szalamiszba jutottak, hirdették az Isten igéjét a zsidók zsi-
nagógáiban. János is velük volt, mint segítőtárs.
6 Miután bejárták a szigetet egészen Páfoszig, találkoztak egy ördöngös
hamispróféta zsidóval, akinek neve Barjézus volt,
7 aki együtt volt Szergiusz Paulusz tiszttartóval, ezzel az okos emberrel.
Magához hívatta Barnabást és Sault, és hallani akarta az Isten igéjét.
8 Elimás, az ördöngös (mert az ő neve ugyanis ezt jelenti) azonban
ellenkezett velük, igyekezve a tiszttartót elfordítani a hittől.
9 De Saul, aki Pál is, megtelve Szentlélekkel, szemeit reá vetette,
10 és ezt mondta: „Ó minden álnoksággal és minden gonoszsággal teljes
ördögfajzat, minden igazságnak ellensége, nem szűnsz meg az Úrnak igaz
útjait elferdíteni?
11 Most azért íme, az Úrnak keze van rajtad, és vak leszel, és nem látod
a napot egy ideig!“
És azonnal homály és sötétség szállt reá, és botorkálva keresett
vezetőket magának.
12 A tiszttartó, amikor látta, hogy mi történt, elálmélkodott az Úrnak
tudományán, és hitt.

A pizidiai Antiókhia zsinagógájában

13 Pál és kísérői elhajóztak Páfoszból, Pergébe, és Pamfiliának városába
mentek. János azonban elvált tőlük, és visszatért Jeruzsálembe.
14 Ők Pergéből tovább mentek, és eljutottak Antiókhiába, Pizidiának
városába, és bementek szombatnapon a zsinagógába és leültek.
15 A törvény és a próféták felolvasása után a zsinagóga elöljárói
odaküldtek hozzájuk, és ezt mondták: „Atyánkfiai, férfiak, ha van valami
intő beszédetek a néphez, szóljatok.“
16 Pál akkor felkelt, kezével intett, és ezt mondta: „Izrael férfiai és ti,
akik félitek az Istent, halljátok meg!
17 Ennek a népnek, Izraelnek Istene kiválasztotta a mi atyáinkat, és e
népet fölemelte, amikor Egyiptom földjén jövevények voltak, és onnan
kihozta őket hatalmas karja által.
18 Azután közel negyven esztendeig tűrte az ő erkölcsüket a pusztában.

19 És miután eltörölt hét népet a Kánaán földjén, azoknak földjét
sorsvetéssel elosztotta közöttük.
20 Azután mintegy négyszázötven esztendeig adott bírákat egészen
Sámuel prófétáig.
21 Azután pedig királyt kértek maguknak, és az Isten Sault adta nekik, a
Kis fiát, a Benjámin nemzetségéből való férfiút negyven esztendeig.
22 És amikor őt elvetette, Dávidot emelte nekik királyul; akiről bi-
zonyságot is tett, és ezt mondta: »Szívem szerint való férfiút találtam,
Dávidot, Isai fiát, aki minden akaratomat véghez viszi.«
23 Az ő utódából támasztott Isten, ígérete szerint, Izraelnek szabadítót,
Jézust,
24 miután János az ő eljövetele előtt a megtérésnek keresztségét
prédikálta Izrael egész népének.
25 Amikor pedig be akarta fejezni János az ő tisztét, ezt mondta: Akinek
ti gondoltok engem, nem az vagyok, hanem íme, utánam jön, akinek nem
vagyok méltó megoldani lábainak saruját sem.
26 Atyámfiai, férfiak, Ábrahám nemzetének fiai, és akik köztetek félik
az Istent, az üdvösségnek ez az igéje nektek küldetett.
27 De akik Jeruzsálemben laknak, és azoknak vezetői, nem ismerték fel
őt, és a prófétáknak szavait, melyeket minden szombaton felolvasnak,
ítéletükkel betöltötték.
28 És bár semmi halálra való okot nem találtak, kérték Pilátustól, hogy
ölesse meg.
29 Amikor mindazokat elvégezték, ami róla meg van írva, a fáról levéve
sírba helyezték.
30 De az Isten feltámasztotta őt halottaiból,
31 és megjelent több napon át azoknak, akik együtt jöttek fel vele
Galileából Jeruzsálembe, akik az ő tanúi a nép előtt.
32 Mi is hirdetjük nektek az atyáknak tett ígéretet, hogy azt az Isten
betöltötte nekünk, az ő fiainak feltámasztotta Jézust.
33 Amint a második zsoltárban is meg van írva:
»Fiam vagy te,
ma nemzettelek téged.«
34 Azt pedig, hogy feltámasztotta őt halottaiból, úgy hogy nem is fog többé
az enyészetbe visszatérni, így mondta:
»Nektek váltom be a Dávidnak szóló biztos, szent ígéreteket.«
35 Azért mondja másutt is:
»Nem engeded, hogy a te Szentedet rothadás érje.«
36 Mert Dávid, miután a saját idejében szolgált az Isten akaratának,
meghalt, és eltemették az ő atyái mellé, és utolérte a rothadás.
37 De akit Isten feltámasztott, azt nem érte rothadás.
38 Tudjátok meg hát, atyámfiai, férfiak, hogy őáltala hirdetjük nektek a
bűnök bocsánatát,
39 és mindazokból, amikből a Mózes törvénye által nem nyerhettek
megigazulást, őáltala mindenki megigazul, aki hisz.
40 Vigyázzatok tehát, hogy rajtatok ne teljesedjen be, amit a próféták
megmondtak:
41 »Lássátok meg, ti megvetők,
és csodálkozzatok, és semmisüljetek meg,
mert én olyan dolgot cselekszem napjaitokban,
olyan dolgot, amelyet nem hinnétek,

ha valaki elmondaná nektek.«“
42 Amikor pedig mentek ki a zsinagógából, kérték a pogányok, hogy a
következő szombaton is prédikálják nekik ezeket a beszédeket.
43 Amikor pedig szétoszlott a gyülekezet, sokan a zsidók közül, és
az istenfélő prozeliták közül követték Pált és Barnabást, akik beszéltek
velük, és biztatták őket, hogy maradjanak meg az Isten kegyelmében.
44 A következő szombaton aztán majdnem az egész város összegyűlt az
Isten igéjének hallgatására.
45 Amikor pedig látták a zsidók a sokaságot, elteltek irigységgel, és
ellenkezve és káromlást szólva ellene mondtak azoknak, amiket Pál
mondott.
46 Akkor Pál és Barnabás nagy bátorsággal ezt mondták: „Először
nektek kellett hirdetnünk az Isten igéjét, de mivel ti megvetitek azt, és
nem tartjátok méltóknak magatokat az örök életre, íme, a pogányokhoz
fordulunk.
47 Mert így parancsolta nekünk az Úr:
»Pogányok világosságául rendeltelek téged,
hogy üdvösségükre légy a földnek széléig.«“
48 A pogányok pedig mikor ezeket hallották, örvendeztek és magasz-
talták az Úr igéjét, és mindazok, akik örök életre választattak, hittek.
49 Az Úrnak igéje pedig elterjedt az egész tartományban.
50 A zsidók azonban felbujtották az istenfélő és tisztességes asszonyokat,
a városnak vezetőit, és üldözést szítottak Pál és Barnabás ellen, és kiűzték
őket határukból.
51 Azok pedig lábuknak porát lerázva ellenük, elmentek Ikóniumba.
52 A tanítványok pedig beteltek örömmel és Szentlélekkel.

14

Ikóniumban

1 Történt pedig Ikóniumban, hogy együtt mentek be a zsidók zsi-
nagógájába, és úgy prédikáltak, hogy mind a zsidókból, mind a
görögökből is nagyon sokan lettek hívővé.
2 Akik azonban a zsidók közül nem hittek, felingerelték, és
megharagították a pogányok lelkét az atyafiak ellen.
3 Mégis sok időt töltöttek ott, bátran prédikálva az Úrban, aki
bizonyságot tett az ő kegyelmének beszéde mellett, és megadta, hogy jelek
és csodák történjenek a kezeik által.
4 De a város sokasága meghasonlott, és némelyek a zsidók mellett,
mások pedig az apostolok mellett voltak.
5 Akkor a pogányok és zsidók a főembereikkel együtt támadást
indítottak, hogy bosszút álljanak, és megkövezzék őket.
6 Ők ezt megtudták, és elmenekültek Likaóniának városaiba, Lisztrába,
Derbébe és a körülötte lévő tartományba,
7 és ott hirdették az evangéliumot.

Pál meggyógyít egy sántát Lisztrában

8 Lisztrában élt egy béna lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt,
és soha nem tudott járni.
9 Ő hallotta Pált beszélni, aki rátekintett, és látta, hogy van hite, hogy
meggyógyuljon,

10 és hangosan ezt mondta neki: „Állj fel lábaidra egyenesen!“ És az felszökött, és járt.
11 A sokaság pedig, amikor látta, amit Pál cselekedett, így kiáltott likaóniai nyelven: „Az istenek jöttek le hozzánk ember képében!“
12 Barnabást Jupiternek, Pált pedig Merkúriusnak mondták, mert ő volt a szóvivő.
13 Jupiter papja pedig, akinek az ő városuk előtt volt temploma, felkoszorúzott bikákat hajtott a kapukhoz, és a sokasággal együtt áldozatot akart bemutatni.
14 Amikor azonban ezt meghallották az apostolok, Barnabás és Pál, köntösüket megszaggatták, a sokaság közé futottak és ezt kiáltották:
15 „Férfiak, miért művelitek ezeket? Mi is hozzátok hasonló természetű emberek vagyunk, és azt az örvendetes üzenetet hirdetjük nektek, hogy ezektől a hiábavaló dolgoktól az élő Istenhez térjetek, aki teremtette a mennyet, a földet, a tengert, és mindent, ami azokban van.
16 Ő az elmúlt időkben hagyta, hogy a pogányok mind a maguk útján haladjanak,
17 bár nem hagyta magát tanúbizonyság nélkül, mert jótevőnk volt, a mennyből esőt és termő időt adott nekünk, és betöltötte eledellel és örömmel a szívünket.“
18 Ezeket mondva, nagy nehezen lecsendesítették a sokaságot, hogy nekik ne áldozzanak.

Pált megkövezik, de életben marad

19 Azonban Antiókhiából és Ikóniumból zsidók jöttek oda, és a sokaságot úgy fellázították, hogy megkövezték Pált, kivonszolták a városból, és azt gondolták, hogy meghalt.
20 De amikor a tanítványok körülvették őt, felkelt, bement a városba, és másnap Barnabással elment Derbébe.

Pál és Barnabás visszatér a szíriai Antiókhiába

21 Miután annak a városnak hirdették az evangéliumot, sokakat tanítvánnyá tettek, visszatértek Lisztrába, Ikóniumba és Antiókhiába.
22 Erősítették a tanítványok lelkét, intve őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok háborúságon keresztül kell nekünk az Isten országába bemennünk.
23 Miután pedig gyülekezetenként elöljárókat választottak nekik, imádkozva és böjtölve az Úrnak ajánlották őket, akiben hittek.
24 És Pizidián átmenve elmentek Pamfiliába,
25 majd miután Pergében hirdették az igét, lementek Attáliába.
26 Onnan elhajóztak Antiókhiába, ahonnan az Isten kegyelmére bízták őket, arra a munkára, melyet el is végeztek.
27 Amikor pedig megérkeztek, és a gyülekezetet egybehívták, elbeszélték milyen nagy dolgokat cselekedett az Isten ő velük, és hogy a pogányoknak kaput nyitott a hitre.
28 Ott aztán nem kevés időt töltöttek a tanítványokkal.

15

Vita a pogánykeresztyének körülmetéléséről

1 Némelyek pedig, akik Júdeából jöttek le, így tanították az atyafiakat: „Ha körül nem metélkedtek Mózes rendelése szerint, nem üdvözülhettek.“

2 Amikor pedig Pálnak és Barnabásnak nagy viszálya és vitája lett velük,
azt határozták el, hogy Pál és Barnabás, és néhányan mások közülük,
menjenek fel az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembe, e kérdés
ügyében.
3 Kikísérte tehát őket a gyülekezet, és átmentek Fönícián és Samárián,
elmondták a pogányok megtérését, és nagy örömet szereztek az összes
atyafiaknak.
4 Amikor pedig megérkeztek Jeruzsálembe, a gyülekezet, az apostolok
és a vének fogadták őket, és ők elbeszélték, milyen nagy dolgokat
cselekedett az Isten velük.
5 Előállt azonban néhány hivő, akik a farizeusok szerzetéből valók
voltak, és azt mondták, hogy körül kell metélni őket, és meg kell
parancsolni, hogy Mózes törvényét megtartsák.

Az apostoli gyűlés Jeruzsálemben. Péter beszéde

6 Az apostolok és a vének ezért egybegyűltek, hogy e felől a dolog felöl
határozzanak.
7 Amikor nagy vita támadt, felkelt Péter, és ezt mondta nekik:
„Atyámfiai, férfiak, ti tudjátok, hogy az Isten régóta kiválasztott engem
közülünk, hogy a pogányok az én számból hallják az evangélium beszédét,
és higgyenek.
8 A szíveket ismerő Isten pedig bizonyságot tett mellettük, mert
Szentlelket adott nekik, amint nekünk is.
9 Semmi különbséget nem tett közöttünk és ő közöttük, a hit által
tisztította meg szívüket.
10 Most azért mit kísértitek az Istent, hogy a tanítványok nyakába olyan
igát tegyetek, amelyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhattunk?
11 Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy
megtartatunk, miképpen ők is.“

Jakab beszéde az apostoli gyűlésen

12 Erre elhallgatott az egész sokaság, és hallgatták Barnabást és Pált,
amint elbeszélték, mennyi jelt és csodát tett az Isten általuk a pogányok
között.
13 Miután pedig elhallgattak, Jakab ezt mondta: „Atyámfiai, férfiak,
hallgassatok meg engem!
14 Simon elmondta, hogyan gondoskodott az Isten arról, hogy a pogányok
közül vegyen népet az ő nevének.
15 És ezzel egyeznek a próféták mondásai, amint meg van írva:
16 »Ezek után megtérek
és felépítem Dávidnak leomlott sátrát;
Omladékait helyreállítom,
és ismét felépítem,
17 hogy megkeresse
az emberek többi része az Urat,
és a pogányok mindnyájan,
akik az én nevemről neveztetnek.
Ezt mondja az Úr,
ki mindezeket megcselekszi.
18 Tudja az Isten öröktől fogva
minden cselekedetét.«
19 Ezért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, akik a
pogányok közül térnek meg az Istenhez.

20 Hanem írjuk meg nekik azt, hogy tartózkodjanak a bálványok
tisztátalanságától, a paráznaságtól, a megfojtott állattól és a vértől.
21 Mert Mózesnek régi nemzedékek óta minden városban megvannak
a hirdetői, hiszen a zsinagógákban minden szombaton olvassák őt.“

Az apostoli gyűlés határozata

22 Akkor az apostoloknak és a véneknek az egész gyülekezettel együtt
úgy tetszett, hogy férfiakat válasszanak ki maguk közül, és elküldjék
Antiókhiába Pállal és Barnabással: Júdást, akinek mellék neve Barsabbás
és Szilászt, akik az atyafiak között vezető emberek voltak.
23 Ezt az írást küldték velük:
„Az apostolok, a vének, és az atyafiak az Antiókhiában, Szíriában és
Ciliciában élő, pogányok közül való atyafiaknak üdvözletüket küldik!
24 Mivel meghallottuk, hogy némelyek közülünk, akiknek mi paran-
csot nem adtunk erre, kimentek és megzavartak titeket beszédeikkel,
feldúlták lelketeket, azt mondva, hogy metélkedjetek körül, és a
törvényt tartsátok meg,
25 úgy gondoltuk, miután egyetértésre jutottunk, hogy kiválasztunk
férfiakat, és elküldjük hozzátok a mi szeretteinkkel, Barnabással és Pállal,
26 olyan emberekkel, akik életüket tették kockára a mi Urunk Jézus
Krisztus nevéért.
27 Elküldtük azért Júdást és Szilászt, akik élőszóval szintén tudtotokra
adják ugyanezeket.
28 Mert tetszett a Szentléleknek és nekünk, hogy semmi több terhet ne
tegyünk reátok ezeken a szükséges dolgokon kívül:
29 hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől,
a megfojtott állattól és a paráznaságtól, amelyektől ha megóvjátok
magatokat, jól dolgotok lesz.
Legyetek egészségben!“
30 Ők tehát, miután elbocsátották őket, elmentek Antiókhiába, egybe-
gyűjtötték a sokaságot, átadták a levelet.
31 Amikor elolvasták, örültek az intésnek.
32 Júdás és Szilász pedig mivel maguk is próféták voltak, sok beszéddel
intették és erősítették az atyafiakat.
33 Miután pedig egy bizonyos időt eltöltöttek ott, az atyafiak el-
bocsátották őket békességgel az apostolokhoz. (
34 De Szilásznak tetszett ott maradni.)
35 Pál és Barnabás is Antiókhiában időztek, tanították és prédikálták a
többiekkel az Úrnak igéjét.

Pál második missziói útja. Barnabás külön útra indul

36 Néhány nap múlva pedig Pál ezt mondta Barnabásnak: „Most, hogy
visszatértünk, látogassuk meg atyánkfiait minden városban, amelyben
hirdettük az Úrnak igéjét, lássuk: hogy vannak.“
37 Barnabás azt tanácsolta, hogy vegyék maguk mellé Jánost, akit
Márknak hívnak.
38 Pál azonban azt tartotta méltónak, hogy aki elszakadt tőlük Pamfiliától
fogva, és nem ment velük a munkára, ne vegyék maguk mellé.
39 Meghasonlás támadt közöttük, úgyhogy elszakadtak egymástól, és
Barnabás maga mellé vette Márkot, elhajózott Ciprusba.
40 Pál pedig Szilászt választotta maga mellé, és az atyafiaktól az Isten
kegyelmére bízva útra kelt.

41 Bejárta Szíriát és Ciliciát, és erősítette a gyülekezeteket.

16

Pál Derbében és Lisztrában

1 Eljutott Derbébe és Lisztrába is. És íme volt ott egy Timóteus nevű
tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak, de görög atyának fia,
2 akiről jó bizonyságot tettek a Lisztrában és Ikóniumban élő atyafiak.
3 Őt Pál magával akarta vinni, és körülmetélte őt a zsidókra való
tekintettel, akik azokon a helyeken voltak: mert mindnyájan ismerték
atyját, hogy görög volt.
4 Amint átmentek a városokon, meghagyták nekik, hogy tartsák meg
azokat a rendeleteket, amelyeket a Jeruzsálemben levő apostolok és vének
hoztak.
5 A gyülekezetek pedig erősödtek a hitben, és számuk naponként
gyarapodott.

Pál Macedóniába indul

6 Mivel a Szentlélek megtiltotta, hogy az igét Ázsiában hirdessék,
körbejárták Frígiát és Galácia tartományát.
7 Mízia felé mentek, és igyekeztek Bitíniába jutni, de nem eresztette őket
a Lélek.
8 Áthaladtak azért Mízián, lementek Tróászba.
9 Azon az éjszakán látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfiú állt
előtte, kérve őt: „Gyere át Macedóniába, és légy segítségül nekünk!“
10 Mihelyt pedig a látomást látta, azonnal igyekezett elmenni
Macedóniába, megértve, hogy oda hívott minket az Úr, hogy azoknak
prédikáljuk az evangéliumot.

Pál Filippiben

11 Elhajózva Tróászból, egyenesen Szamothrákéba mentünk, másnap
meg Neápoliszba.
12 Onnét pedig Filippibe, amely Macedónia azon részének első
gyarmatvárosa. Ebben a városban töltöttünk néhány napot.
13 Szombatnapon kimentünk a városon kívül egy folyóvíz mellé, ahol
az imádkozás szokott lenni, és leülve beszélgettünk az egybegyűlt
asszonyokkal.
14 Egy Lídia nevű, Thiatíra városbeli bíborárus asszony, aki félte az
Istent, hallgatott ránk. Az Úr megnyitotta szívét, hogy figyeljenek azokra,
amiket Pál mondott.
15 Amikor pedig megkeresztelkedett egész házanépével együtt, kért
minket: „Ha az Úr hívének ítéltetek engem, gyertek az én házamhoz, és
maradjatok ott. És unszolt minket.“

Pál és Szilász a börtönben

16 Történt pedig, hogy amikor a könyörgésre mentünk, egy
szolgálóleányka jött elénk, akiben jövendőmondásnak lelke volt, és
az ő urainak nagy hasznot hajtott jövendőmondásával.
17 Követte Pált és minket, és így kiáltott: „Ezek az emberek a
magasságos Istennek szolgái, akik nektek az üdvösségnek útját hirdetik.“
18 És ezt több napon át művelte. Pál azonban megharagudott és
hátrafordulva, ezt mondta a léleknek: „Parancsolom neked a Jézus
Krisztus nevében, hogy menj ki belőle.“ És kiment abban az órában.

19 Amikor látták urai, hogy keresetüknek a reménysége elveszett,
megfogták Pált és Szilászt, a piacra vonszolták őket a hatóságok elé.
20 Odavezették őket a bírákhoz és ezt mondták: „Ezek az emberek zsidó
létükre megháborítják a mi városunkat.
21 Olyan szertartásokat hirdetnek, amelyeket nem szabad elfogadnunk,
sem cselekednünk, mivel rómaiak vagyunk.“
22 És velük együtt támadt a sokaság ellenük. A bírák pedig letépették
ruháikat, megvesszőztették őket.
23 Miután sok ütést mértek rájuk, börtönbe vetették őket, megparancs-
solva a börtönőrnek, hogy gondosan őrizze őket.
24 Ezt a parancsot megfogadva, a belső tömlöcbe vetette őket, és lábaikat
kalodába szorította.
25 Éjféltájban pedig Pál és Szilász imádkozott, és énekkel dicsőítették
az Istent. A foglyok pedig hallgatták őket.
26 Hirtelen nagy földindulás lett, annyira, hogy megrendültek a börtön
alapjai, és azonnal megnyílt az összes ajtó, és mindnyájuknak lehulltak
bilincsei.
27 A börtönőr pedig fölserkent, és látta, hogy nyitva vannak a
börtönajtók, kivonta kardját, és meg akarta magát ölni, mert azt gondolta,
hogy elszöktek a foglyok.
28 Pál azonban hangosan kiáltott: „Semmi kárt ne tégy magadban, mert
mindnyájan itt vagyunk!“
29 Ő pedig világosságot kérve beugrott, és remegve borult Pál és Szilász
elé;
30 majd kihozta őket, ezt és mondta: „Uraim, mit kell cselekednem, hogy
üdvözüljek??“
31 Azok pedig ezt mondták: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz
mind te, mind a te házad népe!“
32 És hirdették az Úr igéjét neki és mindazoknak, akik a házánál voltak.
33 Ekkor magához vette őket az éjszakának abban az órájában, meg-
mosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt.
34 Azután bevitte őket házába, asztalt terített nekik, és egész háznépével
együtt örvendezett, hogy hitt az Istennek.
35 Amikor pedig megvirradt, a bírák elküldték a szolgákat ezt üzenve:
„Bocsásd el azokat az embereket.“
36 A börtönőr pedig tudtatta ezeket Pállal: „A bírák ide küldtek, hogy
bocsássalak el titeket: most azért távozzatok, menjetek el békességgel!“
37 Pál pedig ezt mondta nekik: „Megvesszőztek minket nyilvánosan,
ítélet nélkül, holott római emberek vagyunk, és börtönbe vetettek:
és most alattomban akarnak bennünket elküldeni? Nem úgy, hanem
jöjjenek ők maguk, és vezessenek ki minket.“
38 A szolgák pedig megmondták a bíráknak ezeket a beszédeket. Azok
pedig megijedtek, amikor meghallották, hogy rómaiak,
39 odamentek, megkövették és kivezették őket, kérték, hogy menjenek
el a városból.
40 Amint kijöttek a börtönből, bementek Lídiához. Amikor meglátták az
atyafiakat, vigasztalták őket, és eltávoztak.

17

Pál Thesszalonikában

1 Miután pedig átmentek Amfipoliszon és Apollónián, Thesszalonikába
érkeztek, ahol a zsidóknak zsinagógájuk volt.
2 Pál pedig, amint szokása volt, bement hozzájuk, és három szombaton
át vitatkozott velük az Írásokról.
3 Megmagyarázta és kimutatta, hogy Krisztusnak szenvednie kellett, és
fel kellett támadnia a halálból; és hogy ez a Jézus a Krisztus, akit én
hirdetek nektek.
4 Némelyek közülük hittek, és csatlakoztak Pálhoz és Szilászhoz,
úgyszintén az istenfélő görögök közül is igen sokan, valamint az előkelő
asszonyok közül is nem kevesen.
5 De a zsidók, akik nem hittek, irigységtől felindulva maguk mellé
vettek a piaci népségből néhány gonosz férfit, csődületet támasztottak
és felizgatták a várost. Jázon házát megostromolták, s igyekeztek őket
kihozni a nép elé.
6 Mikor pedig nem találták őket, Jázont és néhány atyafit a város
elöljárói elé vonszoltak, azt kiáltozva, hogy ezek a felforgatók itt is
megjelentek.
7 Akiket pedig Jázon házába fogadott, mindnyájan a császár parancso-
latai ellen cselekszenek, mivelhogy mást tartanak királynak, Jézust.
8 Fel is indították a sokaságot és a város elöljáróit, akik hallották ezeket.
9 De amikor Jázon és a többiek kezességet vállaltak értük, elbocsátották
őket.

Pál Béreában

10 Az atyafiak pedig azonnal, azon az éjszakán elküldték Pált Szilásszal
együtt Béreába. Amikor odaérkeztek, elmentek a zsidók zsinagógájába.
11 Ezek pedig nemesebb lelkűek voltak a thesszalonikaiaknál, mert az
igét teljes készséggel fogadták, naponként tudakozva az Írásokat, hogy
úgy vannak-e.
12 Sokan pedig hittek közülük, sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak
közül is nem kevesen.
13 Mikor azonban tudtára jutott a Thesszalonikából való zsidóknak, hogy
Béreában is prédikálta Pál az Istennek igéjét, elmentek, és a sokaságot ott
is felháborították.
14 De akkor mindjárt elbocsátották az atyafiak Pált, hogy utazzon a
tenger felé. Szilász és Timóteus azonban ott maradtak.
15 Ők pedig elkísérték Pált, egész Athénig, és parancsát Szilászhoz és
Timóteushoz vitték, hogy minél hamarább menjenek hozzá.

Pál Athénban

16 Athénben pedig, amikor Pál várta őket, háborogott a lelke, látva,
hogy a város bálványokkal van tele.
17 Vitatkozott a zsinagógában a zsidókkal, az istenfélő emberekkel, és a
piacon minden nap, azokkal, akikkel találkozott.
18 Némelyek pedig az epikureus és sztoikus filozófusok közül
összeakadtak vele. Néhányan azt mondták: „Mit akarhat ez a csacsogó
mondani?“ Mások meg: „Idegen istenségek hirdetőjének látszik“, mivel
Jézust és a feltámadást hirdette.
19 Megragadták őt, az Areopágoszra vitték, s ezt mondták: „Vajon
megérthetjük-e mi az az új tudomány, melyet te hirdetsz?
20 Mert füleinknek idegen dolgokat mondasz: meg akarjuk érteni, miről
is van szó.“

21 Az athéniek pedig és az ott lakó jövevények semmi mással nem voltak
elfoglalva, mint újságok megbeszélésével és hallgatásával.

Pál beszéde az Areopágoszon

22 Pál pedig kiállt az Areopágosz közepére, és ezt mondta: „Athéni
férfiak, minden tekintetben nagyon istenfélőknek látlak titeket.
23 Mert amikor bejártam és megszemléltem szentélyeiteket,
találkoztam egy oltárral is, amelyre ez volt ráírva: Ismeretlen Istennek.
Akit azért ti nem ismerve tiszteltek, azt hirdetem én nektek.
24 Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van,
mivelhogy ő mennynek és földnek ura, nem lakik kézzel készített
templomokban.
25 Nem szorul emberi kéz segítségére, mintha szüksége volna valamire,
mert ő ad mindenkinek életet, leheletet és mindent.
26 Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy a földnek
egész színén lakjanak, meghatározva eleve rendelt idejüket és itt
lakásuknak határait,
27 hogy keressék az Urat, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, mert
bizony nincs messze egyikünktől sem;
28 mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk, amiképpen a költőitek
közül is némelyek mondták: Mert az ő nemzetsége is vagyunk.
29 Mivel azért az Istennek nemzetsége vagyunk, nem kell azt gondol-
nunk, hogy aranyhoz, vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, emberi mesterséghez
vagy elképzeléshez hasonlatos az istenség.
30 E tudatlanságnak idejét eddig elnézte az Isten, most megparancsolja
az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy térjenek meg,
31 mert rendelt egy napot, amelyen megítéli majd a föld kerekségét
igazságban egy férfiú által, akit erre kiválasztott, bizonyságot téve róla
mindenkinek azzal, hogy feltámasztotta őt halálból.“
32 Amikor pedig a halottak feltámadásáról hallottak, némelyek
gúnyolódtak, mások pedig ezt mondták: „Majd még meghallgatunk téged
e felől.“
33 Így aztán Pál elment közülük.
34 Néhány férfi azonban csatlakozott hozzá és hittek, ezek között az
areopágita Dioniziosz is, és egy Damarisz nevű asszony, és mások is.

18

Pál Korinthusban

1 Ezek után Pál Athénből eltávozva, elment Korinthusba.
2 Amikor pedig egy Akvila nevű, pontuszi származású zsidóra talált –
aki nem régen jött Itáliából –, és feleségére Priszcillára (mivel Klaudiusz
megparancsolta, hogy a zsidók mind távozzanak Rómából): hozzájuk
csatlakozott.
3 Mivel ugyanolyan mestersége volt, náluk maradt, és dolgozott, ugyanis
sátorkészítők voltak.
4 Minden szombaton pedig a zsinagógában vitatkozott, és igyekezett
mind zsidókat, mind görögöket meggyőzni.
5 Amikor pedig megérkezett Macedóniából Szilász és Timótheus, a lélek
szorongatta Pált, és bizonyságot tett a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus.
6 Amikor pedig azok ellene szegültek és káromlásokat szóltak, ruháiról
lerázva a port, ezt mondta nekik: „Véretek szálljon fejetekre, én tiszta
vagyok! Mostantól fogva a pogányokhoz megyek.“

7 És elmenve onnan, elment egy Jusztusz nevű, istenfélő ember házához,
akinek háza szomszédos volt a zsinagógával.
8 Kriszpusz pedig, a zsinagógának feje hitt az Úrban egész háza népével
együtt. A korinthusiak közül is sokan, akik hallgatták őt, hittek és
megkeresztelkedtek.
9 Az Úr pedig éjszaka látomásban Pálnak ezt mondta: „Ne félj, hanem
szólj, és ne hallgass:
10 mert én veled vagyok, és senki sem támad reád, hogy neked ártson,
mert nekem sok népem van ebben a városban.“
11 És ott lakott egy esztendeig és hat hónapig, tanítva közöttük az Isten
igéjét.
12 Amikor pedig Gallió volt Akhája tiszttartója, a zsidók egy akarattal
Pálra támadtak, a törvényszék elé vitték,
13 és ezt mondták: „A törvény ellen való istentiszteletre csábítja az
embereket.“
14 Amikor pedig Pál szólásra akarta nyitni száját, Gallió a zsidóknak ezt
mondta: „Ha valóban valami bosszútételről, vagy gonosz cselekedetről
volna szó, zsidók, igazság szerint meghallgatnálak benneteket.
15 De ha tanításról, nevekről és a törvényetekről van vita, ti magatok
intézzétek el, mert én ezekben bíró nem akarok lenni.“
16 És elűzte őket a törvényszék elől.
17 A görögök pedig mindnyájan megragadták Szószthenészt, a zsi-
nagóga fejét, és verték a törvényszék előtt, de Gallió semmit sem törődött
velük.

Pál visszatér Antiókhiába

18 Pál pedig, miután még több napig ott maradt, elbúcsúzott az
atyafiaktól, Szíriába hajózott, és vele együtt Priszcilla és Akvila, miután
fejét Kenkreában megnyírta, mert fogadalmat tett.
19 Mikor pedig Efezusba jutott, őket ott hagyta, bement a zsinagógába, s
vitatkozott a zsidókkal.
20 Amikor pedig azok kérték, hogy hosszabb ideig maradjon náluk, nem
állt rá,
21 hanem búcsút vett tőlük, s ezt mondta: „Nekem mindenesetre
Jeruzsálemben kell a következő ünnepet töltenem, de ismét eljövök
hozzátok, ha Isten akarja.“ És elhajózott Efezusból.
22 Miután Cézáreába érkezett, felment Jeruzsálembe, köszöntötte a
gyülekezetet, majd lement Antiókhiába.

Pál harmadik missziói útjára

23 Miután ott bizonyos időt eltöltött, elment, sorra végigjárta Galácia
tartományát és Frígiát, erősítve a tanítványokat mind.

Apollós Efezusban

24 Efezusba pedig egy Apollós nevű, alexandriai származású zsidó
érkezett, ékesen szóló férfiú, aki az írásokban tudós volt.
25 Őt már megtanították az Úr útjára, és mivel lélekben buzgó volt,
nagyon szorgalmasan hirdette, és tanította az Úrról szóló dolgokat, bár
csak János keresztségéről tudott.
26 Nagy bátorsággal kezdett beszélni a zsinagógában. Mikor pedig
meghallgatta őt Akvila és Priszcilla, maguk mellé vették, és világosan
kifejtették előtte az Istennek útját.

27 Amikor pedig Akhájába akart átmenni, buzdították őt az atyafiak,
írtak a tanítványoknak, hogy fogadják be őt. Amikor megérkezett, sokat
segített azoknak, akik a kegyelem által hittek.
28 Mert hatalmasan meggyőzte a zsidókat, a nyilvánosság előtt bebi-
zonyítva az Írásokból, hogy Jézus a Krisztus.

19

Keresztelő János tanítványai Efezusban

1 Történt pedig aközben, amíg Apollós Korinthusban volt, hogy Pál,
bejárva a felsőbb tartományokat, Efezusba érkezett. Amikor néhány
tanítványra talált,
2 ezt mondta nekik: „Vajon vettetek-e Szentlelket, miután hivőkké
lettetek?“
Azok pedig ezt mondták neki: „Még azt sem hallottuk, hogy van
Szentlélek.“
3 Ekkor megkérdezte tőlük: „Mire keresztelkedtetek meg tehát?“
Azok pedig azt mondták: „A János keresztségére.“
4 Pál pedig ezt mondta: „János megtérésnek keresztségével keresztelt,
azt mondva a népnek, hogy aki ő utána jön, abban higgyenek, tudniillik a
Krisztus Jézusban.“
5 Amikor pedig ezt hallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevére.
6 És mikor Pál reájuk tette kezét, a Szentlélek szállt reájuk, nyelveken
szóltak és prófétáltak.
7 A férfiak pedig összesen mintegy tizenketten voltak.

Pál tanításai és csodatételei Efezusban

8 Bement a zsinagógába, három hónapon át vitatkozva bátorsággal
szólt, és igyekezett meggyőzni őket az Isten országára tartozó dolgokról.
9 Amikor pedig néhányan megkeményítették magukat és nem hittek,
sőt gonoszul beszéltek az Úr útjáról a sokaság előtt, otthagyta őket,
elszakította a tanítványokat tőlük, s mindennap egy bizonyos Tirannus
iskolájában prédikált.
10 Ez pedig két esztendeig tartott, úgy, hogy mindazok, akik Ázsiában
laktak, mind zsidók, mind görögök, hallgatták az Úr Jézusnak igéjét.
11 Isten pedig nem mindennapi csodákat cselekedett Pál keze által,
12 úgyhogy még a testéről is elvitték a kendőket vagy kötényeket a
betegekhez, és eltávoztak tőlük a betegségek, és a gonosz lelkek kimentek
belőlük.
13 Néhányan pedig a lézengő zsidó ördögűzők közül elkezdték az Úr
Jézus nevét hívni azokra, akikben gonosz lelkek voltak, és ezt mondták:
„Kényszerítünk titeket arra a Jézusra, akit Pál prédikál.“
14 Közöttük voltak pedig Szkévának, egy zsidó főpapnak fiai heten, akik
ezt művelték.
15 A gonosz lélek pedig ezt mondta: „A Jézust ismerem, Pálról is tudok,
de ti kicsodák vagytok?“
16 És rájuk ugrott az az ember, akiben a gonosz lélek volt, és leteperte
őket, hatalmat vett rajtuk annyira, hogy meztelenül és megsebesülve
szaladtak ki abból a házból.
17 Ezt pedig megtudták mindannyian, zsidók és görögök, akik Efezusban
laktak, félelem szállta meg mindnyájukat, és magasztalták az Úr Jézusnak
nevét.

18 Sokan a hívők közül is eljöttek, bevallották és föltárták
mesterkedéseiket.
19 Sokan pedig azok közül, akik ördögi mesterségeket űztek, könyveiket
összehordták, és mindenki szeme láttára megégették. Összeszámlálták
a könyvek árát, és azok ötvenezer ezüstpénzt tettek ki.
20 Így az Úrnak igéje erősen növekedett és hatalmas lett.
21 Amikor pedig ezek megtörténtek, Pál eldöntötte magában, hogy
elmegy Macedóniába és Akhájába, majd Jeruzsálembe, és ezt mondta:
„Ottlétem után Rómát is meg kell látnom.“
22 Macedóniába pedig elküldött kettőt azok közül, akik neki szolgáltak,
Timóteust és Erásztoszt, ő maga pedig még egy ideig Ázsiában maradt.

Az ötvösök zavargása Efezusban

23 Az időtájt azonban nem csekély háborúság támadt az Úr útja miatt.
24 Mert egy Demeter nevű ötvös, ezüstből Artemisz-templomokat
készített, és a mesteremberekne nem csekély nyereséget juttatott.
25 Összegyűjtötte őket, és az ilyenfélékkel foglalkozó műveseket, s ezt
mondta: „Férfiak, tudjátok, hogy ebből a mesterségből van a mi jólétünk.
26 Látjátok és halljátok, hogy ez a Pál nemcsak Efezusnak, hanem közel
az egész Ázsiának sok népét eláltatta és félrevezette, mivel azt mondja,
hogy nem istenek azok, amelyeket kézzel csinálunk.
27 Nemcsak az a veszély fenyeget bennünket, hogy ez a mesterség tönkre
megy, hanem hogy a nagy istenasszonynak, Artemisznek templomát is
semmibe veszik, elvész az ő nagysága is, akit egész Ázsia és a világ tisztel.“
28 Amikor pedig ezeket hallották, elteltek haraggal és ezt kiáltották:
„Nagy az efezusi Artemisz!“
29 Az egész város háborúsággal telt meg, és egy akarattal a színházba
rohantak, megfogták Gájuszt és Arisztarkhoszt, akik Macedóniából valók,
és Pálnak útitársai voltak.
30 Pál pedig amikor a nép közé akart menni, nem eresztették a
tanítványok.
31 Az ázsiai főpapok közül is néhányan, akik barátai voltak neki, hozzá
küldtek és kérték, hogy ne menjen a színházba.
32 Ott pedig az egyik ezt, a másik azt kiáltozta, mert a népgyűlés
összezavarodott és a többség nem tudta, miért gyűltek össze.
33 A sokaság közül pedig előállították Sándort, akit a zsidók
előretuszkoltak. Sándor pedig intett a kezével, hogy védekezni akar a
nép előtt.
34 Azonban felismerték, hogy zsidó, kiáltozás tört ki mindnyájukból,
mintegy két óra hosszáig kiabálva: „Nagy az efezusi Artemisz!“
35 Miután pedig a városi jegyző lecsendesítette a sokaságot, ezt mondta:
„Efezusbeli férfiak, ugyan ki az az ember, aki ne tudná, hogy Efezus
városa a nagy Artemisz istenasszonynak, és a Jupitertől leszállt képének
templomőrzője?
36 Mivel ezek ellen senki nem szólhat, szükséges, hogy elcsendesedjetek,
és semmi vakmerő dolgot ne kövessetek el.
37 Mert idehoztátok ezeket az embereket, akik sem nem szentségrontók,
sem a ti istenasszonyotok ellen káromlást nem szóltak.
38 Ha tehát Demeternek és a hozzátartozó mesteremberekne valaki
ellen panaszuk van, vannak törvényszékek, és vannak helytartók, perel-
jenek ott egymással.

39 Ha pedig egyéb dolog miatt van valami panaszotok, a törvényes
népgyűlésen majd elintézitek.
40 Mert félő, hogy lázadással vádolnak meg a mai nap miatt; ugyanis
semmi ok nincs, amellyel számot tudnánk adni ezért a csődületért.“
41 Ezeket mondva, feloszlatta a gyűlést.

20

Pál útja Macedónián át Görögországba és vissza Tróászig

1 Miután pedig megszűnt a háborúság, magához hívta Pál a
tanítványokat, és tőlük búcsút véve elindult, hogy Macedóniába menjen.
2 Miután pedig azokat a tartományokat bejárta, és intette őket számos
beszéddel, Görögországba ment.
3 Ott töltött három hónapot, és mivel a zsidók cselt szőttek ellene, amint
Szíriába készült hajózni, úgy döntött, hogy Macedónián át tér vissza.
4 Ázsiáig pedig elkísérte őt a béreai Szópatér, a thesszalonikaiak közül
pedig Arisztarkhosz, Szekundusz és a derbei Gájus, Timóteus és az
ázsiaiak közül Tükhikosz és Trofimosz.
5 Ezek előrementek, és megvártak minket Tróászban.
6 Mi pedig a kovásztalan kenyerek napjai után kieveztünk Filippiből, és
elmentünk hozzájuk Tróászba öt nap alatt, ahol hét napot töltöttünk.

Pál prédikál Troászban, feltámasztja Eutikhoszt

7 A hét első napján pedig a tanítványok összegyűltek a kenyér
megszegésére, Pál prédikált nekik, és mivel másnap el akart menni, a
tanítást megnyújtotta egészen éjfélig.
8 Abban a házban pedig elegendő lámpás volt, ahol összegyűltek.
9 Egy Eutikhosz nevű ifjú pedig az ablakban ült, mély álomba merült,
mivel Pál hosszú ideig prédikált, elnyomta az álom, és leesett a harmadik
emeletről, és holtan szedték föl.
10 Pál pedig lement, ráborult és magához ölelve ezt mondta: „Ne
háborogjatok, mert a lelke benne van.“
11 Azután fölment, megszegte a kenyeret, evett, és sokáig, egészen
virradatig beszélgettek, s úgy indult el.
12 Az ifjat pedig élve hozták fel, és nagyon megvigasztalódtak.

Pál útja Milétoszig

13 Mi pedig előrementünk a hajóra, Asszoszba eveztünk, s ott akartuk
fölvenni Pált, mert így rendelkezett, mert ő maga gyalog akart jönni.
14 Mikor pedig Asszoszban összetalálkozott velünk, felvettük, és el-
mentünk Mitilénébe.
15 Onnan elhajózva, másnap eljutottunk Khiosz elé, a következő nap
pedig áthajóztunk Számoszba. Trogilliumban megszálltunk, s másnap
mentünk Milétoszba.
16 Mert elhatározta Pál, hogy Efezus mellett elhajózik, hogy ne kelljen
időt töltenie Ázsiában, mert sietett, hogy ha lehetséges, pünkösd napjára
Jeruzsálemben legyen.

Pál Milétoszban elbúcsúzik az efezusi vénektől

17 Milétoszból azonban elküldött Efezusba, magához hívatta a
gyülekezet véneit.
18 Amikor pedig odamentek hozzá, ezt mondta nekik: „Ti tudjátok,
hogy az első naptól fogva, melyen Ázsiába jöttem, hogyan viselkedtem
közöttetek az egész idő alatt,

19 szolgálva az Úrnak teljes alázatossággal, sok könnyhullatás és
zaklatások között, melyeket a zsidók cselszövései miatt szenvedtem.
20 Semmitől sem vonakodtam, ami hasznos, hogy prédikáljak nektek, és
tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként,
21 bizonyságot téve mind zsidóknak, mind görögöknek az Istenhez való
megtérés, és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felől.
22 És most, íme, a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, nem
tudva, mi vár ott énreám.
23 Csak azt tudom, hogy a Szentlélek városonként bizonyságot tesz, hogy
reám fogság és nyomorúság vár.
24 De semmivel sem törődök, még az életem sem drága nékem,
csakhogy elvégezhessem futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet
vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyságot tegyek az Isten kegyelmének
evangéliumáról.
25 És most, íme, tudom, nem látjátok többé az én orcámat, egyikőtök
sem, akik között jártam, prédikálva az Istennek országát.
26 Azért bizonyságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindenkinek
vérétől tiszta vagyok.
27 Mert nem vonakodtam, hogy hirdessem nektek az Istennek teljes
akaratát.
28 Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, amelyben a
Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legel-
tetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.
29 Mert én tudom azt, hogy távozásom után közétek gonosz farkasok
jönnek, akik nem kedveznek a nyájnak.
30 Sőt magatok közül is támadnak férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek,
hogy a tanítványokat magukhoz vonzzák.
31 Azért vigyázzatok, emlékezve arra, hogy én három esztendeig éjjel és
nappal meg nem szűntem könnyhullatással inteni mindenkit.
32 Most pedig, atyámfiai, ajánlak titeket az Istennek és az ő kegyelme
igéjének, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat nektek minden
megszenteltek között.
33 Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam,
34 sőt magatok tudjátok, hogy magam szükségleteiről, és a velem
lévőkéről kezeim gondoskodtak.
35 Minden tekintetben megmutattam nektek, hogy ily módon
munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni, és megemlékezni
az Úr Jézus szavairól, mert ő mondta: Jobb adni, mint kapni.“
36 Mikor ezeket elmondta, térdre esve imádkozott velük együtt.
37 Mindnyájan pedig nagy sírásra fakadtak, Pálnak nyakába borultak és
csókolgatták őt.
38 Kiváltképpen azon a szaván keseredtek el, amelyet mondott, hogy
többé az ő orcáját nem fogják látni. Aztán elkísérték őt a hajóra.

21

Pál útja Milétosztól Jeruzsálemig

1 Amint pedig, tőlük elszakadva, elindultunk, egyenesen haladva Kószba
érkeztünk, másnap pedig Rodoszba, és onnan Patarába.
2 Amikor pedig találtunk egy hajót, mely Föníciába ment át, abba
beültünk, és elhajóztunk.

3 Miután megláttuk Ciprust, és elhagytuk balkéz felől, Szíriába eveztünk,
és Tíruszban kötöttünk ki, mert a hajó ott rakta ki a terhét.
4 Ott maradtunk hét napig, miután megtaláltuk a tanítványokat, akik a
Lélek által mondták Pálnak, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.
5 Mikor pedig eltöltöttük azokat a napokat, és elindultunk, hogy
elutazzunk, mindnyájan feleségestől, gyermekestől egészen a városon
kívülre kísértek bennünket, és a tenger partján térdre esve imádkoztunk.
6 Ezután egymástól elbúcsúztunk, beültünk a hajóba, ők pedig vis-
szatértek övéikhez.
7 Mi pedig a hajózást befejezve, Tíruszból eljutottunk Ptolemaiszba.
Köszöntöttük az atyafiakat, és náluk maradtunk egy napig.
8 Másnap pedig elment Pál és mi, akik vele voltunk, s Cezáreába
érkeztünk, és bementünk Fülöp evangélista házába, aki ama hét közül
való volt, és nála maradtunk.
9 Neki pedig volt négy szűz leánya, akik prófétáltak.
10 Mialatt pedig mi több napig ott maradtunk, eljött egy Júdeából való
próféta, név szerint Agabosz.
11 Mikor odajött hozzánk, elvette Pálnak az övét, megkötözte kezeit
és lábait, s ezt mondta: „Ezt mondja a Szentlélek: A férfiút, akié ez az
öv, ekképpen kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben, és adják a pogányok
kezébe.“
12 Amikor pedig ezeket hallottuk, kértük, mind mi, mind az odavalósiak,
hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.
13 De Pál így felelt: „Miért sírtok, és keserítitek a szívemet? Mert én
nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben
az Úr Jézusnak nevéért.“
14 Mikor pedig nem engedett, megnyugodtunk és azt mondtuk: „Legyen
meg az Úr akarata!“
15 Ezek után a napok után pedig felkészültünk, és felmentünk
Jeruzsálembe.
16 A tanítványok közül is jöttek velünk együtt Cézáreából, akik
elvezettek egy bizonyos ciprusi Mnázónhoz, egy régi tanítványhoz, hogy
nála szálljunk meg.

Pál a jeruzsálemi templomban

17 Mikor azután megérkeztünk Jeruzsálembe, örömmel fogadtak minket
az atyafiak.
18 Másnap pedig Pál velünk együtt bement Jakabhoz, ahol a vének is
mindnyájan ott voltak.
19 Köszöntötte őket, majd sorjában elbeszélte, amiket az Isten a
pogányok között az ő szolgálata által cselekedett.
20 Azok pedig ezt hallgatva, dicsőítették az Urat, és ezt mondták neki:
„Látod, atyámfia, milyen sok ezren vannak zsidók, akik hívőkké lettek,
pedig mindnyájan buzgón tartják a törvényt.
21 Felőled pedig azt hallották, hogy te mindazokat a zsidókat, akik a
pogányok között vannak, Mózestől való elszakadásra tanítod, azt mondva,
hogy ne metéljék körül fiaikat, se a zsidó szokások szerint ne járjanak.
22 Mit tegyünk tehát? Mindenesetre sokan összegyűlnek, ha meghallják,
hogy ide jöttél.
23 Azt tedd tehát, amit mondunk neked: Van köztünk négy férfiú, akik
fogadalmat tettek.

24 Ezeket magad mellé véve, tisztulj meg velük, költs rájuk, hogy
megnyírják fejüket, hogy mindannyian megtudják, hogy semmi sincs
azokban, amiket felőled hallottak, hanem te magad is úgy jársz, hogy a
törvényt megtartod.
25 A pogányokból lett hívők felől pedig mi írtunk, azt határozva, hogy
ők semmi ilyenfélét ne tartsanak meg, hanem csak tartsák távol magukat
mind a bálványoknak áldozott hústól, mind a vértől, mind a megfulladt
állattól, és a paráznaságtól.“
26 Akkor Pál maga mellé vette azokat a férfiakat, másnap velük
megtisztult, bement a templomba, és bejelentette a tisztulás napjainak
elteltét, amikor mindegyikükért bemutatják az áldozatot.

Pált megkötözik

27 Amikor pedig a hét nap már eltelőben volt, az Ázsiából való zsidók,
meglátták őt a templomban, fellázították az egész sokaságot és rávetették
kezüket,
28 ezt kiáltva: „Izraelita férfiak, segítsetek! Ez az az ember, aki a nép
ellen, a törvény ellen és e hely ellen tanít mindenkit mindenütt; ezen felül
még görögöket is hozott be a templomba, és megfertőztette ezt a szent
helyet.“
29 Mert látták vele korábban az efezusi Trofimoszt a városban, akiről
azt vélték, hogy Pál bevitte a templomba.
30 Az egész város megmozdult, és a nép összecsődült, Pált megragadták,
kivonszolták a templomból, és azonnal bezárták az ajtókat.
31 Amikor pedig meg akarták ölni, eljutott a hír a sereg ezredeséhez,
hogy az egész Jeruzsálem felzendült.
32 Ő azonnal vitézeket és századosokat vett maga mellé, lefutott
hozzájuk. Amikor pedig meglátták az ezredest és a vitézeket, abbahagyták
Pál verését.
33 Akkor odaért az ezredes, elfogatta őt, és megparancsolta, hogy
kötözzék meg két lánccal, majd kérdezősködött, hogy kicsoda ez, és mit
követett el.
34 De ki ezt, ki azt kiáltotta a sokaságból, és miután nem érthette meg
a bizonyos valóságot a zajongás miatt, megparancsolta, hogy vigyék el a
várba.
35 Amikor pedig a lépcsőkhöz jutott, a vitézeknek vinniük kellett őt a
nép erőszakossága miatt,
36 mert az egész sokaság követte őket, és kiáltozott: „Öld meg őt!“
37 Amikor pedig már a várba akarták bevinni Pált, ezt mondta az
ezredesnek: „Szabad-e valamit mondanom neked?“
Az pedig ezt mondta: „Tudsz görögül?
38 Hát nem te vagy az az egyiptomi, aki néhány nappal ezelőtt
fellázította, és kivitte a pusztába azt a négyezer orgyilkos férfiút?“
39 Pál pedig ezt mondta: „Én ugyan tarzuszi zsidó ember vagyok, Cilicia
nem ismeretlen városának polgára, de kérlek téged, engedd meg nekem,
hogy szóljak a néphez.“
40 Amikor aztán megengedte, Pál a lépcsőkön állva intett kezével a
népnek, és mikor nagy csend lett, megszólalt zsidó nyelven:

22

Pál beszéde a néphez

1 „Atyámfiai, férfiak és atyák, hallgassátok meg beszédemet, amellyel
most magamat előttetek mentem.“
2 Mikor pedig hallották, hogy zsidó nyelven szól hozzájuk, még inkább
nyugalmat tanúsítottak.
És ezt mondta:
3 „Én zsidó ember vagyok, a ciliciai Tarzuszban születtem, éspedig
ebben a városban nevelkedtem, s Gamáliel lábainál tanítottak az atyák
törvényének pontossága szerint, buzgó voltam az Istenhez, miként ti
mindnyájan vagytok ma.
4 Ezt a tanítást üldöztem mindhalálig, megkötöztem és börtönbe
vetettem mind férfiakat, mind nőket.
5 A főpap is bizonyságom nekem, és a vének egész tanácsa, akiktől
leveleket is kaptam a testvérekhez mikor Damaszkuszba mentem, hogy
az odavalósiakat is elfogva Jeruzsálembe hozzam, hogy bűnhődjenek.
6 Történt pedig, hogy amint mentünk, és közeledtünk Damaszkuszhoz,
déltájban nagy hirtelenséggel az égből nagy világosság sugárzott körül
engem.
7 Leestem a földre, és hangot hallottam, amely azt mondta nekem: Saul,
Saul, miért üldözöl engem?
8 Én pedig megkérdeztem: Kicsoda vagy, Uram?
És ő ezt mondta nekem: Én vagyok a Názáreti Jézus, akit te kergetsz.
9 Akik pedig velem voltak, a világosságot ugyan látták és megrémültek,
de annak hangját, aki nekem szólt, nem hallották.
10 Én pedig ezt mondtam: Mit tegyek, Uram?
Az Úr pedig ezt mondta nekem: Kelj fel és menj el Damaszkuszba, ott
megmondják neked mindazt, amit Isten elrendelt, hogy véghez vigyed.
11 Mivel pedig nem láttam annak a világosságnak a ragyogása miatt,
akik velem voltak kézen fogva vezettek, és elmentem Damaszkuszba.
12 Egy bizonyos Anániás pedig, aki a törvény szerint istenfélő férfiú, aki
mellett az ott lakó zsidók mind jó bizonyságot tesznek,
13 eljött hozzám, mellém állt, és ezt mondta nekem: Saul atyámfia, nyerd
vissza szemed világát. És én abban a szempillantásban reá tekintettem.
14 Ő pedig ezt mondta: A mi atyáinknak Istene választott ki téged,
hogy megismerd az ő akaratát, és meglásd az Igazat, és hangot hallj az
ő szájából.
15 Mert tanúbizonysága leszel neki minden embernél arról, amiket láttál
és hallottál.
16 Most azért miért késlekedsz? Kelj fel, keresztelkedj meg, és mosd le
bűneidet, segítségül hívva az Úrnak nevét.
17 Történt pedig, hogy mikor Jeruzsálembe visszatértem, és imádkoztam
a templomban, elragadtattam lélekben,
18 és láttam őt, aki ezt mondta nekem: Siess és menj ki
hamar Jeruzsálemből, mert nem fogadják el a rólam szóló
tanúbizonyságtételedet.
19 Én pedig ezt mondtam erre: Uram, ők maguk tudják, hogy én börtönbe
vetettem, és zsinagógáról zsinagógára járva megverettem azokat, akik
hittek benned.
20 És amikor a te mártírodnak, Istvánnak vérét kiontották, én is ott
álltam, és helyeseltem az ő megölését, és azoknak köntösét őriztem, akik
őt megölték.

21 De ő azt mondta nekem: Eredj el, mert én messze küldelek téged a pogányok közé.“

Pált a várba viszik

22 Eddig a szóig hallgatták őt, de most felemelték szavukat: „Töröld el a föld színéről az ilyet, mert nem illik neki élnie.“
23 Amikor pedig azok kiabáltak, köntösüket elhányták és port szórtak a levegőbe,
24 megparancsolta az ezredes, hogy vigyék a várba, s korbácsütésekkel vallassák ki, hogy megtudhassa, miért kiabáltak úgy reá.
25 Amint azonban lekötötték őt a szíjakkal, Pál az ott álló századosnak ezt mondta: „Vajon szabad-e nektek római embert, akit el nem ítéltek, megostorozni?“
26 Miután pedig ezt meghallotta a százados, elment és jelentette az ezredesnek ezt mondva: „Vigyázz, hogy mit akarsz tenni, mert ez az ember római.“
27 Erre odament hozzá az ezredes, és ezt mondta neki: „Mondd meg nekem, te római vagy-e?“
Ő pedig mondta: „Az vagyok.“
28 Az ezredes erre így felelt: „Én nagy összegért vettem meg ezt a polgárjogot.“
Pál pedig mondta: „Én pedig benne is születtem.“
29 Ekkor azonnal félreálltak tőle azok, akik vallatni akarták. Sőt az ezredes is megijedt, amikor megértette, hogy római, és megkötöztette őt.
30 Másnap aztán meg akarta tudni a valóságot, hogy mivel vádolják a zsidók, feloldatta bilincseiből, és megparancsolta, hogy a főpapok az egész tanácsukkal együtt menjenek hozzá. Pált pedig levezettette és eléjük állította.

23

Pál beszéde a nagytanács előtt

1 Mikor pedig Pál a nagytanácsra emelte szemét, ezt mondta: „Atyámfiai, férfiak, én teljesen jó lelkiismerettel szolgáltam az Istennek mind e mai napig.“
2 Ananiás főpap pedig megparancsolta azoknak, akik mellette álltak, hogy üssék szájon.
3 Akkor Pál azt mondta neki: „Megver az Isten téged, te kimeszelt fal! Te leülsz a törvény szerint engem megítélni, és törvényellenesen cselekedve parancsolod, hogy engem verjenek?“
4 Az ott állók pedig ezt mondták: „Az Istennek főpapját szidalmazod?“
5 Pál pedig azt mondta: „Nem tudtam, atyámfiai, hogy főpap, mert meg van írva: »A te néped fejedelmét ne átkozd!«“
6 Amikor pedig Pálnak eszébe jutott, hogy az egyik részük a szadduceusok, a másik pedig a farizeusok közül való, felkiáltott a tanács előtt: „Atyámfiai, férfiak, én farizeus vagyok, farizeus fia: A halottak reménysége és feltámadása miatt vádolnak engem.“
7 Amikor pedig ezt mondta, meghasonlás támadt a farizeusok és a szadduceusok között, és a sokaság megoszlott.
8 Mert a szadduceusok azt mondják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek, a farizeusok pedig mind a kettőt vallják.
9 Erre nagy kiáltozás támadt, és a farizeusok pártjából néhány írástudó felállt, és tusakodott, és ezt mondták: „Semmi rosszat nem találunk ebben

az emberben. Ha pedig Lélek szólt neki, vagy angyal, ne tusakodjunk Isten ellen.“
10 Mikor pedig nagy meghasonlás támadt közöttük, félt az ezredes, hogy Pált szétszaggatják, és megparancsolta, hogy a sereg jöjjön le, és ragadja ki őt közülük, és vigye el a várba.
11 A következő éjszakán pedig mellé állt az Úr, és ezt mondta: „Bízzál, Pál! Mert amiképpen bizonyságot tettél az én rólam szóló dolgokról Jeruzsálemben, úgy kell néked Rómában is bizonyságot tenned.“

Összeesküvés Pál ellen

12 Amikor pedig reggel lett, a zsidók közül néhányan összeszövetkeztek, és átok alatt kötelezték magukat, hogy sem nem esznek, sem nem isznak addig, amíg meg nem ölik Pált.
13 Negyvennél is többen voltak azok, akik ezt az összeesküvést szőtték.
14 Ezek elmentek a főpapokhoz és a vénekhez, és ezt mondták: „Átok alatt megesküdtünk, hogy semmit nem ízlelünk addig, amíg meg nem öljük Pált.
15 Most azért ti jelentsétek be az ezredesnek a tanáccsal együtt, hogy holnap hozza le őt hozzátok, mintha az ő dolgának tüzetesebben végére akarnátok járni. Mi pedig, mielőtt ide érne, készek vagyunk megölni őt.“
16 Azonban Pál nővérének fia meghallotta ezt a cselszövést, megjelent, bement a várba és tudtára adta Pálnak.
17 Pál pedig a századosok közül magához hívatott egyet, és ezt mondta: „Vezesd ezt az ifjat az ezredeshez, mert valamit jelenteni akar neki.“
18 Ezért maga mellé vette őt, és elvitte az ezredeshez, és ezt mondta: „A fogoly Pál magához hivatott engem, és kért, hogy ezt az ifjat vezessem hozzád, mert valamit mondani akar neked.“
19 Az ezredes pedig kézen fogta, és félrevonulva megkérdezte tőle: „Mi az, amit jelenteni akarsz nekem?“
20 Ő pedig ezt mondta: „A zsidók eldöntötték, hogy megkérnek téged, hogy Pált holnap vidd le a tanács elé, mintha valamit tüzetesebben meg akarnának tudni tőle.
21 De te ne engedj nekik, mert közülük negyvennél több férfiú leselkedik rá, akik átok alatt kötelezték el magukat, hogy sem nem esznek, sem nem isznak addig, amíg meg nem ölik őt. Már készen is vannak, a te üzenetedre várakoznak.“
22 Az ezredes ekkor elbocsátotta az ifjút, meghagyva neki: „Ne mondd el senkinek, hogy ezeket jelentetted nekem.“

Pált Cézáreába szállítják

23 Ezután magához hívatott kettőt a századosok közül, és ezt mondta: „Készítsetek föl kétszáz vitézt, hogy induljanak Cézáreába, hetven lovast és kétszáz parittyást, az éjszakának harmadik órájától fogva.
24 Adjatok hátas állatokat is melléjük, hogy Pált felültetve békességben vigyék Félix tiszttartóhoz.“
25 Levelet is írt, melynek tartalma ez volt:
26 „Klaudiusz Liziász, a nemes Félix tiszttartónak üdvözletét küldi!
27 Ezt a férfiút, a zsidók elfogták, és meg akarták ölni, odamenve a sereggel, kiszabadítottam, megértve, hogy római.
28 Meg akartam tudni az okát, miért vádolják őt, levittem a tanácsuk elé.
29 És úgy találtam, hogy az ő törvényüknek kérdései miatt vádolják, de semmi halálra vagy fogságra méltó vétke nincs.

30 Mivel pedig nekem megjelentették, hogy a zsidók ezután a
férfiú után ólálkodni akarnak, azonnal hozzád küldtem, s meghagytam
vádlóinak is, hogy ami dolguk ellene van, előtted mondják meg. Légy jó
egészségben!“
31 A vitézek tehát, amint nekik megparancsolták, Pált felvették, és
elvitték azon az éjszakán Antipatriszba.
32 Másnap pedig hagyták a lovasokat tovább menni vele, és visszatértek
a várba.
33 Ők pedig eljutottak Cézáreába, és átadták a levelet a tiszttartónak, és
Pált is eléállították.
34 Amikor pedig elolvasta a tiszttartó, és megkérdezte, melyik tar-
tományból való, és megértette, hogy Ciliciából,
35 ezt mondta: „Majd kihallgatlak, amikor vádlóid is eljönnek.“ És
megparancsolta, hogy Heródes palotájában őrizzék őt.

24

Pált vádolják Félix előtt

1 Öt nap múlva aztán elment Anániás főpap a vénekkel és egy Tertullusz
nevű prókátorral, akik panaszt tettek a tiszttartónál Pál ellen.
2 Amikor pedig előszólították, Tertullusz vádolni kezdte:
3 „Nagyságos Félix, teljes hálával ismerjük el, hogy általad nagy
békességet nyerünk, és gondoskodásod folytán igen jó intézkedések
történnek erre a népre nézve, minden tekintetben és mindenütt.
4 De hogy téged sok ideig ne tartóztassalak, kérlek hallgass meg minket
röviden kegyelmességed szerint.
5 Mi ugyanis úgy találtuk, hogy ez veszedelmes ember, és meghasonlást
támaszt a föld kerekségén levő valamennyi zsidó között, és a názáretiek
felekezetének feje,
6 aki a templomot is meg akarta szentségteleníteni, de elfogtuk őt, és a
mi törvényünk szerint akartuk elítélni.
7 Liziász ezredes azonban, nagy karhatalommal oda jött, és kivette őt
kezünkből,
8 és azt parancsolta, hogy az ő vádlói hozzád jöjjenek. Tőle te magad,
ha kihallgatod, értesülhetsz mindezekről, melyekkel mi őt vádoljuk.“
9 A zsidók is helybenhagyták ezt, és bizonygatták, hogy mindez valóban
így van.

Pál védekezése Félix előtt

10 Miután intett neki a tiszttartó, hogy szóljon, Pál így felelt: „Mivel
tudom, hogy te sok esztendő óta vagy ennek a népnek bírája, bátrabban
védekezem a magam ügyében,
11 mert megtudhatod, hogy nincs tizenkét napnál több, mióta feljöttem
imádkozni Jeruzsálembe.
12 De a templomban sem láttak úgy, hogy valakivel vitatkoztam volna,
vagy hogy a népet egybecsődítettem volna, sem a zsinagógákban, sem a
városban.
13 Rám sem bizonyíthatják azokat, amikkel most engem vádolnak.
14 Azt pedig vallom, hogy én aszerint az út szerint – amelyet
eretnekségnek mondanak –, úgy szolgálok az atyáim Istenének, mint aki
hiszek mindabban, ami a törvényben és a próféták könyvében meg van
írva.

15 Reménységem van az Istenben, hogy amit ők maguk is várnak, lesz feltámadásuk a halottaknak, mind az igazaknak, mind a hamisaknak.
16 Ebben gyakorlom magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkiismeretem legyen az Isten és emberek előtt mindenkor.
17 Sok esztendő múltán pedig eljöttem, hogy népemnek alamizsnát hozzak és áldozatokat.
18 Eközben találtak rám a templomban megtisztulva, néhány Ázsiából való zsidó, nem csődületben, sem pedig háborúság támasztása közben.
19 Nekik kellett volna eléd jönni, és vádolni engem, ha valami panaszuk volna ellenem.
20 Vagy ők maguk mondják meg, vajon találtak-e bennem valami hamis cselekedetet, amikor a tanács előtt álltam,
21 ha csak nem annak az egy mondatnak tekintetében, amelyet közöttük állva kiáltottam, hogy: A halottak feltámadása miatt vádoltok a mai napon.“

Pál kétévi fogsága Félix alatt

22 Amikor pedig Félix ezeket hallotta, elhalasztotta az ügyet, mivel tüzetesebb tudomása volt ennek a szerzetnek a tanítása felől, és ezt mondta: „Amikor Liziasz ezredes eljön, dönteni fogok ügyetekben.“
23 Megparancsolta a századosnak, hogy őrizzék Pált, de enyhébb fogságban legyen, és senkit ne tiltsanak el az övéi közül attól, hogy szolgálatára legyen, vagy bemenjen hozzá.
24 Néhány nap múlva pedig Félix megjelent feleségével Druzillával együtt, aki zsidó asszony volt, és maga elé hívatta Pált, és meghallgatta a Krisztusban való hit felől.
25 Amikor pedig az igazságról, önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről beszélt, megrémülve, ezt mondta Félix: „Most eredj el, de mikor alkalmam lesz, ismét magamhoz hívatlak“.
26 Ugyanakkor azt is remélte, hogy Pál pénzt ad neki, hogy szabadon bocsássa, ezért is gyakrabban hívatta magához, és beszélgetett vele.
27 Két esztendő elmúltával, Félix utóda Porciusz Fesztusz lett. A zsidóknak kedveskedni akart Félix, és Pált fogságban hagyta.

25

Fesztusz Jeruzsálemben

1 Fesztusz tehát, miután bement a tartományba, három nap múlva felment Jeruzsálembe Cézáreából.
2 A főpap és a zsidók főemberei pedig panaszt tettek neki Pál ellen, és kérték
3 jóindulatát, hogy Pált hozassa át Jeruzsálembe, hogy lest vetve megölhessék őt az úton.
4 Fesztusz azonban azt felelte, hogy Pált Cézáreában őrzik, ő maga pedig hamarosan el fog menni.
5 „Akik pedig köztetek, úgymond, főemberek, jöjjenek velem, és ha valami gonoszság van abban a férfiban, emeljenek vádat ellene.“

Pál a császárhoz fellebbez

6 Miután pedig tíz napnál tovább időzött közöttük, lement Cézáreába. Másnap beült a bírói székbe, és előhozatta Pált.
7 Amikor pedig megjelent, körülállták a zsidók, akik lementek Jeruzsálemből, és sok súlyos vádat hoztak fel Pál ellen, melyeket nem bírtak bebizonyítani.

8 Pál a maga mentségére ezt felelte: „Sem a zsidók törvénye ellen, sem
a templom ellen, sem a császár ellen, nem vétettem semmit.“
9 Fesztusz azonban a zsidóknak kedveskedni akart, és ezt mondta
Pálnak: „Akarsz-e Jeruzsálembe felmenni, hogy ott ítélkezzem ezekről
ebben az ügyben?“
10 Pál azonban ezt mondta: „A császár ítélőszéke előtt állok, itt ítéljenek
meg. A zsidóknak semmit sem vétettem, miként te is jól tudod.
11 Mert ha vétkes vagyok, és valami halálra méltót cselekedtem, nem
vonakodom a haláltól, ha azonban semmi sincs azokban, amikkel ezek
vádolnak engem, senki sem szolgáltathat ki engem nekik. A császárhoz
föllebbezek!“
12 Akkor Fesztusz tanácsával értekezett, és ezt felelte: „A császárhoz
föllebbeztél, a császár elé fogsz menni!“

Pál Fesztusz és Agrippa előtt

13 Néhány nap múlva pedig Agrippa király és Berniké érkezett
Cézáreába, hogy köszöntsék Fesztuszt.
14 Amikor pedig több napig ott időztek, Fesztusz előadta a királynak Pál
ügyét: „Van itt egy fogoly, akit Félix hagyott itt.
15 Amikor Jeruzsálembe mentem, jelentést tettek róla a főpapok és a
zsidók vénei, kérve ellene ítéletet.
16 Nekik azt feleltem, hogy nem szokásuk a rómaiaknak, hogy egy
embert halálra adjanak, mielőtt a vádlottat nem szembesítenék vádlóival,
és alkalmat nem kap a vád felől való védekezésre.
17 Amikor aztán ide gyűltek, késedelem nélkül másnap az ítélőszékbe
ültem, előhozattam azt a férfit,
18 aki ellen – amikor vádlói előálltak – , semmi bűnt nem hoztak fel azok
közül, amiket én sejtettem,
19 hanem valamilyen vitás kérdéseik voltak vele a tulajdon vallásuk
felől, és egy bizonyos meghalt Jézus felől, akiről Pál azt állította, hogy
él.
20 Én pedig bizonytalanságban voltam erre a vitára nézve, s
megkérdeztem, vajon nem akar-e Jeruzsálembe menni, hogy ott mond-
janak ítéletet ezek felől.
21 Pál azonban föllebbezett, hogy őt tartsák fenn Augustus döntése
számára, én pedig megparancsoltam, hogy tartsák fogva őt, amíg a
császárhoz nem küldhetem.“
22 Agrippa erre ezt mondta Fesztusznak: „Szeretném magam is azt az
embert hallani.“ Ő pedig ezt felelte: „Holnap hallani fogod őt.“
23 Másnap tehát eljött Agrippa és Berniké nagy pompával, bementek a
kihallgatási terembe az ezredesekkel, és a város előkelőségeivel együtt.
Fesztusz parancsára elővezették Pált.
24 Fesztusz pedig ezt mondta: „Agrippa király és ti férfiak mindnyájan,
akik velünk együtt itt vagytok! Látjátok őt, aki miatt a zsidóknak egész
sokasága keresett meg engem, mind Jeruzsálemben, mind itt, azt kiáltva,
hogy nem szabad neki életben maradni.
25 Én pedig, ámbár megértettem, hogy semmi halálra méltó dolgot
sem cselekedett, de mivel éppen ő maga föllebbezett Augustushoz, úgy
határoztam, hogy elküldöm hozzá.
26 Mivel nem tudok semmi bizonyosat írni róla az én uramnak, ezért
hoztam elétek, és kiváltképpen te eléd, Agrippa király, hogy a kihallgatás
megtörténtével tudjak mit írni.

27 Mert esztelen dolognak tartom, hogy aki foglyot küld, ne jelentse az
ellene való vádakat is.“

26

Pál beszéde Agrippa előtt

1 Agrippa erre ezt mondta Pálnak: „Megengedjük neked, hogy szólj
a magad mentségére.“ Akkor Pál kinyújtotta a kezét, és védőbeszédet
tartott:
2 „Agrippa király! Boldognak tartom magam, hogy mindazok felől,
amikkel a zsidók vádolnak, előtted fogok védekezni e mai napon,
3 mivel te nagyon jól ismered a zsidók minden szokását és vitás kérdését.
Azért kérlek, hallgass meg engem türelmesen!
4 Életemet, amely kezdettől fogva az én népem között Jeruzsálemben
folyt le, ifjúságomtól fogva ismerik a zsidók mindnyájan.
5 Ők tudják rólam kezdettől fogva, tanúsítani is tudnák, hogy én a mi
vallásunk legszigorúbb felekezete szerint éltem, mint farizeus.
6 Most is az Istentől a mi atyáinknak tett ígéret reménysége miatt állok
itt vád alatt.
7 Éjjel és nappal buzgón szolgálva, a mi tizenkét nemzetségünk is reméli,
hogy ez beteljesül. E miatt a reménység miatt vádolnak a zsidók, Agrippa
király.
8 Miért tűnik nektek hihetetlen dolognak, hogy Isten halottakat támaszt
fel?
9 Én is elhatároztam magamban, hogy sok ellenséges dolgot kell
cselekednem a Názáreti Jézus neve ellen.
10 Ezt meg is tettem Jeruzsálemben, és a szentek közül sokat börtönbe
vettettem, melyre a főpapoktól felhatalmazást kaptam. Sőt amikor
megölték őket, szavazatommal hozzájárultam.
11 A zsinagógákban mindenfelé gyakran büntettem, káromlásra
kényszerítettem, és féktelen dühömben egészen az idegen városokig
kergettem őket.
12 Amikor egyszer éppen ilyen ügyben útban voltam Damaszkusz felé,
a főpapok felhatalmazásával és engedélyével,
13 délben az úton azt láttam, király, hogy a mennyből a napnak
fényességét is meghaladó világosság sugárzott körül engem és azokat,
akik velem együtt haladtak.
14 Amikor pedig mindnyájan leestünk a földre, szózatot hallottam, mely
hozzám szólt, és ezt mondta zsidó nyelven: Saul, Saul, mit kergetsz engem?
Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.
15 Erre én ezt kérdeztem: Kicsoda vagy, Uram?

Az Úr ezt felelte: Én vagyok Jézus, akit te kergetsz.
16 De kelj fel, és állj lábaidra, mert azért jelentem meg neked, hogy téged
szolgává és bizonysággá rendeljelek azokban, amiket láttál, és azokban,
amelyekben meg fogok neked jelenni.
17 Megoltalmazlak téged e néptől és a pogányoktól, akik közé most
küldelek,
18 hogy nyisd meg a szemeiket, hogy sötétségből világosságra, és a
Sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát, és a
megszenteltek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által.
19 Ezért, Agrippa király, nem lettem engedetlen a mennyei látás iránt,

20 hanem először a damaszkusziaknak és jeruzsálemiaknak, majd Júdea
egész tartományában és a pogányoknak hirdettem, hogy bánják meg
bűneiket, és térjenek meg az Istenhez, megtéréshez méltó cselekedeteket
cselekedve.
21 Ezekért akartak engem megölni a zsidók, amikor megfogtak a
templomban.
22 De Istentől segítséget kaptam, s mind e mai napig itt állok, és
bizonyságot teszek mind kicsinynek, mind nagynak, és semmit nem
mondok azokon kívül, amikről a próféták és Mózes megmondták, hogy
be fognak teljesedni,
23 hogy a Krisztusnak szenvednie kell, hogy elsőnek támad fel a halottak
közül, és világosságot fog hirdetni ennek a népnek és a pogányoknak."
24 Mikor pedig ezeket hozta fel a maga mentségére, Fesztusz hangosan
mondta: „Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány téged őrültségbe visz."
25 Pál azonban ezt mondta: „Nem vagyok bolond, nemes Fesztusz, hanem
igaz és józan beszédeket szólok.
26 Mert tud ezekről a király, akihez bátran is szólok: mert éppen nem
gondolom, hogy ezek közül előtte bármi is ismeretlen volna, mert nem
valami zugban történt dolog ez.
27 Hiszel-e, Agrippa király, a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel."
28 Agrippa pedig ezt mondta Pálnak: „Majdnem ráveszel engem, hogy
keresztyénné legyek."
29 Pál pedig mondta: „Kívánnám Istentől, hogy ne csak majdnem, hanem
nagyon is, és ne csak te, hanem mindazok, akik ma engem hallgatnak,
lennétek olyanok, amilyen én is vagyok, de e bilincsek nélkül."
30 Mikor ezeket mondta, felkelt a király, a tiszttartó, Berniké és akik velük
együtt ültek.
31 Visszavonultak, beszélgettek egymással és ezt mondták: „Semmi
halálra, vagy fogságra méltó dolgot nem tett ez az ember."
32 Agrippa pedig ezt mondta Fesztusznak: „Ezt az embert szabadon
lehetett volna bocsátani, ha a császárhoz nem föllebbezett volna."

27

Pált Rómába viszik

1 Amikor pedig eldöntötték, hogy mi Itáliába hajózzunk, átadták mind
Pált, mind néhány más foglyot egy Juliusz nevű századosnak a császári
seregből.
2 Beszálltunk hát egy Adramittiumból való hajóba, és az Ázsia mentén
fekvő helyeket akarva behajózni, elindultunk. Velünk tartott a macedóniai
Arisztárkhosz, aki Thesszalonikából való.
3 Másnap megérkeztünk Szidónba. Juliusz emberséggel bánt Pállal,
megengedte, hogy barátaihoz elmenjen, és azok gondoskodjanak róla.
4 Onnan elindulva Ciprus alatt eveztünk el, mivel ellenszél volt.
5 A Cilicia és Pamfília mellett levő tengeren átevezve eljutottunk a líciai
Mirába.
6 Mivel ott a százados egy Itáliába menő alexandriai hajót talált, abba
szállított be minket.
7 Több napon át azonban lassan hajóztunk, és nehezen érkeztünk el
Knidosz elé. Mivel nem engedett bennünket odajutni a szél, elhajóztunk
Kréta alatt, Szalmóné mellett,
8 és nagy üggyel-bajjal elhajózva mellette, eljutottunk egy helyre, melyet
Szépkikötőknek neveznek, melyhez közel volt Lázea városa.

Pál tanácsa ellenére tovább hajóznak

9 Mivel pedig sok idő múlt el és a hajózás már veszedelmes volt, mivel
a böjt is elmúlt már, Pál intette őket:
10 „Férfiak, látom, hogy nemcsak a teherre és a hajóra, hanem a mi
életünkre nézve is veszélyes lesz ez a hajózás.“
11 De a százados inkább hitt a kormányosnak és a hajótulajdonosnak,
mint annak, amit Pál mondott.
12 Mivel pedig az a kikötő telelésre nem volt alkalmas, a többség azt
határozta, hogy hajózzanak el onnan is, hátha valami módon eljutnak
Főnixbe, Kréta kikötőjébe, mely délnyugat és északnyugat felé néz, ahol
áttelelhetnének.
13 Mivel pedig déli szél kezdett lassan fújni, azt gondolták, hogy feltett
szándékuknak uraivá lettek, elindultak s Kréta közelében hajóztak el.
14 Nem sokára azonban viharos szélvész csapott le oda, amelyet észak-
keleti szélnek neveznek.
15 Mikor pedig az a hajót magával ragadta, és nem bírt a széllel szembe
menni, nekieresztve sodortattunk tovább.
16 Mikor pedig egy kis sziget alá futottunk, melyet Klaudának hívnak,
alig bírtuk hatalmunkba keríteni a csónakot.
17 Miután ezt felvonták, védőintézkedéseket tettek: alul átkötözték a
hajót, és mivel féltek, hogy zátonyra bukkannak, leeresztették a vitorlát,
és úgy sodródtak tovább.
18 Amikor pedig a szélvész nagyon hányt-vetett bennünket, másnap a
hajóterhet kidobálták.
19 Harmadnap tulajdon kezeinkkel szórtuk ki a hajó felszerelését.
20 Amikor pedig több napon át sem nap, sem csillagok nem látszottak,
és nem kis vihar szorongatott, életben maradásunk minden reménysége
elveszett.
21 Amikor pedig már hosszú ideje nem ettek, akkor Pál felállt közöttük,
és ezt mondta: „Az lett volna a jó, ó férfiak, hogy engedelmeskedve nekem,
nem indultunk volna el Krétából, és elkerültük volna ezt a bajt és kárt.
22 Én azonban mostanra nézve is intelek benneteket, hogy jó
reménységben legyetek, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó.
23 Mert ma éjjel mellém állt az Istennek az angyala, akié vagyok, akinek
szolgálok is,
24 és ezt mondta: Ne félj Pál, neked a császár elé kell állnod. És íme az
Isten ajándékba adta neked mindazokat, akik veled hajóznak.
25 Ezért jó reménységben legyetek, férfiak! Mert hiszek az Istennek,
hogy úgy lesz, amint nekem megmondta.
26 Egy szigetre kell kivetődnünk.“

Hajótörés és megmenekülés

27 Amikor pedig eljött a tizennegyedik éjszaka, amióta az Adrián
hányódtunk, éjféltájban észrevették a hajósok, hogy valami
szárazföldhöz közeledünk.
28 Lebocsátották a vízmérő ónt, és húsz ölnyinek találták. Majd egy
kissé tovább menve ismét lebocsátották a vízmérő ónt, és tizenöt ölnyinek
találták.
29 Mivel féltek, hogy szirtes helyekre vetődhetnek, a hajónak hátulsó
részéből négy vasmacskát vetettek ki, s alig várták, hogy nappal legyen.
30 A hajósok pedig amikor el akartak menekülni a hajóból, a csónakot
lebocsátották a tengerre, színlelve, mintha a hajó orrából vasmacskákat
akarnának leereszteni.

31 Pál azonban ezt mondta a századosnak és a vitézeknek: „Ha ezek
nem maradnak a hajóban, akkor ti sem menekülhettek meg.“
32 Ekkor a katonák elvágták a csónak köteleit, és hagyták hogy kiessen.
33 Addig pedig, amíg nappal nem lett, Pál bíztatta mindnyájukat,
hogy egyenek, és ezt mondva: „Ma tizennegyedik napja, amióta étlen
várakoztok, és semmit sem vettetek magatokhoz.
34 Ezért intelek benneteket, hogy egyetek, mert ez a ti javatokra szolgál.
Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejéről.“
35 Mikor pedig ezeket mondta, kezébe vette a kenyeret, hálát adott
Istennek mindnyájuk előtt és megtörve, enni kezdett.
36 Erre felbátorodtak mindnyájan, és szintén vettek magukhoz
táplálékot.
37 A hajóban lélekszám szerint összesen kétszázhetvenhatan voltak.
38 Miután pedig megelégedtek az eledellel, a hajót megkönnyebbítették,
a gabonát kiszórták a tengerbe.
39 Amikor pedig megvirradt, a szárazföldet nem ismerték fel, hanem
egy öblöt vettek észre, amelynek sima partja volt, és elhatározták, hogy
kihajtják rá a hajót, ha bírják.
40 A vasmacskákat körös-körül elvagdalták, és a tengerben hagyták,
egyszersmind eloldották a kormányrudak köteleit, és felvonva a nagy
vitorlát a szélfúvás felé, igyekeztek a part felé haladni.
41 Amikor azonban egy zátonyos helyre találtak, ráhajtották a hajót. Az
első része ugyan megakadt és mozdíthatatlanul maradt, a hátulsó része
azonban szakadozott a hullámok ereje miatt.
42 A katonáknak pedig az volt a szándékuk, hogy a foglyokat vágják le,
hogy senki el ne szaladhasson, miután kiúszott.
43 De a százados meg akarta tartani Pált, megtiltotta nekik e szándékot
és megparancsolta, hogy akik úszni tudnak, először azok ugorjanak a
tengerbe, és meneküljenek ki a szárazföldre,
44 a többiek pedig ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. Így történt,
hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

28

Pál Málta szigetén

1 Miután szerencsésen megmenekültek, megtudták, hogy Máltának
nevezik azt a szigetet.
2 A barbárok pedig nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántuk,
mert tüzet raktak, és befogadtak mindnyájunkat, a bennünket ért zápor
és hideg miatt.
3 Amikor pedig Pál sok venyigét szedett, és a tűzre tette, egy vipera a
melegből kimászva, a kezére ragadt.
4 Amikor pedig látták a barbárok a kezéről függeni a mérges kígyót,
azt mondták egymásnak: „Nyilván gyilkos ez az ember, akit nem hagyott
élni a bosszúállás, noha a tengerből megszabadult.“
5 De neki, miután a kígyót lerázta a tűzbe, semmi baja sem lett.
6 Azok pedig azt várták, hogy meg fog dagadni, vagy nagy hirtelenséggel
halva rogyik le. Mikor azonban sok ideig várták, és látták, hogy semmi
baja nem lesz, megváltoztatták véleményüket, és istennek mondták őt.
7 Annak a helynek a környékén voltak a sziget főemberének, név szerit
Publiusznak mezei jószágai, aki befogadott minket és három napig nagy
emberségesen vendégül látott.

8 Történt pedig, hogy Publiusz atyja hideglelésben és vérhasban betegen feküdt. Pál bement hozzá, és miután könyörgött, kezeit rátéve meggyógyította őt.
9 Miután ez megtörtént, mások is, akik betegek voltak a szigeten, odajöttek hozzá, és meggyógyultak.
10 Így nagy tisztességben álltunk, és amikor elindultunk, elláttak minden szükséges dologgal.

Pál megérkezik Rómába

11 Három hónap múlva azután egy alexandriai hajón elindultunk, amely a szigeten telelt, és amelynek címere Kásztor és Pollux volt.
12 Szirakuzába eljutva, ott maradtunk három napig.
13 Onnan körülkerülve, eljutottunk Régiumba és mivel egy nap múlva déli szél támadt, másnap megérkeztünk Puteoliba.
14 Ahol amikor atyafiakat találtunk, kértek minket, hogy maradjunk náluk hét napig, és úgy mentünk Rómába.
15 Onnan is az atyafiak, amikor a dolgainkat meghallották, elénk jöttek Appii Forumig és Tres Tabernaeig. Mikor Pál meglátta őket, hálát adott az Istennek, és eltelt bizalommal.

Pál és a római zsidók

16 Amikor pedig Rómába érkeztünk, a százados átadta a foglyokat a testőrség parancsnokának, Pálnak azonban megengedték, hogy külön lakjon az őt őrző vitézzel.
17 Történt pedig, hogy három nap múlva magához hívatta Pál a zsidók ottani vezetőit. Mikor pedig összegyűltek, ezt mondta nekik: „Atyámfiai, férfiak, én jóllehet semmit sem vétkeztem a nép ellen, vagy az ősi szokások ellen, mégis foglyul adtak át Jeruzsálemből a rómaiak kezébe.
18 Miután ezek kihallgattak, el akartak bocsátani, mert semmi halálra méltó vétek nincs bennem.
19 De mivel a zsidók tiltakoztak ez ellen, kénytelen voltam a császárhoz föllebbezni, nem mintha a népem ellen volna valami vádam.
20 Ezért hívattalak tehát titeket, hogy lássalak benneteket, és beszéljek veletek, mert Izrael reménységéért vettek körül ezzel a lánccal.“
21 Azok pedig ezt mondták neki: „Mi felőled sem levelet nem kaptunk Júdeából, sem pedig az atyafiak közül nem jött ide senki, és nem jelentett, vagy mondott rólad semmi rosszat.
22 Szeretnénk azért tőled hallani, milyen véleményen vagy. Mert e felekezet felől tudjuk, hogy mindenütt ellene beszélnek.“
23 Kitűztek tehát neki egy napot, és sokan eljöttek hozzá a szállására, akiknek nagy bizonyságtétellel szólt az Isten országa felől, reggeltől estig igyekezve meggyőzni őket a Jézus felől való dolgokról, úgy a Mózes törvénye, mint a próféták alapján.
24 Némelyek hittek az ő beszédének, mások nem hittek.
25 Mivel pedig nem egyeztek meg egymással, szétoszlottak, miután Pál ezt a mondatot mondta nekik: „Jól szólott a Szentlélek Ézsaiás próféta által a mi atyáinknak ezt mondva:
26 »Eredj el a néphez és mondd:
Hallván halljatok, és ne értsetek;
és nézvén nézzetek, és ne lássatok!
27 Mert megkövéredett e népnek szíve,
és füleikkel nehezen hallanak,
és szemeiket behunyják, hogy szemeikkel ne lássanak,

füleikkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek,
és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.«
28 Tudjátok hát meg, hogy a pogányoknak küldetett az Istennek ez
üdvössége, és ők meg is hallgatják.“

Pál kétévi fogsága Rómában

29 Mikor ezeket mondta, a zsidók maguk között sokat vitatkozva
elmentek.
30 Pál pedig két egész esztendeig maradt az ő saját bérelt szállásán, és
fogadta mindazokat, akik odamentek hozzá.
31 Hirdette az Isten országát, és teljes bátorsággal, minden akadály
nélkül tanított az Úr Jézus Krisztusról.

Pál apostolnak a római gyülekezethez írt levele

Címzés, üdvözlés

1 Pál, Jézus Krisztusnak szolgája, elhívott apostol, kiválasztva Isten
evangéliumának hirdetésére,
2 amelyet eleve megígért az ő prófétái által a szent írásokban,
3 az ő Fia felől, aki Dávid utóda volt test szerint,
4 de aki a szentség Lelke szerint, a halálból való feltámadása által, Isten
hatalmas Fiának bizonyult, a mi Urunk Jézus Krisztus felől,
5 aki által kegyelmet és apostolságot kaptunk az ő nevéért, hogy hitre
és engedelmességre hívjuk a pogányokat.
6 Ezek közé tartoztok ti is, Jézus Krisztus elhívottai.
7 Mindenkinek, akik Rómában vagytok, Isten szeretteinek, az elhívott
szenteknek:

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus
Krisztustól.

Pál hálaadása és útiterve

8 Először is hálát adok az én Istenemnek, a Jézus Krisztus által,
mindnyájatokért, hogy a ti hiteteknek az egész világon híre van,
9 mert tanúm az Isten, akinek lelkem szerint szolgálok az ő Fiának
evangéliumával, hogy imádságomban szüntelenül megemlékezem
rólatok,
10 könyörögve, hogy egyszer, Isten akaratából, jó szerencsés út adódna
nekem, hogy hozzátok mehessek.
11 Mert látni kívánlak titeket, hogy valamilyen lelki ajándékot adjak
nektek megerősödéstekre,
12 hogy megvigasztalódjunk nálatok egymás hite által, a tiétek, meg az
enyém által.
13 Nem akarom pedig, atyámfiai, hogy ne tudjátok, hogy sok-
szor feltettem magamban, hogy elmegyek hozzátok, (de minded-
dig megakadályoztattam), hogy közöttetek is nyerjek valami lelki
gyümölcsöt, mint más pogány népek között.
14 Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind
a tudatlanoknak adósa vagyok.
15 Azért, ami rajtam áll, kész vagyok nektek is, akik Rómában vagytok,
az evangéliumot hirdetni.

A levél tárgya

16 Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát, mert Istennek hatalma
az, minden hívő üdvösségére, első sorban zsidóknak, de görögöknek is.
17 Mert Isten igazsága nyilvánul meg abban hitből hitbe, amiképpen meg
van írva: „Az igaz ember hitből él“.

Isten haragja minden emberen

18 Mert Isten kinyilvánítja haragját a mennyből az emberek min-
den hitetlensége és hamissága ellen, akik az igazságot hamisággal
feltartóztatják.

19 Mert ami Isten felől tudható, az nyilvánvaló előttük, mert Isten
nyilvánvalóvá tette számukra.
20 Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökkévaló hatalma és
istensége, a világ teremtése óta alkotásaiból megérthető és látható. Ezért
menthetetlenek.
21 Mert bár Istent megismerték, mégsem mint Istent dicsőítették, hálát
sem adtak neki, hanem okoskodásaikban hiábavalóságokra jutottak, és
balgatag szívük elsötétedett.
22 Magukat bölcsnek vallva, balgává lettek.
23 Az örökkévaló Isten dicsőségét felcserélték mulandó embereknek,
madaraknak, négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak
képmásával.
24 Ezért Isten kiszolgáltatta őket szívük kívánságai szerint a
tisztátalanságnak, hogy egymás testét megbecstelenítsék.
25 Mint akik Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtett
dolgokat tisztelték és szolgálták a Teremtő helyett, aki mindörökké áldott!
Ámen.
26 Ezért Isten kiszolgáltatta őket tisztátalan indulatoknak. Asszonyaik a
természet rendjét természetellenesre cserélték fel.
27 Hasonlóképen a férfiak is elhagyták az asszonyokkal való természetes
érintkezést, egymás iránt gerjedtek fel bujaságukban, férfiak férfiakkal
fajtalankodtak. El is vették önmagukban tévelygésük méltó büntetését.
28 Ahogyan Istent nem méltatták arra, hogy ismeretükben megtartsák,
úgy Isten is kiszolgáltatta őket romlott gondolkodásuknak, hogy alávaló
dolgokat cselekedjenek.
29 Ezért tele is vannak mindenféle hamissággal, paráznasággal,
gonoszsággal, kapzsisággal, rosszasággal, irigységgel, gyilkos indulattal,
versengéssel, álnoksággal, rossz erkölccsel.
30 Besúgók, rágalmazók, istengyűlölők, dölyfösek, kevélyek, dic-
sekedők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedetlenek,
31 balgatagok, összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztel-
hetetlenek, irgalmatlanok.
32 Noha ismerik Isten végzését, hogy akik ilyeneket cselekesznek méltók
a halálra, mégis megteszik mindezt, sőt egyet is értenek azokkal, akik
ugyancsak így cselekszenek.

2

Isten nem személyválogató

1 Ezért menthetetlen vagy, ó, ember, bárki légy, aki ítélsz, mert amiben
mást megítélsz, abban önmagadat is kárhoztatod, mert ugyanúgy
cselekszel te is, aki ítélsz.
2 Tudjuk pedig, hogy Isten igazságosan ítéli meg azokat, akik ilyeneket
cselekszenek.
3 Vagy azt gondolod, ó, ember, aki megítéled azokat, akik ilyeneket
cselekszenek, és te is azokat cselekszed, hogy te elkerülöd Isten ítéletét?
4 Vagy megveted Isten jóságának, elnézésnek, hosszútűrésének
gazdagságát, nem tudva, hogy Isten jósága téged megtérésre indít?
5 De te, meg nem tért szíved keménysége szerint haragot gyűjtesz ma-
gadnak a haragnak napjára, amikor Isten igazságos ítélete nyilvánvalóvá
lesz.
6 Isten mindenkinek cselekedete szerint fizet meg.

7 Örök élettel azoknak, akik állhatatosan jót cselekedve dicsőséget,
tisztességet és halhatatlanságot keresnek.
8 Azoknak pedig, akik viszálykodók és nem engednek az igazságnak,
hanem engednek a hamisságnak, megfizet majd ítéletének haragjával.
9 Nyomorúság és szorongattatás lesz része mindenkinek, aki
gonoszságot cselekszik, első sorban zsidónak, de görögnek is.
10 Dicsőség, tisztesség és békesség mindenkinek, aki jót cselekszik,
elsősorban zsidónak, de görögnek is.

A törvény nélkül élők bűnössége

11 Isten nem személyválogató.
12 Akik a törvény ismerete nélkül vétkeztek, azok a törvény nélkül
vesznek el. Akik pedig a törvény ismeretében vétkeztek, a törvény által
ítéltetnek meg.
13 Mert nem azok igazak Isten előtt, akik a törvényt hallgatják, hanem
azok fognak megigazulni, akik a törvényt betöltik.
14 Mert amikor a pogányok, akiknek törvényük nincsen, akik nem
ismerik a törvényt, mégis természetszerűleg teszik azt, amit a törvény
követel, akkor ők, bár törvényük nincsen, önmaguknak lettek a törvénye.
15 Ezzel megmutatják, hogy a törvény által követelt cselekedet a
szívükbe van írva. Erről tesz bizonyságot lelkiismeretük. Egymást
kölcsönösen vádoló vagy felmentő gondolataik is erről tanúskodnak majd
16 azon a napon, amelyen Isten megítéli az emberek gondolatait, az én
evangéliumom szerint Jézus Krisztus által.

A törvény alatt élők bűnössége

17 De te zsidónak mondod magad, és Isten törvényére támaszkodsz, és
Istennel dicsekszel,
18 hogy ismered az ő akaratát, és választást tudsz tenni jó és rossz
között, mert ismered Isten akaratát, mert törvényéből ezt megtanultad.
19 Azt gondolod magadról, hogy te vakok vezetője, a sötétségben
lévőknek világossága,
20 a balgatagok tanítója, a kiskorúak mestere vagy, mert tied a törvény
ismerete és igazsága.
21 Ha mást tanítasz, magadat nem tanítod-e? Aki azt hirdeted, hogy ne
lopj, nem lopsz-e?
22 Aki azt mondod, ne paráználkodj, nem paráználkodol-e? Aki utálod
a bálványokat, nem vagy-e szentségtörő?
23 Aki a törvény ismeretével dicsekedsz, nem gyalázod-e Istent a törvény
megszegésével?
24 Amint meg van írva: „Miattatok káromolják Isten nevét a pogányok
között.“
25 A körülmetélkedés használ, ha a törvényt megtartod. De ha a törvényt
áthágod, a te körlülmetélkedésed körülmetéletlenséggé lett.
26 Ha tehát a körülmetéletlen pogány megtartja a törvény parancsait, az
ő körülmetéletlensége nem számít-e körülmetéltségnek?
27 A körülmetéletlen ember, aki a törvényt megtartja, megítél téged, aki
a törvény betűjének ismerete és a körülmetélkedés ellenére is a törvény
megrontója vagy.
28 Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az. Nem az a körülmetélés,
ami a testen külsőképpen látszik.

29 Az a zsidó, aki belsőképpen az. A szívnek lélekben, nem betű
szerint való körülmetélése az igazi körülmetélkedés. Ennek dicsérete
nem embertől, hanem Istentől van.

3

Izrael előnye és ítélete

1 Mennyiben különb hát a zsidó? Vagy micsoda haszna van a
körülmetélkedésnek?
2 Minden tekintetben sok. Mindenek előtt az, hogy Isten rájuk bízta
beszédét.
3 De hát, ha némelyek nem hittek? Vajon azoknak hitetlensége nem
teszi-e hiábavalóvá Isten hűségét?
4 Semmiképpen! Sőt, Isten az igaz, minden ember pedig hazug, amint
meg van írva:
„(az Úr) igaznak bizonyul minden beszédében és győzedelmes, amikor
vádolják őt.“
5 Ha pedig a mi igazságtalanságunk Isten igazságát mutatja meg, akkor
mit mondjunk? Vajon igazságtalan-e Isten, hogy minket büntet? Emberi
módon szólok.
6 Semmiképpen! Mert akkor hogyan ítélhetné meg Isten a világot?
7 Mert ha Isten igazságát az én hazugságom fokozza az ő dicsőségére,
miért kárhoztattatom én mégis, mint bűnös?
8 Ne cselekedjünk-e akkor inkább a rosszat, hogy abból jó származzék? –
amint rágalmaznak minket és mondogatják, hogy mi így beszélünk.
Ezeknek kárhoztatása igazságos.

Isten előtt nincsen igaz ember

9 Hogyan van tehát? Különbek vagyunk? Semmiképpen. Hiszen az
előbb már nyilvánvalóvá tettük, hogy zsidók és görögök egyaránt mind
bűnben vannak,
10 amint meg van írva:
„Nincs egyetlen igaz ember sem.
11 Nincs, aki megértse,
nincs, aki keresse Istent.
12 Mindnyájan elhajlottak,
valamennyien haszontalanokká lettek.
Nincs, aki jót cselekedjék,
egyetlen egy sem.
13 Nyitott sír a torkuk,
nyelvükkel álnokságot szólnak.
Áspis kígyó mérge van ajkuk alatt.
14 Szájuk tele van átkozódással és keserűséggel.
15 Lábuk gyors a vérontásra.
16 Útjaikon romlás és nyomorúság van.
17 A békesség útját pedig nem ismerik.
18 Nincs Isten félelme a szemük előtt.“
19 Azt pedig tudjuk, hogy amit a törvény mond, azoknak mondja, akik
a törvény alatt vannak, hogy elnémuljon minden száj, és az egész világ
Isten ítélete alá kerüljön.
20 A törvény cselekedeteiből tehát senki sem igazulhat meg Isten előtt.
A törvény csak a bűn felismerésére való.

Isten igazsága minden emberé kegyelemből, hit által

21 Most pedig törvény nélkül jelent meg Isten igazsága, amelyről
tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták.
22 Istennek ebben az igazságában a Jézus Krisztusban való hit által
részesülnek mindazok, akik hisznek. Mert nincs különbség:
23 Mindnyájan vétkeztek és nincs részük Isten dicsőségében.
24 De megigazulnak Isten ingyen kegyelméből a Krisztus Jézusban való
váltság által,
25 akit Isten engesztelő áldozatul rendelt, hogy akik vérében hisznek,
meglássák igazságát. Isten a korábban elkövetett bűnöket elnézte
26 hosszútűrésében, hogy e mostani időben bizonyítsa igazságát, hogy
ő igaz, és megigazítja azokat, akik Jézusban hisznek.
27 Hol van tehát a dicsekedés? Lehetetlenné lett. Milyen törvény által?
A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit törvénye által.
28 Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény
cselekedete nélkül.
29 Vagy Isten csak a zsidóké? Nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké
is.
30 Mert egy az Isten, aki megigazítja a zsidót hitből, a pogányt pedig hit
által.
31 A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük a hit által? Semmiképpen. Sőt
inkább a törvényt megerősítjük.

4

Ábrahám hit által igazult meg

1 Mit mondjunk tehát, hogy Ábrahám, a mi atyánk nyert volna valamit,
test szerint?
2 Mert ha Ábrahám cselekedetekből igazult meg, van mivel dicsekedjék,
de nem az Isten előtt.
3 Mert mit mond az Írás? Ábrahám hitt Istennek, és ez tulajdoníttaték
neki igazságul.
4 Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik
kegyelemből, hanem tartozás szerint.
5 Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az
istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságul.
6 Amint Dávid is boldognak mondja azt az embert, akinek Isten
cselekedetek nélkül tulajdonít igazságot.
7 „Boldogok,
akiknek hamissága megbocsáttatott, és
akiknek vétke elfedeztetett.
8 Boldog ember az,
akinek az Úr bűnt nem tulajdonít.“

Ábrahám minden hívő atyja

9 Vajon ez a boldogság csak a zsidóké, vagy a pogányoké is? Hiszen azt
mondjuk, hogy Ábrahámnak a hit tulajdonítatott igazságul.
10 Tehát miképpen tulajdoníttatott? Körülmetélt vagy körülmetéletlen
állapotában? Nem körülmetélt, hanem körülmetéletlen állapotában.
11 És a körülmetélkedés jegyét körülmetéletlenségében tanúsított
hite igazságának pecsétjéül nyerte, hogy atyja legyen mindazoknak,
akik körülmetéletlen létükre hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttassék
igazság.

12 És atyja legyen a körülmetélteknek is, azoknak is, akik
nemcsak körülmetélkednek, hanem követik is Ábrahámnak
körülmetéletlenségében tanúsított hite nyomdokait.

Ábrahám az ígéretben bízó hit példája

13 Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak vagy az ő
utódának, hogy a világ örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által.
14 Mert ha azok az örökösök, akik a törvényből valók, akkor hiábavalóvá
lett a hit, és haszontalanná az ígéret.
15 Mert a törvény haragot szül. Ahol azonban nincs törvény, ott törvény
ellen való cselekedet sincs.
16 Azért, hitből, hogy kegyelemből legyen, és bizonyos legyen az ígéret
Ábrahám minden utódjának. Nemcsak a törvényből valóknak, hanem
Ábrahám hitéből valóknak is, aki mindnyájunknak atyja,
17 (Amint meg van írva: „Sok nép atyjává tettelek téged“) az előtt az
Isten előtt, akiben hitt, aki a halottakat megeleveníti, és létre hívja a nem
létezőket.
18 Aki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz,
ahogyan megmondatott: Ennyi utódod lesz!
19 És hitében erős volt, nem gondolt életerejét elvesztett testére, pedig
már száz esztendős volt, sem Sárának elhalt méhére,
20 az Isten ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt
a hitben dicsőséget adva Istennek,
21 teljesen elhitte, hogy amit ő megígért, azt meg is cselekedheti.
22 Ezért is tulajdoníttatott ez neki igazságul.
23 De nemcsak őérette íratott meg, hogy „tulajdoníttatott neki
igazságul“,
24 hanem miértünk is, akiknek majd tulajdoníttatik, azoknak tudniillik,
akik hisznek abban, aki feltámasztotta a mi Urunkat, Jézust a halálból,
25 aki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi
megigazulásunkért.

5

A megigazulás megbékélés Istennel

1 Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk
Jézus Krisztus által,
2 aki által utunk nyílt a hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk,
és dicsekszünk az Isten dicsőségének reménységével.
3 De dicsekedünk még a háborúságokban is, tudva, hogy a háborúság
béketűrést szül,
4 a béketűrés próbatételt, a próbatétel pedig reménységet.
5 A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Isten szeretete
kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.
6 Mert Krisztus, amikor még erőtlenek voltunk, a rendelt időben meghalt
a gonoszokért.
7 Bizonyára az igazért is aligha halna meg valaki. Ám a jóért talán még
meg merne halni valaki.
8 Isten pedig az irántunk való szeretetét abban mutatta meg, hogy amikor
még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt.
9 Miután azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább
megtartatunk a harag ellen általa.

10 Mert ha amikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő
Fiának halála által, sokkal inkább megtartanunk az ő élete által, miután
megbékéltünk vele.
11 Sőt ezen túl még dicsekszünk is az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus
által, aki által most megbékélést nyertünk.

Ádám és Krisztus

12 Ahogyan tehát egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a
halál, úgy a halál minden emberre elhatott, mivel mindnyájan vétkeztek.
13 Volt ugyan bűn a törvény előtt is. A bűn azonban nem számíttatik be,
ha nincsen törvény.
14 Mégis a halál uralkodott Ádámtól Mózesig, azokon is, akik nem Ádám
esetéhez hasonlóan vétkeztek, aki az Eljövendőnek előképe volt.
15 De a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a bűneset. Mert ha
annak az egynek bűnesete miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és
ajándéka, az egy embernek, Jézus Krisztusnak kegyelméből sokkal inkább
elhatott sokakra.
16 És az ajándék sem ugyan olyan, mint az egy ember bűnesete. Az ítélet
ugyanis egy ember bűnesete miatt lett kárhozattá, az ajándék pedig sok
bűnből lett megigazulásra.
17 Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által,
sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, akik
kegyelmének és az igazság ajándékának bőségében részesültek.
18 Bizonyára azért, ahogyan egynek bűnesete által minden emberre
elhatott a kárhozat, úgy egynek igazsága által minden emberre elhatott
az élet megigazulása.
19 Mert ahogy egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké
lettek, úgy egynek engedelmessége által sokan igazakká lesznek.
20 A törvény pedig közbejött, hogy a bűn megnövekedjék. De ahol
megnövekedik a bűn, a kegyelem sokkal inkább bőségesen árad,
21 hogy amiképpen uralkodott a bűn a halálra, úgy a kegyelem is
uralkodjék az igazság által az örök életre, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

6

Keresztség és új élet

1 Mit mondjunk tehát? Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem
annál nagyobb legyen?
2 Semmiképpen! Ha meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még
benne?
3 Vagy nem tudjátok, hogy akik megkeresztelkedtünk a Krisztus Jézusba,
az ő halálába keresztelkedtünk meg?
4 Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba, hogy
amiképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által,
azonképpen mi is új életben járjunk.
5 Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk,
bizonyára a feltámadásáé szerint is azok leszünk.
6 Tudva azt, hogy a mi óemberünk vele együtt megfeszítetett, hogy
megerőtlenüljön a bűnös test, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek.
7 Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól.
8 Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is vele.
9 Tudva, hogy Krisztus feltámadott a halálból, többé meg nem hal, a
halál többé rajta nem uralkodik.

10 Mert hogy meghalt, egyszer s mindenkorra meghalt a bűnnek, hogy
pedig él, az Istennek él.
11 Így gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek,
a mi Urunk Jézus Krisztusban.

A kegyelem állapotában nem a bűnnek, hanem az igazságnak szolgáljunk

12 Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjetek
kívánságainak.
13 És ne szánjátok oda tagjaitokat a hamisságnak fegyvereiül a bűnnek,
hanem szánjátok oda magatokat Istennek, mint akik a halálból életre
keltetek, és tagjaitokat adjátok az igazság fegyvereiül az Istennek.
14 Mert a bűn rajtatok nem uralkodik, mert nem vagytok a törvény alatt,
hanem a kegyelem alatt.
15 Mi következik ebből? Vétkezzünk-e, mivel nem a törvény alatt,
hanem a kegyelem alatt vagyunk? Semmiképpen!
16 Nem tudjátok-e, hogy akinek odaadjátok magatokat szolgákul az
engedelmességre, annak vagytok a szolgái: vagy a bűnnek a halálra, vagy
az engedelmességnek az igazságra?
17 De hála az Istennek, hogy jóllehet a bűn szolgái voltatok, de szívetek
szerint engedelmeskedtetek annak a tanításnak, amelyre oktattatok.
18 Felszabadulva pedig a bűn alól, az igazságnak szolgáivá lettetek.
19 Emberi módón szólok erőtlenségetek miatt. Ahogyan odaszántátok
magatokat a tisztátalanságnak és hamisságnak, a hamisság szolgálatára,
úgy szánjátok oda most magatokat az igazság szolgálatára, hogy szentek
legyetek.
20 Mert amikor a bűn szolgái voltatok, az igazságtól szabadok voltatok.
21 Micsoda gyümölcsöt termett ez akkor nektek? Most csak
szégyenkeztek miatta! Mert azoknak a vége halál.
22 Most pedig, hogy felszabadultatok a bűn alól és Isten szolgáivá lettetek,
megvan a gyümölcsötök, a szent élet, amelynek vége az örök élet.
23 Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet
a mi Urunk Jézus Krisztus által.

7

Többé nem vagyunk a törvény uralma alatt

1 Vagy nem tudjátok, atyámfiai, – mert a törvényt ismerőkhöz szólok –
hogy a törvény uralkodik az emberen, amíg él?
2 Mert a férjes asszony, amíg él férje, hozzá van kötve a törvény szerint,
de ha meghal a férje, felszabadul az asszony a törvény alól, amely férjéhez
kötötte.
3 Azért tehát paráznának mondják, ha férje életében más férfihoz megy,
ha azonban a férje meghal, szabaddá lesz a törvénytől, úgy hogy nem lesz
parázna, ha más férfihoz megy.
4 Azért, atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által,
hogy máséi legyetek, azéi, aki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt
teremjünk Istennek.
5 Mert amikor testben voltunk, a törvény által ébresztett bűnös
indulatok uralkodtak rajtunk, hogy a halálnak gyümölcsözzenek.

6 Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minthogy meghaltunk arra
nézve, ami eddig fogva tartott, hogy szolgáljunk a Lélek újságában és nem
a betű óságában.

A törvény jó, de a bűn által halált okoz

7 Mit mondunk tehát? A törvény bűn? Semmiképpen! Hiszen a bűnt
csak a törvény által ismertem meg, mert a gonosz kívánságról sem tudtam
volna, ha a törvény nem mondaná: „Ne kívánd!“
8 De a bűn a parancsolat által alkalmat talált arra, hogy bennem gonosz
kívánságot ébresszen, mert törvény nélkül a bűn halott.
9 Régen törvény nélkül éltem, de a parancsolat eljöttével, felelevenedett
a bűn,
10 én pedig meghaltam. Így az a parancsolat, amely életre való, nekem
halálomra lett.
11 Mert a bűn felhasználta az alkalmat és a parancsolat által megcsalt és
megölt.
12 De azért a törvény szent, és a parancsolat is szent és igaz és jó.
13 Tehát ami jó, az lett halálommá? Semmiképpen! Inkább a bűn, hogy
bűn volta nyilvánvalóvá legyen, hogy a jó által szerez nekem halált, hogy
felettébb bűnös legyen a bűn a parancsolat által.

A belső ember harca a benne lakó bűnnel

14 Mert tudjuk, hogy a törvény lelki, de én testi vagyok a bűn alá
rekesztve.
15 Mert amit cselekszem, nem ismerem. Mert nem azt teszem, amit
akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem.
16 Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, megegyezem a törvénnyel,
hogy jó.
17 Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn.
18 Mert tudom, hogy nem lakik bennem, azaz az én testemben jó. Mert
az akarás megvan ugyan bennem, de a jót véghez vinni nem tudom.
19 Mert nem a jót cselekszem, amit akarok, hanem a gonoszt cselekszem,
amit nem akarok.
20 Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, nem én teszem azt, hanem
a bennem lakó bűn.
21 Megtalálom azért magamban ezt a törvényt: noha a jót akarom
cselekedni, mégis a rosszat teszem.
22 Mert gyönyörködöm ugyan Isten törvényében a belső ember szerint,
23 de látok egy másik törvényt tagjaimban, amely ellenkezik elmém
törvényével és rabul ad a bűn törvényének, amely tagjaimban van.
24 Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálra ítélt
testből?
25 De hálát adok Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által.
Bár elmémmel az Isten törvényének, testemmel azonban a bűn
törvényének szolgálok.

8

Akik Krisztusban vannak, lélek szerint járnak

1 Nincsen azért már semmi kárhoztatásuk azoknak, akik a Krisztus
Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.
2 Mert az élet Lelkének törvénye megszabadított engem Jézus Krisztus
által a bűn és halál törvényétől.

3 Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőtlen volt a test miatt,
Isten az ő Fiát elküldte a bűnös testhez hasonló formában a bűn miatt, és
kárhoztatta a bűnt a testben.
4 Hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint
járunk, hanem Lélek szerint.
5 Mert akik test szerint élnek, a test dolgaira gondolnak, akik pedig Lélek
szerint élnek, a Lélek dolgaira.
6 Mert a test törekvése halál. A Lélek törekvése pedig élet és békesség.
7 Mert a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert Isten törvényének
nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.
8 Akik test szerint élnek nem lehetnek kedvesek Isten előtt.
9 De ti nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha ugyan Isten Lelke
lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.
10 Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test halott a bűn miatt, a lélek
ellenben él a megigazulás által.
11 Ha annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból,
akkor az, aki feltámasztotta Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó
testeteket is az ő bennetek lakó Lelke által.
12 Ezért, atyámfiai nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint
éljünk.
13 Mert ha test szerint éltek meghaltok, de ha a test cselekedeteit a
Lélekkel megölitek, élni fogtok.
14 Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten gyermekei.
15 Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét félnetek kelljen,
hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám!
16 Maga a Lélek tesz bizonyságot a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten
gyermekei vagyunk.
17 Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is, örökösei Istennek és
örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt
dicsőüljünk is meg.

Isten fiainak reménysége

18 Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk nem hasonlíthatók
ahhoz a dicsőséghez, amely majd nyilvánvalóvá lesz rajtunk.
19 Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.
20 Mert a termetett világ hiábavalóság alá vettetett, de nem önként,
hanem az által, aki alávetette,
21 azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a
romlandóság rabságából az Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára.
22 Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt nyög és vajúdik
mind ez ideig.
23 De nemcsak ez a világ, hanem maguk a Lélek zsengéjének birtokosai,
mi magunk is fohászkodunk magunkban várva a fiúságot, testünk
megváltását.
24 Mert reménységben tartattunk meg, a reménység pedig, ha látható,
nem reménység, mert amit lát valaki, miért remélné azt?
25 Ha pedig, amit nem látunk, azt reméljük, békességes tűréssel várjuk.
26 Hasonlóképen a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek.
Mert azt, amit kérnünk kell, nem tudjuk úgy, ahogy kellene, de maga a
Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.
27 Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten
szerint esedezik a szentekért.

28 Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Isten szeretik, minden javukra van,
mint akik az ő végzése szerint elhívottak.
29 Mert akiket eleve kiválasztott, azokat eleve el is rendelte, hogy
hasonlók legyenek Fia képmásához, hogy ő legyen az elsőszülött sok atyafi
között.
30 Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott,
azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is
dicsőítette.

A választottakat semmi nem szakíthatja el Isten szeretetétől

31 Mit mondjunk azért ezekre? Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?
32 Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért
odaadta, hogyne ajándékozna vele együtt mindent nekünk?
33 Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít.
34 Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is
támadott, aki az Isten jobbján van, aki esedezik értünk.
35 Kicsoda szakít el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy
szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy mezítelenség, vagy
veszedelem, vagy fegyver?
36 Amint meg van írva:

„Éretted gyilkoltatunk minden napon,
úgy tekintenek minket, mint vágó juhokat.“

37 De mindezekben diadalmaskodunk, az által, aki minket szeretett.
38 Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem
angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem
következendők,
39 sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem
szakíthat el minket Isten szeretetétől, amely a mi Urunkban, Jézus
Krisztusban van.

9

Pál fájdalma népe miatt

1 Igazságot szólok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem velem
együtt tesz bizonyságot a Szent Lélek által,
2 hogy nagy az én szomorúságom és szüntelen való az én szívem
fájdalma,
3 mert kívánnám, hogy inkább én lennék átkozott, Krisztustól el-
szakítva, az én atyámfiaiért, test szerint való rokonaimért,
4 akik izraeliták, akiké a fiúság és a dicsőség és a szövetségek, meg a
törvényadás és az istentisztelet és az ígéretek
5 akiké az atyák, és akik közül való test szerint a Krisztus, aki
mindenekfelett örökké áldandó Isten, Ámen.

Az ígéret gyermekei az igazi izraeliták

6 Az pedig nem lehet, hogy Isten beszéde meghiúsuljon. Mert nem
mindnyájan izraeliták, akik Izraeltől valók,
7 és nem mindnyájan Ábrahám gyermekei, akik az ő utódai, hanem
amint meg van írva: „Aki Izsáktól származik, azt nevezik majd
utódodnak.“
8 Azaz nem a testi származás szerinti utódok az Isten gyermekei, hanem
az ígéret gyermekei számítanak az ő utódainak.

9 Mert az ígéretnek beszéde ez: „abban az időben eljövök és Sárának
fia lesz.“
10 De nemcsak ő, hanem Rebeka is példa, aki egytől fogant méhében,
Izsáktól, a mi Atyánktól.
11 Még amikor meg sem születtek fiai, és semmi jót vagy gonoszt nem
cselekedtek, – hogy Istennek kiválasztás szerint való végzése megálljon,
nem cselekedetekből, hanem az elhívó akarata szerint, –
12 megmondatott neki, hogy a nagyobbik szolgál majd a kisebbnek,
13 amint meg van írva: „Jákobot szerettem, Ézsaút pedig gyűlöltem.“

Isten szabad kegyelme

14 Mit mondjunk tehát? Vajon nem igazságtalanság ez Istentől?
Semmiképpen!
15 Mert Mózesnek ezt mondja:
„Könyörülök azon, akin könyörülök
és kegyelmezek annak, akinek kegyelmezek.“
16 Ezért nem azé, aki akarja, és nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.
17 Mert az Írás azt mondja a fáraónak: „Arra rendeltelek téged, hogy
megmutassam rajtad az én hatalmamat, és hogy hirdessék az én nevemet
az egész földön.“
18 Ezért, akin akar, könyörül, akit pedig akar, megkeményít.
19 Azt mondod erre nekem: Akkor miért vádol hát engem? Hiszen az ő
akaratának kicsoda állhat ellen?
20 De hát kicsoda vagy te, ó, ember, hogy perbe szállsz Istennel?
„Mondhatja-e a készítmény a készítőnek: miért formáltál engem így?“
21 A fazekasnak nincs-e hatalma az agyagon, hogy ugyanabból az
anyagból az egyik edényt ékességre, a másikat pedig közönséges
használatra készítse?
22 Isten pedig nem a haragját akarta-e megmutatni, és hatalmát
megismertetni, és ezért nagy béketűréssel szenvedte el a harag edényeit,
amelyek pusztulásra készültek,
23 és nem az ő dicsőségének gazdagságát akarta-e megismertetni az
irgalom edényein, amelyeket eleve dicsőségre készített?
24 Ilyenekké hívott el minket is, nemcsak a zsidók, hanem a pogányok
közül is,
25 amint Hóseásnál is mondja:
„Hívom a nem-népemet népemnek
és a nem-szeretettet szeretettnek.
26 És
úgy lesz, hogy azon a helyen, ahol ezt mondták neki:
ti nem vagytok népem,
ott az élő Isten fiainak fogják őket hívni“.
27 Ézsaiás pedig ezt hirdeti Izraelről:
„Ha Izrael fiainak száma annyi volna is, mint a tenger fövenye,
csak a maradék tartatik meg,
28 mert az Úr bevégzi és gyorsan valóra váltja beszédét a földön.“
29 És amint Ézsaiás előre megmondta:
„Ha a Seregek Ura
nem hagyott volna utódot nekünk,
olyanná lettünk volna, mint Sodoma,
és Gomorához lennénk hasonlók.“

Krisztus a megütközés köve izrael számára

30 Mit mondjunk tehát? Azt, hogy a pogányok, akik az igazságot nem követték, az igazságot elnyerték, mégpedig a hitből való igazságot.
31 Izrael ellenben, amely az igazság törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére.
32 Miért? Azért, mert nem hitből keresték, hanem úgy, mintha a törvény cselekedetei révén volna elérhető. Beleütköztek a megütközés kövébe,
33 amint meg van írva:

„Íme, a megütközés követ és a megbotránkozás sziklát teszem Sionba,
és aki hisz benne, nem szégyenül meg.“

10

A törvényből és a hitből való igazság

1 Atyámfiai, szívem szerint kívánom és könyörgök Izrael üdvösségéért.
2 Mert bizonyságot teszek arról, hogy Isten iránti buzgóság van bennük, de nem a helyes ismeret szerint.
3 Mert Isten igazságát nem ismerték, és az ő saját igazságukat igyekeztek érvényesíteni, és az Isten igazságának nem engedelmeskedtek.
4 Mert a törvény végső célja Krisztus, minden hívőnek megigazulására.
5 Mózes ugyanis a törvényből való megigazulásról azt írja, hogy aki azt megcselekszi, élni fog az által.
6 A hitből való igazság pedig így szól: „Ne mondd a szívedben: ki megy fel a mennybe?“ hogy Krisztust lehozza.
7 Vagy: „Ki száll le a mélységbe?“ Azért tudniillik, hogy Krisztust a halálból felhozza.
8 De mit mond? „Közel van hozzád az ige, a szádban és szívedben van,“ tudniillik a hit igéje, amelyet mi hirdetünk.
9 Mert ha száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.
10 Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk bizonyságot, hogy üdvözüljünk.
11 Mert ezt mondja az Írás: „Aki hisz benne, meg nem szégyenül“.
12 Mert nincs különbség zsidó meg görög között. Mert ugyanaz mindenkinek az Ura, aki kegyelemben gazdag mindenkihez, aki őt segítségül hívja;
13 amint meg van írva: „Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül.“

A hit hallásból van

14 Hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan hisznek abban, aki felől nem hallottak? Hogyan hallhatnának igehirdető nélkül?
15 Hogyan prédikálnak, ha nem küldettek el? Ahogy meg van írva: „Milyen kedvesek léptei a békességhirdetőknek, azoknak, akik az evangéliumot hirdetik“.
16 De nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak. Ézsaiás ezt mondja: „Uram, ki hitt a mi beszédünknek?“
17 A hit tehát hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által.
18 De kérdem: Nem hallották?

Hiszen az egész földre elhatott hangjuk,
és a lakóföld véghatáráig az ő beszédük!

19 Tovább kérdem: Talán nem értette meg Izrael? Már Mózes ezt mondja: „Féltékennyé teszlek titeket egy olyan népre, amely nem népem,

és egy értelmetlen néppel haragítlak meg titeket.“
20 Ézsaiás pedig nyíltan ezt mondja:
„Megtaláltak azok, akik engem nem kerestek,
nyilvánvalóvá lettem azoknak, akik felőlem nem kérdezősködtek.“
21 Izraelről pedig ezt mondja:
„Egész nap kiterjesztettem kezemet
az engedetlenkedő és ellenszegülő nép felé.“

11

Isten nem vetette el izraelt

1 Kérdem tehát: Elvetette Isten az ő népét? Semmiképpen! Hiszen én is izraelita vagyok, Ábrahám utódai közül és Benjámin törzséből való.
2 Nem vetette el Isten az ő népét, amelyet kiválasztott. Vagy nem tudjátok, mit mond az Írás Illésről, amikor vádat emel Istennél Izrael ellen:
3 „Uram a te prófétáidat megölték, és a te oltáraidat lerombolták, és csak én maradtam egyedül, és nekem is életemre törnek.“
4 De mit mond neki az isteni felelet? „Meghagytam magamnak hétezer embert, akik nem hajtottak térdet a Baálnak.“
5 Így tehát most is van maradék a kegyelemből való kiválasztás szerint.
6 Ha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből. Különben a kegyelem nem volna kegyelem. Ha pedig cselekedetekből, akkor nem kegyelemből. Különben a cselekedet nem volna cselekedet.
7 Mi tehát a helyzet? Amire Izrael törekedett, azt nem nyerte el. A választottak ellenben elnyerték, a többiek pedig megkeményíttettek.
8 Amint meg van írva:
„Isten a kábultság lelkét adta nekik:
szemeket, hogy ne lássanak,
füleket, hogy ne halljanak,
mind e mai napig.“
9 Dávid is ezt mondja:
„Legyen az ő asztaluk számukra csapdává,
hálóvá, megbotlássá és megtorlássá.
10 Sötétüljön el szemük, hogy ne lássanak,
és hátukat mindenkorra görbítsd meg.“

Izrael elesése üdvösség a pogányoknak

11 Kérdem tehát: Azért botlottak meg, hogy elessenek? Semmiképpen! Hanem az ő elesésük miatt lett a pogányoké az üdvösség, hogy féltékennyé tegye Izraelt.
12 Ha pedig elesésük a világ gazdagsága lett, és az ő vereségük a pogányok gazdagsága, mennyivel inkább az lesz, ha teljes számban megtérnek.
13 Mert nektek mondom, pogányoknak: mivel én a pogányoknak apostola vagyok, szolgálatomat azzal dicsőítem,
14 ha féltékennyé teszem az én atyámfiait, és így megtarthatnék közülük némelyeket.
15 Mert ha az ő elvettetésük a világ békességét szolgálta, mi mást jelenthetne befogadásuk, ha nem életet a halálból?
16 Ha pedig a tészta zsengéje szent, akkor a kenyér is az, és ha a gyökér szent, akkor az ágak is azok.

A szelíd és a vad olajfa

17 Ha pedig egyes ágak kitörettek, te pedig vadolajfa létedre beoltattál
azok közé, és részese lettél az olajfa gyökerének és nedvének,
18 ne kevélykedj az ágakkal szemben. Ha pedig kevélykedsz, tudd meg:
nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged.
19 Azt mondod erre: Azért törettek ki az ágak, hogy én oltattassam be.
20 Úgy van: hitetlenségük miatt törettek ki, te pedig hit által állsz. Fel
ne fuvalkodjál, hanem félj.
21 Mert ha Isten a természetes ágaknak nem kedvezett, majd neked sem
fog kedvezni.
22 Lásd meg tehát Isten jóságát és keménységét: keménységét
azok iránt, akik elestek, irántad pedig jóságát, ha ugyan megmaradsz
jóságában, mert különben te is kivágatol.
23 Viszont azok, ha nem maradnak meg hitetlenségükben, beoltatnak,
mert Isten ismét beolthatja őket.
24 Mert ha te a természetes vadolajfából kivágattál, és a természet
rendje ellenére beoltattál a szelíd olajfába, mennyivel inkább beoltatnak
azok saját olajfájukba!

Az egész izrael üdvözülni fog

25 Nem akarom, hogy ne tudjátok, atyámfiai, azt a titkot, – bölcsnek
tartva magatokat –, hogy a megkeményedés Izraelre nézve csak rész
szerint való, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak,
26 és így üdvözülni fog az egész Izrael, ahogy meg van írva:
„Eljön Sionból a Szabadító,
és eltörli Jákób gonoszságát,
27 és én ezt a szövetségemet adom nekik,
amikor eltörlöm bűneiket.“
28 Az evangéliumra nézve ugyan ellenségek – tiértetek, de a
kiválasztásra nézve szeretettek az ősatyákért.
29 Mert visszavonhatatlanok Isten ajándékai és az ő elhívása.
30 Mert ahogyan ti egykor nem engedelmeskedtetek Istennek, most pedig
irgalmasságot nyertetek az ő engedetlenségük révén,
31 úgy ők is most engedetlenek, hogy a nektek jutott irgalom révén ők is
irgalmasságot nyerjenek.
32 Mert Isten mindenkit engedetlenségbe zárt, hogy mindenkin
megkönyörüljön.

Isten bölcsességének dícsérete

33 Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudásának mélysége!
Milyen kikutathatatlanok az ő ítéletei
és kinyomozhatatlanok az ő útjai!
34 Ugyan „ki ismerte meg az Úr gondolatait?
Vagy ki volt neki tanácsadója?
35 Vagy ki adott előbb neki,
hogy vissza kellene fizetnie?“
36 Mert tőle, általa és érte van minden.
Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

12

Az okos istentisztelet

1 Kérlek azért titeket, atyámfiai, Isten irgalmasságára, hogy szánjátok
oda testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos
istentiszteleteteket.
2 És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok meg
értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten jó, neki
tetsző és tökéletes akarata.

A kegyelmi ajándékok sokfélesége és a gyülekezet egysége

3 A nekem adott kegyelem által mondom mindenkinek közöttetek,
hogy ne gondoljon magáról többet, mint amit kell, hanem józanon
gondolkodjék, amint Isten adta kinek-kinek a hit mértékét.
4 Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak
ugyanaz a feladata,
5 úgy sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak
tagjai vagyunk.
6 Mivel pedig különböző ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem
szerint, így is szolgálunk: ha írásmagyarázás, a hit szabályai szerint
teljesítsük;
7 ha más szolgálat adatott, akkor abban a szolgálatban munkálkodjunk:
a tanító a tanításban,
8 az intő az intésben, az adakozó szelídségben, az elöljáró szorgalom-
mal, a könyörülő vidámsággal tegye.

A képmutatás nélküli szeretet

9 A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól,
ragaszkodjatok a jóhoz.
10 Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban
egymást megelőzők legyetek.
11 Az igyekezetben ne legyetek restek, lélekben buzgók legyetek, az
Úrnak szolgáljatok,
12 A reménységben örvendezők, a háborúságban tűrők, a
könyörgésben állhatatosak,
13 a szentek szükségeire adakozók legyetek, a vendégszeretetet gyako-
roljátok.
14 Áldjátok azokat, akik titeket üldöznek, áldjátok, és ne átkozzátok.
15 Örüljetek az örülőkkel, és sírjatok a sírókkal.
16 Egymással egyetértésben éljetek, ne kevélykedjetek, hanem az
alázatosokhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok
szemében.
17 Senkinek gonoszért gonosszal ne fizessetek. A tisztességre gondotok
legyen minden ember előtt.
18 Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességben
éljetek.
19 Magatokért bosszút ne álljatok, szeretteim, hanem adjatok helyt az
ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém az igazságszolgáltatás, én
megfizetek! – ezt mondja az Úr.“
20 Azért,
ha éhezik a te ellenséged, adj ennie,
ha szomjazik, adj innia,
mert ha ezt teszed, parazsat gyűjtesz a fejére.
21 Ne győzzön le téged a gonosz, hanem a gonoszt jóval győzd meg.

13

Minden hatalom Istentől van

1 Minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs
hatalom mástól, csak Istentől. Ami hatalom pedig van, az Istentől
rendeltetett.
2 Aki tehát ellenszegül a hatalomnak, Isten rendelése ellen támad. Akik
pedig ellene támadnak, ítéletet vonnak magukra.
3 Az elöljárók nem a jó, hanem a rossz cselekedeteket büntetik. Akarod,
hogy ne kelljen félned a hatalomtól? Cselekedd a jót, és dicséretet kapsz
tőle,
4 hiszen Isten szolgája az a te javadra. Ha pedig gonoszt cselekszel,
félj, mert nem ok nélkül viseli a fegyvert, hiszen Isten szolgája és az ő
haragjával sújtja azt, aki gonoszt cselekszik.
5 Ezért tehát engedelmeskedni kell, nemcsak a harag miatt, hanem a
lelkiismeret miatt is.
6 Ezért fizettek adót is, mert ők Isten szolgái, akik ugyanabban a
szolgálatban fáradoznak.
7 Adjátok meg azért mindenkinek, amivel tartoztok: akinek adóval, az
adót, akinek a vámmal, a vámot, akinek a félelemmel, a félelmet, akinek
a tisztességgel, a tisztességet.

A törvény betöltése a szeretet

8 Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást
szeressétek, mert aki szereti felebarátját, a törvényt betöltötte.
9 Mert ez: „Ne paráználkodjál, ne ölj, ne lopj, hamis tanúbizonyságot ne
tégy, ne kívánd“ és minden más parancsolat ebben az igében foglalható
össze: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!“
10 A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. Ezért a törvény betöltése
a szeretet.

Az Úr eljövetelének sürgető közelsége

11 Ezt cselekedjétek tehát, tudva az időt, itt az ideje már, hogy az álomból
felébredjetek, mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor
hívőkké lettünk.
12 Az éjszaka elmúlt, a nappal pedig már egészen közel van. Vessük le
tehát a sötétség cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit.
13 Ahogy nappal illik, tisztességben járjunk, nem dorbézolásban
és részegségben, nem fajtalankodásban és kicsapongásban, nem
viszálykodásban és irigységben,
14 hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és ne úgy gondozzátok
testeteket, hogy bűnös kívánságokra gerjedjen.

14

A hitben erősek ne ítéljék meg az erőtleneket

1 A hitben erőtlent fogadjátok be, nem ítélgetve vélekedéseit.
2 Van, aki azt hiszi, hogy mindent megehet. A hitben erőtlen pedig csak
zöldséget eszik.
3 Aki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik; és aki nem eszik, ne ítélje
el azt, aki eszik, hiszen az Isten őt is befogadta.
4 Ki vagy te, hogy más szolgáját megítéled? Tulajdon urának áll, vagy
esik. De meg fog állni, mert az Úr megerősítheti, hogy megálljon.

Senki sem él önmagának

5 Ez az egyik napot különbnek tartja a másiknál, az pedig minden napot
egyformának tart. Mindegyik a maga meggyőződésében legyen bizonyos.
6 Aki az egyik napot megkülönbözteti, az Úrért különbözteti meg. Aki
nem különbözteti meg a napot, az Úrért nem különbözteti meg. Aki eszik,
az Úrért eszik, hiszen hálát ad Istennek. Aki nem eszik, az Úrért nem eszik
és szintén hálát ad Istennek.
7 Mert közülünk senki sem él önmagának és senki sem hal meg
önmagának;
8 Mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg.
Ezért akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.
9 Mert azért halt meg és támadt fel Krisztus, hogy mind holtakon, mind
élőkön uralkodjék.
10 Te pedig miért ítéled el a te atyádfiát? Vagy te is miért veted meg a te
atyádfiát? Hiszen mindnyájan odaállunk majd Krisztus ítélőszéke elé.
11 Mert meg van írva:

„Élek én, ezt mondja az Úr, bizony
előttem hajol meg majd minden térd,
és minden nyelv Istent magasztalja.“

12 Tehát mindegyikünk maga ad számot önmagáról Istennek.

Isten országa nem evés és ivás

13 Azért többé ne ítéljük el egymást, hanem inkább azt tartsátok jónak,
hogy a ti atyátokfiának ne okozzatok megütközést vagy elbotlást.
14 Tudom és meg vagyok győződve az Úr Jézusban, hogy semmisem
tisztátalan önmagában, csak annak tisztátalan, aki tisztátalannak tartja.
15 De ha a te atyádfia az étel miatt megszomorodik, akkor te nem szeretet
szerint cselekszel. Ne okozd vesztét ételeddel annak, akiért Krisztus
meghalt.
16 Ne engedjétek, hogy káromolják azt a jót, amiben részesültetek.
17 Mert Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és
Szentlélek által való öröm.
18 Aki így szolgál a Krisztusnak, az kedves Isten előtt, és az emberek
megbecsülik.
19 Törekedjünk tehát azokra, amik a békességre és egymás építésére
valók.
20 Étel miatt ne rontsd le Isten munkáját. Minden tiszta ugyan, de rossz
annak az embernek, aki megütközéssel eszik.
21 Jó tehát nem enni húst és nem inni bort, sem semmit nem tenni,
amiben a te atyádfia megütközik.
22 Te azt a hitet, amely benned van, őrizd meg Isten előtt. Boldog, aki
nem ítéli el magát abban, amit helyesel.
23 Aki pedig kételkedik, ha eszik, elítéltetett, mert nem hitből eszik. Ami
pedig nincs hitből, az bűn.

15

Az erősek hordozzák az erőtlenek gyengeségeit

1 Mi az erősek tartozunk azzal, hogy az erőtlenek erőtlenségeit
hordozzuk, és ne a magunk javát keressük.
2 Mindegyikünk az ő felebarátjának kedvezzen, annak javára és
épülésére.

3 Mert Krisztus sem önmagának kedvezett, hanem amint meg van írva:
„A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak rám.“
4 Mert amelyek régen megírattak, a mi tanulságunkra írattak meg, hogy
béketűrés által és az Írás vigasztalása által reménységünk legyen.
5 A béketűrés és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy
egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint,
6 hogy egy szívvel és szájjal dicsőítsétek Istent, a mi Urunk Jézus Krisztus
Atyját.

Zsidók és pogányok együtt dicsőítik Istent a gyülekezetben

7 Azért fogadjátok be egymást, amint Krisztus is befogadott minket Isten
dicsőségére.
8 Azt mondom ugyanis, hogy Jézus Krisztus szolgája lett a
körülmetélkedésnek az Isten igazságáért, hogy megerősítse az atyáknak
adott ígéreteket.
9 A pogányok pedig irgalmasságáért dicsőítik Istent, amint meg van írva:
„Vallást teszek azért rólad a pogányok között,
és dicséretet éneklek a te nevednek!“
10 Ezt is mondja:
„Örüljetek pogányok az ő népével együtt.“
11 És ismét:
„Dicsérjétek az Urat mind, ti pogányok,
és magasztalja őt minden nép.“
12 Ézsaiás pedig így szól:
„Hajtás sarjad Isai gyökeréből,
aki felemelkedik, hogy uralkodjék a pogányokon;
őbenne reménykednek a pogányok.“
13 A reménység Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és
békességgel a hitben, hogy bővölködjetek a reménységben a Szentlélek
ereje által.

Pál nem akar mások munkaterületén működni

14 Meg vagyok pedig győződve, atyámfiai, én magam is felőletek, hogy
telve vagytok minden jósággal, telve vagytok minden ismerettel, hogy
egymást is képesek vagytok inteni.
15 Merészebben is írtam nektek, atyámfiai, részben hogy
emlékeztesselek titeket arra, hogy az Istentől nekem adott kegyelem
által
16 Jézus Krisztus szolgája lettem a pogányok között, munkálkodva
Isten evangéliumának ügyében, hogy a pogányok áldozata kedves és a
Szentlélek által megszentelt legyen.
17 Van azért mivel dicsekedjem a Jézus Krisztusban, az Istenre vonatkozó
dolgokban.
18 Mert nem mernék szólni semmiről sem, amit ne Krisztus cselekedett
volna általam a pogányok megtérítéséért szóval és tettel,
19 jelek és csodák által, az Isten Lelkének ereje által: úgyhogy
én Jeruzsálemtől és környékétől Illíriáig elvégeztem a Krisztus
evangéliumának szolgálatát.
20 Így tehát az a tisztességes, hogy ne ott hirdessem az evangéliumot,
ahol Krisztus neve már hirdettetett, hogy ne idegen alapra építsek.
21 Hanem amint meg van írva:
„Akiknek még nem hirdettetett, azok meglátják,

és akik még nem hallották, azok megértik.“

Pál részletes útiterve

22 Ezért akadályoztattam is gyakran, hogy hozzátok elmenjek.
23 Most pedig, hogy nincs már munkaterületem ezekben a tartományokban, és sok esztendő óta vágyódom, hogy elmenjek hozzátok,
24 ha Hispániába utazom, elmegyek hozzátok. Mert remélem, hogy átutazóban meglátlak titeket, és ti is elkísértek oda, ha előbb egy kissé felüdültem nálatok.
25 Most pedig megyek Jeruzsálembe a szentek szolgálatára.
26 Mert Macedónia és Akhája jónak látta, hogy a jeruzsálemi szentek szegényei részére valamit adakozzanak.
27 Így látták jónak, de tartoznak is ezzel. Mert ha a pogányok azoknak a lelki javaiban részesültek, ők is tartoznak ezt viszonozni anyagiakkal.
28 Azért ha ezt majd elvégeztem, és az eredményt nekik átadtam, titeket útba ejtve, megyek Hispániába.
29 Azt pedig tudom, hogy amikor hozzátok megyek, Krisztus evangéliuma áldásának teljességével megyek.
30 Kérlek pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek szerelmére, tusakodjatok velem együtt imádságotokban, én értem, Isten előtt,
31 hogy megszabaduljak azoktól, akik engedetlenek Júdeában, és hogy a Jeruzsálemben való szolgálatom legyen kedves a szentek előtt,
32 hogy örömmel menjek hozzátok Isten akaratából, és veletek együtt megújuljak.
33 A békesség Istene pedig legyen mindnyájatokkal! Ámen.

16

Fébé ajánlása és személyes üdvözletek

1 Ajánlom nektek nőtestvérünket, Fébét, aki a kenkhreai gyülekezetben szolgál,
2 hogy fogadjátok őt az Úrban a szentekhez illően, és legyetek mellette, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is sokaknak pártfogója volt, és nekem magamnak is.

3 Köszöntsétek Priszkát és Akvilát, akik nekem munkatársaim Krisztus Jézusban,
4 akik értem életüket kockáztatták; s akiknek nemcsak én mondok köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is.
5 És köszöntsétek azt a gyülekezetet is, amely az ő házukban van.
Köszöntsétek az én szeretett Epainetoszomat, aki Akhája zsengéje a Krisztusban.
6 Köszöntsétek Máriát, aki sokat munkálkodott körülöttünk.
7 Köszöntsétek Andronikoszt és Juniászt, az én rokonaimat és az én fogolytársaimat, akiknek jó híre van az apostolok között, akik nálam is előbb lettek hivők a Krisztusban.
8 Köszöntsétek az Úrban szeretett Ampliátuszomat.
9 Köszöntsétek Urbánuszt, a mi munkatársunkat a Krisztusban, és az én szeretett Sztakhüszomat.
10 Köszöntsétek Apellészt, Krisztus kipróbált emberét.
Köszöntsétek Arisztobulosz házanépéből valókat.
11 Köszöntsétek Heródiont, az én rokonomat.

Köszöntsétek a Narcisszusz házanépéből azokat, akik az Úrban vannak.
12 Köszöntsétek Trüfainát és Trüfónászt, akik munkálkodnak az Úrban.
Köszöntsétek a szeretett Persziszt, aki sokat munkálkodott az Úrban.
13 Köszöntsétek az Úrban kiválasztott Rufuszt és az ő anyját, aki az
enyém is.
14 Köszöntsétek Aszünkritoszt, Flegónt, Hermészt, Patrobászt,
Hermászt és az atyafiakat, akik velük vannak.
15 Köszöntsétek Filologoszt és Júliát, Néreuszt és az ő nénjét. És
Olümpászt és minden szentet, akik velük vannak.
16 Köszöntsétek egymást szent csókkal.
Köszöntenek titeket a Krisztus gyülekezetei.

Óvás a zavarkeltőktől

17 Kérlek pedig titeket atyámfiai, vigyázzatok azokra, akik szakadásokat
és botránkozásokat okoznak a tanítás körül, amelyet tanultatok. Forduljatok el az ilyenektől.
18 Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem
az ő hasuknak, és nyájas beszéddel, meg hízelkedéssel megcsalják az ártatlanok szívét.
19 Mert a ti engedelmességeteknek híre mindenkihez eljutott. Örülök
azért nektek; de azt akarom, hogy bölcsek legyetek a jóban, ártatlanok pedig a rosszban.
20 A békesség Istene megrontja hamarosan a Sátánt a ti lábatok alatt.
A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek. Ámen.

Pál munkatársainak üdvözletei

21 Köszönt titeket Timoteus, az én munkatársam, valamint rokonaim
Luciusz, Jázon és Szoszipatrosz.
22 Köszöntlek titeket az Úrban én, Terciusz, aki ezt a levelet írtam.
23 Köszönt titeket Gájus, aki nekem és az egész gyülekezetnek gazdája.
Köszönt titeket Erásztosz, a város kincstartója és Kvártusz atyafi.
24 A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek. Ámen.

Isten dicsőítése

25 Annak pedig, aki titeket megerősíthet az én evangéliumom és Jézus
Krisztus hirdetése alapján, annak a titoknak kijelentése alapján, amely örök időktől fogva el volt rejtve,
26 de most megjelentetett a prófétai írások által, az örök Isten parancso-
lata szerint, hogy a pogányok is eljussanak a hitben való engedelmességre,
27 az egyedül bölcs Istennek a Jézus Krisztus által legyen dicsőség
mindörökké Ámen.

Pál apostolnak a korinthusi gyülekezethez írt első levele

Címzés, üdvözlés

1 Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola, és
Szószthenész, az atyafi,
2 az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban
megszentelt, elhívott szenteknek, mindazokkal együtt, akik a mi Urunk
Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magukén vagy a
miénken.

3 Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus
Krisztustól.

Hálaadás a gyülekezet lelki ajándékaiért

4 Hálát adok az én Istenemnek mindenkor azért a kegyelemért, amely
néktek Krisztus Jézusban adatott,
5 mert őbenne mindenben, mind beszédben, mind ismeretben
meggazdagodtatok,
6 amint a Krisztusról szóló bizonyságtételben is megerősödtetek.
7 Úgyhogy nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban, várva a mi
Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését,
8 aki meg is erősít titeket mindvégig feddhetetlenségben, a mi Urunk
Jézus Krisztus napján.
9 Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal
való közösségre.

Óvás a pártoskodástól

10 Kérlek azonban titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére,
hogy mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek sza-
kadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon
véleményben.
11 Mert megtudtam felőletek, atyámfiai, a Khloé embereitől, hogy
viszálykodások vannak közöttetek.
12 Ezt úgy értem, hogy mindnyájan így beszéltek: „Én Pálé vagyok, én
meg Apollósé, én Kéfásé, én meg Krisztusé.“
13 Vajon részekre osztatott-e a Krisztus? Vajon Pált feszítették meg
értetek, vagy Pál nevére keresztelkedtetek meg?
14 Hálát adok az Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek,
kivéve Kriszpuszt és Gájuszt,
15 nehogy azt mondja valaki, hogy a magam nevére kereszteltem.
16 Megkereszteltem azonban még Sztefanász háza népét is. Ezen kívül
nem tudom, hogy valaki mást is megkereszteltem volna.
17 Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy keresztelje, hanem
hogy az evangéliumot hirdessem, de nem szólásban való bölcsességgel,
nehogy a Krisztus keresztje hiábavaló legyen.
18 Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik
elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.
19 Mert meg van írva:
„Elvesztem a bölcseknek bölcsességét,

és az értelmesek értelmét elvetem“.
20 Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? Nem tette-e Isten
bolondsággá e világnak bölcsességét?
21 Mert miután a világ bölcsessége által nem ismerte fel Istent a maga
bölcsességében, úgy tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága
által tartsa meg a hivőket.
22 Egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcsességet
keresnek.
23 Mi pedig a megfeszített Krisztust prédikáljuk, zsidóknak ugyan
botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot.
24 Ámde maguknak az elhívottaknak mind zsidóknak, mind görögöknek
Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét.
25 Mert az Isten „bolondsága“ bölcsebb az embereknél és az Isten
„erőtlensége“ erősebb az embereknél.
26 Gondoljatok csak elhivatásotokra atyámfiai: emberi szempontból
nem sokan vagytok bölcsek, hatalmasak, előkelők,
27 mert a világ szerint bolondokat választotta ki az Isten, hogy
megszégyenítse a bölcseket, és a világ szerint erőtleneket választotta
ki Isten, hogy megszégyenítse az erőseket.
28 A világ szerint alacsonyrendűeket, lenézetteket választotta Isten, a
„semmiket,“ hogy a „valamiket“ semmivé tegye,
29 hogy senki se dicsekedjék előtte.
30 Általa vagytok Jézus Krisztusban, akit Isten bölcsességünkké,
megigazulásunkká, megszentelődésünkké és váltságunkká tett,
31 hogy amint meg van írva: „Aki dicsekedik, az Úrban dicsekedjék“.

2

Pál a megfeszített Krisztust hirdeti

1 Én is, amikor hozzátok mentem atyámfiai, nem úgy mentem, hogy
nagy ékesszólással vagy bölcsességgel hirdessem nektek az Isten bi-
zonyságtételét,
2 mert elhatároztam, hogy egyébről ne tudjak köztetek, csak Jézus
Krisztusról, mégpedig a megfeszítettről.
3 És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg
közöttetek.
4 És az én beszédem és prédikálásom nem emberi bölcsesség
megtévesztő szavaiból állt, hanem a Léleknek és erőnek megmu-
tatásában,
5 hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején
nyugodjék.

Isten elrejtett bölcsessége

6 A (hitben) nagykorúak között mi is bölcsességet hirdetünk, de nem e
világnak, sem e világ letűnt fejedelmeinek bölcsességét,
7 hanem Istennek titkon való bölcsességét szóljuk, azt az elrejtettet,
amelyet Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre,
8 amelyet e világ fejedelmei közül senki sem ismert fel, mert ha
felismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát.
9 Hanem, amint meg van írva:
„Amit szem nem látott,
fül nem hallott
és embernek szíve meg sem gondolt,

azt készítette Isten az őt szeretőknek“.
10 Nekünk azonban Isten kinyilatkoztatta az ő Lelke által, mert a Lélek
mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is.
11 Mert ki ismeri az ember gondolatait? Csak az embernek lelke, amely
benne lakik. Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, csak az Isten
Lelke.
12 Mi pedig nem e világnak lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket,
hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk.
13 Ezeket prédikáljuk is, de nem emberi bölcsességből tanult szavakkal,
hanem úgy, ahogy a Lélek tanít, lelkieknek lelkieket adva.
14 A nem lelki ember pedig nem foghatja fel Isten Lelkének dolgait, mert
bolondságnak tűnik neki, nem is érti, mert ezeket csak a Lélek szerint
lehet elbírálni.
15 A lelki ember azonban mindent elbírál, de őt nem bírálja felül senki.
16 Mert ugyan, „Ki ismerte meg az Úr gondolatait,
hogy őt kioktathatná?“
Mi pedig Krisztus gondolataiban részesülünk.

3

A viszálykodás a lelki kiskorúság jele

1 Én sem szólhattam nektek, atyámfiai, mint lelkieknek, hanem mint
testieknek, mint a Krisztusban kiskorúaknak.
2 Tejjel tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert ezt nem
bírtátok volna el, sőt még most sem bírnátok el,
3 mert még testiek vagytok. Amikor irigykedés, viszálykodás, és
egyenetlenkedés van közöttetek, vajon nem testiek vagytok-e és nem
emberi módon viselkedtek-e?
4 Mert amikor az egyik ezt mondja: „Én Pálé vagyok“, a másik meg: „Én
Apollósé“ nem emberi módon viselkedtek-e?
5 Hát kicsoda Pál? És kicsoda Apollós? Csak szolgák, akik által hívőkké
lettetek, mégpedig úgy, amint kinek-kinek az Úr megadta.

Isten munkatársai egy alapra építenek

6 Én ültettem, Apollós öntözött, de az Isten adta a növekedést.
7 Azért nem az számít, aki ültet, sem az, aki öntöz, hanem a növekedést
adó Isten.
8 Az ültető és az öntöző egyformák, és mindegyik a maga jutalmát kapja
meg munkája szerint.
9 Mert Isten munkatársai vagyunk, ti pedig Isten szántóföldje és épülete
vagytok.
10 Az Istennek nekem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester
fundamentumot vetettem, de más épít rá. Vigyázzon azonban mindenki,
hogy mit épít rá.
11 Mert más fundamentumot senki sem vethet azonkívül, amely vettetett,
amely a Jézus Krisztus.
12 Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát épít
erre a fundamentumra,
13 kinek-kinek a munkája nyilvánvaló lesz, mert az (Úr) napja majd
nyilvánvalóvá teszi, mert tűzzel jön el, és azt tűz fogja megvizsgálni.
14 Ha valakinek megmarad munkája, amelyet ráépített, jutalmát veszi.

15 De ha valakinek munkája megég, kárt vall. Ő azonban megmenekül,
de csak úgy, mint aki tűzön ment át.
16 Nem tudjátok, hogy ti az Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke
lakik bennetek?
17 Ha valaki az Isten templomát beszennyezi, elveszti azt az Isten, mert
Isten temploma szent, és az a templom ti vagytok.
18 Senki se csalja meg magát. Ha valaki azt hiszi, hogy bölcs ti köztetek
e világon, bolond legyen, hogy bölccsé lehessen.
19 Mert e világ bölcsessége bolondság Isten előtt. Mert meg van írva:
„Megfogja a bölcseket csalárdságukban“.
20 És ismét: „Tudja az Úr, hogy a bölcsek gondolatai hiábavalók“.
21 Azért senki se dicsekedjék emberekkel, mert minden a tiétek:
22 akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár a világ, akár az élet, akár a
halál, akár a jelenvalók, akár a következendők, minden a tiétek.
23 Ti pedig a Krisztusé, Krisztus pedig Istené.

4

Isten titkainak sáfárai

1 Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak
sáfárait.
2 Márpedig a sáfároktól azt kívánják meg, hogy mindegyikük hűséges
legyen.
3 Nekem pedig vajmi keveset számít, hogy ti vagy mások hogyan
ítélkeztek felettem. Hiszen én sem ítélkezem magam felett.
4 Semmi sem terheli lelkiismeretemet, de nem ez igazol engem. Felettem
ugyanis az Úr ítélkezik.
5 Ti se ítélkezzetek hát idő előtt, míg el nem jön az Úr, aki megvilágítja
a sötétség titkait, leleplezi a szívek szándékát. Akkor majd Isten részesít
mindenkit elismerésben.

A korinthusiak gőgje és Pál alázata

6 Ezeket, testvéreim, miattatok alkalmaztam magamra és Apollósra,
hogy rajtunk tanuljátok meg, nem szabad túllépni azon, ami meg van írva.
Senki se lelkesedjék tehát egyvalakiért, a másik rovására.
7 Mi tesz téged másnál különbbé? Mid van ugyanis, amit nem kaptál
volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?
8 Ti már jóllaktatok, meggazdagodtatok, nélkülünk uralomra jutottatok.
Bár csakugyan uralomra jutottatok volna, hogy mi is veletek együtt
uralkodhatnánk.
9 Mert úgy vélem, hogy Isten minket, apostolokat utolsó helyre állított,
mintegy halálra szánt, mert látványossága lettünk a világnak, mind
angyaloknak, mind embereknek.
10 Mi bolondok vagyunk a Krisztusért, ti pedig bölcsek a Krisztusban.
Mi erőtlenek, ti pedig erősek. Ti megbecsültek, mi pedig megvetettek.
11 Mind ez ideig éhezünk is, szomjazunk is, ruhánk sincs, bántalmaznak
minket, és otthonunk sincs,
12 fáradozunk is, tulajdon kezünkkel munkálkodva. Ha szidalmaznak,
jót kívánunk, ha üldöznek, békésen tűrünk,
13 Ha gyaláznak, áldást mondunk. Szinte a világ szemetjévé lettünk,
mindenkinek söpredékévé egész mostanig.

Pál atyai szeretete a korinthusiak iránt

14 Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem hogy
mint szeretett gyermekeimet intselek.
15 Ha tízezer tanítómesteretek lenne is a Krisztusban, de nem sok
atyátok, mert én vagyok a ti atyátok a Krisztus Jézusban az evangélium
által.
16 Kérlek azért titeket, legyetek az én követőim.
17 Azért küldtem hozzátok Timóteust, az én szeretett és hű fiamat az
Úrban, hogy juttassa eszetekbe az én útjaimat a Krisztusban, hogy miként
tanítok mindenütt, minden gyülekezetben.
18 De némelyek úgy fölfuvalkodtak, mintha el se mennék hozzátok.
19 Pedig, ha az Úr akarja, hamarosan elmegyek hozzátok, és akkor
megismerem a felfuvalkodottaknak nem a beszédét, hanem az erejét.
20 Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben.
21 Mit akartok? Vesszővel menjek-e hozzátok, vagy szeretettel és a
szelídség lelkével?

5

A gyülekezet nem adhat helyet paráznaságnak

1 Az a hír járja, hogy paráznaság fordul elő köztetek, mégpedig olyan,
amilyen még a pogányok között sincs, hogy valaki apja feleségével él.
2 És ti felfuvalkodtok, ahelyett, hogy megkeseredve kivetnétek magatok
közül azt, aki ezt cselekedte!
3 Mert én, bár testileg ugyan távol, lelkileg azonban jelen vagyok, mint
jelenlévő, ítélkezem afelett, aki így cselekedett.
4 A mi Urunk Jézus Krisztus nevében összegyűlve, ti és az én lelkem, a
mi Urunk Jézus Krisztus hatalmával
5 átadjuk az ilyet testének vesztére a sátánnak, hogy lelke megtartassék
az Úr Jézus napján.
6 Nem jó a ti dicsekedésetek. Nem tudjátok, hogy egy kis kovász az egész
tésztát megkeleszti?
7 Ki a házból a régi kovásszal, hogy új tésztává legyetek! Mert ti
kovász nélkül valók vagytok, hiszen Krisztus, a mi húsvéti bárányunk
megáldoztatott értünk.
8 Azért ne a régi kovásszal ünnepeljünk, se a rosszaságnak, se
a gonoszságnak kovászával, hanem a tisztaságnak és igazságnak
kovásztalanságával.
9 Előző levelemben már megírtam nektek, hogy ne tartsatok kapcsolatot
paráznákkal,
10 de nem általában e világ paráznáival, csalóival, rablóival, vagy
bálványimádóival, mert hiszen akkor ki kellene mennetek a világból.
11 Valójában azt írtam nektek, hogy ne tartsatok kapcsolatok olyannal,
aki bár testvérnek mondja magát, mégis parázna, csaló, bálványimádó,
rágalmazó, részeges vagy rabló. Az ilyennel még együtt se egyetek.
12 Mert mit tartozik rám, hogy a kívül valókról ítélkezzem? Nem a
belüllévők fölött ítélkeztek-e ti is?
13 A kívül valókat pedig majd Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt
magatok közül!

6

Hívők ne pereskedjenek egymással

1 Hogyan merészel közületek bárki is, ha peres dolga van valakivel, a
hitetlenek előtt pereskedni és nem a szentek előtt?
2 Nem tudjátok, hogy a szentek a világot fogják megítélni? És ha ti
ítélitek meg a világot, vajon méltatlanok vagytok-e, hogy jelentéktelen
ügyekben ítélkezzetek?
3 Nem tudjátok-e, hogy angyalokat fogunk ítélni? Mennyivel inkább
ítélhetünk mindennapi ügyekben!
4 Azért ha mindennapi ügyekben pereskedtek, azokat ültetitek-e le a
bírói székbe, akiket semmibe sem vesznek a gyülekezetben?
5 Megszégyenítésetekre mondom: Hát nincs közöttetek egy bölcs
ember sem, aki igazságot tudna tenni az ő atyafiai között?
6 Sőt atyafi atyafival pereskedik méghozzá hitetlenek előtt!
7 Egyáltalán már az is gyarlóság bennetek, hogy egymással pereskedtek!
Miért nem szenveditek el inkább a sérelmet? Miért nem tűritek el inkább
a kárt?
8 Sőt még ti okoztok sérelmet és kárt, méghozzá atyafiaknak!

A keresztyén szabadság nem szabadosság

9 Vagy nem tudjátok, hogy gonoszok nem örökölhetik Isten országát? Ne
tévelyegjetek: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők,
sem kéjelgők, sem fajtalankodók,
10 sem tolvajok, sem telhetetlenek, sem részegesek, sem szidalmazók,
sem rablók nem örökölhetik Isten országát.
11 Néhányan bizony ilyenek voltatok, de megtisztultatok, megszenteltet-
tetek és megigazíttatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke
által.
12 Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad
nekem, csak ne váljék úrrá rajtam semmi.
13 Az étel a gyomorért van, a gyomor pedig az ételért, de Isten mind
ezt, mind amazt semmissé teszi. A test azonban nem a paráznaságért van,
hanem az Úrért, és az Úr pedig a testért.
14 Isten pedig, aki az Urat feltámasztotta, minket is feltámaszt
hatalmával.
15 Nem tudjátok, hogy a ti testetek a Krisztusnak tagja? Elszakítva tehát
Krisztus tagjait egy parázna nő tagjaivá tegyem? Semmiképpen!
16 Vagy nem tudjátok, hogy aki paráznával egyesül, egy testté lesz vele?
Mert – ahogy az Írás mondja – ketten lesznek egy testté.
17 Aki pedig az Úrral egyesül, egy Lélek ővele.
18 Kerüljétek tehát a paráznaságot! Minden bűn, amelyet az ember
elkövet, a testen kívül van, de aki paráználkodik, a maga teste ellen
vétkezik.
19 Vagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a bennetek lakó Szentlélek
temploma, amelyet Istentől kaptatok, és így nem a magatoké vagytok?
20 Mert áron vétettetek meg, dicsőítsétek tehát Istent testetekben és
lelketekben.

7

Házasság és elválás

1 Amikről írtatok nekem, szerintem jó, ha a férfi nem érintkezik nővel.
2 De a paráznaság veszélye miatt, minden férfinak saját felesége és
minden nőnek saját férje legyen.

3 A férj teljesítse házastársi kötelességét felesége iránt, s ugyanígy a
feleség is férje iránt.
4 A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje. Hasonlóképpen a
férj sem ura a maga testének, hanem a felesége.
5 Ne fosszátok meg egymást, legfeljebb közös akaratból egy bizonyos
ideig, hogy legyen időtök a böjtölésre és az imádkozásra, azután ismét
egymáshoz térjetek, hogy a sátán meg ne kísértsen titeket, mivel nem
tudjátok magatokat megtartóztatni.
6 Ezt pedig kedvezésképpen mondom, és nem parancsként.
7 Mert szeretném, ha minden ember úgy volna, mint én magam is,
de kinek-kinek saját kegyelmi ajándéka van Istentől, egyiknek így, a
másiknak amúgy.
8 A nem házasoknak és az özvegyasszonyoknak azt mondom, hogy jó
nekik, ha úgy maradnak, amint én is.
9 De ha magukat nem tartóztathatják meg, inkább házasságban éljenek,
mert jobb házasságban élni, mint égni.
10 Azoknak pedig, akik házasságban vannak, nem én rendelem, hanem
az Úr, hogy az asszony a férjétől el ne váljék.
11 Ha pedig elválik, maradjon házasság nélkül vagy béküljön meg
férjével. A férj se bocsássa el feleségét.
12 A többieknek pedig én mondom, nem az Úr, hogy ha egy atyafinak
hitetlen felesége van, és az vele akar élni, ne bocsássa el őt.
13 És ha egy asszonynak hitetlen férje van, és az vele akar élni, ne hagyja
el férjét.
14 Mert a hitetlen férfit megszenteli felesége, a hitetlen asszonyt pedig
a férje. Különben gyermekeitek tisztátalanok volnának, így azonban
szentek.
15 Ha pedig a hitetlen elválik, ám váljék el. Ilyen esetben sem a férfi, sem
a nőtestvér nincs elkötelezve. De békességre hívott el minket az Isten.
16 Honnan tudod te, asszony, hogy nem mentheted-e meg férjedet, és
honnan tudod te, férj, hogy nem mentheted-e meg feleségedet?

A keresztyén különféle hivatásban

17 Éljen mindenki úgy, ahogy az Úr megadta neki, és ahogy az Isten
elhívta. Minden gyülekezetben így rendelkezem.
18 Körülmetélten hívatott el valaki? Ne takargassa. Körülmetéletlenül
hívatott el valaki? Ne metélkedjék körül.
19 Ahogy a körülmetéltség, úgy a körülmetéletlenség sem ér semmit,
csak Isten parancsolatainak megtartása (lényeges).
20 Mindenki abban a hivatásban maradjon, amelyben elhívatott.
21 Rabszolgaként hivattattál el? Ne gondolj vele! De ha szabad lehetsz,
inkább élj azzal!
22 Mert az Úrban elhívott rabszolga, az Úrnak szabadosa. Ha-
sonlóképpen, aki szabadságban hívatott el, az Krisztus rabszolgája.
23 Áron vétettetek meg, ne legyetek emberek rabszolgái.
24 Ki-ki, amiben elhívatott, atyámfiai, abban maradjon meg Isten előtt.

Hajadonok, nőtlenek és özvegyek

25 A hajadonok felől ugyan nincs rendelkezésem az Úrtól, de tanácsot
adok úgy, mint aki irgalmasságot nyertem az Úrtól, hogy hitelre méltó
legyek.

26 Úgy ítélem tehát, hogy jó az embernek úgy maradnia a közeli
megpróbáltatások miatt.
27 Feleséghez vagy kötve? Ne keress elválást. Feleség nélkül maradtál?
Ne keress feleséget.
28 De ha megnősülsz is, nem vétkezel. Ha férjhez megy is a hajadon,
nem vétkezik. Ám az ilyenek testileg szorult helyzetbe kerülnek (testi
gyötrődésben lesz részük), pedig én szeretnélek titeket ettől megkímélni.
29 Ezt pedig azért mondom, atyámfiai, mert az idő rövidre van szabva.
Ezért akiknek feleségük van, éljenek úgy, mintha nem volna.
30 Akik sírnak, mintha nem sírnának. Akik vigadnak, mintha nem
vigadnának. Akik vásárolnak, mintha nem birtokolnának.
31 Akik élnek e világgal, mintha nem vennék igénybe, mert elmúlik
ennek a világnak mostani formája.
32 Azt akarnám pedig, hogy ti gond nélkül legyetek. Aki nem házas, arra
visel gondot, ami az Úré, hogyan járjon az Úr kedvében.
33 Aki pedig megházasodott, a világi dolgokra visel gondot, hogyan
járjon feleségének kedvében,
34 így kétfelé elkötelezett. Aki nem ment férjhez, a hajadon az Úr
dolgaira visel gondot, hogy szent legyen mind testében, mind lelkében.
Aki pedig férjhez ment, a világ dolgaira visel gondot, hogy férje kedvében
járjon.
35 Ezt pedig javatokra mondom, nem azért, hogy tőrbe csaljalak titeket,
hanem hogy feddhetetlenek legyetek, és állhatatosan ragaszkodjatok az
Úrhoz.
36 De ha valaki szégyennek tatja, hogy a rábízott hajadon virágzó idejét
múlja, és mégis pártában kell maradnia, tegye, amit akar, nem vétkezik:
kössenek házasságot.
37 Aki pedig szilárdan áll szívében és nincs kényszerhelyzetben, mert
hatalma van saját akarata fölött, és úgy döntött szívében, hogy a rábízott
leány maradjon hajadon, jól cselekszik.
38 Aki tehát férjhez megy, jól cselekszik, de aki nem megy férjhez, még
jobban cselekszik.
39 Az asszonyt törvény köti, amíg férje él, de ha férje meghal, szabadon
férjhez mehet, akihez akar, de csak az Úrban.
40 Véleményem szerint azonban boldogabb lesz, ha (özvegyen) marad.
Én pedig úgy vélem, hogy bennem is Isten Lelke van.

8

A bálványáldozati hús kérdése

1 Ami a bálványáldozati húst illeti, tudjuk, mindnyájunknak van
ismerete. Az ismeret azonban felfuvalkodottá tesz, a szeretet viszont épít.
2 Aki úgy véli, hogy ismer valamit, ezzel még semmit sem ismert meg
úgy, ahogy ismernie kell.
3 Ám ha valaki Istent szereti, az már ismert az Istennél.
4 Ami tehát a bálványáldozati hús evését illeti, tudjuk, hogy egy bálvány
sincs a világon, és hogy nincs Isten senki más, csak egy.
5 Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön,
mint ahogyan van sok isten és úr,

6 nekünk csak egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség és mi
is őbenne, és egy Urunk, Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, és mi
is általa.
7 De nem mindenkiben van meg ez az ismeret. Némelyek lelkiismerete
mind a mai napig a bálványokhoz kötődik, és a húst mint áldozati húst
eszik. Így lelkiismeretük, mivel erőtlen beszennyeződik.
8 Pedig nem az étel visz közelebb minket Istenhez, mert ha eszünk, nem
lesz belőle hátrányunk, ha nem eszünk, nem lesz belőle előnyünk.
9 Arra azonban ügyeljetek, hogy a ti szabadságotok valamiképpen ne
legyen az erőtlenek botránkozására.
10 Mert ha valaki téged, akinek ismerete van, meglát, hogy a
bálványtemplomnál vendégeskedsz, annak erőtlen lelkiismerete nem
bátorítja-e arra, hogy megegye a bálványáldozatot?
11 Így ismereteddel romlásra juttatod erőtlen atyádfiát, akiért Krisztus
meghalt.
12 Ha tehát így vétkeztek az atyafiak ellen, és erőtlen lelkiismeretüket
megsértitek, a Krisztus ellen vétkeztek!
13 Ha az étel megbotránkoztatja az én atyámfiát, inkább sohasem eszem
(áldozati) húst, hogy őt meg ne botránkoztassam.

9

Pál ingyenessé teszi az evangéliumot

1 Nem vagyok apostol? Nem vagyok szabad? Nem láttam Jézus Krisztust,
a mi Urunkat? Nem az én munkám vagytok az Úrban?
2 Ha másoknak nem is vagyok apostola, de nektek bizony az vagyok,
mert az én apostolságomnak pecsétje az Úrban ti vagytok.
3 Ez az én védekezésem azokkal szemben, akik vádolnak engem.
4 Nincs-e jogunk arra, hogy együnk és igyunk?
5 Nincs-e jogunk arra, hogy hívő feleségünket magunkkal vigyük, mint
ahogy a többi apostol az Úr testvérei és Kéfás is teszik?
6 Vagy csak nekem és Barnabásnak nincs jogunk ahhoz, hogy ne
dolgozzunk?
7 Ki katonáskodik a maga zsoldján? Ki plántál szőlőt, és nem eszik annak
terméséből? Vagy ki legeltet nyájat és nem iszik annak tejéből?
8 Vajon csak emberi módom mondom ezeket? Nem ezeket mondja a
törvény is?
9 Mert Mózes törvényében meg van írva: „Ne kösd be a nyomtató örök
száját“. Csak az ökörre van gondja Istennek,
10 vagy inkább nem ránk nézve mondja? Mert érettünk íratott meg,
hogy aki szánt, reménységben szántson, aki csépel, reménységben
csépeljen, hogy részesül a termésből.
11 Ha mi nektek lelkieket vetettünk, nagy dolog-e, hogy testi javaitokat
aratjuk?
12 Ha mások részesülnek javaitokban, miért nem inkább mi?
De mi nem éltünk ezzel a szabadsággal, hanem mindent eltűrünk, hogy
valami akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé.
13 Nem tudjátok, hogy akik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent
helyből is élnek, és akik az oltár körül forgolódnak, az oltárról kapják meg
részüket?

14 Így rendelte az Úr azt is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az
evangéliumból éljenek.
15 De én ezek közül eggyel sem éltem. Nem azért írtam azonban ezeket,
hogy majd velem is így történjék, mert jobb meghalnom, mintsem valaki
hiábavalóvá tegye dicsekedésemet.
16 Ha ugyanis az evangéliumot hirdetem, nincs mivel dicsekednem, mert
ez a megbízatásom. Jaj nekem, ha az evangéliumot nem hirdetem!
17 Ha önszántamból teszem, jutalmam van, ha pedig nem önszántamból,
akkor csak egy megbízott sáfár vagyok.
18 Mi tehát a jutalmam? Az, hogy prédikálásommal ingyenessé teszem
Krisztus evangéliumát és nem élek vissza az evangélium hirdetésével
együtt járó jogommal.

Pál mindenki szolgájává tette magát

19 Bár mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mindenki
szolgájává tettem, hogy a többséget megnyerjem.
20 A zsidóknak zsidóvá lettem, hogy megnyerjem a zsidókat. A törvény
alatt valóknak, törvény alatt valóvá lettem, hogy a törvény alatt valókat
megnyerjem.
21 A törvény nélkül valóknak, törvény nélkülivé lettem – bár nem vagyok
Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvénye kötelez –, hogy a törvény
nélkül valókat megnyerjem.
22 Az erőtleneknek erőtlenné lettem, hogy az erőtleneket megnyer-
jem. Mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek
némelyeket.
23 Ezt pedig az evangéliumért teszem, hogy nekem is részem legyen
benne.

Verseny a hervadhatatlan koszorúért

24 Úgy fussatok, hogy nyerjetek.
25 Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató, azért
ugyan, hogy hervadó babérkoszorút nyerjenek, mi pedig hervadhatatlant.
26 Én azért úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél. Úgy öklözök,
mint aki nem a levegőbe csapkod.
27 Hanem megsanyargatom, és szolgálatra kényszerítem testemet, hogy
míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.

10

A pusztai vándorlás intő példája

1 Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámfiai, hogy a mi atyáink
mindnyájan felhő alatt voltak, és mindnyájan tengeren mentek át,
2 és mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tenger-
ben,
3 és mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették,
4 és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert ittak a lelki kősziklából,
amely követte őket. Ez a kőszikla pedig Krisztus volt.
5 De azoknak többségét nem kedvelte Isten, úgyhogy elhullottak a
pusztában.
6 Ezek példák számunkra, hogy mi ne kívánjunk gonosz dolgokat, ahogy
azok kívánták.
7 Bálványimádók se legyetek, ahogy azok közül némelyek, amint meg
van írva: „Leült a nép enni, inni, és felkelt játszani“.

8 Ne is paráználkodjunk, ahogy azok közül némelyek paráználkodtak,
és elestek egy nap huszonháromezren.
9 Krisztust se kísértsük, ahogy azok közül kísértették némelyek, és
elvesztek a kígyóktól.
10 Ne is zúgolódjatok, ahogy azok közül zúgolódtak némelyek, és
elvesztek a pusztító (angyal) által.
11 Mindezek példaképpen estek rajtuk, de a mi tanulságunkra írattak
meg, akikhez az idők vége elérkezett.
12 Azért aki azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék.
13 Nem egyéb csak emberi kísértés esett rajtatok, de hű az Isten, aki
nem hagy titeket erőtökön felül kísérteni, sőt a kísértéssel együtt a
kimenekedést is megadja majd, hogy elviselhessétek.

Az úrvacsora és a bálványáldozat

14 Ezért, szeretteim, kerüljétek a bálványimádást.
15 Mint okosokhoz szólok, ítéljétek meg ti magatok, amit mondok.
16 A hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével
való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus
testével való közösségünk-e?
17 Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan, mert mindnyájan az egy
kenyérből részesedünk.
18 Nézzétek a test szerint való Izraelt! Akik az áldozatot eszik, nincsenek-
e közösségben az oltárral?
19 Mit mondok tehát? Talán azt, hogy a bálvány vagy a bálványáldozat
ér valamit?
20 Éppen ellenkezőleg: amit a pogányok áldoznak, az ördögöknek
áldozzák és nem Istennek, én pedig nem akarom, hogy az ördögökkel
legyetek közösségben.
21 Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát. Nem lehettek az
Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei!
22 Vagy haragra ingereljük az Urat? Vagy erősebbek vagyunk nála?
23 Minden szabad, de nem minden használ. Minden szabad, de nem
minden épít.
24 Senki se keresse a maga előnyét, hanem ki-ki a másét
25 Mindent megehettek, amit a mészárszékben árulnak, semmit sem
kérdezősködve lelkiismereti okokból.
26 „Az Úré a föld és annak teljessége!“
27 Ha pedig valaki a hitetlenek közül meghív titeket, és el akartok
menni, mindent megehettek, amit elétek hoznak, és ne kérdezősködjetek
lelkiismereti okokból.
28 De ha valaki ezt mondja nektek: „Ez bálványáldozati hús“, ne egyétek
meg amiatt, aki erre figyelmeztetett, és a lelkiismeret miatt.
29 De nem a te lelkiismeretedre célzok, hanem az övére. Az én
szabadságomat miért ítélje meg más lelkiismerete?
30 Ha pedig én hálaadással élek vele, miért ítélnek meg azért, amiért
én hálát adok?
31 Tehát akár esztek, akár isztok, akármit cselekedtek, mindent az Isten
dicsőségére tegyetek.
32 Ne botránkoztassátok meg se a zsidókat, se a görögöket, se az Isten
gyülekezetét.
33 Ahogyan én is mindenkinek kedvében járok, nem keresve a magam
hasznát, hanem a többiekét, hogy üdvözüljenek.

11

1 Legyetek követőim, amint én is a Krisztusé.

Az asszonyok fejének befedése

2 Dicsérlek titeket, atyámfiai, hogy rólam mindenben megemlékeztek,
és ahogyan meghagytam nektek, rendeléseimet megtartjátok.
3 Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfinak feje a Krisztus, az
asszonynak feje a férfi, a Krisztusnak pedig feje az Isten.
4 Minden férfi, aki fedett fejjel imádkozik, vagy prófétál, szégyent hoz
fejére.
5 Minden asszony, aki fedetlen fejjel imádkozik vagy prófétál, szégyent
hoz fejére, mert az olyan, mintha megnyírták volna.
6 Mert ha az asszony nem fedi be fejét, akkor nyiratkozzék is meg. Ha
pedig szégyenletes, ha az asszony lenyíratja vagy leborotváltatja a haját,
úgy fedje be a fejét.
7 A férfinak nem kell befednie a fejét, mert ő az Isten képe és dicsősége,
de az asszony a férfi dicsősége.
8 Mert nem a férfi van az asszonyból, hanem az asszony a férfiból.
9 Mert nem is a férfi teremtetett az asszonyért, hanem az asszony a
férfiért.
10 Ezért kell a nőnek fején viselnie asszonysága jelét, az angyalok miatt
is.
11 De az Úrban nincs férfi asszony nélkül és nincs asszony férfi nélkül.
12 Mert amint az asszony a férfiból van, úgy a férfi az asszony által, de
minden Istentől van.
13 Ítéljétek meg magatokban: illendő-e az asszonynak fedetlen fejjel
imádni az Istent?
14 Vajon maga a természet is nem arra tanít-e titeket, hogy ha a férfi
nagy hajat visel, szégyenére válik.
15 Az asszonynak pedig, ha nagy haja van, ékessége az neki, mert haját
fátyolként kapta.
16 Ha pedig valaki vitatkozni akar erről, nekünk ez nem szokásunk, sem
az Isten gyülekezeteinek.

A gyülekezet összejövetele, az úrvacsora megbecsülése

17 Ezt tudtotokra adva, nem dicsérlek titeket, mert nem javatokra, hanem
károtokra gyülekezetek össze.
18 Mert először is azt hallom, hogy amikor egybegyűltök a gyülekezetben
szakadás van közöttetek. Ezt részben el is hiszem.
19 Szükséges is, hogy szakadás legyen közöttetek, hogy kitűnjék, ki
közöttetek a kipróbált.
20 Amikor tehát egybegyűltök egy helyre, nincs úrvacsoravétel,
21 mert mindenki a saját vacsoráját veszi elő evéskor, s az egyik éhezik,
a másik pedig dőzsöl.
22 Hát nincs házatok evésre-ivásra? Vagy megvetitek az Isten
gyülekezetét és megszégyenítitek azokat, akiknek nincsen? Mit mondjak
nektek? Dicsérjelek titeket? Nem dicsérlek.
23 Mert én az Úrtól kaptam, amit nektek is átadtam: az Úr Jézus Krisztus
azon az éjszakán, amelyen elárulták, vette a kenyeret,
24 és hálát adva megtörte és ezt mondta: „Vegyétek, egyétek! Ez
az én testem, amely érettetek megtöretik. Ezt cselekedjétek az én
emlékezetemre.“

25 Hasonlóképpen vette a poharat is, miután megvacsoráltak és ezt
mondta: „E pohár az új szövetség az én vérem által. Ezt cselekedjétek,
valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre“.
26 Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e poharat, az Úr
halálát hirdessétek, amíg eljön.
27 Azért aki méltatlanul eszi e kenyeret vagy issza az Úr poharát,
vétkezik az Úr teste és vére ellen.
28 Vizsgálja meg azért magát az ember, és úgy egyen abból a kenyérből,
és úgy igyon abból a pohárból,
29 mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának,
mert nem becsüli meg az Úr testét.
30 Ezért van köztetek sok erőtlen és beteg, többen pedig meghaltak.
31 Ha mi ítélnénk meg magunkat, nem esnénk ítélet alá.
32 De amikor az Úr ítél meg minket, az nevelésünkre szolgál, hogy a
világgal együtt el ne kárhozzunk.
33 Azért, atyámfiai, amikor étkezésre egybegyűltök, egymást várjátok
meg.
34 Ha pedig valaki éhezik, otthon egyék, hogy ne ítéletre gyűljetek egybe.
A többire nézve, majd rendelkezem, ha hozzátok megyek.

12

A kegyelmi ajándékok sokfélesége és a Lélek egysége

1 A lelki ajándékokra nézve pedig nem akarom, atyámfiai, hogy
tudatlanok legyetek.
2 Tudjátok, hogy amikor még pogányok voltatok, miként vitt titeket
valami ellenállhatatlanul a néma bálványokhoz.
3 Ezért tudtotokra adom nektek, hogy senki, aki Isten Lelke által szól,
nem mondja Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Úrnak Jézust,
csakis a Szentlélek által.
4 A kegyelmi ajándékokban különbség van, de ugyanaz a Lélek.
5 A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr.
6 És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki
mindezt mindenkiben véghez viszi.
7 A Lélek kijelentése mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele.
8 Némelyeknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által. A
másiknak pedig az ismeret beszéde, ugyanazon Lélek szerint.
9 Egyiknek hit ugyanazon Lélek által, a másiknak pedig gyógyítás
ajándéka ugyanazon egy Lélek által.
10 Némelyek csodatevő hatalmat, némelyek a prófétálás ajándékát
kapták, némelyek a lelkek megítélését, mások a nyelvek való szólást, vagy
a nyelveken szólás megmagyarázását.
11 De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, és osztogatja
mindenkinek külön, amint akarja.

Krisztus teste és tagjai

12 Amiképpen a test egy, de sok tagja van, az egy testnek tagjai, noha
sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is.
13 Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk
meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok. És
mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.
14 Mert a test nem egy tag, hanem sok.

15 Ha ezt mondaná a láb: „Mivel nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való“. Vajon azért mégis nem a testből való-e?
16 És ha a fül ezt mondaná: „Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a testből való“. Vajon azért mégis nem a testből való-e?
17 Ha az egész test szem, hol a hallás? Ha az egész hallás, hol a szaglás?
18 Már pedig Isten helyezte el a tagokat a testben, egyénként mindegyiket, ahogy akarta.
19 Ha pedig valamennyi egy tag volna, hol volna a test?
20 Így azonban sok tag van ugyan, de egy test.
21 Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: „Nincs rád szükségem“. Vagy viszont a fej a lábaknak: „Nem kelletek nekem“.
22 Sőt sokkal inkább a test legerőtlenebbnek látszó tagjai igen szükségesek.
23 És amelyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk, és amelyek ékesség nélkül valók, azok nagyobb megbecsülésben részesülnek.
24 Amelyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük. De Isten úgy szerkesztette egybe a testet, hogy az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adott,
25 hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem a tagok kölcsönösen gondoskodjanak egymásról.
26 Akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind, ha megbecsülésben részesül egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind.
27 Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.
28 Isten az anyaszentegyházban némelyeket először apostolokul rendelt, másodszor prófétákul, harmadszor tanítókul; aztán adott csodatevő erőt, aztán a gyógyításnak, irgalmasságnak, vezetésnek, nyelveken szólásnak ajándékát.
29 Vajon mindnyájan apostolok-e? Vajon mindnyájan próféták-e? Vajon mindnyájan tanítók-e? Vagy mindnyájuknak van csodatevő erejük?
30 Vajon mindnyájuknak van kegyelmi ajándéka a gyógyításra? Vagy mindnyájan szólnak-e nyelveken? Vagy mindnyájan tudják-e azt magyarázni?
31 Igyekezzetek pedig hasznosabb kegyelmi ajándékokra.
Ezeken túl még egy kiváltképpen való utat mutatok nektek.

13

A szeretet
1 Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.
2 És ha prófétálni is tudok, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha teljes hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincs bennem, semmi vagyok.
3 És ha minden vagyonomat szétosztom, és ha testemet tűzhalálra adom, szeretet pedig nincs bennem, semmi hasznom abból.
4 A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel.
5 Nem cselekszik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt.
6 Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal.

7 Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.
8 A szeretet soha el nem fogy. De legyen bár prófétálás, elmúlik, vagy
nyelveken szólás, megszűnik, vagy ismeret, el fog töröltetni.
9 Mert töredékes bennünk az ismeret és töredékes a prófétálás.
10 De amikor eljön a teljesség, a töredékes elmúlik.
11 Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek. Miután pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat.
12-13 Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre. Most töredékes bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint Isten ismer engem. Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.

14

Nyelveken való szólás és prófétálás

1 Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok.
2 Mert aki nyelveken szól, nem embereknek szól, hanem Istennek. Nem is érti senki, mert titkokat szól a Lélek által.
3 Aki pedig prófétál, az embereknek beszél épülésre, intésre, vigasztalásra.
4 Aki nyelveken szól, önmagát építi, aki pedig prófétál, a gyülekezetet építi.
5 Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de még inkább hogy prófétáljatok. Mert nagyobb a próféta, mint a nyelveken szóló, hacsak meg nem magyarázza, hogy a gyülekezet is épüljön.
6 Ha most hozzátok megyek, atyámfiai, és nyelveken szólok, mit használok nektek, ha kijelentésben, vagy ismeretben, vagy prófétálásban, vagy tanításban nem szólok hozzátok?
7 Hiszen, ha élettelen hangszerek, akár fuvola, akár citera nem adnak megkülönböztethető hangokat, honnan ismerjük fel, hogy mit fuvoláznak vagy citeráznak?
8 Mert ha a trombita bizonytalan hangot ad, kicsoda készül harcra?
9 Azonképpen ti is, ha nem érthető nyelven beszéltek, hogyan értik meg, amit mondotok? Csak a levegőbe fogtok beszélni.
10 Példa mutatja, hogy sokféle nyelv van a világon, de azok közül egy sem érthetetlen.
11 Ha nem ismerem a szó jelentését, a beszélőnek idegen leszek, és a beszélő is idegen marad előttem.
12 Ezért ti is, mivel lelki ajándékokat kívántok, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok.
13 Azért, aki nyelveken szól, imádkozzék, hogy meg is magyarázza.
14 Mert ha nyelveken szólva könyörögök, a lelkem könyörög, de értelmem gyümölcstelen.
15 Hogyan is van tehát? Imádkozom a Lélek által, de imádkozom az értelemmel is; énekelek a Lélek által, de énekelek az értelemmel is.
16 Mert ha Lélek által mondasz áldást, az ott lévő avatatlan, hogyan fog ámént mondani hálaadásodra, amikor nem is tudja, mit beszélsz?
17 Te ugyan szépen mondasz áldást, de más nem épül belőle.
18 Hálát adok Istennek, hogy mindnyájatoknál jobban tudok nyelveken szólni.

19 De a gyülekezetben inkább akarok öt szót mondani értelemmel, hogy másokat tanítsak, mint tízezer szót nyelveken.
20 Atyámfiai, gondolkodástokban ne legyetek gyermekek. Inkább a gonoszságban legyetek gyermekek, a gondolkodásban pedig érettek legyetek.
21 A törvényben meg van írva:
„Idegen nyelveken
és idegenek ajkával
szólok e népnek,
és így sem hallgatnak rám“
– ezt mondja az Úr.
22 A nyelveken szólás tehát jel, de nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek, a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek.
23 Ha tehát az egész gyülekezet egybegyűl, és mindnyájan nyelveken szólnak, ha idegenek vagy hitetlenek mennek be, nem azt mondják-e, hogy őrjöngtök?
24 De ha mindnyájan prófétálnak, és bemegy egy hitetlen, vagy avatatlan azt mindenki igyekszik meggyőzni és megvizsgálni,
25 és ilyen módon szívének titkai nyilvánvalókká lesznek, és így arcra borulva imádja Istent és hirdeti, hogy valóban Isten lakik bennetek.

A gyülekezeti összejövetel rendje

26 Atyámfiai, mi következik ebből? Amikor egybegyűltök mindegyikteknek van zsoltára, tanítása, nyelveken való szólása, kijelentése, nyelvek magyarázása. Mindez épülésetekre legyen.
27 Ha valaki nyelveken szól, legfeljebb kettő vagy három legyen, mégpedig egymás után, és valaki magyarázza meg.
28 Ha pedig nincs, aki megmagyarázza, akkor hallgasson a gyülekezetben, csak önmagának szóljon és Istennek.
29 A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek, és a többiek pedig bírálják meg.
30 De ha egy másik ott ülő kap kijelentést, akkor az első hallgasson.
31 Egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon és megvigasztalódjék.
32 A prófétalelkek engedelmeskednek a prófétáknak.
33 Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene.
34 Mint a szentek valamennyi gyülekezetében az asszonyok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincs megengedve nekik, hogy szóljanak, hanem legyenek engedelmesek, amint a törvény is mondja.
35 Ha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon a férjüket, mert asszonyhoz nem illik, hogy szóljon a gyülekezetben.
36 Vajon tőletek eredt Isten beszéde, vajon csak hozzátok jutott el?
37 Ha valaki azt hiszi, hogy próféta, vagy lelki ajándék részese, tudja meg, hogy amit nektek írok, az az Úr parancsolata.
38 Ha valaki ezt nem ismeri el, őt sem ismerik el.
39 Ezért, atyámfiai, törekedjetek a prófétálásra, és a nyelveken szólást se tiltsátok.
40 Minden méltóképpen és rendben történjék.

15

Krisztus feltámadásának tanúi

1 Eszetekbe juttatom testvéreim az evangéliumot, amelyet hirdettem
nektek, amelyet el is fogadtatok, amelynek alapján álltok,
2 amely által üdvözöltök is, ha megtartjátok, amint hirdettem nektek,
hacsak nem hiába lettetek hívőkké.
3 Elsősorban azt adtam át nektek, amit magam is kaptam, hogy Krisztus
meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint,
4 eltemették, és feltámadt a harmadik napon az Írások szerint.
5 Megjelent Kéfásnak, azután a tizenkettőnek,
6 majd több mint ötszáz atyafinak egyszerre, akik közül a legtöbben
mind máig élnek, némelyek azonban már elhunytak.
7 Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak,
8 legutoljára pedig, mint egy idétlennek, nekem is megjelent.
9 Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, aki nem vagyok méltó,
hogy apostolnak hívjanak, mert üldöztem Isten anyaszentegyházát.
10 De Isten kegyelme által vagyok, aki vagyok, és az ő hozzám való
kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet munkálkodtam, mint azok
mindnyájan, de nem én, hanem Isten velem való kegyelme.
11 Tehát akár én, akár azok, így prédikálunk és ti így lettetek hívőkké.

Krisztus feltámadt, mi is feltámadunk

12 Ha tehát Krisztusról azt prédikáljuk, hogy feltámadt a halottak
közül, hogyan mondják némelyek közöttetek, hogy nincs feltámadása a
halottaknak?
13 Mert ha nem támadnak fel a halottak, akkor Krisztus sem támadt fel.
14 Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi
prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is.
15 Sőt Isten hamis bizonyságtevőinek is bizonyulunk, mivel bizonyságot
tettünk, hogy Isten feltámasztotta Krisztust, akit nem támasztott fel, ha
csakugyan nem támadnak fel a halottak.
16 Mert ha nem támadnak fel a halottak, a Krisztus sem támadt fel.
17 Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a ti hitetek, még
bűneitekben vagytok.
18 Sőt akkor azok is elvesztek, akik a Krisztusban hunytak el.
19 Mert ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden
embernél nyomorultabban vagyunk.
20 Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, és zsengéjük lett azoknak,
akik már elhunytak.
21 Miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a
halottak feltámadása is.
22 Mert amint Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy a Krisztusban is
mindnyájan életre kelnek.
23 Mégpedig mindenki a maga sorrendjében: az első zsenge Krisztus,
azután, akik a Krisztuséi az ő eljövetelekor,
24 azután a végső célba érkezés, amikor (Krisztus) átadja az uralmat
Istennek, az Atyának és eltöröl minden birodalmat, hatalmat és erőt.
25 Mert addig kell uralkodnia, míg ellenségeit mind a lába alá veti.
26 Mint utolsó ellenséget semmisíti meg a halált,
27 mert (Isten) „mindent lába alá vetett“. Amikor pedig azt mondja (az
Írás), hogy „minden alája van vetve“, nyilvánvalóan azon kívül, aki neki
mindent alávetett.
28 Amikor pedig minden alája vettetett, akkor maga a Fiú is aláveti magát
annak, aki neki mindent alávetett, hogy Isten legyen minden mindenben.

29 Különben mi értelme van annak, hogy némelyek a halottakért keresztelkednek meg, ha a halottak egyáltalán nem támadnak fel? Akkor miért keresztelkednek meg a halottakért?
30 Mi is miért veszélyeztetjük akkor magunkat minden pillanatban?
31 Naponként halálos veszedelemben vagyok. Oly igaz ez, atyámfiai, mint a veletek való dicsekedésem a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.
32 Ha csak emberi módon viaskodtam Efezusban a fenevadakkal, mit használ nekem? Ha a halottak nem támadnak fel, akkor
„együnk, igyunk,
holnap úgyis meghalunk!“
33 Ne tévelyegjetek! Jó erkölcsöt megrontják a rossz társaságok.
34 Legyetek igazán józanok és ne vétkezzetek! Némelyek nem ismerik Istent. Ezt megszégyenítésetekre mondom.

A test feltámadása

35 De azt mondhatná valaki: Hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testtel jönnek elő?
36 Balgatag! Amit vetsz, nem kel életre csak akkor, ha előbb meghal.
37 És amikor elveted, nem azt a testet veted el, ami majd kikel, hanem csak a magot, talán búzáét vagy más egyebét.
38 Isten pedig testet ad neki, akarata szerint, és pedig mindenféle magnak a maga saját testét.
39 Nem minden test egyforma. Más az emberek teste, más a barmoké, a halaké és a madaraké.
40 És vannak mennyei testek és földi testek. De más a mennyiek fényessége és más a földieké.
41 Más a nap fényessége és más a holdé és más a csillagoké. A csillag a csillagtól is különbözik fényességében.
42 Így van a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban.
43 Elvettetik dicstelenségben, feltámasztatik dicsőségben. Elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben.
44 Elvettetik a földi test, feltámasztatik a lelki test.
Van földi test, és van lelki test.
45 Így van megírva: „Ádám, az első ember földi lény volt,“ az utolsó Ádám (Jézus) pedig megelevenítő Lélek.
46 De nem a lelki az első, hanem a földi, azután a lelki.
47 Az első ember földből való, földi, a második ember, az Úr, mennyből való.
48 Amilyen a földből való, olyanok a földiek is, amilyen a mennyei, olyanok a mennyeiek is.
49 Ezért, amint hordoztuk a földinek képmását, úgy hordani fogjuk a mennyeinek képmását is.
50 Azt pedig állítom, atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát. A romlandóság sem örökölheti a romolhatatlanságot.
51 Íme titkot mondok nektek: mindnyájan ugyan nem halunk meg, de mindnyájan elváltozunk.
52 Nagy hirtelen, egy szempillantás alatt, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni, mire a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk.

53 Mert ennek a romlandó testnek romolhatatlanságot kell ölteni
magára, és e halandó testnek halhatatlanságot.
54 Amikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, s e
halandó test halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesedik az Ige, amely
meg van írva: „A győzelem semmivé tette a halált.
55 Halál, hol a te győzelmed?
Halál, hol a te fullánkod?“
56 A halál fullánkja pedig a bűn, a bűn ereje pedig a törvény.
57 De hála az Istennek, aki a győzelmet adja nekünk a mi Urunk Jézus
Krisztus által.
58 Azért, szeretett atyámfiai, álljatok erősen, rendíthetetlenül.
Buzgólkodva az Úr dolgában, tudva, hogy a ti munkátok nem hiábavaló
az Úrban.

16

Az adakozás rendje

1 Ami a szentek számára való alamizsnát illeti, amint Galácia
gyülekezeteinek rendeltem, ti is úgy cselekedjetek.
2 A hétnek első napján mindenki tegye félre magánál, amit sikerült
összegyűjtenie, hogy ne akkor legyen a gyűjtés, amikor odamegyek.
3 Amikor pedig megérkezem, a ti megbízott embereiteket levéllel fogom
elküldeni, hogy adományotokat Jeruzsálembe vigyék.
4 Ha pedig érdemes lesz, hogy én is elmenjek, velem együtt jönnek.

Pál bejelenti látogatását

5 Hozzátok pedig akkor megyek, amikor Macedónián átutazom, mert
Macedónián csak keresztül megyek.
6 Nálatok azonban talán ott maradok, vagy ott is telelek, hogy ti
kísérjetek el oda, ahova megyek.
7 Mert nemcsak átutazóban akarlak látni titeket, de remélem, hogy egy
ideig nálatok maradok, ha az Úr engedi.
8 Efezusban pedig pünkösdig maradok.
9 Mert nagy és sokat ígérő munkára nyílott kapu előttem, de az ellenség
is sok.

Timóteus ajánlása. Apollós kimentése

10 Hogyha pedig megérkezik Timóteus, legyen gondotok rá, hogy félelem
nélkül maradhasson nálatok, mert az Úr munkáját végzi, akárcsak én.
11 Azért senki se vesse meg őt, hanem bocsássátok el őt békességgel,
hogy hozzám jöhessen, mert várom őt az atyafiakkal együtt.
12 Ami pedig Apollós atyafit illeti, igen kértem őt, hogy menjen el
hozzátok az atyafiakkal együtt, de semmiképpen sem volt kedve, hogy
most elmenjen, de majd elmegy, mihelyt jó alkalma lesz.

Intések és buzdítások

13 Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!
14 Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!
15 Intelek pedig titeket, atyámfiai, hiszen tudjátok, hogy Sztefanász háza
népe Akhája zsengéje, és ők a szentek szolgálatára szánták magukat.
16 Engedelmeskedjetek ti is az ilyeneknek, és mindenkinek, akik velük
szolgálnak és fáradoznak.
17 Örülök pedig Sztefanász, Fortunátusz és Akhaiosz jövetelének, mert
ők kárpótolnak titeket távollétetekben.

18 Megnyugtatták az én lelkemet és a tiéteket is. Becsüljétek azért meg
az ilyeneket!

Befejező üdvözletek

19 Köszöntenek titeket az ázsiai gyülekezetek. Sokszor üdvözöl titeket
Akvila és Priszka, a házuknál lévő gyülekezettel együtt.
20 Köszöntenek titeket az atyafiak mindnyájan.

Köszöntsétek egymást szent csókkal

21 A köszöntés a magam kézírása: Pálé.
22 Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! Marana
tha.
23 Az Úr Jézus Krisztus legyen veletek!
24 Az én szeretetem legyen mindnyájatokkal a Krisztus Jézusban! Ámen.

Pál apostolnak a korinthusi gyülekezethez írt második levele

Címzés, üdvözlés

1 Pál, Jézus Krisztus apostola az Isten akaratából, és Timóteus atyafi,
az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, és mindazoknak a
szenteknek, akik egész Akhájában vannak:

2 Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus
Krisztustól.

Hálaadás a vigasztalásért

3 Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgal-
masságnak Atyja és minden vigasztalás Istene,
4 aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is
megvigasztalhassunk nyomorúságukban másokat azzal a vigasztalással,
amellyel Isten vigasztal minket.
5 Mert amint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéséből, úgy
bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által.
6 De ha nyomorúságot szenvedünk, a ti vigasztalásotokért és
üdvösségetekért van. Ha megvigasztaltatunk, az is a ti vigasztalásotokért
és üdvösségetekért van. Ez ad erőt azoknak a szenvedéseknek
elviselésére, amelyeket mi is szenvedünk.
7 Erős a mi reménységünk felőletek, tudva, hogy amiképpen társaink
vagytok a szenvedésben, azonképpen a vigasztalásban is.
8 Mert nem akarjuk, hogy ne tudjatok, atyámfiai, a mi nyomorúságunk
felől, ami Ázsia (tartományban) esett rajtunk, hogy igen nagyon, erőnk
felett megterheltettünk, úgyhogy még életünk felől is kétségben voltunk.
9 Sőt halálra is szántuk magunkat, hogy ne magunkban bizakodjunk,
hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat,
10 aki ilyen nagy halálos veszedelemből megszabadított és meg is
szabadít minket, és akiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog
szabadítani,
11 ha ti is segítségünkre lesztek az értünk mondott könyörgésetekben,
hogy a nekünk adott kegyelmi ajándékért sokan sokféleképpen adjanak
hálát értünk.

Pál megokolja látogatásának elhalasztását

12 Mert a mi dicsekedésünk ez: lelkiismeretünk tanúsága szerint, mi
Isten szentségével és tisztaságával, nem emberi bölcsességgel, hanem
Isten kegyelmével mozogtunk a világban, kiváltképpen pedig közöttetek.
13 Nem írunk ugyanis egyebet néktek, mint amit olvastok és meg is
értetek, sőt remélem, hogy mindvégig meg is fogjátok érteni.
14 Mint ahogy némi részben már eddig is megértettetek minket, hogy ti
velünk dicsekedtek, amiképpen mi veletek a mi Urunk Jézus napján.
15 Ezzel a bizalommal akartam előbb hozzátok menni, hogy másodízben
is részesüljetek a kegyelemben.
16 Aztán tőletek akartam átmenni Macedóniába, és Macedóniából ismét
visszatérni hozzátok, hogy ti kísérjetek el Júdeába.

17 Amikor ezt akartam, vajon könnyelműen cselekedtem-e? Vagy amit
akarok, ember módon akarom-e? Vagy nálam az „igen“ „nem“ is lehet?
18 De Isten a tanúm, hogy a mi hozzátok intézett beszédünk nem volt
„igen“ is, meg „nem“ is.
19 Mert az Isten Fia, Jézus Krisztus, akit közöttetek hirdettünk, én és
Szilvánusz és Timóteus, nem volt „igen“ is, meg „nem“ is, hanem az „igen“
valósult meg benne.
20 Mert Istennek valamennyi ígérete Őbenne lett „igen“-né és „nem“-
mé, és „ámen“-né Isten dicsőségére, általunk.
21 Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és fölken, az
Isten az,
22 aki el is pecsételt minket és a Lélek zálogát adta a mi szívünkbe.

Pál könnyhullatással írt levele

23 Én pedig az Istent hívom bizonyságul magam mellett, hogy titeket
kímélve nem mentem el még Korinthusba.
24 Hiszen nem akarunk uralkodni a hiteteken, hanem munkatársai
vagyunk örömötöknek, mert szilárdan álltok a hitben.

2

1 Azt tettem pedig fel magamban, hogy nem megyek hozzátok ismét
szomorúsággal.
2 Mert ha én megszomorítlak titeket, ugyan ki az, aki megvidámít engem,
hacsak nem az, a kit én megszomorítok?
3 És azért írtam nektek éppen azt, hogy amikor odamegyek, ne
szomorodjak meg azok miatt, akiknek örülnöm kellene, mert meg vagyok
győződve arról, hogy az én örömöm mindnyájatoké.
4 Mert sok szorongattatás és szívbeli háborgás között írtam nektek, sok
könnyhullatással, de nem azért, hogy megszomorodjatok, hanem hogy
megismerjétek azt a szeretetet, amelyet kiváltképpen irántatok érzek.

Pál megszomorítójának bűnbánata

5 Ha pedig valaki megszomorított, nem engem szomorított meg, hanem
részben, hogy azt ne terheljem, titeket, mindnyájatokat.
6 Elég ilyennek a többség részéről való megbüntetése.
7 Most már inkább ti is bocsássatok meg neki és vigasztaljátok, hogy a
felettébb való bánat meg ne emésszе.
8 Azért kérlek titeket, tanúsítsatok iránta szeretetet.
9 Mert azért is írtam, hogy bizonyosan megtudjam, hogy mindenben
engedelmesek vagytok-e.
10 Akinek pedig megbocsáttok valamit, annak én is megbocsátok. Mert
ha volt mit megbocsátanom, én megbocsátottam. Tiértetek cselekedtem
ezt a Krisztus színe előtt, hogy meg ne csaljon minket a sátán,
11 mert jól ismerjük az ő szándékait.

Pál Tróászban és Macedóniában

12 Amikor pedig Tróászba mentem a Krisztus evangéliuma ügyében, és
kapu nyílt előttem az Úrban, nem volt a lelkemnek nyugalma, mivel nem
találtam Tituszt, az én atyámfiát,
13 elbúcsúztam tehát tőlük és elmentem Macedóniába.
14 De legyen hála az Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket a
Krisztusban, és az ő ismeretének illatát terjeszti általunk.

15 Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten számára, mind az üdvözülők,
mind az elkárhozók között.
16 Ezeknek a halál illata halálra, azoknak pedig az élet illata életre. És
ki alkalmas erre?
17 Mert nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik meghamisítják az Isten
igéjét, hanem tisztán, sőt szinte Istenből szólunk Isten előtt a Krisztusban.

3

Pál ajánlólevele: a korinthusi gyülekezet

1 Elkezdjük-e ismét ajánlgatni magunkat? Vagy talán szükségünk van,
mint némelyeknek, ajánlólevelekre hozzátok vagy tőletek?
2 A mi levelünk ti vagytok, szívünkbe írva, amelyet ismer és olvas
minden ember.
3 Mert nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett
levele vagytok, nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével írva, nem
kőtáblákra, hanem a szívnek hústábláira.

Az ó és az új szövetség szolgálatának dicsősége

4 Ilyen bizodalmunk Krisztus által van Isten iránt.
5 Nem mintha önmagunktól volnánk alkalmasak, magunknak tulaj-
donítva valamit, ellenkezőleg a mi alkalmas voltunk Istentől van,
6 aki alkalmassá tett minket arra, hogy új szövetség szolgái legyünk, nem
a betűé, hanem a Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.
7 Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata dicsőséges
volt, úgyhogy Izrael fiai nem is nézhettek Mózes arcára, arcának mulandó
dicsősége miatt,
8 hogyne volna még inkább dicsőséges a Lélek szolgálata?
9 Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább
dicsőséges az igazság szolgálata?
10 Sőt az egykor dicsőített, már nem is dicsőséges, az őt felülmúló
dicsőség miatt.
11 Mert ha dicsőséges a mulandó, sokkal inkább dicsőséges a
maradandó.
12 Mivel tehát ilyen reménységünk van, nagy nyíltsággal szólunk.
13 És nem úgy, mint Mózes, aki leplet borított arcára, hogy ne lássák
Izrael fiai mulandó dicsőségének végét.
14 De értelmük eltompult. Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van
felfedetlenül az Ószövetség olvasásánál, mert az csak Krisztusban tűnik
el.
15 Sőt mindmáig, amikor csak olvassák Mózest, lepel borul szívükre,
16 de ha majd megtérnek az Úrhoz, akkor lehull a lepel.
17 Az Úr pedig Lélek, és ahol az Úr Lelke van, ott a szabadság.
18 Mi pedig az Úr dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemléljük, az
Úr Lelke által ugyanarra a képre formálódunk, dicsőségről dicsőségre.

4

Pál nem önmagát prédikálja

1 Ezért tehát, mivel ilyen szolgálatban vagyunk, és kegyelmet nyertünk,
nem csüggedünk,

2 hanem lemondunk a szégyenletes titkos bűnökről, nem járunk
ravaszságban, és nem is hamisítjuk meg Isten igéjét, hanem nyíltan hird-
etjük az igazságot, és rábízzuk magunkat minden ember lelkiismeretére,
az Isten előtt.
3 Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, csak azoknak leplezett, akik
elvesznek,
4 ezeknek a hitetleneknek gondolkodását e világ istene elvakította, hogy
ne lássák Krisztusnak, Isten képének dicsőségéről szóló evangéliumnak
világosságát.
5 Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust,
magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat a Jézusért.
6 Mert Isten, aki szólt, hogy a sötétségből világosság ragyogjon, ő
gyújtott világosságot a mi szívünkben, hogy fölragyogjon előttünk Isten
dicsőségének ismerete Jézus Krisztus arcán.

Isten erejének kincse nem cserépedényekben van

7 Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy az erőnek rendkívüli
nagysága Istené legyen, és nem tőlünk való.
8 Mindenütt szorongatnak, de el nem nyomnak. Kétségeskedünk, de
nem esünk kétségbe.
9 Üldöztetünk, de el nem hagyatunk. Tiportatunk, de el nem veszünk.
10 Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy Jézusnak
élete is látható legyen a mi testünkben.
11 Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk Jézusért, hogy Jézus
élete is látható legyen a mi halandó testünkben.
12 A halál tehát bennünk munkálkodik, az élet pedig tibennetek.
13 Mivel pedig a hitnek bennünk is ugyanaz a Lelke van, amint meg van
írva: „Hittem és azért szóltam,“ hiszünk mi is és azért szólunk.
14 Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket
is feltámaszt, és veletek együtt maga elé állít.
15 Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre
bőségesebben áradjon a hálaadás Isten dicsőségére.
16 Azért nem csüggedünk, sőt ha a mi külső emberünk megromlik is, a
belső mégis napról-napra megújul.
17 Mert a mi pillanatnyi, könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök
dicsőséget szerez nekünk,
18 mert nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a
láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

5

Krisztus ítélőszéke elé kell állnunk

1 Tudjuk, hogyha ez a mi földi sátorunk összeomlik, van Istentől
készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló házunk a
mennyben.
2 Azért is sóhajtozunk ebben, mert mennyei hajlékunkat szeretnénk erre
felölteni,
3 hogy ezt felöltve, mezíteleneknek ne találtassunk.
4 Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, mert
nem kívánunk levetkőztetni, hanem felöltöztetni, hogy ami halandó,
elnyelje azt az élet.
5 Aki pedig minket erre felkészített, az Isten az, aki a Lélek zálogát is
adta nekünk.

6 Ezért mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg e testben lakunk,
távol vagyunk az Úrtól,
7 mert hitben járunk, nem látásban.
8 De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni e testből és elköltözni
az Úrhoz.
9 Ezért arra igyekszünk, hogy akár itt lakunk, akár elköltözünk, neki
kedvesek legyünk.
10 Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus
ítélőszéke előtt, hogy ki-ki elvegye jutalmát annak, amit e testben
cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.

Krisztus szorongató szeretet

11 Ismerve tehát az Úrnak félelmét, embereket térítünk. Isten előtt
pedig nyíltan állunk és remélem, hogy a ti lelkiismeretetek előtt is nyíltan
állunk.
12 Mert nem önmagunkat ajánljuk ismét, hanem alkalmat adunk nektek
a velünk való dicsekedésre, hogy legyen mit felelnetek a színből és nem
szívből dicsekedőknek.
13 Ha révületben vagyunk, Istenért vagyunk, ha pedig megfontoltak
vagyunk, értetek van.
14 Mert Krisztus szeretete szorongat minket, mivel úgy ítéljük,
15 hogy ha egy meghalt mindenkiért, azok tehát mind meghaltak, és
azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak
éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.

A békéltetés szolgálata

16 Ezért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint. Ha Krisztust
ismertük is test szerint, de többé már nem így ismerjük.
17 Ezért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak,
és íme ujjá lett minden.
18 Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket magával Jézus
Krisztus által és nekünk adta a békéltetés szolgálatát.
19 Mivel Isten volt az, aki Krisztusban magával megbékéltette a világot,
nem tulajdonítva nekik az ő bűneiket és ránk bízta a békéltetés igéjét,
20 Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne miáltalunk,
Krisztusért kérünk, béküljetek meg az Istennel!
21 Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten
igazsága legyünk őbenne.

6

Pál szolgálatának gyalázata és dicsősége

1 Mint Istennel együtt munkálkodók, intünk is titeket, hogy ne vegyétek
hiába az Isten kegyelmét.
2 Mert ő mondja:
„A kegyelem idején meghallgattalak,
és az üdvösség napján megsegítettelek.
Íme, itt van a kegyelem ideje, íme itt van az üdvösség napja!“
3 Senkinek sem adunk alkalmat a megütközésre, hogy szolgálatunkat ne
szidalmazzák,
4 hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgái, sok
tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongattatásban,

5 vereségben, tömlöcben, háborúságban, küszködésben,
virrasztásban, böjtölésben,
6 tisztaságban, ismeretben, hosszútűrésben, szívességben,
Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben,
7 igazmondásban, Isten erejében, az igazságnak támadó és védő
fegyverzetében,
8 dicsőségben és gyalázatban, rágalmazásban és dicséretben, mint
ámítók, és mégis igazak,
9 mint ismeretlenek, és mégis jól ismertek, mint megholtak és mégis
élők, mint ostorozottak, de meg nem öltek,
10 mint bánkódók, noha mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat
gazdagítók, mint szűkölködők, de mindennel bírók.

Pál nyíltsága viszonzásra vár

11 Szánk megnyílt, szívünk kitárult előttetek, korinthusiak.
12 Nem mi vagyunk szűkkeblűek irántatok, hanem ti irántunk!
13 Viszonzásul – mint gyermekeimhez szólok – tárjátok ki ti is szíveteket!

Krisztus vagy Beliál

14 Ne húzzatok közös igát a hitetlenekkel, mert mi köze van az
igazságnak a gonoszsághoz, vagy mi köze van a sötétségnek a
világossághoz?
15 Hogyan egyezhetne meg Krisztus a Béliállal? Vagy mi köze van a
hívőnek a hitetlenhez?
16 Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert ti az élő Isten
temploma vagytok, amint Isten mondta: „Bennük lakom és közöttük járok,
és Istenük leszek, és ők népem lesznek!“
17 Ezért tehát menjetek ki közülük
és szakadjatok el tőlük,
ezt mondja az Úr,
és tisztátalant ne érintsetek,
és én magamhoz fogadlak titeket.
18 És én Atyátok leszek,
ti pedig fiaim és leányaim,
– ezt mondja a mindenható Úr.

7

Pál szeretete a gyülekezet iránt

1 Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg
magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vigyük
végbe megszentelésünket.
2 Fogadjatok be minket. Senkit meg nem bántottunk, senkit meg nem
károsítottunk, senkit meg nem csaltunk.
3 Nem vádként mondom, hiszen az előbb mondtam, hogy szívünkben
vagytok, hogy együtt haljunk, együtt éljünk.
4 Nagyon bízom bennetek, és sok dicsekedni valóm van veletek. Tele
vagyok vigasztalódással, sok nyomorúságunkban is túlárad bennem az
öröm.

Titusz jó hírei a gyülekezetről

5 Mert amikor Macedóniába jöttünk, semmi nyugalma sem volt
testünknek, sőt minden felől zaklattak: kívül harc, belül félelem.

6 De az Isten, a megalázottak vigasztalója, minket is megvigasztalt Titusz
megjöttével.
7 Sőt nem megjöttével csupán, hanem azzal a vigasztalással is, amellyel
ti vigasztaltátok meg. Hírül hozta ugyanis nekünk a ti vágyódásotokat,
kesergéseteket, hozzám való ragaszkodásotokat, úgyhogy én még jobban
megörültem.

A gyülekezet Isten szerinti megszomorodása

8 Mert ha megszomorítottalak titeket azzal a levéllel nem bánom, noha
bántam, mert látom, hogy az a levél, ha ideig-óráig meg is szomorított
titeket,
9 most örülök, nem azért, hogy megszomorodtatok, hanem hogy
megtérésre szomorodtatok meg. Isten akarata szerint szomorodtatok meg,
hogy miattunk semmiben kárt ne valljatok.
10 Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre vezető, visszavon-
hatatlan megtérést munkál, a világ szerinti szomorúság pedig halálba
visz.
11 A ti Isten szerint való szomorúságtok milyen nagy buzgóságot
keltett bennetek, sőt védekezést, sőt méltatlankodást, sőt félelmet, sőt
vágyakozást, sőt buzgóságot, sőt igazságszolgáltatást. Mindenképpen
bebizonyítottátok, hogy tiszták vagytok e dologban.
12 Ha tehát írtam is nektek, nem a sértő és nem a sértett miatt
tettem, hanem azért, hogy nyilvánvalóvá legyen Isten előtt irántunk való
odaadástok.
13 Ezért megvigasztalódtunk.
Vigasztalódásunkban még sokkal inkább örültünk Titusz örömén, hogy
ti mindnyájan megnyugtattátok lelkét.
14 Ha előtte dicsekedtem is veletek, nem maradtam szégyenben, mert
amint nektek is csak igazat szóltunk, úgy Titusz előtt is igaznak bizonyult
veletek való dicsekedésünk.
15 És most még jobb szívvel van irántatok, visszaemlékezve mind-
nyájatok engedelmességére, és hogy milyen félve és aggódva fogadtátok.
16 Örülök, hogy minden tekintetben bízhatom bennetek.

8

Adakozás a jeruzsálemi gyülekezet számára

1 Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiai, Istennek azt a kegyelmét, amelyet
Macedónia gyülekezeteinek adott.
2 A nyomorúság sok próbája között is bőséges az örömük, és
jószívűségük igen nagy szegénységüket gazdagsággá növelte.
3 Tanúsíthatom, hogy erejük szerint, sőt erejük felül adakoztak,
4 és kértek minket, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt
vehessenek.
5 Reménységünket fölülmúlva először önmagukat adták az Úrnak és
nekünk, Isten akarata szerint.
6 Úgyhogy kérnünk kellett Tituszt, hogy amiképpen elkezdte, úgy fejezze
is be nálatok ezt a szolgálatot.

Krisztus példája legyen a gyülekezeti adakozás mértéke

7 Ezért, amiképpen mindenben bővölködtök, hitben, beszédben, is-
meretben és minden buzgóságban és a hozzánk való szeretetben, úgy
bővölködjetek ebben a szolgálatban is.

8 Nem parancsként mondom, hanem hogy mások buzgósága által a ti
szeretetetek valódiságát kipróbáljam.
9 Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét, aki gazdag lévén
szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.
10 Tanácsot is adok nektek ebben a dologban, mert ez hasznos nektek.
Tavaly óta jó szándékotok megvalósítását elkezdtétek.
11 Most tehát vigyétek is végbe, hogy amiképpen a jó szándék megvolt
bennetek, úgy a végrehajtás ahhoz képest valósuljon meg, amitek van.
12 Mert ha a készség megvan, az aszerint kedves, hogy kinek mije van,
és nem aszerint, amije nincs.
13 Azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen
nyomorúságtok, hanem egyenlő mérték szerint. A ti mostani bőségetek
pótolja az ő hiányukat.
14 Máskor meg az ő bőségük pótolja a ti hiányotokat, hogy így
egyenlőség legyen.
15 Amint meg van írva: „Aki sokat szedett, nem volt többje; aki keveset,
nem volt kevesebbje.“

Titusz segítsége az adakozás irányításában

16 Hála legyen az Istennek, aki ugyanazt a buzgóságot oltotta értetek
Titusz szívébe,
17 aki nemcsak elfogadta kérésünket, hanem nagy buzgóságában önként
ment el hozzátok.
18 Mi pedig elküldtük vele azt az atyafit is, akit minden gyülekezetben
dicsérnek evangélium hirdetéséért.
19 Sőt a gyülekezetek útitársunknak is megválasztották ebben a jó
ügyben, amelyet szolgálunk az Úrnak dicsőségére és a jó szándékunk
megmutatására.
20 Óvakodunk attól, hogy valaki megrágalmazzon minket szolgálatunk
bőséges eredménye miatt.
21 Mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem emberek
előtt is!
22 Sőt elküldtük velük együtt azt az atyánkfiát is, akinek buzgóságát sok
dologban sokszor kipróbáltuk, aki most még sokkal buzgóbb, mert nagyon
bízik bennetek.
23 Akár Tituszról van szó, aki az én társam és közöttetek segítségem,
akár a mi atyánkfiáról, ők a gyülekezetek követei, Krisztus dicsősége.
24 Mutassátok meg irántuk szereteteteket, és a gyülekezetek előtt is
adjátok bizonyságát, hogy méltán dicsekedtünk veletek.

9

Az adakozás rendje

1 A szentek iránt való szolgálatról felesleges is írnom nektek.
2 Hiszen ismerem készségeteket, amellyel dicsekszem is a
macedónoknak, hogy Akhája a múlt esztendő óta készen áll, és a ti
buzgóságotok sokakat magával ragadott.
3 Mégis elküldtem az atyafiakat, hogy a veletek való dicsekedésünk
ebben az ügyben alaptalannak ne bizonyuljon, hanem amint mondtam:
készen legyetek!
4 Hogyha a macedónok velem együtt jönnek, és felkészületlenül
találnának titeket, nehogy szégyent valljuk mi, – hát még ti, – ebben a
dologban.

5 Szükségesnek véltem azért utasítani az atyafiakat, hogy előre menjenek el hozzátok, és készítsék el előre a ti megígért adományotokat, hogy az úgy legyen készen, mint adomány, és nem, mint kényszerű adomány.

Az adakozás áldása

6 Az pedig biztos, hogy „aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat“.
7 Mindenki úgy adjon, ahogy eltökélte szívében, ne kelletlenül vagy kénytelenségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.
8 Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét, hogy mindenkor mindenből eleget adjon és minden jótéteményre bőségben legyetek.
9 Amint meg van írva:
„Szórt, adott a szegényeknek,
az ő igazsága örökké megmarad“.
10 Aki pedig magot ad a magvetőnek és kenyeret eledelül, megadja és megsokasítja a ti vetéseteket és megnöveli igazságotok gyümölcsét.
11 Így mindenben meggazdagodtok a teljes jószívűségre, amely általunk Isten iránti hálaadásra indít.
12 Ez a szeretetszolgálat nemcsak a szentek szükségét elégíti ki, hanem sokakat Isten iránti hálaadásra indít.
13 Ennek a szolgálatnak eredményességéért, Krisztus evangéliumát megvalló engedelmességetekért és a ti hozzájuk és mindenkihez való adakozó jószívűségetekért dicsőítik az Istent.
14 Értetek könyörögve ők is vágyódnak utánatok, mert Isten kegyelme olyan bőségesen áradt ki rátok.
15 Istennek pedig legyen hála kimondhatatlan ajándékáért!

10

Pál megérkezésekor erélyes lesz

1 Krisztus szelídségére és engedelmességére kérlek titeket, én magam, Pál, aki – némelyek szerint – szemtől-szembe ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távollétemben szigorú,
2 kérlek titeket, hogy amikor jelen leszek, ne kelljen szigorúnak lennem annak a meggyőződésnek alapján, amellyel, úgy gondolom, szigorú lehetnék azokkal, akik azt tartják rólunk, hogy test szerint élünk.
3 Mert noha testben élünk, de nem test szerint harcolunk.
4 Harci fegyvereink sem testiek, hanem erősek Isten szolgálatában erődítmények lerontására.
5 Ezekkel rontunk le minden okoskodást és magaslatot, amelyet Isten ismerete ellen emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot, hogy engedelmeskedjenek Krisztusnak,
6 és készek vagyunk megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyt teljessé lesz a ti engedelmességetek.
7 Ami a szemetek előtt van, arra nézzetek! Ha valaki abban bízik, hogy ő a Krisztusé, azt is gondolja meg, hogy amint ő a Krisztusé, éppen úgy mi is a Krisztusé vagyunk.
8 Mert ha még túlzottan is dicsekednék hatalmunkkal, amit az Úr a ti építésetekre és nem megrontásotokra adott, akkor sem vallok szégyent!
9 Nem akarom azt a látszatot kelteni, hogy leveleimmel csak ijesztgetlek titeket.

10 Mert azt mondják, hogy levelei súlyosak és kemények, de megjelenése
erőtlen, és beszéde gyarló.
11 Gondolja meg az ilyen ember azt, hogy amilyenek távollétünkben
vagyunk, amikor csak leveleken keresztül szólunk, éppen olyanok leszünk
jelenlétünkkor tetteinkben is.

Pál Krisztus mértékéhez igazodik

12 Mert nem merjük magunkat azokhoz számítani vagy hasonlítani, akik
magukat ajánlják, de magukat magukhoz mérik, és magukat magukhoz
hasonlítják, így nem cselekednek okosan.
13 De mi nem dicsekszünk mérték nélkül, hanem annak a mércének
alapján, amit Isten adott nekünk mértékül, ez pedig, hogy hozzátok is
eljussunk.
14 Mert mi nem feszítjük túl magunkat, mintha nem tudnánk eljutni
hozzátok, hiszen hozzátok is eljutottunk a Krisztus evangéliumával.
15 Mi nem dicsekszünk mértéktelenül mások munkájával, de reméljük,
hogy hitetek növekedésével még nagyobb megbecsülésben lesz részünk
a mi mércénk szerint.
16 Határaitokon túli területen is hirdetjük majd az evangéliumot, de
nem dicsekszünk más mércéje szerint azzal, amit már mások elvégeztek.
17 „Aki pedig dicsekszik, az Úrral dicsekedjék.“
18 Mert nem az a kipróbált ember, aki önmagát ajánlja, hanem az, akit
az Úr ajánl.

11

Pál önzetlensége és az álapostolok hamissága

1 Bárcsak elszenvednétek tőlem egy kevés balgaságot! Sőt szenvedjetek
el engem is.
2 Mert Isten féltő szeretetével aggódom értetek, mivel eljegyeztelek
titeket egy Férfiúval, hogy mint szeplőtelen szüzet állítsalak titeket
Krisztus elé.
3 Félek azonban, hogy amiként a kígyó a maga álnokságával megcsalta
Évát, úgy a ti gondolataitokat is megronthatja és eltávolíthatja a Krisztus
iránt való őszinte és tiszta hűségtől.
4 Mert ha valaki jön hozzátok, és más Jézust prédikál, nem akit mi
prédikáltunk, vagy más lelket fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy szépen
eltűritek a más evangéliumot, nem amit befogadtatok.
5 Pedig úgy gondolom, hogy semmiben sem vagyok alábbvaló a legfőbb
apostoloknál.
6 Ha pedig járatlan is vagyok a beszédben, de nem az ismeretben, amint
ez mindenben és mindenképpen nyilvánvalóvá lett előttetek.
7 Vagy vétkeztem, amikor önmagamat megaláztam, hogy ti felmagasz-
taltassatok, mert ingyen hirdettem nektek az Isten evangéliumát?
8 Más gyülekezeteket szegényítettem meg, amikor támogatást fogad-
tam el tőlük, hogy nektek szolgáljak, és amikor nálatok voltam és
szűkölködtem, mégsem voltam terhére senkinek.
9 Mert az én hiányomat kipótolták a Macedóniából jött atyafiak, és azon
voltam és azon is leszek, hogy semmiben sem legyek terhetekre.
10 Krisztus igazsága van bennem, ezért ettől a dicsekvésemtől Akhája
vidékén sem fognak megfosztani.
11 Miért? Mert nem szeretlek titeket? Isten jól tudja!

12 De amit cselekszem, azt ezután is megteszem, hogy ne adjak alkalmat
azoknak, akik alkalmat keresnek, arra, hogy dicsekvésükkel olyannak
tűnjenek föl, mint amilyenek mi vagyunk.
13 Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik a Krisztus
apostolainak tüntetik fel magukat.
14 Nem is csoda, hiszen a sátán is a világosság angyalává változtatja el
magát.
15 Nem olyan nagy dolog azért, ha az ő szolgái is átváltoztatják magukat
az igazság szolgáivá. De végük cselekedeteik szerint lesz.

Pál szenvedéseivel dicsekszik

16 Ismét mondom: ne tartson engem senki sem esztelennek, de ha mégis,
úgy fogadjatok be, mint esztelent is, hogy egy kicsit én is dicsekedhessem.
17 Amit most mondok, nem az Úr szerint mondom, hanem szinte
esztelenül, a dicsekedésnek ebben a dolgában.
18 Minthogy olyan sokan dicsekednek test szerint, dicsekedem én is.
19 Hiszen ti okosok vagytok, örömest eltűritek az eszteleneket.
20 Mert eltűritek, ha valaki leigáz titeket, ha valaki kifoszt, ha valaki
kihasznál, ha valaki fölétek kerekedik, ha valaki arcul ver titeket.
21 Szégyenkezve mondom, minthogy mi ehhez erőtlenek voltunk.
De ha valaki merész, esztelenül szólok, merész vagyok én is.
22 Héberek ők? Én is! Izraeliták? Én is! Ábrahám utódai? Én is!
23 Krisztus szolgái? (Balgatagul szólók) én még inkább, hiszen többet
fáradoztam, többször vetettek börtönbe, sokszor vertek meg, gyakran
voltam halálos veszedelembe,
24 a zsidóktól ötször kaptam negyven botütést egy híján,
25 háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor
hajótörést szenvedtem, egy éjt és egy napot hányódtam a tengeren.
26 Gyakran voltam úton, veszedelemben folyókon, veszedelemben
rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok
között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelem-
ben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak között,
27 fáradtságban és nyomorúságban, gyakori virrasztásban, éhségben,
szomjúságban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben.
28 Mindezen felül az én naponkénti zaklattatásom az összes
gyülekezetek gondja miatt.
29 Ki erőtlen, hogy én is erőtlen ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy
én is ne égnék?
30 Ha dicsekednem kell, az én gyengeségemmel dicsekedem.
31 Isten, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki mindörökké áldott,
tudja, hogy nem hazudok.
32 Damaszkuszban Aretász király helytartója őriztette a damaszkusziak
városát, hogy engem elfogasson.
33 De egy ablakon át, kosárban eresztettek le a kőfalon, és így
megmenekültem kezei közül.

12

Pál erőtlensége és Isten ereje

1 Dicsekednem kell, ha nem is használ nekem, így rátérek a látomásokra
és az Úr kijelentéseire.

2 Ismerek egy embert a Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt
(hogy testben-e nem tudom, vagy testen kívül, nem tudom, Isten tudja)
elragadtatott a harmadik égig.
3 És tudom, hogy az az ember (hogy testben-e, vagy testen kívül, nem
tudom, Isten tudja)
4 elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket
hallott, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie.
5 Az ilyennel dicsekszem, magammal pedig nem dicsekszem, hacsak nem
gyengeségemmel.
6 Ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mon-
danék. De mérséklem magam, hogy valaki többnek ne tartson, mint
aminek lát, vagy amit hall tőlem.

7 De hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott a
testembe, a sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy el ne bizakodjam.
8 Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy ez távozzék el tőlem.
9 De Ő ezt mondta nekem: elég neked az én kegyelmem, mert az
én erőm erőtlenségben lesz teljessé. Nagy örömmel dicsekszem azért
erőtlenségemmel, hogy a Krisztus ereje lakjék bennem.
10 Ezért van örömöm a Krisztusért szenvedett erőtlenségekben,
bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongat-
tatásokban, mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.

Pál szeretetből nem terhelte meg a gyülekezetet

11 Dicsekedésemben esztelenné lettem, de ti kényszerítettetek rá. Mert
nektek kellett volna engem ajánlanotok, hiszen semmiben sem vagyok
alábbvaló a legfőbb apostoloknál, noha semmi sem vagyok.
12 Apostolságom jelei megmutatkoztak közöttetek a sok tűrésben, a
jelekben, csodákban és erőkben is.
13 Mert mi az, amiben hátrányt szenvedtetek a többi gyülekezethez
viszonyítva, legfeljebb az, hogy én magam nem voltam terhetekre!
Bocsássátok meg nekem ezt az igazságtalanságot!

14 Íme, most harmadszor is kész vagyok hozzátok menni, és nem leszek
terhetekre, mert nem azt keresem, ami a tiétek, hanem titeket magatokat,
mert nem a gyermekek tartoznak kincseket gyűjteni a szülőknek, hanem
a szülők a gyermekeknek.
15 Én pedig örömest hozok áldozatot értetek, és magamat is feláldozom
a ti lelketekért, még ha ti, akiket én igen szeretek, kevésbé szerettek is
engem.
16 Ám legyen: de én nem voltam terhetekre, hanem álnok ember lévén,
ravaszsággal fogtalak meg titeket.
17 Vagy akiket hozzátok küldtem, azok közül valaki révén becsaptalak
titeket?
18 Megkértem Tituszt és vele együtt elküldtem azt az atyafit is. Csak
nem Titusz csapott be titeket? Nem ugyanazon Lélek szerint járunk? Nem
ugyanazokon a nyomokon?

19 Azt hiszitek megint, hogy előttetek mentegetjük magunkat? Mi
azonban Isten előtt Krisztusban szólunk, mégpedig szeretteim, a ti
épülésetekre.

20 Mert attól félek, hogy ha majd hozzátok megyek, nem olyannak talállak titeket, amilyeneknek szeretnélek, és engem sem olyannak találtok, amilyennek szeretnétek. Félek hogy viszálykodás, irigység, harag, egyenetlenség, rágalmazás, vádaskodás, felfuvalkodás, pártoskodás lesz közöttetek,
21 úgyhogy amikor újra odamegyek, megaláz engem az én Istenem nálatok, és sokakat megsiratok azok közül, akik korábban vétkeztek és nem tértek meg abból a tisztátalanságból, paráznaságból és kicsapongásból, amit elkövettek.

13

Pál érkezéséig rendeződjék a gyülekezet

1 Ezúttal harmadszor megyek hozzátok. „Két vagy három tanú vallomása erősítsen meg minden ügyet“.
2 Előre megmondtam, és előre mondom, mint másodszori ottlétemkor, és most távolétemben azoknak, akik ezelőtt vétkeztek, és a többieknek is mind, hogyha ismét odamegyek, nem leszek kíméletes.
3 Bizonyítékát keresitek annak, hogy általam az a Krisztus szól, aki veletek szemben nem erőtlen, hanem erős közöttetek.
4 Mert bár megfeszítetett erőtlenségében, mindazonáltal él Isten hatalmából. És bár mi erőtlenek vagyunk benne, de vele együtt élünk majd Isten erejéből nálatok.
5 Próbáljátok meg magatokat, hogy hitben vagytok-e? Önmagatokat próbáljátok meg! Vagy nem ismeritek-e fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor nem álltátok ki a próbát.
6 De remélem, hogy elismeritek, hogy mi kiálltuk a próbát.
7 Az Istent pedig kérem, hogy semmi gonoszt ne cselekedjetek, nem azért, hogy mi kipróbáltnak tűnjünk, hanem hogy ti a jót cselekedjétek, mi pedig mintegy kipróbáltatlanok legyünk.
8 Mert semmit sem tehetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért.
9 Mert örülünk, ha mi erőtlenek vagyunk, ti pedig erősek vagytok. Imádkozunk is a ti tökéletesedésetekért.
10 Azért írom ezeket távollétemben, hogy jelenlétemben ne kelljen keményen viselkednem azzal a hatalommal, amelyet az Úr nekem építésre és nem rontásra adott.

Befejezés, üdvözlés, áldás

11 Végezetül, atyámfiai, legyetek jó egészségben, épüljetek, vigasztalódjatok, egy értelemben legyetek, békességben éljetek és a szeretetnek és békességnek Istene veletek lesz.
12 Köszöntsétek egymást szent csókkal. Köszöntenek titeket a szentek mindnyájan.
13 Az Úr Jézus Krisztus kegyelme és az Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal. Ámen.

Pál apostolnak a galatákhoz írt levele

1 Pál, apostol (nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus
Krisztus által és az Atya Isten által, aki feltámasztotta őt a halálból);
2 és a velem levő összes atyafiak, Galácia gyülekezeteinek:

3 Kegyelem néktek és békesség az Atya Istentől és a mi Urunk Jézus
Krisztustól,
4 aki adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e
jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint,
5 akinek dicsőség örökkön-örökké! Ámen.

Nincs más evangélium

6 Csodálkozom, hogy attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott,
ily hamar más evangéliumra hajlotok.
7 Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják ferdíteni
a Krisztus evangéliumát.
8 De ha akár mi avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit
azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok.
9 Amint előbb mondottuk, most is ismét mondom: Ha valaki néktek
hirdet valamit azon kívül, amit elfogadtatok, átok legyen.
10 Mert most embereknek engedek-e avagy az Istennek? Vagy
embereknek igyekezem-e tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek
igyekeznék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgája.

Pált Isten hívta el

11 Tudtotokra adom pedig, atyámfiai, hogy az az evangélium, melyet én
hirdettem, nem ember szerint való,
12 mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a
Jézus Krisztus kijelentése által.
13 Mert hallottátok, mint forgolódtam én egykor a zsidóságban, hogy
én igen nagyon háborgattam az Isten anyaszentegyházát, és pusztítottam
azt.
14 És felülmúltam a zsidóságban nemzetembeli sok kortársamat, szer-
felett rajongva atyai hagyományaimért.
15 De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám
méhétől fogva, és elhívott az ő kegyelme által,
16 hogy kijelentse az ő Fiát énbennem, hogy hirdessem őt a pogányok
között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel,
17 sem nem mentem Jeruzsálembe az előttem való apostolokhoz, hanem
elmentem Arábiába, és ismét visszatértem Damaszkuszba.
18 Azután három esztendő múlva fölmentem Jeruzsálembe, hogy Pétert
meglátogassam, és nála maradtam tizenöt napig.
19 Az apostolok közül pedig mást nem láttam, hanem csak Jakabot, az
Úr testvérét.
20 Amiket pedig néktek írok, ím Isten előtt mondom, hogy nem hazudom.
21 Azután mentem Szíriának és Ciliciának tartományaiba.
22 Személyesen pedig ismeretlen voltam a Júdeában levő keresztyén
gyülekezetek előtt,
23 hanem csak hallották, hogy aki minket üldözött egykor, most hirdeti
azt a hitet, amelyet egykor pusztított.

24 És dicsőítették bennem az Istent.

2

Pált elfogadják az apostolok

1 Azután tizennégy esztendő múlva ismét fölmentem Jeruzsálembe
Barnabással együtt, elvive Tituszt is.
2 Fölmentem pedig kijelentés következtében, és eléjük adtam az
evangéliumot, melyet hirdetek a pogányok között, de külön a tek-
intélyeseknek, hogy valami módon hiába ne fussak, avagy ne futottam
volna.
3 De még a velem levő Titusz sem kényszeríttetett a körülmetélkedésre,
noha görög volt,
4 tudniillik a belopózkodott hamis atyafiak miatt, akik alattomban
közénk jöttek, hogy kikémleljék a mi szabadságunkat, mellyel bírunk a
Krisztus Jézusban, hogy minket szolgákká tegyenek,
5 kiknek egy pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangélium
igazsága megmaradjon számotokra.
6 A tekintélyesektől pedig (bármilyenek voltak régen, azzal nem
törődöm; Isten nem nézi az embernek személyét): mert velem a
tekintélyesek semmit sem közöltek.
7 Sőt ellenkezőleg, mikor látták, hogy énreám van bízva a
körülmetéletlenség evangéliuma, mint Péterre a körülmetélésé
8 (mert aki erős volt Péterben a körülmetélkedés apostolságára,
bennem is erős volt a pogányok között);
9 és elismerve a nékem adatott kegyelmet, Jakab és Kéfás meg János,
kik oszlopokul tekintetnek, bajtársi jobbjukat nyújtották nékem és Barn-
abásnak, hogy mi a pogányok között, ők pedig a körülmetélés között
prédikáljunk:
10 csakhogy a szegényekről megemlékezzünk; amit is én igyekeztem
megcselekedni.
11 Mikor pedig Péter Antiókhiába jött, szemtől szembe ellene álltam,
mivel panasz volt rá.
12 Mert mielőtt némelyek odajöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt
evett; mikor pedig odajöttek, félrevonult, és elkülönítette magát, félve
a körülmetélkedésből valóktól.
13 És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgyhogy Barnabást
szintén elcsábította az ő tettetésük.
14 De mikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangélium
igazságához képest, mondtam Péternek mindnyájuk előtt: Ha te zsidó
létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszeríted a
pogányokat, hogy zsidó módra éljenek?
15 Mi, természet szerint zsidók és nem pogányok közül való bűnösök,
16 tudva azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből,
hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban
hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény
cselekedeteiből. Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test
sem.
17 Ha pedig Krisztusban keresve a megigazulást, mi magunk is
bűnösöknek találtatunk, vagy Krisztus bűnnek szolgája-e? Távol legyen.
18 Mert ha amiket elrontottam, azokat ismét fölépítem, önmagamat
teszem bűnössé.
19 Mert én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek.

20 Krisztussal együtt megfeszíttettem. Élek pedig többé nem én, hanem
él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában
való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem.
21 Nem törlöm el az Isten kegyelmét, mert ha a törvény által van az
igazság, akkor Krisztus ok nélkül halt meg.

3

Hit vagy a törvény vizsgálata

1 Ó, balgatag galaták, kicsoda igézett meg titeket, hogy ne en-
gedelmeskedjetek az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy
íratott le, mintha tiköztetek feszítették volna meg?
2 Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-
e a Lelket avagy a hit hallásából?
3 Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben
fejeznétek be?
4 Annyit szenvedtetek hiába? – ha ugyan hiába.
5 Azért, aki a Lelket szolgáltatja néktek, és hatalmas dolgokat művel
bennetek, a törvény cselekedeteiből vagy a hit hallásából cselekszi-e?
6 Miképpen Ábrahám hitt az Istennek, és tulajdoníttatott neki igazságul.
7 Értsétek meg tehát, hogy akik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai.
8 Előre látva pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a
pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy „Tebenned fog megáldatni
minden nép“.
9 Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal.
10 Mert akik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak, minth-
ogy meg van írva: „Átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban,
amik megírattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje“.
11 Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt,
nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él.
12 A törvény pedig nincs hitből, hanem amely ember cselekszi azokat,
élni fog azok által.
13 Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lett érettünk,
mert meg van írva: „Átkozott minden, aki fán függ“:
14 azért, hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a
pogányokon, és a Lélek ígéretét elnyerjük hit által.

A törvény és az ígéret

15 Atyámfiai! Ember szerint szólok. Lám, az embernek megerősített
testamentumát senki erőtlenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad.
16 Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem
mondja: És a magvaknak, mint sokról, hanem mint egyről. És a te
magodnak, aki a Krisztus.
17 Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a
Krisztusra nézve, a négyszázharminc esztendő múltán keletkezett törvény
nem teszi erőtlenné, hogy megsemmisítse az ígéretet.
18 Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből.
Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten.
19 Micsoda tehát a törvény? A bűnök miatt adatott, amíg eljön a Mag,
akinek tétetett az ígéret, rendeltetve angyalok által, közbenjáró kezében.
20 A közbenjáró pedig nem egyé, Isten ellenben egy.

21 A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-e? Távol legyen! Mert
ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban a
törvényből volna az igazság.
22 De az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígéret Jézus Krisztusban
való hitből adassék a hívőknek.
23 Mielőtt pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárva az
eljövendő hit kinyilatkoztatásáig.
24 Így a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből
igazuljunk meg.
25 De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt.

Az Isten fiai

26 Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.
27 Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztétek fel.
28 Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő;
mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.
29 Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és
ígéret szerint örökösök.

4

1 Mondom pedig, hogy ameddig az örökös kiskorú, semmiben sem
különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek,
2 hanem gyámok és gondviselők alatt van az atyjától rendelt ideig.
3 Azonképpen mi is, mikor kiskorúak voltunk, a világ elemei alá voltunk
vetve szolgaként:
4 Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki
asszonytól lett, aki törvény alatt lett,
5 hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot.
6 Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét
a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abbá, Atya!
7 Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse
is Krisztus által.

Pál aggódik a galatákért

8 Ámde akkor, mikor még nem ismertétek az Istent, azoknak
szolgáltatok, amik természet szerint nem istenek.
9 Most azonban, hogy megismertétek az Istent, sőt hogy megismert
titeket az Isten, miként tértek vissza ismét az erőtlen és gyarló elemekhez,
amelyeknek megint újból szolgálni akartok?
10 Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket meg az esztendőket.
11 Féltelek titeket, hogy hiába fáradoztam körülöttetek.
12 Legyetek olyanok, mint én, mert én is olyanná lettem, mint ti:
atyámfiai, kérlek titeket, semmivel sem bántottatok meg engem.
13 Tudjátok pedig, hogy testem erőtlensége miatt hirdettem nektek az
evangéliumot először.
14 És megkísértetve testemben, nem vetettetek meg, sem nem utáltatok
meg engem, hanem úgy fogadtatok, mint Istennek angyalát, mint Krisztus
Jézust.
15 Hová lett tehát a ti boldogságotok? Mert bizonyságot teszek néktek,
hogy ti, ha lehetséges lett volna, szemeiteket kivájva, nekem adtátok volna.
16 Tehát ellenségetek lettem-e, megmondva néktek az igazat?

17 Nem szépen buzgólkodnak érettetek, sőt minket ki akarnak
rekeszteni, hogy mellettük buzgólkodjatok.
18 Szép dolog pedig fáradozni a jóban mindenkor és nem csupán akkor,
ha köztetek vagyok.
19 Gyermekeim! Kiket ismét fájdalommal szülök, amíg kiábrázolódik
bennetek Krisztus.
20 Szeretnék pedig most közöttetek jelen lenni és változtatni a hang-
omon, mert bizonytalanságban vagyok felőletek.

Hágár és Sára

21 Mondjátok meg nékem, akik a törvény alatt akartok lenni: nem
halljátok-e a törvényt?
22 Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt, egyik a szolgálótól
és a másik a szabad asszonytól.
23 De a szolgálótól való test szerint született; a szabad asszonytól való
pedig az ígéret által.
24 Ezek mást példáznak: mert azok az asszonyok a két szövetség: az
egyik a Sínai-hegyről való, szolgaságra szülő, ez Hágár,
25 mert Hágár a Sínai-hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani
Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál.
26 De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja,
27 mert meg van írva:
„Ujjongj, te meddő,
ki nem szülsz;
vigadozzál és kiálts,
ki nem vajúdsz,
mert sokkal több az elhagyottnak magzata,
mint akinek férje van.“
28 Mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint ígéretnek gyermekei vagyunk.
29 De amint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót,
úgy most is.
30 De mit mond az Írás? Űzd ki a szolgálót és az ő fiát, mert a szolgáló
fia nem örököl a szabad nő fiával.
31 Azért, atyámfiai, nem vagyunk a szolgáló fiai, hanem a szabad
asszonyé.

5

Szabadság Krisztusban

1 Azért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított,
álljatok meg, és ne kötelezzétek el ismét magatokat szolgaságnak igájával.
2 Íme, én, Pál mondom nektek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus
nektek semmit sem használ.
3 Bizonyságot teszek pedig ismét minden embernek, aki
körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani.
4 Elszakadtatok Krisztustól, akik a törvény által akartok megigazulni, a
kegyelemből kiestetek.
5 Mert mi a Lélek által, hitből várjuk az igazság reménységét.
6 Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a
körülmetéletlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit.
7 Jól futottatok; kicsoda gátolt meg titeket, hogy ne engedelmeskedjetek
az igazságnak?
8 Ez a hitetés nem attól van, aki titeket hív.

9 Kis kovász az egész tésztát megkeleszti.
10 Bizodalmam van az Úrban tihozzátok, hogy más értelemben nem lesztek; de aki titeket megzavar, elveszi az ítéletet, bárki legyen.
11 Én pedig, atyámfiai, ha még a körülmetélést hirdetem, miért üldöztetem mégis? Akkor eltöröltetett a kereszt botránya.
12 Bárcsak ki is metszetnék magukat, akik titeket bujtogatnak.
13 Mert ti szabadságra hívattatok, atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak.
14 Mert az egész törvény ez egy igében teljesedik be: „Szeresd felebarátodat, mint magadat“.
15 Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek.

Élet a Lélek által
16 Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek.
17 Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.
18 Ha azonban a Lélektől vezéreltettek, nem vagytok a törvény alatt.
19 A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás,
20 bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések,
21 irigységek, gyilkosságok, részegségek, tobzódások és ezekhez hasonlók; melyekről előre mondom néktek, amiképpen már ezelőtt is mondottam, hogy akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának örökösei nem lesznek.
22 De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.
23 Az ilyenek ellen nincs törvény.
24 Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.
25 Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk.
26 Ne legyünk hiú dicsőségkívánók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.

6

Mindenkivel jót tenni
1 Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyat szelídségnek lelkével, ügyelve magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.
2 Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.
3 Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg.
4 Minden ember pedig az ő maga cselekedetét vizsgálja meg, és akkor csakis önmagára nézve lesz dicsekedése és nem másra nézve.
5 Mert ki-ki a maga terhét hordozza.
6 Akit pedig az igére tanítanak, közölje minden javát tanítójával.
7 Ne tévelyegjetek, Isten nem csúfoltatik meg; mert amit vet az ember, azt aratja is.
8 Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.

9 A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében
aratunk, ha el nem lankadunk.
10 Ezért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképpen
pedig a mi hitünknek cselédeivel.

Nem a körülmetélkedés, hanem az új teremtés által

11 Látjátok, mekkora betűkkel írok néktek a saját kezemmel!
12 Akik testre szépek szeretnének lenni, azok kényszerítenek titeket a
körülmetélkedésre; csak azért, hogy a Krisztus keresztjéért ne üldözzék
őket.
13 Mert maguk a körülmetélkedettek sem tartják meg a törvényt;
hanem azért akarják, hogy ti körülmetélkedjetek, hogy a ti testetekkel
dicsekedjenek.
14 Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk
Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszíttetett a világ és én
is a világnak.
15 Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a
körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés.
16 És akik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmasság azokon és
az Istennek Izraelén.
17 Ezek után senki nekem bántásomra ne legyen; mert én az Úr Jézusnak
bélyegeit hordozom az én testemben.
18 A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel,
atyámfiai! Ámen.

Pál apostolnak az efezusbeliekhez írt levele

1 Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratából, az Efezusban lévő és
Krisztus Jézusban hívő szenteknek.

2 Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus
Krisztustól.

Lelki áldás Krisztusban

3 Áldott legyen az Isten és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki
megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban,
4 aszerint, amint magának kiválasztott minket ő benne a világ teremtése
előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek őelőtte szeretet által,
5 eleve elhatározva, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által
az ő akaratának jó kedve szerint,
6 kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott
minket ama Szerelmesben,
7 akiben van a mi váltságunk az ő vére által, a bűnöknek bocsánata az
ő kegyelmének gazdagsága szerint.
8 Melyet nagy bőséggel közölt velünk minden bölcsességgel és
értelemmel,
9 megismertetve velünk az ő akaratának titkát az ő jó kedve szerint,
melyet eleve elrendelt magában
10 az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt
magának mindeneket a Krisztusban, mind amelyek a mennyekben van-
nak, mind amelyek e földön vannak;
11 őbenne, akiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetve annak
eleve elvégzése szerint, aki mindent az ő akaratának tanácsából cselek-
szik,
12 hogy legyünk az ő dicsőségének magasztalására, akik előre
reménykedtünk a Krisztusban:
13 akiben ti is, miután hallottátok az igazságnak beszédét, üdvösségetek
evangéliumát, amelyben hittetek is, megpecsételtettetek az ígéretnek
ama Szent Lelkével,
14 aki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltására,
az ő dicsőségének magasztalására.

Hálaadás és imádság

15 Ezért én is, hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban és minden szentekhez
való szerelmeteket,
16 nem szűnök meg hálát adni érettetek, emlékezve reátok az én
könyörgéseimben,
17 hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adja
néktek bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az ő megismerésében,
18 és világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az
ő elhívásának a reménysége, mi az ő öröksége dicsőségének a gazdagsága
a szentek között,
19 és mi az ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk az ő
hatalma erejének ama munkája szerint,
20 amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta őt a
halálból, és ültette őt a maga jobbjára a mennyekben.

21 Minden fejedelemség és hatalmasság, és erő és uraság és minden név
felett, mely neveztetik, nemcsak e világon, hanem a következendőben is,
22 és mindent az ő lábai alá vetett, és őt tette mindenek fölött az
anyaszentegyház fejévé,
23 mely az ő teste, teljessége neki, aki mindeneket betölt mindenekkel.

2

Krisztusban életre kelni

1 Titeket is megelevenített, akik holtak voltatok a ti vétkeitek és
bűneitek miatt,
2 melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatal-
masság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség
fiaiban munkálkodik,
3 akik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk
kívánságaiban, cselekedve a testnek és a gondolatoknak akaratát, és
természet szerint haragnak fiai voltunk, mint egyebek is.
4 De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az ő nagy szerelméből,
mellyel minket szeretett,
5 minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a
Krisztussal (kegyelemből tartattatok meg!),
6 és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus
Jézusban,
7 hogy megmutassa a következendő időkben az ő kegyelmének felséges
gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban.
8 Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van:
Isten ajándéka ez.
9 Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.
10 Mert az ő alkotása vagyunk, általa a Krisztus Jézusban jó cselekede-
tekre teremtetve, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban
járjunk.

Krisztusban egynek lenni

11 Ezért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok
voltatok, kiket körülmetéletlennek neveztek azok, akiknek testét kézzel
metélték körül,
12 hogy ti, mondom, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok,
Izrael társaságától idegenek és az ígéret szövetségeitől távol valók,
reménységetek nem volt, és Isten nélkül valók voltatok e világon.
13 Most pedig a Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közel
valókká lettetek a Krisztus vére által.
14 Mert ő a mi békességünk, aki eggyé tette mind a két nemzetséget, és
lerontotta a közbevetett választófalat,
15 az ellenségeskedést az ő testében, a parancsolatoknak tételekben
való törvényét eltörölve, hogy azt a kettőt egy új emberré teremtse ő
magában, békességet szerezve,
16 és hogy megbékültesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a
keresztfa által, megölve ezen az ellenségeskedést.
17 És eljőve békességet hirdetett néktek, a távol valóknak és a közel
valóknak.
18 Mert ő által van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az
Atyához.

19 Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem
polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek,
20 akiket fölépítettek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, és a
szegletkő maga Jézus Krisztus,
21 akiben az egész épület szép rendben egybeilleszkedik, s növekedik
szent templommá az Úrban,
22 akiben ti is együtt épültök Isten hajlékává a Lélek által.

3

Pál a pogányok prédikátora

1 Ezért vagyok én, Pál, a Krisztusnak foglya tiérettetek, a pogányokért,
2 ha ugyan hallottátok Isten kegyelmének rendelkezését, melyet nekem
adott a ti érdeketekben;
3 hogy tudniillik kijelentés útján ismertette meg velem a titkot, aszerint,
amint az előbb megírtam röviden,
4 melynek olvasásából megérthetitek, hogy micsoda az én értelmem a
Krisztus titka felől,
5 amely más időkben nem ismertettetett meg az emberek fiaival úgy,
ahogyan most kijelentette az ő szent apostolainak és prófétáinak a Lélek
által:
6 hogy tudniillik a pogányok örököstársak, és egyugyanazon test tagjai,
és részesei az ő ígéretének a Krisztus Jézusban az evangélium által,
7 amelynek szolgájává lettem az Isten ama kegyelmének ajándékából,
mely adatott nékem az ő hatalmának munkája szerint.
8 Nékem, minden szentek között a legeslegkisebbnek adatott ez
a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus mérhetetlen
gazdagságát,
9 és hogy megvilágosítsam mindenkinek, hogy miképpen rendelkezett
Isten ama titok felől, amely elrejtetett örök időktől fogva az Istenben, aki
mindent teremtett a Jézus Krisztus által;
10 azért, hogy megismerjék most a mennybéli fejedelemségek és
hatalmasságok az egyház által az Istennek sokféle bölcsességét,
11 amaz örök végezése szerint, amelyet megcselekedett a Krisztus
Jézusban, a mi Urunkban:
12 akiben van a mi bátorságunk és bizodalommal való menetelünk
Istenhez, az őbenne való hit által.
13 Azért kérlek, hogy ne csüggedjetek el az én érettetek való ny-
omorúságaim miatt, amelyek nektek dicsőségetekre vannak.

Imádság az efezusbeliekért

14 Ezért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt,
15 akiről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön,
16 hogy adja meg nektek az ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan
megerősödjetek az ő Lelke által a belső emberben,
17 hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben;
18 a szeretetben meggyökerezve és alapot véve, hogy megérthessétek
minden szentekkel együtt, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és
magassága az Isten jóvoltának,
19 és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó sz-
eretetét, hogy ekképpen beteljesedjetek az Istennek egész teljességéig.

20 Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhet,
feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mibennünk munkálkodó
erő szerint,
21 annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban
nemzetségről nemzetségre, örökkön-örökké. Ámen!

4

Egység a Krisztus testében

1 Kérlek azért titeket én, aki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy,
amint illik elhívatásotokhoz, mellyel elhívattatok.
2 Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedve
egymást szeretetben,
3 igyekezve megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében.
4 Egy a test és egy a Lélek, miképpen elhívatásotoknak egy
reménységében hívattatok is el.
5 Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség.
6 Egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindenekfelett van, és
mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik.
7 Mindegyikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott
ajándéknak mértéke szerint.
8 Ezért mondja az Írás:
Fölment a magasságba,
foglyokat vitt fogva,
és ajándékokat adott az embereknek.
9 (Az pedig, hogy fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott
a föld alsóbb részeire?
10 Aki leszállott, ugyanaz, aki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy
mindeneket betöltsön.)
11 És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket
evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul,
12 a szentek tökéletesebbítése céljából a szolgálat munkájára, a Krisztus
testének építésére:
13 míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az ő megis-
merésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő
kornak mértékére:
14 Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab, és hajt
a tanításnak akármi szele az embereknek álnoksága által, a tévelygés
ravaszságához való csalárdság által,
15 hanem az igazságot követve szeretetben, mindenestől fogva
növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban,
16 akiből az egész test, szép rendben egyberakva és egybe szerkesztetve
az ő segedelmének minden kapcsával, minden egyes tagnak mértéke
szerint való munkássággal teljesíti a testnek növekedését a maga
fölépítésére szeretetben.

Élni, mint a világosság gyermekei

17 Ezt mondom azért, és bizonyságot teszek az Úrban, hogy ti többé
ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjüknek
hiábavalóságában,
18 akik értelmükben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől
a tudatlanság miatt, mely az ő szívük keménysége miatt van bennük;

19 akik erkölcsi érzés nélkül, önmagukat a bujálkodásra adták, minden
tisztátalanságnak nagy nyereséggel való cselekvésére.
20 Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust;
21 ha ugyan őt megértettétek és őbenne megtanultátok, hogy Jézusban
van az igazság:
22 hogy levetkőzzétek ama régi élet szerint való óembert, mely meg van
romolva a csalárdság kívánságai miatt.
23 Újuljatok meg a ti elméteknek lelke szerint,
24 és öltözzétek fel amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett
igazságban és valóságos szentségben.
25 Azért levetve a hazugságot, szóljatok igazságot, ki-ki az ő fele-
barátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk.
26 Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti
haragotokon;
27 se pedig az ördögnek ne adjatok helyet.
28 Aki lopott, többé ne lopjon, hanem inkább munkálkodjék, cselekedve
az ő kezeivel azt, ami jó, hogy legyen mit adnia a szűkölködőnek.
29 Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak
amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak.
30 És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, aki által
megpecsételtettetek a teljes váltságnak napjára.
31 Minden mérgesség és fölgerjedés és harag és lárma és káromkodás
kivettessék közületek minden gonoszsággal együtt.
32 Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, engedve
egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban engedett néktek.

5

1 Legyetek azért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek,
2 és járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket, és adta
Önmagát érettünk ajándékul és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul.
3 Paráznaság pedig és akármilyen tisztátalanság vagy fösvénység ne is
kerüljön szóba közöttetek, amint szentekhez illik;
4 sem undokság vagy bolond beszéd vagy trágárság, melyek nem illenek:
hanem inkább hálaadás.
5 Mert azt jól tudjátok, hogy egy paráznának is vagy tisztátalannak vagy
fösvénynek, aki bálványimádó, nincs öröksége a Krisztusnak és Istennek
országában.
6 Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel, mert ezekért jön az
Isten haragja a hitetlenség fiaira.
7 Azért ne legyetek részesei ezeknek.
8 Mert régen sötétség voltatok, most pedig világosság az Úrban: mint
világosságnak fiai, úgy járjatok
9 (mert a világosságnak gyümölcse minden jóságban és igazságban és
valóságban van),
10 meggondolva, mi legyen kedves az Úrnak.
11 És ne legyen közösségetek a sötétségnek gyümölcstelen cselekede-
teivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat,
12 mert amiket azok titokban cselekszenek, éktelen dolog csak mondani
is.
13 Mindezek pedig felfedve, a világosság által napvilágra jönnek; mert
minden, ami napvilágra jön, világosság.

14 Ezért mondja:
Serkenj föl, aki alszol,
és támadj fel a halálból,
és felragyog néked a Krisztus.
15 Lássátok meg azért, hogy mi módon okkal járjatok, nem mint
bolondok, hanem mint bölcsek.
16 Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.
17 Ezért ne legyetek esztelenek, hanem megértsétek, mi legyen az Úrnak
akarata.
18 És meg ne részegedjetek bortól, miben kicsapongás van: hanem
teljesedjetek be Szent Lélekkel,
19 beszélgetve egymás között zsoltárokban és dicséretekben, és lelki
énekekben, énekelve és dicséretet mondva szívetekben az Úrnak.
20 Hálákat adva mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak
nevében az Istennek és Atyának.
21 Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében.

Asszonyok és férjek

22 Ti, asszonyok, saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az
Úrnak.
23 Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és
ugyanő megtartója a testnek.
24 De miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az
asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben.
25 Ti, férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is
szerette az egyházat, és önmagát adta azért,
26 hogy azt megszentelje, megtisztítva a víznek fürdőjével az ige által,
27 hogy majd önmaga elé állítsa dicsőségben az egyházat, úgy, hogy
azon ne legyen szeplő vagy folt vagy valami afféle, hanem hogy legyen
szent és feddhetetlen.
28 Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségüket, mint az ő tulajdon
testüket. Aki szereti az ő feleségét, önmagát szereti.
29 Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte, hanem táplálgatja
és ápolgatja azt, miképpen az Úr is az egyházat.
30 Mert az ő testének tagjai vagyunk, az ő testéből és az ő csontjaiból
valók.
31 Ezért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő
feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.
32 Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházról szólok.
33 Hanem azért ti is egyenként, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint
önmagát, az asszony pedig tisztelje a férjét.

6

Gyermekek és szülők

1 Ti, gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban, mert ez az
igaz.
2 Tiszteld atyádat és anyádat (ami az első parancsolat ígérettel),
3 hogy jól legyen dolgod, és hosszú életű légy e földön.
4 Ti is, atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat
az Úr tanítása és intése szerint.

Szolgák és urak

5 Ti, szolgák, engedelmesek legyetek a ti test szerint való uraitoknak
félelemmel és rettegéssel, szíveteknek egyenességében, mint a Krisztus-
nak,
6 nem a szemnek szolgálva, mint akik embereknek akarnak tetszeni,
hanem mint Krisztus szolgái, cselekedve az Istennek akaratát lélekből,
7 jó akarattal, mint akik az Úrnak szolgálnak és nem embereknek,
8 tudván, hogy ki-ki ami jót cselekszik, azt veszi az Úrtól, akár szolga
legyen, akár szabad.
9 Ti is, urak, ugyanazt cselekedjétek velük, elhagyva a fenyegetést, tudva,
hogy a ti Uratok is mennyben van, és személyválogatás nincsen őnála.
10 Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas
erejében.
11 Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az
ördögnek minden ravaszságával szemben.
12 Mert nem vér és test ellen van nékünk tusakodásunk, hanem
a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének
világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.
13 Ezért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy el-
lenállhassatok ama gonosz napon, és mindent elvégezve megállhassatok.
14 Álljatok hát elő, körülövezve derekatokat igazlelkűséggel és
felöltözve az igazságnak páncélját,
15 felsaruzva lábaitokat a békesség evangéliumának készségével.
16 Mindezekhez fölvéve a hitnek pajzsát, amellyel ama gonosznak
minden tüzes nyilát kiolthatjátok.
17 Az üdvösség sisakját is fölvegyétek és a Léleknek kardját, amely az
Isten beszéde.
18 Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozva minden időben
a Lélek által, és ugyanígy vigyázzatok teljes állhatatossággal és
könyörgéssel minden szentekért,
19 énérettem is, hogy adassék nékem szó, ha számat megnyitom, hogy
bátorsággal ismertessem meg az evangélium titkát,
20 amelyért követséget viselek láncok között, hogy bátran szóljak arról,
amiképpen kell szólanom.

Befejező köszöntések

21 Hogy pedig ti is megtudjátok dolgaimat, hogy mit cselekszem, mindent
megismertet veletek Tükhikosz, a szeretett atyafi és hű szolga az Úrban,
22 kit éppen azért küldöttem hozzátok, hogy megismerjétek a mi
dolgainkat, és megvigasztalja a ti szíveteket.
23 Békesség az atyafiaknak és szeretet hittel együtt az Atya Istentől és
az Úr Jézus Krisztustól!
24 A kegyelem legyen mindazokkal, akik szeretik a mi Urunk Jézus
Krisztust romlatlanságban. Ámen.

Pál apostolnak a filippibeliekhez írt levele

1 Pál és Timóteus, Jézus Krisztus szolgái, minden szenteknek a Krisztus
Jézusban, akik Filippiben vannak, a püspökökkel és diakónusokkal
egyetemben:

2 Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus
Krisztustól.

Hálaadás és imádság

3 Hálát adok az én Istenemnek, minden rólatok való
megemlékezésemben,
4 mindenkor minden könyörgésemben mindannyiotokért nagy
örömmel könyörgök,
5 mert részt vettetek az evangélium ügyében az első naptól fogva mind
ez ideig.
6 Mert meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó
dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig.
7 Mert méltó, hogy én így gondolkodjak felőletek, hiszen szívemben
hordalak titeket, mint akik mind az én fogságomban, mind az
evangéliumnak oltalmazásában és bizonyításában mindnyájan
részestársaim vagytok a nékem adott kegyelemben.
8 Mert bizonyságom az Isten, hogy mennyire vágyakozom mindnyájatok
után a Krisztus Jézus szerelmében.
9 És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban
bővölködjék ismeretben és minden értelmességben;
10 hogy megítélhessétek, hogy mi a rossz, és mi a jó; hogy legyetek
tiszták és botlás nélkül valók a Krisztusnak napjára;
11 hogy beteljetek az igazságnak gyümölcsével, melyet Jézus Krisztus
teremt az Isten dicsőségére és magasztalására.

Pál láncai az evangéliumnak szolgálnak

12 Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfiai, hogy az én dolgaim inkább
előmenetelére lettek az evangéliumnak;
13 annyira, hogy a Krisztusban híressé lett az én fogságom a testőrség
egész házában és mindenki előtt;
14 és többen az Úrban való atyafiak közül bízva az én fogságomban,
nagyobb bátorsággal merik szólni az igét.
15 Némelyek ugyan irigységből és versengésből is, de mások jóakaratból
is hirdetik a Krisztust.
16 Némelyek versengésből prédikálják a Krisztust, nem tiszta lélekkel,
és azt hiszik, hogy fogságom nyomorúságait így megnövelik;
17 de mások szeretetből, mert tudják, hogy én az evangéliumnak
oltalmazására rendeltettem.
18 Mert mit mondjak? Csakhogy minden módon, akár színből, akár
szívből, a Krisztus prédikáltatik: és én ennek örülök, sőt örülni is fogok.
19 Mert tudom, hogy ez nékem üdvösségemre lesz a ti könyörgésetek
és Jézus Krisztus Lelkének segedelme által,
20 aszerint az esengő várakozásom és reménységem szerint, hogy
semmiben meg nem szégyenülök, hanem mint mindenkor, úgy most

is nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemben, akár életem, akár halálom által.
21 Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.
22 De ha e testben való életem munkámat gyümölcsözteti: hogy melyiket válasszam, meg sem mondhatom.
23 Mert szorongattatom e kettő között, kívánok elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb,
24 de e testben megmaradnom szükségesebb érettetek.
25 És ebben bízva tudom, hogy megmaradok és együtt maradok mindnyájatokkal a ti hitben való gyarapodásotokra és örömötökre;
26 hogy bőven dicsekedhessetek velem Krisztus Jézusban, amikor újból megjelenek nálatok.
27 Ezért a Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár odamegyek, és látlak titeket, akár távol vagyok, azt halljam dolgaitok felől, hogy egy lélekben, egy érzéssel küzdötök az evangélium hitéért;
28 és meg nem ijedtek semmi miatt az ellenségek előtt: mert ami nekik a veszedelem jele, az nektek az üdvösségé, és ez az Istentől van.
29 Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, hogy ne csak higgyetek őbenne, hanem szenvedjetek is őérette:
30 mert ugyanolyan harcot vívtok, mint amilyet láttatok nálam, és most hallotok felőlem.

2

Kövessük Krisztus példáját!

1 Ha tehát helye van Krisztusban az intésnek, ha helye van a szeretet vigasztalásának, ha helye van a Lélekben való közösségnek, ha helye van a szívnek és könyörületességnek,
2 akkor teljesítsétek be az én örömömet, hogy egyetértésben, ugyanazon szeretettel viseltetvén egymás iránt, egy érzésben, ugyanazon akarattal törekedjetek.
3 Semmit nem cselekedjetek versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan tartsátok egymást különbnek magatoknál.
4 Ne nézze senki csak a maga hasznát, hanem a másokét is.
5 Ezért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is,
6 aki mikor Istennek formájában volt,
nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő,
7 hanem önmagát megüresítette,
szolgai formát vett föl,
emberekhez hasonlóvá lett.
8 És mikor olyan lett, mint egy ember,
megalázta magát,
engedelmes volt a halálig,
mégpedig a keresztfának haláláig.
9 Ezért az Isten is felmagasztalta őt,
és oly nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való;
10 hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon,
mennyeieké, földieké és föld alatt valóké.
11 És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus
Úr az Atya Isten dicsőségére.

Fényleni, mint a csillagok

12 Ezért, szerelmeseim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek,
nemcsak az én jelenlétemben, hanem sokkal inkább most,
a távollétemben, félelemmel és rettegéssel munkálkodjatok
üdvösségeteken;
13 mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a tetteket
jó kedvéből.
14 Mindent zúgolódások és versengések nélkül cselekedjetek,
15 hogy feddhetetlenek és tiszták legyetek, Istennek szeplőtlen gyermekei
az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, akik között fényletek,
mint csillagok e világon.
16 Életnek beszédét mutassátok nékik; hogy dicsekedhessem majd a
Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába.
17 De ha kiontatom is italáldozatként a ti hitetek áldozatánál és papi
szolgálatánál, mégis örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal.
18 Azonképpen ti is örüljetek, és örüljetek együtt velem.

Timóteus és Epafroditosz

19 Reménykedem pedig az Úr Jézusban, hogy Timóteust rövidesen
elküldöm hozzátok, hogy én is felviduljak, meghallva a dolgaitokat.
20 Mert nincsen velem senki más, aki olyan lelkületű volna, mint ő, aki
igazán szívén viselné dolgaitokat.
21 Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét.
22 Az ő kipróbált voltát pedig ismeritek, hogy miképpen atyjával a
gyermek, úgy szolgálta ő velem együtt az evangélium ügyét.
23 Ezért remélem, hogy elküldöm őt tüstént, mihelyst meglátom saját
dolgaim állását,
24 és bízom az Úrban, hogy magam is csakhamar el fogok menni.
25 De azért szükségesnek tartom, hogy Epafroditoszt, az én atyámfiát és
munkatársamat és bajtársamat, aki nektek követetek és szükségemben
áldozatot hozó szolgátok, hazaküldjem hozzátok,
26 mivelhogy vágyva vágyott mindnyájatok után, és gyötrődött amiatt,
hogy meghallottátok, hogy ő beteg volt.
27 Mert bizony beteg volt, halálhoz közel; de az Isten megkönyörült
rajta, nemcsak őrajta, hanem rajtam is, hogy szomorúság ne jöjjön
szomorúságomra.
28 Ezért hamarabb küldtem őt haza, hogy ha majd meglátjátok őt, ismét
örüljetek, és nékem is kisebb legyen a szomorúságom.
29 Fogadjátok azért őt az Úrban teljes örömmel; és az ilyeneket
megbecsüljétek:
30 mert a Krisztus dolgáért jutott majdnem halálra, kockára tette életét,
hogy kárpótoljon engem azért, hogy ti nem lehettetek szolgálatomra.

3

Nem a testben bizakodunk

1 Továbbá atyámfiai, örüljetek az Úrban. Ugyanazokat írni nektek én
nem restellem, titeket pedig megerősít.
2 Őrizkedjetek az ebektől, őrizkedjetek a gonosz munkásoktól,
őrizkedjetek a megmetéltektől,
3 mert mi vagyunk a körülmetélkedés, akik lélekben szolgálunk az Is-
tennek, és a Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem a testben bizakodunk:
4 jóllehet énnékem van bizakodásom test szerint is.

Ha bárki más mer testben bizakodni, én sokkal inkább

5 Körülmetéltettem nyolcadnapon, Izrael nemzetségéből, Benjámin
törzséből való vagyok, zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus,
6 buzgóság tekintetében az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság
tekintetében feddhetetlen voltam.
7 De ami nékem egykor nyereség volt, azokat a Krisztusért kárnak
ítéltem.
8 Sőt most még inkább kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus
ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam, és
szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem,
9 és találtassam őbenne, mint akinek nincsen saját igazsága a
törvényből, hanem igazsága van a Krisztusban való hit által, Istentől való
igazsága a hit alapján:
10 hogy megismerjem őt és feltámadásának erejét, és szenvedéseiben is
részesüljek, hasonlóan az ő halálához;
11 hogy így eljuthassak a halottak feltámadására.

A célegyenes felé

12 Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes vagyok, de
igyekszem, hogy elérjem azt, amiért megragadott engem a Krisztus Jézus.
13 Atyámfiai, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna ezt,
14 de egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfele-
jtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekidőlve, célegyenest
igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása
jutalmára.
15 Mi, akik ezért tökéletesek vagyunk, így gondolkodjunk: és ha valamit
másképpen gondoltok, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek:
16 csakhogy, amire már eljutottunk, abban ugyanazon szabály szerint
járjunk el, ugyanazon értelemben legyünk.
17 Legyetek követőim, atyámfiai, és figyeljetek azokra, akik úgy járnak,
amiképpen mi néktek példátok vagyunk.
18 Mert sokan járnak másképpen, akikről sokszor mondtam néktek,
most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus keresztjének ellenségei;
19 akiknek végük veszedelem, akiknek istenük a hasuk, és akiknek
dicsőségük gyalázatukban van, mert mindig a földiekkel törődnek.
20 Mert a mi országunk a mennyekben van, ahonnét a megtartó Úr Jézus
Krisztust is várjuk;
21 aki megváltoztatja majd a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló
legyen az ő dicsőséges testéhez az ő hatalmas munkája szerint, mely által
maga alá is vethet mindeneket.

4

1 Ezért, szerelmes atyámfiai, akik után úgy vágyakozom, ti az én
örömöm és koronám vagytok, ekképpen álljatok meg az Úrban, én
szerelmeseim!

Buzdítás

2 Evódiát és Szüntükhét is intem, hogy értsenek egyet az Úrban.
3 Igen, kérlek téged is, igaz szolgatársam, légy segítségül ezeknek, mint
akik az evangélium dolgában együtt viaskodtak velem és Kelemennel
és ama többi munkatársaimmal, akiknek nevei föl vannak írva az élet
könyvében.
4 Örüljetek az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljetek!

5 A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel!
6 Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és
könyörgésetekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel
kívánságaitokat az Isten előtt.
7 És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja
őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.
8 Továbbá, atyámfiai, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik
csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak
jó hírűek; ha van valami erény, és ha van valami dicséret, ezekről
gondolkodjatok.
9 Azt cselekedjétek, amiket tanultatok, elfogadtatok, hallottatok és
láttatok is tőlem; és a békesség Istene veletek lesz.

Köszönet az ajándékaikért

10 Felette igen örültem pedig az Úrban, hogy újból gondoskodhattok
rólam, melyre azelőtt is gondoltatok, de nem volt rá alkalmatok.
11 Nem szűkölködésem miatt mondom, mert én megtanultam, hogy
megelégedjem azzal, amim van.
12 Tudok megaláztatni és tudok bővölködni is; mindent és mindig
ismerek: jóllakást és éhezést, bővölködést és szűkölködést.
13 Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.
14 Mindazáltal jól tettétek, hogy nyomorúságomban részesekké lettetek.
15 Tudjátok pedig ti is, filippibeliek, hogy az evangélium hirdetésének
kezdetén, mikor Macedóniából kimentem, egyetlen egyház sem volt részes
velem a kölcsönös adásban és vevésben, csak ti egyedül:
16 mert már Thesszalonikában is, egyszer is, másszor is küldtetek nékem
szükségemre.
17 Nem mintha kívánnám az ajándékot; hanem kívánom azt a
gyümölcsöt, mely sokasodik a ti hasznotokra.
18 Megkaptam pedig mindent, és bővölködöm; beteltem, mióta megkaptam Epafroditosztól, amit küldtetek, mint kedves jó illatot, kellemes, tetsző
áldozatot az Istennek.
19 Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az ő
gazdagsága szerint, dicsőségesen a Krisztus Jézusban.
20 Az Istennek pedig és a mi Atyánknak dicsőség mindörökkön-örökké.
Ámen.

Befejező üdvözlet

21 Köszöntsetek minden szentet a Krisztus Jézusban. Köszöntenek
titeket az atyafiak, akik velem vannak.
22 Köszöntenek titeket minden szentek, mindeneknek felette pedig a
császár udvarából valók.
23 A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájatokkal!
Ámen.

Pál apostolnak a kolosséiakhoz írt levele

1 Pál, Jézus Krisztusnak apostola Isten akaratából és Timóteus atyafi.
2 A Kolosséban levő szenteknek és hívő atyafiaknak a Krisztusban:

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Hálaadás a gyülekezet hitéért

3 Hálát adunk az Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának mindenkor értetek könyörögvén,
4 mivelhogy hallottuk a ti hiteteket a Krisztus Jézusban és a szeretetet, amellyel minden szentek iránt vagytok,
5 a mennyekben néktek eltett reménységért, amelyet már előbb hallottatok az igazság beszédében, amely az evangélium:
6 mely eljutott hozzátok, miképpen az egész világra is, és gyümölcsöt terem, úgy, mint nálatok is attól a naptól fogva, melyen hallottátok és megismertétek az Isten kegyelmét igazán:
7 úgy ahogy tanultátok is Epafrásztól, a mi szerelmes szolgatársunktól, aki hív szolgája érettetek a Krisztusnak,
8 és aki el is beszélte nékünk a ti Lélekben való szeretetteteket.

Krisztus mindeneket megbékéltetett testében

9 Azért mi is, attól a naptól fogva, hogy ezeket hallottuk, nem szűnünk meg érettetek imádkozni és kérni, hogy betöltessetek az Isten akaratának megismerésével minden lelki bölcsességben és értelemben,
10 hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremjetek, és növekedjetek az Isten megismerésében.
11 Az ő dicsőséges hatalma erősítsen meg benneteket, és segítségével kitartóak és hosszútűrők legyetek örömmel.
12 Hálákat adván az Atyának, ki alkalmassá tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban,
13 aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az ő szerelmes Fiának országába;
14 akiben a mi váltságunk van az ő vére által, bűneinknek bocsánata.
15 Aki képe a láthatatlan Istennek, és minden teremtmény előtt született.
16 Mert őbenne teremtetett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; minden általa és őreá nézve teremtetett;
17 ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn.
18 Ő a feje a testnek, az egyháznak: aki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben ő legyen az első.
19 Mert tetszett az Atyának, hogy őbenne lakozzék az egész teljesség,
20 és hogy általa békéltessen meg mindent magával, békességet szerezvén keresztjének vére által; általa mindent, ami csak van akár a földön, akár a mennyekben.
21 Titeket is, kik hajdan elidegenültek, és ellenségek voltatok gonosz cselekedetekben gyönyörködő értelmetek miatt, most mégis megbékéltetett

22 az ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztákat és
feddhetetleneket állítson maga elé,
23 ha megmaradtok a hitben alaposan és erősen, és el nem távoztok
az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett
minden teremtménynek az ég alatt; és amelynek lettem én, Pál szolgájává.

Pál szolgálata szenvedések között

24 Most örülök értetek való szenvedéseimnek, és a magam részéről
betöltöm azt testemben, ami hija van a Krisztus szenvedéseinek, az ő
testéért, ami az egyház,
25 melynek lettem én szolgájává az Isten elhívása szerint, amelyet nékem
adott értetek, hogy betöltsem az Isten igéjét.
26 Tudniillik azt a titkot, mely el volt rejtve ősidők és nemzetségek óta,
most pedig megjelentetett az ő szentjeinek,
27 akikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a
pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a
Krisztus közöttetek van, a dicsőségnek ama reménysége.
28 Akit mi prédikálunk, intve és tanítva minden embert teljes
bölcsességgel, hogy minden embert tökéletessé tegyünk a Krisztus
Jézusban,
29 erre igyekszem és ezért küzdök az ő ereje szerint, mely bennem
hatalmasan munkálkodik.

2

Pál küzdelme a gyülekezet állhatatosságáért

1 Mert akarom, hogy tudtotokra legyen, hogy milyen nagy tusakodásom
van érettetek és azokért, kik Laodiceában vannak és mindazokért, akik
nem láttak engem személy szerint e testben;
2 hogy vigasztalást kapjon szívük, egybekötve a szeretetben, és hogy
eljussanak az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten és
az Atya és a Krisztus ama titkának megismerésére,
3 amelyben van a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve.
4 Ezt pedig azért mondom, hogy valaki titeket rá ne szedjen hitegető
beszéddel.
5 Mert jóllehet testben távol vagyok tőletek, mindazáltal lélekben
veletek vagyok, örülve és látva köztetek a jó rendet és Krisztusba vetett
hiteteknek erősségét.
6 Azért, amiképpen befogadtátok a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen
járjatok őbenne,
7 meggyökerezve és tovább épülve őbenne és megerősödve a hitben,
ahogyan arra megtaníttattatok, és amiben bővölködtök hálaadással.

A keresztre szegezett adóslevél

8 Vigyázzatok, hogy senki ne legyen, aki benneteket foglyul ejt
bölcselkedéssel és üres csalással, mely emberek rendelése szerint, a világ
elemi tanításai szerint és nem a Krisztus szerint való.
9 Mert őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg,
10 és ti őbenne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek
és hatalmasságnak;
11 akiben körül is vagytok metélve kéz nélkül való körülmetéléssel,
levetkőzve az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében,
12 eltemettetve vele együtt a keresztségben, és vele egyetemben fel is
támadtok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halálból.

13 És titeket, kik holtak voltatok a bűnökben és a testetek
körülmetéletlenségében, vele együtt életre kelt megbocsátva minden
bűnötöket,
14 azáltal, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást,
amely ellenünkre volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezve azt a
keresztfára,
15 lefegyverezte a fejedelmeket és a hatalmasságokat, őket bátran
mutogatta, diadalt vett rajtuk abban.

Óvás a hamis tanítóktól

16 Ezért senki se ítéljen meg titeket evésért vagy ivásért, ünnep, újhold
vagy szombat dolgában,
17 melyek csak árnyékai a következendő dolgoknak, de a valóság a
Krisztusé.
18 Senki se vegye el tőletek a pálmát, mert kedvét találja
alázatoskodásban és az angyalok tisztelésében, amelyeket nem látott,
olyanokat tudakozva, ok nélkül felfuvalkodva testének értelmével,
19 és nem ragaszkodik a Főhöz, aki által az egész test, a kapcsok és
kötelek segítségével van egybeszerkesztve, és növekedik az Isten szerint
való növekedéssel.
20 Ha meghalva a Krisztussal, megszabadultatok e világ elemi
tanításaitól, miért terhelitek magatokat efféle rendelésekkel, mintha e
világban élők volnátok,
21 hogy tudniillik: „Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd!“
22 (ezek azért vannak rendelve, hogy elfogyasszuk őket), az emberek
parancsolatai és tanításai szerint.
23 Ezek bölcsességnek látszanak ugyan a maguk választotta isten-
tiszteletben és alázatoskodásban, és a test gyötrésében, de nincs bennük
semmi becsülnivaló, mivelhogy a test hízlalására valók.

3

A Krisztusban elrejtett élet

1 Ezért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafennvalókat keressétek,
ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülve,
2 az odafennvalókkal törődjetek, ne a földiekkel.
3 Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve Krisztussal együtt az
Istenben.
4 Amikor Krisztus, a mi életünk, meg fog jelenni, akkor majd ti is,ővele
együtt, megjelentek dicsőségben.

Az új ember felöltözése

5 Öljétek meg azért földi tagjaitokat: paráznaságot, tisztátalanságot,
bujaságot, gonosz kívánságot és a fösvénységet, ami bálványimádás,
6 melyek miatt eljön Isten haragja az engedetlenség fiaira,
7 melyekben ti is jártatok régen, mikor azokban éltetek.
8 Most pedig vessétek el magatoktól mindezeket: haragot, indulatot,
gonoszságot és szátokból a káromkodást és gyalázatos beszédet.
9 Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy levetkőztétek amaz óembert
az ő cselekedeteivel együtt,
10 és felöltöttétek amaz új embert, akinek megújulása van annak
képmása szerint való ismeretre, aki teremtette azt,

11 ahol nincs többé görög és zsidó, körülmetélkedés és
körülmetéletlenség, idegen, szkíta, szolga, szabad, hanem minden és
mindenekben Krisztus.
12 Öltsetek magatokra ezért mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget,
hosszútűrést.
13 Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg kölcsönösen egymásnak,
ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is.
14 Mindezeknek fölébe pedig öltsétek föl a szeretetet, mert az a
tökéletességnek kötele.
15 És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is
hívattatok egy testben; és háládatosak legyetek.
16 A Krisztusnak beszéde lakozzék bennetek gazdagon, minden
bölcsességben; tanítsátok és intsétek egymást zsoltárokkal,
dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben
az Úrnak.
17 És mindent, amit csak cselekedtek szóval vagy tettel, mindent az
Úr Jézusnak nevében cselekedjetek, hálát adván az Istennek és Atyának
őáltala.

A keresztyén család

18 Ti, asszonyok, engedelmeskedjetek férjeteknek, amiképpen illik az
Úrban.
19 Ti, férfiak, szeressétek feleségeteket, és ne legyetek irántuk keserű
kedvűek.
20 Ti, gyermekek, fogadjatok szót szüleiteknek mindenben; mert ez
kedves az Úrnak.
21 Ti, atyák, ne bosszantsátok gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek.
22 Ti, szolgák, fogadjatok szót mindenben test szerint való uraitoknak,
nem a szemnek szolgálva, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem
szíveteknek egyenessége szerint, félve az Istent.
23 És ha valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint akik az Úrnak
teszik és nem embereknek,
24 tudva, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr
Krisztusnak szolgáltok.
25 Aki pedig igazságtalanságot cselekszik, igazságtalanságának jutalmát
veszi; és nincsen személyválogatás.

4

1 Ti, urak, ami igazságos és méltányos, azt szolgáitoknak adjátok meg,
tudva, hogy néktek is van Uratok mennyekben.

Buzdítás kitartó imádkozásra, bölcs magatartásra

2 Legyetek állhatatosak és éberek az imádságban, ügyelve a
hálaadásra.
3 Imádkozzatok egyszersmind érettünk is, hogy az Isten nyissa meg
előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amelyért fogoly
is vagyok,
4 hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, amint nékem szólnom kell.
5 Bölcsen viseljétek magatokat a kívülállókkal, a jó alkalmat áron is
megváltva.

6 A ti beszédetek mindig kellemes legyen, sóval fűszerezett; hogy
tudjátok, hogy mi módon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek.

Személyes üdvözletek és üzenetek

7 Minden dolgaimat megismerteti majd veletek Tükhikosz, a szeretett
atyafi és hív szolga és szolgatárs az Úrban,
8 akit éppen amiatt küldtem hozzátok, hogy megismerje dolgaitokat, és
megvigasztalja szíveteket,
9 Onézimosszal együtt, a hű és szeretett atyafival, aki tiközületek való;
minden itt való dolgot megismertetnek ők veletek.
10 Köszönt titeket Arisztarkhosz, az én fogolytársam és Márk, a Barn-
abás unokatestvére (akitől parancsolatokat vettetek: ha hozzátok megy,
fogadjátok őt szívesen)
11 és Jézus, kit Jusztusznak is hívnak, akik a zsidók közül valók:
csak ezek azok a munkatársaim az Isten országában, akik nékem
vigasztalásomra voltak.
12 Köszönt titeket Epafrász, aki tiközületek való, Krisztusnak szolgája,
mindenkor tusakodva érettetek imádságaiban, hogy megállhassatok
tökéletesen és teljes meggyőződéssel az Istennek minden akaratában.
13 Mert bizonyságot teszek őfelőle, hogy sokat fárad értetek és azokért,
kik Laodiceában és Hierápoliszban vannak.
14 Köszönt titeket Lukács, ama szeretett orvos és Démász.
15 Köszöntsétek az atyafiakat, akik Laodiceában vannak és Nimfást és a
gyülekezetet, amely az ő házánál van.
16 És mikor felolvastatik nálatok e levél, cselekedjétek meg, hogy
a laodiceaiak gyülekezetében is felolvastassék, és hogy a Laodiceából
érkező levelet ti is olvassátok fel.
17 És mondjátok meg Arkhipposznak: Vigyázz a szolgálatra, melyre
vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed!

Áldás

18 A köszöntés a saját kezemmel, a Páléval van írva. Emlékezzetek meg
az én bilincseimről! A kegyelem veletek. Ámen.

Pál apostolnak a thesszalonikai gyülekezethez írt első levele

1 Pál, Szilvánusz és Timóteus a thesszalonikai gyülekezetnek, az Atya
Istenben és az Úr Jézus Krisztusban:

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus
Krisztustól.

2 Hálát adunk Istennek mindenkor mindnyájatokért, megemlékezve
rólatok imádságunkban.
3 Szüntelenül emlegetjük Isten, a mi Atyánk előtt a ti hitetek munkáját,
szeretéteteknek fáradozását és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való
reménységeteknek állhatatosságát,
4 tudva, hogy ti, Istentől szeretett atyámfiai, ki vagytok választva.
5 A mi evangéliumhirdetésünk nálatok nemcsak szavakban állt, hanem
isteni erőkben, Szentlélekben és teljes bizonyosságban. Hiszen tudjátok,
hogyan éltünk közöttetek a ti érdeketekben.
6 Ti pedig a mi követőinkké lettetek és az Úréi, befogadva az igét sokféle
szorongattatás között, a Szentlélek örömével.
7 Úgyhogy Macedóniában és Akhájában valamennyi hívőnek
példaképévé lettetek.
8 Mert nemcsak Macedóniába és Akhájába zendült ki tőletek az Úr
beszéde, hanem mindenhová híre terjedt a ti Istenbe vetett hiteteknek,
úgyhogy szükségtelen is erről beszélnünk.
9 Hiszen ők maguk mondják el rólunk, hogyan fogadtatok minket,
és miként tértetek meg Istenhez a bálványoktól, hogy az élő Istennek
szolgáljatok,
10 és várjátok az ő Fiát, Jézust a mennyből, akit feltámasztott a halálból,
és megszabadít minket az eljövendő haragtól.

2

1 Magatok is tudjátok, atyámfiai, hogy nem hiába jártunk nálatok.
2 Noha előbb szenvedésben és bántalmazásban volt részünk Filip-
piben – amint azt ti is tudjátok –, Istentől bátorságot kaptunk, hogy
közöttetek is hirdessük Isten evangéliumát sok tusakodás közben.
3 Mert a mi igehirdetésünk nem megtévesztésből, sem tisztátalan
szándékból, sem álnokságból ered,
4 hanem Isten méltatott minket arra, hogy ránk bízza az evangéliumot.
Ezért nem úgy hirdetjük azt, hogy embereknek, hanem hogy Istennek
tetszését keressük, aki megvizsgálja szívünket.
5 Hiszen tudjátok, soha nem lépünk fel sem hízelgő beszéddel, sem
leplezett kapzsisággal. Isten erre a tanú!
6 Emberektől való dicsőítést sem kerestünk, sem tőletek, sem másoktól.
7 Bár mint Krisztus apostolai érvényesíthettük volna tekintélyünket,
mégis olyan szívélyesek voltunk köztetek, mint az anya, aki gyermekét
dajkálja.

8 Így megkedvelve titeket, készek voltunk közölni veletek nemcsak Isten
evangéliumát, hanem a magunk lelkét is, annyira megszerettünk titeket.
9 Emlékezhettek, atyámfiai, fáradozásunkra és vesződségünkre, mert
éjjel-nappal munkálkodva hirdettük nektek Isten evangéliumát, hogy
senkit meg ne terheljünk közületek.
10 Tanúk vagytok rá és az Isten, hogy milyen szentül, igazán és
feddhetetlenül éltünk közöttetek, akik hisztek.
11 Azt is tudjátok, hogy mint az atya gyermekeit, úgy intettünk és
buzdítottunk egyenként mindnyájatokat,
12 és kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az
ő országába és dicsőségébe hív titeket.
13 Ezért mi is szüntelenül hálát adunk Istennek, hogy ti befogadva
Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint em-
berek beszédét, hanem mint Isten beszédét (hiszen valóban az!), amely
munkálkodik is bennetek, akik hisztek.
14 Mert ti, atyámfiai, követői lettetek az Isten gyülekezeteinek, amelyek
Júdeában vannak a Krisztus Jézusban, mivel ti ugyanúgy szenvedtetek
saját honfitársaitoktól, mint azok a zsidóktól,
15 akik megölték az Úr Jézust és saját prófétáikat is, és minket is
üldöznek, és Istennek sem tetszenek, és minden ember ellenségei,
16 akik megtiltják nekünk, hogy a pogányoknak prédikáljunk, hogy
üdvözüljenek. Így teszik teljessé mindenkor bűneiket, de végül utolérte
őket Isten haragja.
17 Mi pedig, testvéreim, miután elszakadtunk tőletek egy kevés időre –
arcra, de nem szívre nézve –, annál buzgóbb vágyódással igyekeztünk
arra, hogy szemtől szembe láthassunk titeket.
18 El is akartunk menni hozzátok, különösen én, Pál, egyszer is, kétszer
is, de megakadályozott minket a sátán.
19 Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekvésünk ko-
ronája, ha nem ti is, a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor?
20 Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

3

1 Ezért, mivel már tovább nem viselhettük el, jónak ítéltük, hogy
magunk maradjunk Athénban,
2 és elküldtük Timóteust, a mi atyánkfiát és Istennek szolgáját és
munkatársunkat a Krisztus evangéliumának hirdetésében, hogy erősítsen
titeket, és bátorítson hitetekben,
3 hogy senki meg ne tántorodjék a jelenlegi szorongattatások között,
mert ti magatok is tudjátok, hogy erre rendeltettünk.
4 Mert amikor nálatok voltunk, már előre megmondtuk nektek, hogy
szorongattatásban lesz részünk, és tudjátok, hogy úgy is volt.
5 Azért én is, mivel tovább már nem tudtam elviselni, elküldtem, hogy
megismerjem a ti hiteteket, hogy nem kísértett-e meg valami módon a
kísértő, és nem lett-e hiábavalóvá fáradozásunk.
6 Most pedig, hogy tőletek megérkezett hozzánk Timóteus, és örömhírt
hozott nekünk a ti hitetek és szeretetetek felől és arról, hogy szívesen
emlékeztek ránk, és látni kívántok minket, amint mi is titeket.
7 Így tehát hitetek által megvigasztalódtunk veletek kapcsolatban,
atyámfiai, szorongattatásunk és szükségünk közepette,
8 mert szinte megelevenedünk, ha ti erősek vagytok az Úrban.

9 Hogyan is adhatnánk hálát Istennek értetek és mindazért az örömért,
amellyel megörvendeztettetek minket Istenünk előtt,
10 amikor éjjel és nappal buzgón esedezünk, hogy megláthassunk titeket,
és kipótoljuk hitetek hiányait?

11 Maga az Isten, a mi Atyánk és a mi Urunk Jézus Krisztus egyengesse
utunkat hozzátok.
12 Titeket pedig gyarapítson az Úr, és gazdagítson az egymás iránt és
mindenki iránt való szeretetben, ahogy mi is szeretünk titeket.
13 Tegye erőssé szíveteket, feddhetetlenné a szent életben a mi Istenünk
és Atyánk előtt, amikor a mi Urunk Jézus Krisztus eljön minden szentjével
együtt.

4

1 Továbbá pedig kérünk titeket, atyámfiai, és intünk az Úr Jézusban,
hogy amint tőlünk tanultátok, hogy mi módon kell Istennek tetsző módon
élnetek, ebben egyre előbbre jussatok.
2 Mert tudjátok, hogy milyen parancsolatokat adtunk nektek az Úr Jézus
által.
3 Mert az az Isten akarata, hogy szentté legyetek: tartózkodjatok a
paráznaságtól,
4 mindenki szentül és tisztességesen éljen feleségével,
5 nem a kívánság szenvedélyével, mint a pogányok, akik nem ismerik
Istent.
6 Senki se lépje át a törvényt, és ne károsítsa meg atyafiát, mert megítéli
az Úr mindezeket, amint már mondtuk is nektek, és bizonyságot tettünk
erről.
7 Mert nem tisztátalanságra, hanem szentségre hívott el minket Isten.
8 Aki azért ezeket megveti, nem embert vet meg, hanem az Istent, aki
Szentlelkét is adja nektek.

9 Az atyafiúi szeretetről pedig nem is szükséges írnom nektek, mert
titeket Isten maga tanított meg arra, hogy egymást szeressétek.
10 Sőt gyakoroljátok is ezt minden atyafi iránt, akik Macedóniában
vannak. Kérünk is titeket, atyámfiai, hogy jussatok ebben előbbre.

11 Becsületbeli dolognak tartsátok, hogy csendes életet folytassatok,
saját dolgaitokkal törődjetek, és saját kezetekkel dolgozzatok, amint ezt
meghagytuk nektek.
12 A kívülállókkal tisztességesen viselkedjetek, és ne szoruljatok rá
senkire.
13 Nem akarjuk, atyámfiai, hogy tudatlanok legyetek azok felől,
akik elhunytak, és úgy gyászoljatok, mint a többiek, akiknek nincs
reménységük.
14 Mert ahogyan hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, úgy Isten
maga mellé veszi az elhunytakat Jézus által, vele együtt.

15 Mert ezt az Úr szavával mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk, akik
megmaradunk az Úr eljöveteléig, nem előzzük meg azokat, akik már
elhunytak.

16 Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával
leszáll a mennyből, és akkor feltámadnak először azok, akik a Krisztusban
elhunytak.

17 Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt felhőn keresztül a magasba az Úr elé, és így mindenkor az Úrral leszünk.
18 Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel a szavakkal.

5

1 Az időpontokról és alkalmakról pedig, atyámfiai, nem szükséges írnom,
2 mert igen jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint a tolvaj éjjel.
3 Mert amikor ezt mondják: „Békesség és biztonság“, akkor hirtelen veszedelem tör rájuk, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra, és semmiképpen meg nem menekülnek.
4 De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajmódra lephetne meg titeket.
5 Ti mindnyájan a világosság fiai vagytok, és a nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé!
6 Ne is aludjunk tehát, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok.
7 Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik részegek, éjjel részegednek meg.
8 Mi azonban nappaliak vagyunk, legyünk tehát éberek, magunkra öltve a hitnek és szeretetnek mellvasát és sisakként az üdvösség reménységét.
9 Mert Isten nem haragra rendelt minket, hanem arra, hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által,
10 aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, együtt éljünk vele.
11 Vigasztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is.
12 Kérünk titeket, atyámfiai, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, és elöljáróitok az Úrban, és intenek titeket,
13 és az ő munkájukért nagyon szeressétek őket. Egymással békességben éljetek!
14 Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, intsétek azokat, akik nem vállalják Isten rendjét, bátorítsátok a csüggedőket, gyámolítsátok az erőtleneket, türelmesek legyetek mindenki iránt.
15 Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen, hanem mindenkor a jóra törekedjetek egymás iránt és mindenki iránt.
16 Mindenkor örüljetek!
17 Szüntelen imádkozzatok!
18 Mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által a számotokra.
19 A Lelket ki ne oltsátok!
20 A prófétálást meg ne vessétek!
21 Mindent vizsgáljatok meg, és ami jó, azt megtartsátok!
22 Mindenféle rossztól őrizkedjetek!
23 Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg egész valótokat, mind lelketeket, mind testeteket feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére.
24 Hű az, aki elhívott titeket, és ő meg is cselekszi azt.
25 Atyámfiai, imádkozzatok értünk!
26 Köszöntsetek minden atyafit szent csókkal.

27 Kérve kérlek titeket az Úr nevében, hogy olvassátok fel ezt a levelet
minden atyafi előtt.
28 A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek! Ámen.

Pál apostolnak a thesszalonikai gyülekezethez írt második levele

1 Pál, Szilvánusz és Timóteus a thesszalonikai gyülekezetnek, Istenben,
a mi Atyánkban és az Úr Jézus Krisztusban.

2 Kegyelem néktek és békesség, Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus
Krisztustól.

3 Mindenkor hálaadással tartozunk Istennek, atyámfiai, érettetek,
mégpedig méltán, mert hitetek felettébb növekedik, és mindnyájatokban
gyarapszik az egymás iránti szeretet.
4 Úgyhogy mi magunk is dicsekszünk kitartásotokkal és hitetekkel az
Isten gyülekezeteiben, amelyet minden üldöztetések és szorongattatások
között elviseltek,
5 bizonyságaként Isten igazságos ítéletének, hogy méltónak ítéltessetek
Isten országára, amelyért szenvedtek is.
6 Mert igazságos dolog az Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen
azoknak, akik titeket szorongatnak,
7 nektek pedig, akik velünk együtt szorongattattok nyugalommal, amikor
megjelenik az Úr Jézus az égből hatalmas angyalaival,
8 lángoló tűzben. Akkor megítéli azokat, akik nem ismerik az Istent, és
akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának,
9 akik örök pusztulással fognak lakolni távol az Úrtól és hatalmának
dicsőségétől
10 azon a napon, amikor majd eljön, hogy megdicsőüljön az ő szentjeiben,
és csodálják híveiben, ahogyan ti is hittetek bizonyságtételünknek.
11 Ezért imádkozunk is mindenkor értetek, hogy a mi Istenünk
méltónak tartson titeket az elhívásra, és töltsön be titeket a jóban való
teljes gyönyörűséggel és a hitnek cselekedeteivel,
12 hogy megdicsőüljön bennetek a mi Urunk Jézus Krisztus neve, és ti is
őbenne, a mi Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelméből.

2

1 Kérünk pedig titeket, atyámfiai, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus
eljövetele és a hozzá való összegyűjtésünk dolgában
2 elhamarkodottan meg ne inogjatok ítélőképességetekben, félre ne
vezessen titeket valamiféle kinyilatkoztatás, tanítás vagy nekünk tulaj-
donított levél, mintha itt volna már az Úr napja.
3 Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen, mert az a nap nem jön
el addig, amíg be nem következik a hittől való elszakadás, és meg nem
jelenik a törvénytipró, a kárhozat fia,
4 aki ellene támad, és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek
vagy imádandónak mondanak, sőt maga ül be Isten templomába, és azt
állítja, hogy ő Isten.
5 Nem emlékeztek, hogy mindezt megmondtam nektek, amikor nálatok
voltam?

6 Azt is tudjátok, most mi tartja vissza, hogy majd a maga idejében
jelenjék meg.
7 Működik ugyan már a törvénytiprás titkos bűne, csakhogy annak, aki
azt most még visszatartja, félre kell állnia az útból.
8 És akkor fog megjelenni a törvénytipró, akit az Úr megöl szája
leheletével, és megsemmisít dicsőséges eljövetelével.
9 Annak megjelenése a sátán munkája a hazugság minden hatalmával,
jeleivel és csodáival
10 és a gonoszságnak mindenféle csalásával, azok romlására, akik
elvesznek, mert nem voltak hajlandók szeretni az igazságot, hogy
üdvözüljenek.
11 Ezért Isten súlyos tévelygést bocsát rájuk, hogy a hazugságnak
higgyenek.
12 Így mindazok ítélet alá kerülnek, akik nem hittek az igazságnak,
hanem az igazságtalanságban gyönyörködtek.
13 Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk Istennek érettetek,
atyámfiai, akiket szeret az Úr, hogy kezdettől fogva kiválasztott titeket
Isten az üdvösségre, a Lélek által való megszentelésben és az igazság
hitében,
14 amire elhívott titeket a mi evangéliumunk által, hogy részesüljetek a
mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségében.
15 Ezért, atyámfiai, legyetek állhatatosak, és tartsátok meg azokat a
tanításokat, amelyeket akár beszédünkből, akár levelünkből tanultatok.
16 Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki
szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel
ajándékozott meg,
17 vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket jó szóban és
cselekedetben egyaránt.

3

1 Végül imádkozzatok értünk, atyámfiai, hogy az Úr beszéde terjedjen
és megdicsőüljön, ahogyan közöttetek is,
2 és hogy megmeneküljünk az alkalmatlan és gonosz emberektől. Mert
nem mindenkié a hit!
3 De hű az Úr, aki megerősít titeket, és megőriz a gonosztól.
4 Bízunk az Úrban, hogy megteszitek és meg is fogjátok tenni mindazt,
amit meghagytunk nektek.
5 Az Úr pedig vezérelje szíveteket az Isten iránt való szeretetre és a
Krisztus iránti hűségre.
6 A mi Urunk Jézus Krisztus nevében meghagyjuk nektek, atyámfiai,
hogy tartsátok távol magatoktól azokat az atyafiakat, akik nem rendesen
élnek, nem a szerint a tanítás szerint, amelyet tőlünk kaptak.
7 Magatok is tudjátok, hogyan kell minket követnetek, mert mi nem
viselkedtünk közöttetek rendetlenül.
8 Senkinek kenyerét ingyen nem ettük, hanem vesződséggel és
fáradsággal éjjel-nappal dolgoztunk, hogy közöttetek senkinek se legyünk
terhére.
9 Nem azért, mintha nem volna rá jogunk, hanem hogy magunkat
például állítsuk elétek, hogy minket kövessetek.
10 Mert amikor nálatok voltunk, azt rendeltük nektek, hogy ha valaki
nem akar dolgozni, ne is egyék.

11 Mert azt halljuk, hogy közületek egyesek rendetlenül élnek, nem
dolgoznak, hanem haszontalan dolgokat cselekszenek.
12 Az ilyeneknek meghagyjuk, és kérjük őket a mi Urunk Jézus
Krisztusban, hogy csendesen munkálkodva a maguk kenyerét egyék.
13 Ti pedig, atyámfiai, meg ne restüljetek a jó cselekvésében.
14 Ha pedig valaki nem engedelmeskedik e levélben írt tanításnak, azt
jegyezzétek meg, kerüljétek társaságát, hogy megszégyenüljön,
15 de ne tartsátok ellenségnek, hanem intsétek, mint atyafit.
16 Maga pedig a békességnek Ura adjon nektek mindenkor minden
tekintetben békességet. Az Úr legyen mindnyájatokkal!
17 A köszöntést én, Pál írom saját kezemmel, ami ismertetőjegye minden
levelemnek. Így írok.
18 A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme mindnyájatokkal! Ámen.

Pál apostolnak Timóteushoz írt első levele

1 Pál, Jézus Krisztus apostola a mi Istenünknek és Jézus Krisztusnak, a
mi reménységünknek megbízatása alapján,
2 Timóteusnak, hitben az én igazi fiamnak:

Kegyelem, irgalmasság és békesség Istentől, a mi Atyánktól és Krisztus
Jézustól, a mi Urunktól.

3 Macedóniába menetelemkor kértelek téged, hogy maradj Efezusban,
és mondd meg némelyeknek, hogy ne tanítsanak hamisan,
4 ne foglalkozzanak mesékkel és vég nélküli nemzetségtáblázatokkal,
amelyek inkább vitákat támasztanak, mint Istenben való épülést hit által.
5 A parancsolat végcélja pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz
hitből való szeretet.
6 Ezektől némelyek eltértek, és hiábavaló fecsegésre hajlottak,
7 akik törvénytanítók akarnak lenni, de nem értik sem amiket beszélnek,
sem amiket bizonygatnak.
8 Tudjuk pedig, hogy a törvény jó, ha valaki a törvénynek megfelelően
él vele,
9 és megérti, hogy a törvény nem az igazért adatott, hanem a
törvénytiprókért és engedetlenekért, az istentelenekért és bűnösökért, a
gonoszokért, a latrokért, az apa és anyagyilkosért, az emberölőkért,
10 a paráznákért, a fajtalankodókért, emberrablókért, hazugokért,
hamisan esküvőkért és mindazért, ami az egészséges tanítással el-
lenkezik,
11 amely a boldog Isten evangéliuma, amely rám bízatott.
12 Hálát adok Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak, hogy engem
megerősített, hűnek tartott, és szolgálatra rendelt,
13 bár előbb istenkáromló, üldöző és erőszakos voltam, de könyörült
rajtam, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem,
14 de túláradt rajtam a mi Urunknak kegyelme a Krisztus Jézusban való
hittel és szeretettel.
15 Igaz beszéd ez, és elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött a
világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik között én vagyok az első.
16 De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban bennem
mutassa meg vég nélküli türelmét, hogy példaképe legyek azoknak, akik
majd hisznek benne, és örök életet nyernek.
17 Az örökkévaló királynak, a halhatatlan, láthatatlan, egyedül bölcs
Istennek tisztesség és dicsőség örökkön-örökké! Ámen.
18 Arra intelek téged, fiam, Timóteus, hogy a rád vonatkozó korábbi
prófétálás értelmében harcold meg a nemes harcot,
19 megtartva a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet némelyek elvetettek,
és így a hit dolgában hajótörést szenvedtek.
20 Ezek közül való Hümenaiosz és Alexandrosz, akiket átadtam a
sátánnak, hogy tanulják meg, hogy ne káromolják Istent.

2

1 Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket,
imádságokat, esedezéseket, hálaadásokat minden emberért,

2 királyokért és minden feljebbvalóért, hogy csendes és nyugodalmas
életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel,
3 mert ez jó és kedves a mi megtartó Istenünk előtt,
4 aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság megis-
merésére eljusson.
5 Mert egy az Isten, és egy a közbenjáró Isten és az emberek között: az
ember Krisztus Jézus,
6 aki önmagát adta váltságul mindenkiért, tanúként az Istentől rendelt
időben.
7 Erre rendelt engem Isten, hogy igehirdető és apostol legyek (igazságot
szólok, nem hazudok), hogy hitre és igazságra tanítsam a pogányokat.
8 Azt akarom azért, hogy a férfiak mindenütt tiszta kezeket emelve föl,
harag és kételkedés nélkül imádkozzanak.
9 Hasonlóképen az asszonyok tisztességes öltözetben, szemérmesen
és mértékletesen ékesítsék magukat, ne hajfonatokkal, arannyal vagy
gyöngyökkel vagy drága öltözékkel,
10 hanem amint illik az istenfélelmét valló asszonyokhoz: jó cselekede-
tekkel.
11 Az asszony csendben tanuljon, teljes engedelmességgel.
12 A tanítást pedig nem engedem meg az asszonynak, sem azt, hogy a
férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben.
13 Mert Ádám teremtetett először, azután Éva.
14 Nem Ádámot vezette félre a kísértő, hanem az asszonyt, aki bűnbe
esett.
15 Mégis üdvözül, ha gyermekeket szül, és megmarad a hitben, szeretet-
ben és a szent élet tisztaságában.

3

1 Igaz beszéd ez: ha valaki püspökségre törekszik, nemes munkát kíván.
2 Szükséges tehát, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egyfeleségű férfi,
józan, megfontolt, vendégszerető, tanításra alkalmas,
3 nem iszákos, nem erőszakoskodó, hanem szelíd, viszálykodást kerülő,
nem pénzsóvár,
4 aki a maga háza népét jól vezeti, gyermekeit engedelmességben és
tisztességben neveli.
5 Mert ha valaki a maga háza népét nem tudja vezetni, hogyan visel
gondot Isten egyházára?
6 Ne legyen újonnan megtért ember, nehogy fölfuvalkodva az ördög
ítéletére jusson.
7 Szükséges, hogy a kívülállóknak is jó véleményük legyen róla, nehogy
megszólják, és az ördög csapdájába essék.
8 Hasonlóképen a diakónusok is tisztességesek legyenek, ne kétszínűek,
se borisszák, se haszonlesők,
9 akiknél megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel.
10 De ezeket is előbb meg kell vizsgálni, csak azután szolgáljanak, ha
feddhetetlenek.
11 Feleségük hasonlóképen legyen tisztességes, nem rágalmazó, hanem
józan, mindenben hűséges.
12 A diakónusok egyfeleségű férfiak legyenek, akik gyermekeiket és
házuk népét jól vezetik.
13 Akik jól szolgálnak, köztiszteletben részesülnek, és bizodalmat
nyernek a Jézus Krisztusban való hitben.

14 Ezeket abban a reménységben írom neked, hogy nemsokára hozzád
megyek,
15 de ha késnék, legalább tudod, hogyan kell viselkedned Isten házában,
amely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erőssége.
16 Minden bizonnyal nagy az istenfélő élet titka:
aki megjelent testben,
azt igazolta a Lélek,
meglátták az angyalok,
hirdették a pogányok között,
világszerte hittek benne,
fölment a dicsőségbe.

4

1 A Lélek pedig világosan mondja, hogy az utolsó időkben némelyek
elszakadnak a hittől, megtévesztő lelkekre és ördögök tanítására figyelnek
2 hazugok képmutatásának hatására, akik meg vannak bélyegezve saját
lelkiismeretükben.
3 Ezek tiltják a házasságot, és tartózkodást követelnek bizonyos
ételektől, amelyeket pedig Isten azért teremtett, hogy hálaadással éljenek
velük a hívők, és akik megismerték az igazságot.
4 Mert Isten minden teremtménye jó, ha hálaadással élnek vele,
5 mert megszenteli Isten igéje és az imádság.
6 Ha ezeket tanítod az atyafiaknak, Krisztus Jézus jó szolgája leszel, aki
a hitnek és igaz tanításnak igéivel táplálkozik, amelyet követtél.
7 A szentségtelen és vénasszonyos meséket pedig utasítsd el. Gyakorold
magad inkább az istenfélelemben.
8 A test gyakorlásának kevés a haszna, de az istenfélelem mindenre
hasznos, mert megvan benne a jelenvaló és eljövendő életnek ígérete.
9 Igaz beszéd ez, és méltó, hogy mindenképen elfogadjuk.
10 Azért fáradunk és küzdünk, mert reménységünket az élő Istenbe
vetettük, aki minden embernek üdvözítője, kiváltképpen a hívőknek.
11 Ezeket hirdesd és tanítsd!
12 Senki se vessen meg fiatal korod miatt, de légy is a hívőknek példája
beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.
13 Amíg odaérek, legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra.
14 Ne hanyagold el a benned lévő kegyelmi ajándékot, amelyben prófétai
ige és a gyülekezet elöljáróinak kézrátétele által részesültél.
15 Ezekről gondoskodjál, ezekben élj, hogy előrehaladásod nyilvánvalóvá legyen mindenki előtt.
16 Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezekben, mert
ha ezt teszed, megmented mind magadat, mind hallgatóidat.

5

1 Idősebb férfit ne dorgálj meg, hanem csak intsed, mint atyádat, az
ifjabbat, mint atyádfiát,
2 az idősebb asszonyokat, mint anyádat, az ifjabbakat, mint húgaidat,
teljes tisztasággal.
3 Az özvegyasszonyokat, akik valóban özvegyek, tiszteld.
4 Ha pedig valamelyik özvegyasszonynak gyermekei vagy unokái
vannak, tanulják meg, hogy elsősorban a maguk háza iránt tanúsítsanak
szeretetet, és szüleiknek hálával fizessenek, mert ez szép és kedves Isten
előtt.

5 A valóban özvegy és magára hagyott asszony pedig reménységét
Istenbe veti, és kitartóan imádkozik és könyörög éjjel és nappal.
6 A kicsapongó élve is halott.
7 Ezeket hirdesd, hogy feddhetetlenek legyenek.
8 Ha pedig valaki az övéiről és háza népéről nem visel gondot, a hitet
megtagadta, és rosszabb a hitetlennél.
9 Az özvegyasszonyok közé ne válasszatok hatvan éven alulit és csak
olyat, aki egy férfi felesége volt,
10 akinek jó cselekedetei közismertek: gyermekeket nevelt,
vendégszerető volt, a szentek lábát megmosta, a nyomorultakon segített,
és mindenféle jó cselekedetre kész volt.
11 A fiatalabb özvegyasszonyokat pedig mellőzd, mert ha Krisztus
ellenére való érzéki vágy fogja el őket, férjhez akarnak menni.
12 Ezek ítéletben részesülnek, mert ígéretüket megszegték.
13 Egyszersmind dologkerülők, megszokják a házról házra való járkálást,
sőt nemcsak dologkerülők, hanem fecsegők is és más dolgába avatkozók,
és olyanokat beszélnek, amiket nem kellene.
14 Azt akarom tehát, hogy a fiatalabbak férjhez menjenek, gyermekeket
szüljenek, háztartást vezessenek, és semmiféle alkalmat ne adjanak az
ellenségnek gyalázkodásra.
15 Mert némelyek már a sátánhoz húznak.
16 Ha egy hívő férfinak vagy nőnek özvegy rokonai vannak, segítse
azokat, hogy ne terheljék meg a gyülekezetet, hogy az az egyedül maradt
özvegyeket segíthesse.
17 A gyülekezet jó vezetőit kettős megbecsülésben kell részesíteni,
főképpen azokat, akik az igehirdetésben és tanításban fáradoznak.
18 Mert azt mondja az Írás: „a cséplő ökörnek ne kösd be a száját!“ és
„méltó a munkás a maga bérére“.
19 A gyülekezet elöljárója ellen vádat ne fogadj el, csak „két vagy három
tanú szavára“.
20 A vétkeseket mindenki előtt fedd meg, hogy a többi elrettenjen.
21 Kérve kérlek az Istenre és Krisztus Jézusra és a választott angyalokra,
hogy ezeket tartsd meg előítélet nélkül, semmit se tégy részrehajlásból.
22 A kézrátételt ne hamarkodd el, ne légy részes mások bűnében, tisztán
őrizd meg magadat!
23 Ne csak vizet igyál, hanem élj egy kevés borral, gyomrodra és gyakori
gyengélkedésedre való tekintettel.
24 Egyeseknek a bűnei nyilvánvalóak, és előttük mennek ítéletre,
másokat pedig hátul követnek.
25 Hasonlóképen a jó cselekedetek is nyilvánvalóak, amelyek pedig nem,
azok sem titkolhatóak el.

6

1 Akik iga alatt vannak, mint szolgák, urukat teljes tiszteletre méltóknak
tartsák, hogy miattuk Isten nevét és a tanítást ne káromolják.
2 Akiknek pedig hívő uruk van, azokat ne becsüljék le, hanem annál
inkább szolgáljanak nekik, hiszen atyafiak, hívők és szeretettek, akik jó
cselekedetekben buzgólkodnak. Ezeket tanítsd és hirdesd!
3 Ha valaki másként tanít, és nem követi a mi Urunk Jézus Krisztus
egészséges igéjét és az istenfélelem szerint való tanítást,

4 az felfuvalkodott, aki semmit sem ért, hanem vitatkozások és
szóharcok betege, amiből csak irigység, viszálykodás, istenkáromlás,
rosszindulatú gyanúsítás származik.
5 Megbomlott elméjű és az igazságtól megfosztott emberek hiábavaló
torzsalkodása mindez, akik az istenfélelmet nyerészkedésnek tekintik.
6 De valóban nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel,
7 mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk
semmit,
8 de ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.
9 Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe, csapdába és sok
esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embert veszedelembe és
romlásba döntik.
10 Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után
sóvárogva egyesek eltévelyednek a hittől, és sok fájdalmat okoznak
önmaguknak.
11 Te pedig, Isten embere, ezeket kerüld. Ellenben kövesd az igazságot,
az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes tűrést, a szelídséget.
12 Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre
elhívattál, és amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt.
13 Meghagyom neked Isten színe előtt, aki életet ad mindennek, és
Krisztus Jézus előtt, aki bizonyságot tett Poncius Pilátus előtt azzal a szép
hitvallással,
14 hogy tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi
Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig,
15 amelyet a maga idejében megmutat a boldog és egyedül hatalmas, a
királyok királya és az uraknak Ura.
16 Egyedül övé a halhatatlanság, aki hozzáférhetetlen világosságban
lakik, akit az emberek közül senki sem látott, nem is láthat, akinek
tisztesség és örökkévaló hatalom! Ámen.
17 Azoknak pedig, akik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne
fuvalkodjanak fel, és ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban,
hanem az élő Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent
megélhetésünkre.
18 Tegyenek jót, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, szívesen
adakozzanak, és osszák meg javaikat másokkal,
19 és így a jövőt megalapozó kincset gyűjtsenek, hogy elnyerjék az örök
életet.
20 Timóteus, őrizd meg, ami rád van bízva. Fordulj el a szentségtelen,
üres beszédektől és a hamis tanítás ellenvetéseitől,
21 amelyet egyesek hirdetnek, és a hittől eltévelyedtek.

Kegyelem legyen veled! Ámen.

Pál apostol Timóteushoz írt második levele

Címzés, üdvözlés

1 Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola, a Krisztus Jézusban való
élet ígérete szerint,
2 Timóteusnak, az én szeretett fiamnak:

Kegyelem, irgalmasság, békesség az Atya Istentől és Krisztus Jézustól,
a mi Urunktól.

Hálaadás Timóteus képmutatás nélküli hitéért

3 Hálát adok Istennek, akinek őseimtől fogva tiszta lelkiismerettel
szolgálok, hogy szüntelen gondolok rád könyörgéseimben éjjel és nappal,
4 és könnyhullatásodról emlékezve szeretnélek téged látni, hogy ez
örömmel töltsön be.
5 Eszembe jutott ugyanis képmutatás nélküli hited, amely először
nagyanyádban, Lóiszban és anyádban, Eunikében lakott, de meg vagyok
győződve, hogy benned is.
6 Ezért emlékeztetlek téged, hogy szítsd fel Isten kegyelmi ajándékát,
amely kézrátételem által benned van.
7 Mert nem a félelem lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőnek,
szeretetnek és józanságnak lelkét.

Szenvedj együtt az evangéliumért!

8 Ne szégyelld tehát a mi Urunkról szóló bizonyságtételt, se engem, az
ő foglyát, hanem velem együtt szenvedj az evangéliumért Istentől kapott
erővel,
9 aki megtartott minket, és szent hívással elhívott, nem a mi cselekede-
teink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet nekünk
Krisztus Jézusban adott az idők kezdete előtt,
10 ami pedig most nyilvánvalóvá lett a mi Megtartónknak, Jézus
Krisztusnak megjelenése által, aki legyőzte a halált, és világosságra hozta
az életet és halhatatlanságot az evangélium által.
11 Ennek tett engem hírnökévé, apostolává és tanítójává.
12 Ezért szenvedem ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kinek
hittem, és bizonyos vagyok abban, hogy ő a nála letett kincsemet megőrzi
ama napra.
13 Az egészséges beszéd példájának tartsd, amit tőlem hallottál, a
Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben.
14 A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek
által.

Onéziforosz hűsége

15 Azt tudod, hogy az Ázsiában lévők mind elfordultak tőlem, közülük
való Fügelosz és Hermogenész is.
16 Az Úr legyen irgalmas Onéziforosz háza népéhez, mert sokszor
megvidámított engem, és bilincseimet nem szégyellte,
17 sőt amikor Rómában volt, buzgón keresett engem, és meg is talált.
18 Adja meg neki az Úr, hogy találjon irgalmasságot nála ama napon. És
hogy milyen nagy szolgálatot tett Efezusban, azt te tudod a legjobban.

2

Jézus jó katonájának harca és az üdvösség reménysége

1 Te azért, én fiam, erősödjél meg a Jézus Krisztusban való kegyelemben,
2 és amiket tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat bízd hű emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.
3 Te pedig velem együtt a munka terhét hordozzad, mint Jézus Krisztus jó vitéze.
4 Egy harcos sem elegyedik bele az élet dolgaiba, hogy megnyerje annak tetszését, aki őt zsoldjába fogadta.
5 Ha pedig versenyez valaki, csak akkor nyer díjat, ha szabályszerűen küzd.
6 A dolgozó földművesnek kell a termésből először részesülnie.
7 Értsd meg, amit mondok. Az Úr adjon neked belátást mindenben.
8 Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halálból, aki Dávid utóda az én evangéliumom szerint,
9 amelyért, mint egy gonosztevő, még fogságot is szenvedek, de Isten beszéde nincs bilincsbe verve!
10 Azért mindent elszenvedek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Jézus Krisztusban való üdvösséget örök dicsőséggel együtt.
11 Igaz beszéd ez:
ha vele együtt meghaltunk,
vele együtt fogunk élni.
12 Ha tűrünk,
vele együtt fogunk uralkodni.
Ha megtagadjuk,
ő is megtagad minket.
13 Ha hűtlenek vagyunk,
ő hű marad,
mert ő magát nem tagadhatja meg.

Óvás a szóharcoktól

14 Ezekre emlékeztesd, és kérve kérd őket az Úr színe előtt, hogy ne vitatkozzanak haszontalanul a hallgatók megrontására.
15 Igyekezz, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, aki helyesen fejtegeti az igazság beszédét.
16 A szentségtelen üres fecsegőket kerüld, mert ezek mind mélyebbre süllyednek az istentelenségben.
17 Beszédük, mint a rákos fekély terjed. Közülük való Hümenaiosz és Filétosz,
18 akik az igazság mellől eltévelyedtek, és azt mondják, hogy a feltámadás már megtörtént, és így feldúlják egyesek hitét.

Isten szilárd alapvetése és pecsétje

19 Ám Istennek erős fundamentuma szilárdan áll, amelynek pecsétje ez: „ismeri az Úr az övéit, és álljon el a hamisságtól mindenki, aki Krisztus nevét vallja“.
20 Egy nagy házban pedig nemcsak arany és ezüstedény van, hanem fából és cserépből való is. Amazokat megbecsülik, emezek pedig mindennapi használatra valók.
21 Aki tehát távol tartja magát ezektől az emberektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, gazdájának hasznos, aki minden jó cselekedetre alkalmas.

Óvás az ifjúkori kísértésektől

22 Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld! Kövesd az igazságot, a hitet,
a szeretetet, a békességet azokkal együtt, akik tiszta szívből segítségül
hívják az Urat.
23 A botor és gyerekes vitatkozásokat pedig kerüld, hiszen tudod, hogy
azok csak viszálykodást szülnek.
24 Az Úr szolgája pedig ne viszálykodjék, hanem legyen mindenkihez
nyájas, tanításra alkalmas, türelmes,
25 aki szelíden fenyíti az ellenszegülőket, hátha Isten megadja nekik,
hogy megtérve megismerjék az igazságot,
26 és kiszabaduljanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket a
maga akaratának teljesítésére.

3

Az utolsó idők ámítói

1 Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők következnek.
2 Az emberek önzők, kapzsik, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik
iránt engedetlenek, hálátlanok, istentelenek,
3 szeretetlenek, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek,
kegyetlenek, a jónak nem kedvelői,
4 árulók, vakmerők, felfuvalkodottak lesznek, akik inkább a gyönyört,
mint Istent szeretik.
5 Az ilyeneknél megvan az istenfélelem látszata, de megtagadják annak
erejét. Ezeket kerüld.
6 Mert ezek közül valók azok, akik betolakodnak a házakba, és foglyul
ejtik a bűnökkel megterhelt és sokféle kívánságtól űzött asszonykákat,
7 akik mindig tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem jutnak.
8 Ahogyan Jannész és Jambrész ellenálltak Mózesnek, úgy ezek is
ellenállnak az igazságnak, romlott gondolkodású, a hit dolgában nem
becsületes emberek.
9 De nem jutnak előbbre, mert esztelenségük nyilvánvaló lesz mindenki
előtt, amint amazoké is az lett.

A szent iratokhoz és az apostoli tanításhoz való hűség

10 Te azonban követted az én tanításomat, életmódomat, szándékomat,
hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet,
11 üldöztetéseimet, szenvedéseimet, amelyek Antiókhiában,
Ikóniumban, Lisztrában értek. Micsoda üldöztetéseket szenvedtem
el! De mindezekből megszabadított engem az Úr!
12 De hiszen mindenkit üldözni fognak, aki Krisztus Jézusban istenfélően
akar élni.
13 A gonosz emberek és az ámítók még tovább mennek a gonoszságban,
tévelyegve és másokat is megtévesztve.
14 De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről meggyőződtél, tudva,
kitől tanultad.
15 Mert gyermekségedtől fogva ismered a szent írásokat, amelyek
bölccsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által.
16 A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a
megjobbításra, az igazságban való nevelésre,
17 hogy az Isten embere alkalmas és a jó cselekvésére kész legyen.

4

Az evangéliumi szolgálat hű betöltése

1 Kérlek azért Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és
holtakat eljövetelekor az ő országában,
2 hogy hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben, ints,
fedj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.
3 Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem fogják elviselni,
hanem saját kívánságaik szerint szereznek maguknak tanítókat, akik
kedvük szerint beszélnek,
4 és az igazságtól elfordítják fülüket, de a mesékhez odafordulnak.
5 De te józan légy mindenben, viseld el a bajokat, végezd az evangélista
munkáját, és szolgálatodat teljesen betöltsd.

Pál elvégezte futását

6 Mert én immár megáldoztatom, és az én elköltözésem ideje elérkezett.
7 Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet
megtartottam.
8 Végezetül eltétetett nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem
az Úr, az igaz bíró ama napon, de nemcsak nekem, hanem mindazoknak
is, akik vágyva várják az ő megjelenését.

Pál helyzete és üzenetei

9 Igyekezz mielőbb hozzám jönni,
10 mert Démász engem elhagyott a jelenvaló világhoz ragaszkodva, és
elment Thesszalonikába, Kreszcensz Galáciába, Titusz pedig Dalmáciába.
11 Egyedül Lukács van velem. Márkot vedd magadhoz, és hozd
magaddal, mert hasznát veszem a szolgálatban.
12 Tükhikoszt pedig Efezusba küldtem.
13 A köpenyemet, amelyet Tróászban Karposznál hagytam, jöttödben
hozd el és a könyveket is, különösen a kéziratokat.
14 A rézműves Alexandrosz sok bajt szerzett nekem. Az Úr majd megfizet
neki cselekedetei szerint.
15 Tőle te is őrizkedj, mert szerfelett ellenállt beszédünknek.
16 Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt mind-
nyájan elhagytak, de ne róják fel nekik.
17 Az Úr mellettem állt, és megerősített engem, hogy teljesen
elvégezzem az igehirdetést, hogy azt minden pogány meghallja. Az
oroszlán szájából is megmenekültem.
18 Megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és megtart az
ő mennyei országára, akinek dicsőség örökkön-örökké! Ámen.

Üdvözletek, áldás

19 Köszöntsd Priszkát és Akvilát és Onéziforosz háza népét.
20 Erasztosz Korinthusban maradt, Trofimoszt pedig Milétoszban hagy-
tam betegen.
21 Igyekezz tél előtt eljönni. Köszönt téged Eubulosz és Pudensz, Linosz,
Klaudia és mind az atyafiak.
22 Az Úr legyen lelkeddel! Kegyelem veletek! Ámen.

Pál apostolnak Tituszhoz írt levele

1 Pál, Isten szolgája, Jézus Krisztusnak pedig apostola, Isten választottai
hitének és az igazság megismerésének megfelelően, az igazi kegyesség
szerint,
2 az örök élet reménységében, amelyet az igazmondó Isten örök időknek
előtt megígért,
3 kijelentette pedig a maga idejében az ő igéjét az igehirdetés által, amely
rám bízatott a mi megtartó Istenünknek parancsolata szerint, Titusznak,
a közös hit szerint való igaz fiamnak:

4 Kegyelem, irgalmasság és békesség az Atya Istentől és az Úr Jézus
Krisztustól, a mi Megtartónktól.

5 Azért hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd
rendbe, és rendelj városonként gyülekezeti elöljárókat, ahogy meghagy-
tam neked,
6 ha van feddhetetlen, egyfeleségű férfi, akinek gyermekei hívők, és
kicsapongással vagy engedetlenséggel nem vádolhatók.
7 Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten
sáfára, nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem kötekedő, nem
nyereségre vágyó,
8 hanem vendégszerető, jóakaratú, mértékletes, igaz, tiszta,
önmegtartóztató,
9 aki a tanítással egyező igaz beszédhez tartja magát, hogy az egészséges
tanítással inthesse és meggyőzze az ellenszegülőket.
10 Mert sok az engedetlen, fecsegő és ámító, különösen is a
körülmetéltek között,
11 akiket el kell hallgattatni, akik egész családokat feldúlnak, ny-
ereségvágyból olyasmit tanítanak, amit nem volna szabad.
12 Valaki közülük, saját prófétájuk, ezt mondta: „A krétaiak mindig
hazudnak, gonosz fenevadak, falánk naplopók“.
13 Ez a vélemény igaz. Ezért fedd őket kímélet nélkül, hogy a hitben
egészségesek legyenek,
14 ne törődjenek a zsidó mesékkel és az igazságot megvető emberek
parancsaival.
15 Minden tiszta a tisztának, de a tisztátalanoknak és hitetleneknek
semmi sem tiszta, mert tisztátalan mind elméjük, mind lelkiismeretük.
16 Vallják, hogy Istent ismerik, de cselekedeteikkel tagadják, utálatosak
és engedetlenek, minden jó cselekedetre alkalmatlanok.

2

1 Te pedig azt hirdesd, ami az egészséges tanításnak megfelel,
2 hogy az idős emberek józanok legyenek, tisztességesek,
mértékletesek, a hitben, szeretetben, állhatatosságban egészségesek.
3 Hasonlóképen az idős asszonyok is szentekhez illően viselkedjenek,
ne legyenek patvarkodók, sem a mértéktelen borivás rabjai, hanem
tanítsanak a jóra.
4 Oktassák a fiatal asszonyokat, hogy férjüket és gyermekeiket szeressék.

5 Legyenek mértékletesek, tiszták, háziasak, jók, férjüknek engedelmesek, hogy Isten beszédét miattuk ne gyalázzák.
6 Az ifjakat hasonlóképen intsd, hogy legyenek mértékletesek.
7 Te magad légy példaképük a jó cselekedetekben, mutass nekik a tanításban romlatlanságot, komolyságot,
8 egészséges, feddhetetlen beszédet, hogy az ellenfél megszégyenüljön, mivel semmi rosszat nem tud rólatok mondani.
9 A szolgákat intsd, hogy uruknak engedelmeskedjenek, mindenben kedvüket keressék, ne ellenkezzenek,
10 ne lopkodjanak, hanem teljes és igaz hűséget tanúsítsanak, hogy megtartó Istenünk tanításának mindenben díszére váljanak.
11 Mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek,
12 amely arra tanít minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon,
13 várva azt a boldog reménységet és a nagy Istennek és a megtartó Jézus Krisztusnak dicsőséges megjelenését,
14 aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson magának tulajdonul olyan népet, amely jó cselekedetekre törekszik.
15 Ezt hirdesd, ints, feddj teljes határozottsággal. Senki téged meg ne vessen.

3

1 Emlékeztessed őket arra, hogy a hatóságoknak és a felsőbbségnek engedelmeskedjenek, és minden jó cselekedetre készek legyenek.
2 Senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédek legyenek, teljes szelídséget tanúsítva mindenki iránt.
3 Mert régen mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságok és gyönyörök rabjai, gonoszságban és irigységben élők, gyűlöletesek és egymást gyűlölők voltunk,
4 de amikor a mi megtartó Istenünknek jósága és emberszeretete megjelent,
5 nem az igaz cselekedetekért, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületés fürdője és a Szentlélek megújítása által,
6 amelyet bőséggel árasztott ránk a mi megtartó Jézus Krisztusunk által,
7 hogy az ő kegyelméből megigazulva, reménységünk szerint az örök élet örökösei legyünk.
8 Igaz ez a beszéd, és szeretném, hogy erről határozottan tégy bizonyságot, hogy igyekezzenek jó cselekedetekkel elöljárni azok, akik Istenben hisznek. Ezek jók és hasznosak az embereknek.
9 Kerüld azonban a balgatag vitatkozásokat, a nemzetségtáblákkal kapcsolatos kérdéseket, a civakodást és a törvényeskedő harcokat, mert ezek haszontalanok és hiábavalók.
10 A tévtanítót egy-két figyelmeztetés után kerüld,
11 tudva, hogy az ilyen letért a jó útról, vétkezik, és önmagát ítéli el.
12 Amikor Artemászt vagy Tükhikoszt hozzád küldöm, siess hozzám jönni Nikopoliszba, mert elhatároztam, hogy ott töltöm a telet.
13 A törvénytudó Zénászt és Apollóst gondosan indítsd útnak, hogy semmiben se legyen hiányuk.

14 Tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elöl a
sürgős szükségletek kielégítésére, hogy gyümölcstelenek ne legyenek.
15 Köszöntenek téged a velem levők mindnyájan. Köszöntsd azokat,
akik szeretnek minket a hitben.
Kegyelem mindnyájatokkal! Ámen.

Pál apostolnak Filemonhoz írt levele

1 Pál, Jézus Krisztusnak foglya és Timóteus, az atyafi, Filemonnak, a mi
szeretett munkatársunknak,
2 Appiának, a szeretettnek, és Arkhipposznak, a mi bajtársunknak és a te
házadnál lévő gyülekezetnek:

3 Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus
Krisztustól.

4 Hálát adok az én Istenemnek mindenkor, emlegetve téged
imádságaimban,
5 mert hallok a te szeretetedről és hitedről, amely az Úr Jézus iránt és
minden szent iránt van benned,
6 hogy a hitben való közösségünk hatékony legyen minden jónak a
felismerésére a Krisztus ügyében.
7 Mert sok örömünk és vigasztalásunk van a te szeretetedben, hogy a
szentek szívét megvidámítottad.
8 Ezért, bár Krisztusban bátran meg is parancsolhatnám neked azt, ami
a kötelességed,
9 a szeretet miatt inkább csak kérlek, én, az öreg Pál, most pedig Jézus
Krisztusnak foglya.
10 Kérlek téged az én fiamért, Onézimoszért, akit fogságomban szültem,
11 aki neked egykor haszontalan volt, most pedig mind neked, mind
nekem igen hasznos,
12 akit visszaküldtem hozzád, mint saját szívemet, hogy fogadd magad-
hoz!
13 Magamnál akartam ugyan tartani, hogy helyetted szolgáljon nekem az
evangéliumért szenvedett fogságomban.
14 De a te megkérdezésed nélkül semmit sem akartam tenni, hogy
jótetted ne kikényszerített, hanem önkéntes legyen.
15 Mert talán azért vált meg tőled ideig-óráig, hogy örökre visszakapjad.
16 Most már nem úgy, mint szolgát, hanem mint szeretett atyafit,
különösképpen nekem, de mennyivel inkább neked, test szerint is és az
Úrban is.
17 Ha tehát engem társadnak tartasz, úgy fogadd őt magadhoz, mint
engem.
18 Ha pedig valamit vétett ellened, vagy adósod, azt nekem számítsd fel.
19 Én, Pál saját kezűleg írom: én meg fogom téríteni neked. Arról nem
is szólva, hogy ezen felül magaddal is adós vagy nekem.
20 Bizony, atyámfia, jótettet várok tőled az Úrban. Vidámítsd meg az én
szívemet is az Úrban!
21 Engedelmességedben bízva írtam neked, tudva, hogy még többet is
fogsz tenni annál, amit mondok.
22 Egyúttal készíts szállást is nekem, mert remélem, hogy
imádságaitokért ajándékul kaptok engem.
23 Köszönt téged Epafrász, fogolytársam a Krisztus Jézusban,
24 Márk, Arisztarkhosz, Démász és Lukács, az én munkatársaim.
25 A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel!

Zsidókhoz írt levél

1 Miután Isten régen sokszor és sokféleképpen szólt az atyáknak a
próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által,
2 akit mindennek örökösévé tett, aki által a világot is teremtette,
3 aki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának
képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget, aki minket
bűneinktől megtisztított, a mennyei Felségnek jobbjára ült,
4 annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet
örökölt azoknál.
5 Mert kinek mondta valaha is az angyalok közül:
„Én fiam vagy te,
én ma szültelek téged?“
Vagy ezt:
„Én leszek neki atyja,
és ő lesz nekem fiam?“
6 Amikor pedig behozza az ő elsőszülöttét a világba, így szól:
„Imádják őt az Isten angyalai.“
7 Az angyalokról így szól:
„Az angyalait szelekké teszi,
és szolgáit tűz lángjává.“
8 Ámde a Fiúról így:
„A te királyi széked, ó, Isten, megáll örökké.
Igazságnak pálcája a te országodnak pálcája.
9 Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot, ezért felkent
téged az Isten, a te Istened, öröm olajával társaid fölé.
10 Uram, te kezdetben alapítottad a földet
és a te kezed alkotása az ég.
11 Azok elvesznek, de te megmaradsz,
és azok mind elavulnak, mint a ruha,
12 palásként összehajtod azokat,
te pedig ugyanaz maradsz, és esztendeid nem fogynak el.“
13 Melyik angyalnak mondta:
„Ülj az én jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem.“
14 Vajon ezek nem szolgáló lelkek-e mind, akik azokért küldettek
szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget?

2

1 Ezért még inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelnünk, hogy el
ne sodródjunk.
2 Mert ha az angyalok által hirdetett ige olyan erős volt, hogy minden
bűn és engedetlenség elvette igazságos büntetését,
3 akkor hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy
üdvösséggel? Ezt kezdetben az Úr hirdette, és mindazok, akik hallották,
megerősítették számunkra.
4 Velük együtt Isten is bizonyságot tett erről jelekkel, csodákkal és
sokféle erővel, a Szentlélek ajándékaival, amelyeket akarata szerint
osztott szét.
5 Mert nem angyaloknak vetette alá az eljövendő világot, amelyről
szólunk.

6 Sőt valahol valaki így tett bizonyságot:
Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla,
vagy az emberfia, hogy gondod van rá?
7 Rövid időre kisebbé tetted őt az angyaloknál,
dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad
és úrrá tetted kezeid munkáin,
8 mindent lábai alá vetettél.
Ha ugyanis mindent alávetett neki, semmit sem hagyott alávetetlenül, de most még nem látjuk, hogy neki minden alávettetett.
9 Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált.
10 Úgy illett ugyanis, hogy az, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, aki sok fiát vezeti dicsőségre, üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé.
11 Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől származnak. Ezért nem szégyelli őket atyafiaknak hívni,
12 amikor ezt mondja:
„Hirdetem a te nevedet az én atyámfiainak,
az anyaszentegyházban mondok neked dicséretet.“
13 És ismét:
„Én őbenne bízom.“
És ismét:
„Íme, itt vagyok én és a gyermekek,
akiket Isten nekem adott.“
14 Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlóképpen részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt,
15 és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.
16 Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem Ábrahámnak leszármazottait karolja fel.
17 Ezért mindenben hasonlóvá kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő és hű főpap legyen az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.
18 Mivel maga is kísértést szenvedett, segíthet azokon, akik megkísértetnek.

3

1 Ezért szent atyafiak, a mennyei elhívás részesei, figyeljetek hitvallásunk apostolára és főpapjára, Jézus Krisztusra,
2 aki hű ahhoz, aki őt erre rendelte, ahogyan Mózes is az volt az ő házában.
3 Ő ugyanis nagyobb dicsőségre volt méltó, mint Mózes, mint ahogy a ház építőjének nagyobb a tisztessége, mint a háznak.
4 Mert minden háznak van építője, aki pedig mindent felépített, az Isten az.
5 Mózes is hű volt az ő egész házában, mint szolga, bizonyságául annak, amit hirdetett.

6 Krisztus ellenben, mint Fiú áll a maga háza felett. Az Ő háza
mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménység dicsekedését mindvégig
szilárdan megtartjuk.
7 Ezért amint a Szentlélek mondja:
„Ma, ha az ő szavát halljátok,
8 meg ne keményítsétek szíveteket, mint az elkeseredéskor,
a kísértés napján a pusztában,
9 ahol a ti atyáitok próbára tettek
és megkísértettek engem, bár látták cselekedeteimet.
10 Ezért negyven esztendeig haragudtam arra a nemzedékre, és ezt
mondtam: mindig tévelyegnek szívükben, nem ismerték meg az
én utaimat.
11 Ezért megesküdtem haragomban, hogy nem fognak bemenni az én
nyugodalmamba.“
12 Vigyázzatok, atyámfiai, hogy ne legyen közületek senkinek sem
hitetlen, gonosz szíve, nehogy az élő Istentől elszakadjon,
13 hanem intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy
egyikőtöket se keményítse meg a bűn csalárdsága.
14 Mert részeseivé lettünk a Krisztusnak, ha eleitől fogva mind végig
szilárdan megtartjuk bizodalmunkat.
15 Azt mondja ugyanis:
„Ma, ha az ő szavát halljátok,
meg ne keményítsétek a ti szíveteket,
mint az elkeseredéskor.“
16 Kik keseredtek el, amikor ezt hallották? Nem azok, akik Mózes
vezetésével kijöttek Egyiptomból?
17 Kikre haragudott negyven esztendeig? Nem azokra, akik vétkeztek,
akiknek teste elhullott a pusztában?
18 Kiknek esküdött meg, hogy nem mennek be nyugodalmába? Nem
azoknak, akik engedetlenek voltak?
19 Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenségük miatt.

4

1 Amíg megvan az Ő nyugodalmába való bemenetel ígérete,
óvakodjunk, nehogy valaki közülünk lemaradjon erről.
2 Mert nekünk is hirdették az evangéliumot, miképpen azoknak, de
nem használt nekik a hallott ige, mert nem párosították hittel azok, akik
hallották.
3 Mert mi, hívők, bemegyünk a nyugodalomba, amiképpen megmondta:
„Megesküdtem haragomban,
hogy nem mennek be az én nyugodalmamba,“
jóllehet munkáit a világ teremtése óta befejezte.
4 Mert valahol a hetedik napról így szólt: „Munkája után megnyugodott
Isten a hetedik napon.“
5 Majd ismét: „Nem mennek be az én nyugodalmamba.“
6 Mivel áll az, hogy némelyek bemennek abba, azok viszont, akiknek
először hirdettetett az evangélium nem mentek be engedetlenségük miatt,
7 ismét meghatároz egy napot. Dávid által annyi idő múltán így szól,
amint előbb is mondtuk:
„Ma, ha az ő szavát halljátok,
meg ne keményítsétek szíveteket.“

8 Mert ha Józsué bevitte volna őket a nyugodalomba, nem szólna azután
egy másik napról.
9 Ezért még van szombatnapi nyugalom Isten népe számára.
10 Mert aki bement Isten nyugodalmába, az maga is megnyugodott
munkájától, mint Isten a magáétól.
11 Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy senki se essék
el a hitetlenség hasonló példája szerint.
12 Mert Isten beszéde élő és ható, élesebb minden kétélű fegyvernél, és
áthatol a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és
megítéli a gondolatokat és a szív indulatait.
13 Nincs olyan teremtmény, amely nyilvánvaló ne lenne előtte, sőt
mindenki mezítelen és leplezetlen az ő szemei előtt. Neki tartozunk
számadással.
14 Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, Isten
Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz.
15 Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni
gyarlóságainkon, hanem aki mindenben megkísértetett hozzánk ha-
sonlóan, kivéve a bűnt,
16 járuljunk azért bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgal-
masságot nyerjük, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van
szükségünk.

5

1 Mert az emberek közül választott minden főpapnak az a rendeltetése,
hogy az embereket képviselve Isten előtt, ajándékokat és áldozatokat
mutasson be a bűnökért,
2 aki képes együtt érezni a tudatlanokkal és tévelygőkkel, hiszen maga
is körül van véve gyarlósággal.
3 Ezért nemcsak a népért, de önmagáért is köteles bűnért való áldozatot
bemutatni.
4 Senki sem szerezheti meg magának ezt a tisztséget, csak akit Isten hív
el, mint Áront is.
5 Hasonlóképpen Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy
főpap lett, hanem aki így szólt hozzá:
„Az én fiam vagy te,
ma szültelek téged.“
6 Másutt így mondja:
„Te örökkévaló pap vagy,
Melkisédek rendje szerint.“
7 Ő testi élete idején könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás
és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a
halálból, és meghallgattatott istenfélelméért.
8 Noha Fiú volt, megtanulta abból, amiket szenvedett, az en-
gedelmességet,
9 és tökéletességre jutva, örök üdvösség szerzője lett mindazoknak, akik
neki engedelmeskednek,
10 mert Isten őt Melkisédek rendje szerinti főpapnak nevezte.
11 Róla nekünk még sok mondanivalónk van, de nehéz megmagyarázni,
mivel restek lettetek a hallásra,
12 mert noha jelenleg már tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van
szükségeket, hogy Isten beszédének alapelemeire tanítson valaki titeket,

és olyanok lettetek, mint akinek tejre van szüksége és nem kemény eledelre.
13 Mert mindenki, aki a tejen él, járatlan az igazság igéjében, mivel kiskorú.
14 Az érett korúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek már gyakorlott érzéke alkalmas a jó és a rossz között való különbségtételre.

6

1 Ezért elhagyva a Krisztusról való kezdetleges tanítást, törekedjünk érett korúságra, ne rakjuk le újra alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenbe való hitnek,
2 a mosakodásokról, kézrátételekről, a halottak feltámadásáról és az örök ítéletről szóló tanításnak.
3 Ezt meg is tesszük, ha Isten megengedi.
4 Mert az lehetetlen, hogy akik egyszer megvilágosíttattak, megízlelve a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szentléleknek,
5 és megízlelték Istennek jó beszédét és a jövendő világnak erőit,
6 de elestek, ismét megújuljanak a megtérésre, mint akik maguknak újra megfeszítik Isten Fiát, és meggyalázzák őt.
7 Mert a föld, amely beissza a gyakran ráhulló esőt, és hasznos termést hoz azoknak, akiknek a számára művelik, áldást nyer Istentől.
8 Amely pedig tövist és bogáncsot terem, az megvetett és átokra méltó s végül fölégetik.
9 De rólatok, szeretteim, ha így szólunk is, ezeknél jobbról vagyunk meggyőződve, hogy eljuttok az üdvösségre.
10 Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkezne a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, amelyet neve iránt tanúsítottok, amikor szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek.
11 Azt kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt a buzgóságot tanúsítsa mindvégig, míg a reménység bizonyossággá nem lesz.
12 Ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik a hit és béketűrés által öröklik az ígéreteket.
13 Amikor Isten ígéretet tett Ábrahámnak, mivel nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött,
14 és így szólt: „Bizony megáldván megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítlak téged!“
15 És így, miután béketűréssel várt, elnyerte az ígéretet.
16 Mert az emberek önmaguknál nagyobbra esküsznek, és náluk minden vitának vége a megerősítésül mondott eskü.
17 Ezért Isten is még nyomatékosabban akarva megmutatni az ígéret örököseinek döntése változtathatatlan voltát, esküvel kezeskedett arról.
18 Így e két változhatatlan tény által, amelyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen nekünk, akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk lévő reménységet,
19 amely lelkünknek biztos és erős horgonya, amely a kárpit mögé hatol,
20 ahová utat nyitva bement értünk Jézus, aki örökkévaló főpap lett a Melkisédek rendje szerint.

7

1 Mert ez a Melkisédek, Sálem királya, a felséges Isten papja, aki a királyok leveréséből visszatérő Ábrahámmal találkozott és őt megáldotta,

2 akinek tizedet is adott Ábrahám mindenből, aki először is, ha nevét
magyarázzuk, az igazság királya, azután pedig Sálem királya, azaz a
békesség királya is,
3 aki apa, anya nélkül, nemzetség nélkül való, sem napjainak kezdete,
sem életének vége nincs, de miután hasonlóvá lett az Isten Fiához, pap
marad örökké.
4 De nézzétek, milyen nagy ő, akinek Ábrahám pátriárka tizedet adott
zsákmányából.
5 Akik Lévi fiai közül nyerik el a papságot, szintén van parancsuk arra,
hogy a törvény szerint tizedet szedjenek a néptől, azaz az ő atyafiaiktól,
jóllehet ők is Ábrahámtól származtak,
6 de az, aki nem az ő nemzetségükből való, mégis tizedet vett
Ábrahámtól, és az ígéret birtokosát megáldotta,
7 pedig nem lehet vitás, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet.
8 Itt halandó emberek szednek tizedet, ott ellenben az, akiről bi-
zonyságunk van, hogy él.
9 És hogy úgy mondjam, Ábrahám személyében a tizedet szedő Lévi is
tizedet adott,
10 mert jelen volt már atyja ágyékában, amikor annak elébe ment
Melkisédek.
11 Ha tehát a lévita papság által elérhető volna a tökéletesség, (mert a
nép ez alatt kapta a törvényt), mi szükség még azt mondani, hogy más
pap támadjon Melkisédek rendje szerint és ne az Áron rendje szerint?
12 Mert a papság megváltozásával szükségképen megváltozik a törvény
is.
13 Mert az, akiről ezeket mondjuk, az más nemzetségből származott,
amelyből senki sem szolgált az oltárnál,
14 mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk Júdából támadt, amely
nemzetségre nézve Mózes semmit sem szólt a papságról.
15 És az még inkább nyilvánvaló, ha Melkisédekhez hasonlóan támad
más pap,
16 aki nem a testi leszármazás törvénye szerint, hanem az örökkévaló
élet ereje szerint lett pappá.
17 A bizonyságtétel így szól:

„Te pap vagy örökké,
a Melkisédek rendje szerint.“

18 Mert az előbbi parancsolat eltöröltetik, mivel erőtlen és haszontalan.
19 A törvény ugyanis semmiben sem vezetett tökéletességre, de egy jobb
reménységet ébreszt, amely által közeledünk Istenhez.
20 Jézus nem eskü nélkül lett pappá, (amazok meg eskü nélkül lettek
papokká,)
21 hanem annak esküjével, aki azt mondta neki:

„Megesküdött az Úr,
és nem bánja meg,
te pap vagy örökké Melkisédek rendje szerint.“

22 Ezért tehát Jézus jobb szövetségnek lett kezesévé.
23 Azok jóllehet többen lettek papokká, mert a halál miatt nem
maradhattak meg.
24 Ő viszont, minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága.

25 Ezért Ő mindenképen üdvözítheti is azokat, akik általa járulnak
Istenhez, mert Ő mindenkor él, hogy esedezzék értük.
26 Mert ilyen főpap illet hozzánk, aki szent, ártatlan, szeplőtlen, bűn
nélküli, és aki magasabbra jutott az egeknél.
27 Neki nincs szüksége arra, hogy mint a főpapok napról-napra saját
bűneiért mutasson be áldozatot, és csak azután a népéért, mert ezt
egyszer s mindenkorra megcselekedte, amikor önmagát föláldozta.
28 Mert a törvény gyarló embereket rendelt főpapokká, a törvény utáni
eskü szava pedig az örökre tökéletes Fiút.

8

1 A legfontosabb azokra nézve, amiket mondunk az, hogy olyan
főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbjára ült,
2 mint a szent helynek és az igazi sátornak szolgája, amelyet az Úr és
nem ember épített.
3 Mert minden főpapot ajándékok és áldozatok bemutatására rendel-
nek, ezért szükséges, hogy legyen valamije, amit áldozatul vigyen.
4 Ha tehát a földön volna, még csak pap sem lehetne, mert már vannak
papok, akik a törvény szerint áldozati ajándékokat mutatnak be,
5 Ezek a mennyei dolgok képmásának és árnyékának szolgálnak,
ahogyan Isten mondta Mózesnek, amikor fel akarta állítani a sátort:
„Meglásd – így szólt –, hogy mindent arra a mintára készíts, amelyet a
hegyen láttál.“
6 Most azonban a mi főpapunk annyival kiválóbb szolgálatot nyert,
amennyivel jobb szövetségnek közbenjárója, amely jobb ígéretek alapján
köttetett.
7 Mert ha az első kifogástalan lett volna, nem került volna sor a
másodikra.
8 Mert megdorgálva őket így szól:
„Íme, napok jönnek, ezt mondja az Úr, és Izrael házával és Júda házával
új szövetséget kötök.
9 Nem olyan szövetséget, amelyet kötöttem
az ő atyáikkal azon a napon,
amikor kézen fogtam őket,
hogy kivezessem Egyiptomból.
Mivel ők nem maradtak meg az én szövetségemben, azért én sem,
törődtem velük“
– ezt mondja az Úr.
10 „Ez lesz az a szövetség, amelyet kötök Izrael
házával ama napok múltán – így szól az Úr –,
törvényemet adom elméjükbe,
és az ő szívükbe írom be azokat,
és Istenük leszek,
ők pedig népem.
11 Akkor senki sem tanítja az ő felebarátját
és atyjafiát ezt mondva: Ismerd meg az Urat!
Mert mindnyájan megismernek engem,
kicsik és nagyok egyaránt.
12 Mert megkegyelmezek álnokságuknak,
és bűneikről és gonoszságukról nem emlékezem meg.“

13 Amikor az újról beszél, óvá tette az elsőt, ami pedig elavult, közel van
az enyészethez.

9

1 Az első szövetségnek is volt istentiszteleti rendtartása és földi szent
helye.
2 Mert sátort építettek, amelynek első részében volt a gyertyatartó, meg
az asztal és azon a szent kenyerek. Ezt nevezték szentélynek.
3 A kárpiton túl is volt egy sátor, amelyet szentek szentjének neveztek.
4 Ebben volt az arany füstölő oltár és a szövetség ládája minden felől
beborítva arannyal. Ebben volt az aranykorsó mannával tele, és Áron
kihajtott vesszeje, meg a szövetség táblái.
5 Fölötte pedig a dicsőség kerubjai, amelyek beárnyékolták az en-
gesztelés helyét, amiről most nem szükséges külön szólni.
6 Ezeket így elrendezve, az első sátorba mindenkor bejárnak a papok az
istentisztelet elvégzésére.
7 A másodikba azonban egy-egy évben egyszer, csak maga a főpap mehet
be azzal a vérrel, amelyet magáért és a nép bűneiért áldoz.
8 A Szentlélek ezzel azt jelenti ki, hogy még nem nyílt meg a szentély
útja, mert még fennáll az első sátor,
9 ami példázat a jelenkori időre, hogy olyan ajándékokat és áldozatokat
mutatnak be, amelyek nem képesek lelkiismeretében tökéletessé tenni a
szolgálattevőt.
10 Éppen úgy, ahogy az ételek, italok, meg különböző tisztálkodási
szertartások csak külső rendelkezések, amelyek csak az új rendelkezés
idejéig kötelezők.
11 Krisztus pedig, mint a jövendő javak főpapja, nagyobb és
tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem evilágból való sátoron
keresztül jelent meg.
12 Nem bakok és tulkok vérével, hanem tulajdon vérével ment be egyszer
s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.
13 Mert ha a bakoknak és bikáknak vére, meg a tehén hamva a
tisztátalanokra hintve megszentel, úgyhogy külsőleg megtisztulnak,
14 mennyivel inkább Krisztusnak vére, aki az örökkévaló Lélek
által önmagát ártatlanul áldozta fel Istennek, megtisztítja a ti lelkiis-
mereteteket a holt cselekedetektől, hogy az élő Istennek szolgáljatok.
15 Így tehát egy új szövetség közbenjárója lett Ő, hogy meghalva az első
szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, az elhívottak elnyerjék az
örökkévaló örökségnek ígéretét.
16 Mert ahol végrendelet van, szükséges, hogy a végrendelkező halála
bekövetkezzék.
17 Mivel a végrendelet csak halál esetén érvényes. Ha pedig él a
végrendelkező, akkor nem érvényes.
18 Innen van az, hogy az első szövetséget sem kötötték meg vér nélkül.
19 Mert amikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott
az egész népnek, vette a borjúknak és bakoknak vérét, vízzel és vörös
gyapjúval meg izsóppal együtt és meghintette magát a könyvet és az egész
népet,
20 és ezt mondta: „Ez annak a szövetségnek vére, amelyet Isten
számotokra rendelt.“

21 Majd a sátort is és az istentiszteletre való összes edényeket hasonlóképpen meghintette vérrel.
22 A törvény szerint majdnem mindent vérrel tisztítanak meg, és vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.
23 Ezért szükséges volt, hogy a mennyei dolgok képmásait ezekkel tisztítsák meg, a mennyei dolgokat azonban ezeknél különb áldozatokkal.
24 Mert Krisztus nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék értünk.
25 Nem azért, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint ahogy a főpap évenként bemegy a szentélybe vérrel,
26 mert akkor sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtése óta. Így pedig csak egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.
27 És amiképpen elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következzék,
28 azonképpen Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye. Másodszor majd nem a bűn miatt jelenik meg azoknak, akik őt várják üdvösségükre.

10

1 Mivelhogy a törvény az eljövendő javaknak csak árnyéka és nem pedig a dolgok valóságos képe, ezért azokkal az áldozatokkal, amelyeket esztendőnként szüntelenül bemutatnak sohasem képesek tökéletességre juttatni az odajárulókat.
2 Különben megszűnt volna az áldozás, hiszen akik áldoztak és egyszer megtisztultak, nem éreztek volna bűntudatot.
3 De az áldozatok évről-évre emlékeztetnek a bűnökre.
4 Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket.
5 Ezért a világba való jövetelekor így szól az Úr:

„Áldozatot és ajándékot nem akartál,
de testet alkottál nekem.
6 Égő és bűnért való áldozatot
nem kedveltél.
7 Akkor ezt mondtam: Íme itt vagyok, amint a könyvtekercsben írva van rólam
hogy cselekedjem, ó, Isten, a te akaratodat.“

8 Előbb ezt mondta: „Áldozatot és ajándékot, égő és bűnért való áldozatokat nem akartál, sem nem kedveltél, amiket a törvény szerint mutatnak be.“
9 Később így szólt: „Íme, itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat.“ Eltörli az elsőt, hogy életbe léptesse a másodikat.
10 Ez az akarat megszentel minket egyszer s mindenkorra, Jézus Krisztus testének feláldozása által.
11 Minden pap naponként szolgálatban áll, és sokszor mutatja be ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem képesek eltörölni a bűnöket.
12 Ő azonban egyetlen áldozattal áldozott a bűnökért, és mindörökre az Isten jobbjára ült,
13 várva, hogy ellenségei zsámolyul vetessenek lábai alá.
14 Mert egyetlen áldozatával örökre tökéletessé tette a megszentelteket.

15 Bizonyságot tesz pedig erről nekünk a Szentlélek is, mert előre
megmondta:
16 „Ez az a szövetség, amelyet kötök velük
ama napok múltán“ így szól az Úr.
„Törvényemet szívükbe adom,
és elméjükbe írom be azokat.“
17 Azután így szól:
„Az ő bűneikről és álnokságukról
többé meg nem emlékezem.“
18 Ahol pedig bűnbocsánat van, ott nincs többé bűnért való áldozat.
19 Mivel tehát, atyámfiai, bizodalmunk van a szentélybe való be-
menetelre a Jézus vére által,
20 azon az úton, amelyet Ő szentelt nekünk, mint új és élő utat, a kárpit,
azaz az Ő teste által,
21 és mivel nagy papunk van, aki az Isten háza felett áll,
22 járuljunk hozzá igaz szívvel, a hitnek teljességével, mint akiknek szíve
megtisztult a gonosz lelkiismerettől,
23 és testük meg van mosva tiszta vízzel. Tartsuk meg a reménység
hitvallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett.
24 És ügyeljünk arra, hogy egymást szeretetre és jócselekedetekre
ösztönözzük.
25 El nem hagyva a magunk gyülekezetét, ahogyan szokásuk
némelyeknek, hanem intvén egymást, annyival is inkább, mert látjátok,
hogy ama nap közeledik.
26 Mert ha szándékosan vétkezünk az igazság megismerése után, akkor
nincs többé bűneinkért való áldozat,
27 hanem az ítéletnek valami félelmes várása és a tűz lángja, amely
megemészti az ellenszegülőket.
28 Aki megveti a Mózes törvényét, az két vagy három tanúvallomása
alapján irgalom nélkül meghal.
29 Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltó az, aki az
Isten Fiát lábbal tapodja, és a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett,
tisztátalannak tartja, és a kegyelem Lelkét megveti.
30 Mert ismerjük azt, aki így szólt: „Enyém az ítélet, én megfizetek.“ És
ismét: „Az Úr megítéli az ő népét.“
31 Rettenetes az élő Isten kezébe esni.
32 Emlékezzetek pedig vissza a régebbi napokra, amelyekben, miután
megvilágosodtatok, sok szenvedéssel teljes küzdelmet állottatok ki,
33 amikor egyfelől gyalázásokkal és nyomorgattatásokkal nyilvánosság
elé hurcoltak titeket, másfelől társai lettetek azoknak, akik így jártak.
34 Mert a foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyonotok elrablását
örömmel fogadtátok, mivel tudtátok, hogy jobb és maradandóbb vagy-
onotok van a mennyben.
35 Ne dobjátok el tehát bizodalmatokat, amelynek nagy jutalma van.
36 Mert béketűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedve
elnyerjétek az ígéretet.
37 Mert még „egy igen-igen kevés idő,
és aki eljövendő, eljön, és nem késik.
38 Az igaz ember pedig hitből él.
És aki meghátrál,
abban nem gyönyörködik a lelkem.“

39 De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elvesszünk, hanem a
hitéi, hogy életet nyerjünk.

11

1 A hit pedig a remélt dolgokban való szilárd bizodalom, és a nem látható
dolgok létéről való meggyőződés.
2 Ezzel szereztek jó tanúbizonyságot a régiek.
3 Hit által értjük meg, hogy a világot Isten igéje teremtette, hogy ami
látható, a láthatatlanból állt elő.
4 Hit által vitt Ábel értékesebb áldozatot Istennek, mint Kain, és ezáltal
nyert bizonyságot arról, hogy ő igaz, mert Isten bizonyságot tett áldozati
ajándékáról, úgyhogy hite által még holta után is beszél.
5 Hit által ragadtatott el Énók, hogy ne lásson halált, és nem találták
meg, mert az Isten elragadta őt. Elragadtatása előtt azonban bizonyságot
nyert arról, hogy kedves volt Istennek.
6 Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki Isten elé
járul, hinnie kell, hogy Ő létezik és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.
7 Hit által kapott kijelentést Noé a még nem látott események felől és
háznépe megtartására bárkát készített. Így ítélte meg a világot és lett a
hitből való igazság örököse.
8 Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy menjen
ki arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, de nem tudta
hová megy.
9 Hit által költözött az ígéret földjére, mint idegenbe, sátrakban lakott
Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígéretnek örököstársaival.
10 Mert várta a szilárd alapokra épülő várost, amelynek építője és
alkotója az Isten.
11 Hit által nyert erőt Sára is, hogy idős kora ellenére gyermeke legyen,
mert hűnek tartotta azt, aki az ígéretet tette
12 Ezért attól az egytől, mégpedig mintegy elhalttól származtak olyan
sokan, mint az ég csillagai, és mint a tenger partja mellett a fövény, amely
megszámlálhatatlan.
13 Hitben haltak meg ezek mind, nem nyerve el az ígéreteket, hanem
csak látták és üdvözölték azokat, és vallást tettek arról, hogy idegenek és
vándorok a földön.
14 Mert akik így szólnak, nyíltan kijelentik, hogy hazát keresnek.
15 És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna
idejük visszatérni.
16 Így azonban jobb után vágyakoztak, tudniillik a mennyei után. Ezért
nem szégyelli az Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert nekik készített
várost.
17 Hit által áldozta fel Ábrahám Izsákot, próbára tétetvén, és az
egyszülöttét vitte áldozatul, ő, aki az ígéreteket elnyerte,
18 akinek megmondatott: Izsáktól lesznek utódaid.
19 Úgy gondolkozott ugyanis, hogy Isten a halálból is képes őt
feltámasztani. Éppen ezért példaképen visszakapta őt.
20 Hit által áldotta meg Izsák Jákóbot és Ézsaut az eljövendőkre nézve.
21 Hit által áldotta meg a haldokló Jákób József mindegyik fiát, és botja
végére hajolva imádkozott.

22 Hit által emlékezett meg élete végén József Izrael fiainak
kivonulásáról, és rendelkezett teteme felől.
23 Hit által rejtegették Mózest szülei születése után három hónapig,
mivel látták, hogy szép a gyermek, és nem féltek a király parancsától.
24 Hit által tiltakozott Mózes, amikor felnövekedett, hogy a fáraó leánya
fiának mondják.
25 Mert inkább választotta az Isten népével való együtt sanyargatást,
mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét.
26 Mert Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartotta a Krisztusért
való gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett.
27 Hit által hagyta el Egyiptomot, nem félve a király haragjától, mert erős
szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant.
28 Hit által rendelte el a pászkát és a vérrel való meghintést, hogy az
öldöklő angyal ne bánthassa az elsőszülötteket.
29 Hit által keltek át a Vörös-tengeren, mint valami szárazföldön, amit
az egyiptomiak is megpróbáltak, de elmerültek.
30 Hit által omlottak le Jerikónak kőfalai, amikor azokat hét napon át
körüljárták.
31 Hit által nem veszett el az engedetlenekkel együtt Ráháb, a parázna
nő, amikor a kémeket békességgel befogadta.
32 És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék
Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a
prófétákról.
33 Akik hit által országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az
ígéreteket elnyerték, az oroszlánok száját betömték.
34 Kioltották a tűz erejét, megmenekültek a kard élétől, felerősödtek
a betegségből, erősek lettek a háborúban, megfutamították az idegenek
seregét.
35 Az asszonyok feltámadás útján visszakapták halottaikat, másokat
viszont kínpadra vontak, mivel nem fogadták el a szabadulást, hogy
dicsőségesebb feltámadásban legyen részük.
36 Mások pedig megszégyenítések és megostoroztatások próbáját állták
ki, sőt még bilincseket és börtönt is.
37 Megkövezték őket, kínpróbát szenvedtek, szétfűrészelték, kardélre
hányták őket. Juhoknak és kecskéknek bőrében bujdostak, nélkülözve,
nyomorgattatva, gyötörtetve,
38 akikre nem volt méltó a világ. Bujdostak pusztákon és hegyeken,
barlangokban és a föld szakadékaiban.
39 És mindezek, noha hit által jó bizonyságot nyertek, nem teljesült be
rajtuk az ígéret.
40 Mert Isten felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nélkülünk ne
jussanak tökéletességre.

12

1 Ezért tehát mi is, akiket a bizonyságtevőknek ilyen nagy fellege vesz
körül, félretéve minden akadályt és a bennünket megkörnyékező bűnt,
kitartással fussuk meg az előttünk lévő pályát,
2 nézve a hit fejedelmére és bevégzőjére, Jézusra, aki az előtte lévő
öröm helyett, nem törődve a gyalázattal, kereszthalált szenvedett, s az
Isten királyi székének jobbjára ült.

3 Gondoljatok azért, őrá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett
el a bűnösöktől, hogy lelketekben ellankadva el ne csüggedjetek.
4 Mert még nem álltatok ellen vérig a bűn ellen harcolva.
5 És ne feledkezzetek el az intésről, amely nektek, mint fiaknak szól:

„Fiam ne vesd meg az Úr fenyítését,
és ne csüggedj el, ha dorgál téged.
6 Mert akit szeret az Úr, azt megdorgálja,
és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.“

7 Ha a fenyítést elszenveditek, akkor úgy bánik veletek az Isten, mint
fiaival mert melyik fiú az, akit nem fenyít az apa?
8 Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, amelyben mindenki részesül,
akkor fattyak vagytok, nem fiak.
9 Aztán: testi atyáink fenyítettek minket és becsültük őket, nem kell-e
sokkal inkább engedelmeskedni a lelkek Atyjának, hogy éljünk?
10 Mert azok kevés ideig, tetszésük szerint fenyítettek, Ő pedig a mi
javunkra, hogy szentségében részesüljünk.
11 A jelenben semmiféle fenyítés nem látszik örvendetesnek, hanem
keservesnek, ám utóbb az igazság békességes gyümölcsét adja azoknak,
akik elviselték.
12 Ezért tehát a lecsüggesztett kezeket és a rogyadozó térdeket egye-
nesítsétek föl,
13 és egyenesen járjatok, hogy a sánta el ne botoljék, sőt inkább
meggyógyuljon.
14 Törekedjetek mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely
nélkül senki sem láthatja meg az Urat.
15 Vigyázzatok arra, hogy Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon,
nehogy a keserűségnek gyökere fölnövekedve bajt okozzon, és így
sokakat megfertőzzön.
16 Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egy tál ételért
eladta elsőszülöttségi jogát.
17 Mert tudjátok, hogy később, amikor örökölni akarta az áldást,
elutasításban volt része, mert nem találta meg a megtérés útját, noha
könnyhullatással kereste azt.
18 Mert ti nem járultatok megtapintható hegyhez, lángoló tűzhöz, sűrű
homályhoz, sötétséghez és szélvészhez,
19 vagy trombitaharsogáshoz és szózatok hangjához, amelyet akik
hallottak, kérték, hogy ne szóljon többé hozzájuk.
20 Mert nem bírták elviselni a parancsot: „Még ha állat is ér a hegyhez,
meg kell kövezni!“
21 Olyan rettenetes volt a látvány, hogy Mózes is ezt mondta: „Megi-
jedtem és remegek.“
22 De ti Sion hegyéhez járultatok, az élő Isten városához, a mennyei
Jeruzsálemhez és az angyalok ezreihez,
23 az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a
mennyben, és mindenkinek bírájához, Istenhez és a tökéletességre jutott
igazak lelkéhez,
24 és az újszövetség közbenjárójához, Jézushoz, és a meghintés
véréhez, amely kegyelmesebben beszél, mint Ábel vére.

25 Vigyázzatok el ne utasítsátok azt, aki szól! Mert ha azok nem menekültek meg, akik a földön szólót visszautasították, sokkal kevésbé mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyből szól,
26 akinek szava egykor megrendítette a földet, most pedig ezt ígéri:
„Még egyszer megrendítem nemcsak a földet, de az eget is.“
27 Az a „még egyszer“ pedig jelenti a változékony dolgoknak, vagyis a teremtményeknek megváltozását, hogy megmaradjon, ami változtathatatlan.
28 Mivel mi változtathatatlan országot kaptunk, hálásak legyünk, és Istennek tetsző módon, kegyességgel és félelemmel szolgáljunk.
29 Mert a mi Istenünk emésztő tűz.

13

1 A testvéri szeretet maradjon meg.
2 A vendégszeretetről el ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek tudtukon kívül angyalokat vendégeltek meg.
3 Emlékezzetek meg a foglyokról, mintha fogolytársak volnátok, a gyötrődőkről, mint akik magatok is testben vagytok.
4 Legyen megbecsült minden tekintetben a házasság, és a házasélet legyen tiszta! A paráznákat és házasságtörőket megítéli az Isten.
5 Fösvénység nélkül való legyen magatartásotok, elégedjetek meg azzal, amitek van, mert Ő mondta:
„Nem hagylak el,
el sem távozom tőled.“
6 Úgyhogy bizakodva mondjuk:
„Az Úr az én segítségem, nem félek.
Ember mit árthat nekem?“
7 Emlékezzetek meg elöljáróitokról, akik Isten igéjét hirdették nektek, figyeljetek életük végére és kövessétek hitüket.
8 Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.
9 Különféle idegen tanításoktól ne hagyjátok magatokat félrevezetni, mert jó, ha kegyelemtől erősödik meg a szív, nem ennivalókkal, amelyeknek semmi hasznát sem veszik azok, akik velük élnek.
10 Van oltárunk, amelyről nincs joguk enni azoknak, akik a sátorban szolgálnak.
11 Mert amely állatok vérét a főpap beviszi a szentélybe a bűnért, azoknak testét megégetik a táboron kívül.
12 Ezért Jézus is, hogy megszentelje az ő tulajdon vére által a népet, a kapun kívül szenvedett.
13 Menjük tehát ki hozzá a táboron kívülre, az Ő gyalázatát hordozva.
14 Mert nincs itt maradandó városunk, hanem a jövendőt keressük.
15 Ezért általa vigyük a dicséret áldozatát mindenkor Isten elé, vagyis az ő nevéről vallást tevő ajkaink gyümölcsét.
16 A jótékonyságról és az adakozásról ne feledkezzetek meg, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.
17 Engedelmeskedjetek elöljáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelketekre, mint számadók. Így majd örömmel teszik és nem bánkódva, mert ez nem használna nektek sem.
18 Imádkozzatok értünk! Mert meg vagyunk győződve arról, hogy tiszta a lelkiismeretünk, hiszen mindenben igyekszünk tisztességesen eljárni.

19 Annál inkább kérlek erre titeket, hogy mihamarabb visszajuthassak
hozzátok.
20 A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhoknak nagy
pásztorát, az örök szövetség vére által, a mi Urunkat, Jézust,
21 tegyen készségesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az ő
akaratát és munkálja bennünk azt, ami kedves előtte a Jézus Krisztus által,
akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen.
22 Kérlek pedig titeket, atyámfiai, szívleljétek meg ezt az intő beszédet,
hiszen csak röviden írtam nektek.
23 Tudjátok meg, hogy a mi atyánkfia, Timóteus, kiszabadult, és ha
hamarosan megjön, vele együtt meglátogatlak titeket.
24 Köszöntsétek minden elöljárótokat és a szenteket is mind.
Köszöntenek titeket az Olaszországból valók.
25 Kegyelem mindnyájatokkal!

Jakab apostol levele

1 Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája, az elszórtan lévő
tizenkét nemzetségnek üdvözletét küldi.

A kísértés célja és eredete

2 Teljes örömnek tartsátok, atyámfiai, amikor különféle kísértésekbe
estek,
3 tudván, hogy a ti hitetek próbája állhatatosságot eredményez.
4 Az állhatatosság pedig tökéletessé teszi a cselekedetet, hogy
tökéletesek és fedhetetlenek legyetek minden fogyatkozás nélkül.
5 Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül megadja.
6 De hittel kérje semmit sem kételkedve, mert aki kételkedik, olyan,
mint a tenger hulláma, amelyet a szél sodor és ide-oda hajt.
7 Ne gondolja, hogy kaphat valamit az Úrtól az ilyen
8 kétszívű és minden útjában állhatatlan ember.
9 Dicsekedjék pedig az alacsony sorsú méltóságával,
10 a gazdag pedig nyomorúságával, mert elmúlik, mint a fű virága.
11 Mert felkel a nap nagy hevével és elszárítja a füvet, és annak virága
elhull, és szépsége elvész: így vész el a gazdag is a maga útján.
12 Boldog ember az, aki a kísértésben kitart, mert miután kiállta a
próbát, elveszi az élet koronáját, amit az Úr ígért az őt szeretőknek.
13 Senki se mondja, amikor megkísértetik: az Isten kísért engem, mert
Isten gonoszsággal nem kísérthető és őmaga sem kísért senkit.
14 Mert mindenkit saját kívánsága vonja és csábítja.
15 Azután a kívánság megfoganva bűnt szül. A bűn pedig teljességre
jutva halált nemz.
16 Ne tévelyegjetek, szeretett atyámfiai.
17 Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való,
a világosság Atyjától származik, akinél nincs változás, sem a
változandóságnak árnyéka.
18 Az ő akarata szült minket az igazságnak igéje által, hogy az ő
teremtményeinek első zsengéje legyünk.

Isten igéjének hallgatása és megtartása

19 Azért, szeretett atyámfiai, legyen minden ember gyors a hallásra,
késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra,
20 mert ember haragja Isten igazságát nem szolgálja.
21 Elvetve azért minden szennyet és mindenféle gonoszságot,
szelídséggel fogadjátok a belétek oltott igét, amely megtarthatja
lelketeket.
22 Az igének pedig megtartói legyetek, nemcsak hallgatói, megcsalva
magatokat.
23 Mert ha valaki hallgatója az igének és nem megtartója, az ahhoz az
emberhez hasonlít, aki tükörben megnézi arcát.
24 Megnézi ugyan magát, de elmegy és azonnal elfelejti, milyen volt.
25 De aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad
mellette, az nem feledékeny hallgatója, sőt tevékeny megvalósítója: az
boldog lesz cselekedeteiben.

26 Ha valaki kegyesnek látszik közöttetek, de nem zabolázza meg
nyelvét, és még önmagát is áltatja, annak kegyessége hiábavaló.
27 A tiszta és igazi kegyesség Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az
árvákat és özvegyeket nyomorúságukban, és tisztán megőrizni önmagát
a világtól.

2

A keresztyén hit nem személyválogató

1 Atyámfiai, ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, amelyet a
dicsőség Urába, a mi Urunk Jézus Krisztusba vetettetek.
2 Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfi, fényes
ruhában, és bemegy egy szegény is kopott ruhában
3 és rátekintetek arra, akin a fényes ruha van, és azt mondjátok neki:
„Te ülj ide szépen.“ A szegénynek pedig azt mondjátok: „Te állj ott, vagy
ülj ide az én zsámolyomhoz“,
4 nem mondtok-e ellen magatoknak, és nem lettetek-e gonosz gondo-
lkodású bírákká?
5 Halljátok csak, szeretett atyámfiai: vajon nem Isten választotta-e ki e
világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek a hitben, és örökösei legyenek
annak az országnak, amelyet Isten ígért az őt szeretőknek?
6 De ti megszégyenítettétek a szegényt. Vajon nem a gazdagok
hatalmaskodnak-e rajtatok, és nem ők hurcolnak-e titeket a törvény elé?
7 Nem ők káromolják-e azt a szép nevet, amelyről titeket elneveztek?
8 Ha ellenben megtartjátok a királyi törvényt az Írás szerint: „Szeresd
felebarátodat, mint magadat!“ jól cselekedtek.
9 De ha személyválogatók vagytok, vétkeztek, és a törvény, mint
törvényszegőket elítél.
10 Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az
valamennyi ellen vétkezett.
11 Mert aki ezt mondta: „Ne paráználkodj!“ ezt is mondta: „Ne ölj!“ És
ha nem paráználkodsz, de ölsz, törvényszegővé lettél.
12 Úgy szóljatok, és úgy cselekedjetek, mint akiket a szabadság törvénye
fog megítélni.
13 Mert az ítélet irgalmatlan ahhoz, aki nem cselekszik irgalmasságot,
és az irgalmasság diadalmaskodik az ítéleten.

A cselekedetek és a hit

14 Mit használ, atyámfiai, ha valaki azt mondja, hogy van hite,
cselekedetei pedig nincsenek? Vajon megtartja-e őt a hit?
15 Ha pedig az atyafiaknak, férfiaknak vagy nőknek nincs ruhája, és
szükséget szenvednek a mindennapi élelemben,
16 és azt mondja nekik valaki közületek: „Menjetek el békességgel,
melegedjetek meg és lakjatok jól!“ De nem adjátok meg nekik, amikre
szükségük van, mit használ az?
17 Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.
18 Viszont mondhatja valaki: neked hited van, nekem pedig cselekede-
teim vannak.
Mutasd meg nekem a te hitedet a te cselekedeteidből, és én is meg fogom
mutatni neked az én cselekedeteimből az én hitemet
19 Te hiszed, hogy egy az Isten? Jól teszed. Az ördögök is hiszik és
rettegnek.

20 Akarod-e hát tudni, te oktalan ember, hogy a hit cselekedetek nélkül
halott?
21 Ábrahám, a mi atyánk nem cselekedetekből igazult-e meg, amikor fiát,
Izsákot felajánlotta az oltárra?
22 Látod, hogy hite együtt munkálkodott cselekedeteivel, és a cselekede-
tekből lett teljessé a hite.
23 És beteljesedett az Írás, amely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az
Istennek, s ez megigazulására szolgált, és Isten barátjának neveztetett.
24 Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember és nem
csupán hitből.
25 Hasonlóképpen a parázna Ráháb, nem cselekedetekből igazult-e meg,
amikor a követeket házába fogadta, és más úton bocsátotta el őket?
26 Mert ahogyan halott a test lélek nélkül, úgy halott a hit is cselekedetek
nélkül.

3

A nyelv bűnei

1 Atyámfiai, ne legyetek sokan tanítók, tudva azt, hogy súlyosabb
ítéletben lesz részük.
2 Mert mindnyájan sokat vétkezünk. De ha valaki beszédében nem
vétkezik, az tökéletes ember, képes egész testét is megzabolázni.
3 Ha a lovak szájába zablát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk,
egész testüket irányítjuk.
4 Íme a hajókat is, bármily nagyok is, és bármilyen erős szelek hajtják is
őket, egy igen kicsi kormányrúd mégis oda irányítja, ahová a kormányos
akarja.
5 A nyelv is kicsiny testrész ugyan, de nagyra tartja magát. Íme egy
csekély tűz, milyen nagy erdőt felgyújt.
6 A nyelv is tűz, a gonoszság világa. Olyan a nyelv tagjaink között,
hogy egész testünket beszennyezi, sőt lángba borítja életünket, miközben
maga is lángra lobban a gyehenna tüzétől.
7 Mindenfajta vadállat, madár, csúszómászó és vízi állat
megszelídíthető. Az ember meg is szelídíti őket.
8 De a nyelvet az emberek közül senki sem szelídítheti meg, mert
fékezhetetlenül gonosz az, telve van halálos méreggel.
9 Ezzel áldjuk Istent, a mi Atyánkat, és ezzel átkozzuk az embereket,
akik az Isten hasonlatosságára teremtettek.
10 Ugyanabból a szájból jön ki az áldás és az átok. Atyámfiai, nem
kellene így lenni ennek!
11 Vajon a forrás ugyanabból a nyílásból csörgedeztethet-e édes és
keserű vizet?
12 Vajon, atyámfiai, teremhet-e a fügefa olajmagvakat, vagy a szőlő
fügét? Így egy forrás sem adhat sós és édes vizet.

A földi és a mennyei bölcsesség

13 Kicsoda bölcs és okos közöttetek? Mutassa meg jó magatartásával,
hogy mindent bölcs szelídséggel tesz.
14 Ha pedig keserű irigység és viszálykodás van szívetekben, ne
kérkedjetek, és ne hazudtoljátok meg az igazságot.
15 Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jön, hanem földi, testi és
ördögi.

16 Mert ahol irigység és viszálykodás van, ott békétlenség, és mindenféle gonosz cselekedet is van.
17 A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató.
18 Az igazság gyümölcsét pedig békességben vetik el azoknak, akik békeszeretők.

4

Alázzátok meg magatokat az isten előtt

1 Honnan vannak viszályok és harcok közöttetek? Nem a bennetek dúló bűnös kívánságokból erednek-e?
2 Kívántok valamit és nem teljesül. Öltök és irigykedtek, de nem érhetitek el, harcoltok és viszálykodtok, és még sincs semmitek, mert nem kéritek.
3 Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert nem jól kéritek, hiszen csak bűnös kívánságaitokra akarjátok fordítani.
4 Ti Istenhez hűtlenek, nem tudjátok, hogy a világgal való barátság, ellenségeskedés Istennel? Aki azért a világ barátja akar lenni, az Isten ellensége lesz.
5 Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás hiába mondja: „A bennünk lakó lélek tele van önző vággyal!“
6 De nagyobb kegyelmet ad, ezért mondja:
„Isten a kevélyeknek ellen áll,
az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.“
7 Engedelmeskedjetek azért Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.
8 Közeledjetek Istenhez, és ő is közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveteket, ti kétszívűek.
9 Gyötrődjetek, gyászoljatok és sírjatok, nevetésetek forduljon gyászra, örömötök szomorúságra.
10 Alázzátok meg magatokat az Úr előtt és felmagasztal titeket.
11 Ne szóljátok meg egymást, atyámfiai. Aki megszólja atyafiát, és aki kárhoztatja atyjafiát, az a törvény ellen szól, és a törvényt ítéli el. Ha pedig a törvény felett ítélkezel, nem megtartója, hanem bírája vagy a törvénynek.
12 Egy a törvényhozó, akinek hatalma van, hogy felmentsen vagy elmarasztaljon. Kicsoda vagy te, hogy megítéled felebarátodat?
13 Nos hát, akik ezt mondjátok: „Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendőt, kereskedünk és nyerünk“,
14 akik azt sem tudjátok, mit hoz a holnap, mert mi a ti életetek? Bizony olyan, mint a pára, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik.
15 Holott ezt kellene mondanotok: „Ha az Úr akarja és élünk, ezt vagy azt fogjuk cselekedni“.
16 Ti ellenben elbizakodottságotokban dicsekedtek. Minden ilyen dicsekedés gonosz.
17 Aki tehát tudna jót cselekedni, és nem cselekszi, bűne az annak.

5

A gazdagok ítélete

1 Tehát ti gazdagok, sírjatok, és jajgassatok, a rátok következő nyomorúságaitok miatt.
2 Gazdagságotok megrohadt, ruháitokat megette a moly.
3 Aranyotokat és ezüstötöket rozsda fogta meg, és azok rozsdája ellenetek tanúskodik, és megemészti testeteket, mint a tűz. Kincset gyűjtöttetek még az utolsó napokban is.
4 Íme, a ti mezőtöket learató munkások bére, amit visszatartottatok, az égre kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának fülébe.
5 Dőzsöltetek e földön és tobzódtatok. Szíveteket hizlaltátok az áldozat bemutatásának napjára.
6 Elítéltétek, megöltétek az igazat, s ő nem állt ellen nektek.

Intés türelemre

7 Legyetek azért, atyámfiai, béketűrők az Úrnak eljöveteléig. Íme a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét. Béketűréssel várja, míg reggeli és esti esőt kap.
8 Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úr eljövetele közel van.
9 Ne panaszkodjatok egymásra, testvéreim, hogy el ne ítéltessetek! Íme a bíró az ajtó előtt áll.
10 Vegyetek példát, atyámfiai, szenvedésben és tűrésben a prófétáktól, akik az Úr nevében szóltak.
11 Íme boldognak mondjuk a tűrni tudókat. Jób tűréséről hallottatok, és láttátok, hogyan intézte az Úr a sorsát. Mert igen irgalmas és könyörületes az Úr.
12 Mindenekelőtt pedig ne esküdjetek, atyámfiai, se az égre, se a földre, se semmi más egyébre. Hanem legyen a ti igenetek igen, és a nem nem, hogy ítélet alá ne essetek.

Az imádság ereje

13 Szenved-e valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-e valakinek? Dicséretet énekeljen.
14 Beteg-e valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet elöljáróit, és imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében.
15 És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik neki.
16 Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok, mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.
17 Illés ember volt, hozzánk hasonló és imádságban kérte, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig.
18 És ismét imádkozott és az ég esőt adott és a föld megteremte gyümölcsét.
19 Atyámfiai, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki,
20 tudja meg, hogy aki megtérít egy bűnöst tévelygő útjáról, megmenti annak lelkét a haláltól, és sok bűnét elfedezi.

Péter apostol első levele

1 Péter, Jézus Krisztusnak apostola, a Pontuszban, Galáciában, Kappadóciában, Ázsiában és Bitiniában elszéledt jövevényeknek,
2 akik ki vannak választva az Atya Isten eleve elrendelése szerint, a Lélek megszentelése által, a Jézus Krisztus vérével való meghintésre:

Kegyelem és békesség adassék nektek bőségesen.

3 Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki az ő nagy irgalmasságából újjá szült minket élő reménységre a Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által,
4 romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra,
5 akiket Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen.
6 Ebben örvendeztek, noha most meg is kellett szomorodnotok különféle kísértések miatt,
7 hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, tisztességre, dicsőségre méltónak találtasson a Jézus Krisztus megjelenésekor.
8 Akit noha nem láttok, szerettek, akiben, noha most nem látjátok, de hisztek, és kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek,
9 mert eléritek hitetek célját, lelketek üdvösségét.
10 Ezt az üdvösséget keresték és kutatták a próféták, akik a nektek szánt kegyelemről jövendöltek,
11 kutatva, hogy melyik vagy milyen időre jelentette azt ki a Krisztusnak bennük lévő Lelke, aki eleve bizonyságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az ezeket követő dicsőségről.
12 Akiknek megjelentetett, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amelyeket most hirdetnek nektek azok, akik prédikálták nektek az evangéliumot a mennyből küldött Szentlélek által, amibe angyalok vágyakoznak beletekinteni.
13 Ezért tehát felövezve lelketeket, mint józanok, tökéletesen reménykedjetek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor hoz nektek.
14 Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat korábbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságtok idején voltak bennetek,
15 hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek egész életetekben.
16 Mert meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok“.
17 Ha pedig Atyának hívjátok őt, aki személyválogatás nélkül ítél, kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltsétek jövevénységetek idejét,
18 tudva, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből,
19 hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtlen Báránynak, Krisztusnak a vérén.
20 Ő ugyan eleve, a világ teremtése előtt kiválasztatott, de az idők végén megjelent értetek.

21 Ti Általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halálból és
dicsőséget adott neki, hogy a ti hitetek Istenbe vetett reménység is legyen.
22 Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránt való engedelmességben
a képmutatás nélküli atyafiúi szeretetre a Lélek által, és egymást tiszta
szívből, buzgón szeressétek,
23 mint akik ujjá születtetek nem romlandó, de romolhatatlan magból
Isten igéje által, ami megmarad örökké.
24 „Mert
minden test olyan, mint a fű
és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága.
Megszárad a fű, és virága elhull,
25 de az Úr beszéde megmarad örökké.“
Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek.

2

1 Levetve azért minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást,
irigykedést és minden rágalmazást,
2 mint most született csecsemők, a hamisítatlan lelki tej után
vágyakozzatok, hogy azon növekedjetek az üdvösségre.
3 Mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr.
4 Járuljatok Hozzá, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istentől
választott, megbecsült kőhöz,
5 ti magatok is, mint élő kövek épüljetek fel lelki házzá, szent papsággá,
hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus
Krisztus által.
6 Ezért van az Írásban:
„Íme, szegletkövet teszek le Sionban amely kiválasztott, megbecsült,
és aki hisz benne nem szégyenül meg“.
7 Érték tehát ez számotokra, akik hisztek. A hitetleneknek pedig
az a kő, amelyet az építők elvetettek,
szegletkővé lett,
8 megütközés kövévé és botránkozás sziklájává.
Ezek beleütköznek, mert nem hisznek az igének. Ők erre is rendeltettek.
9 Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, meg-
tartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki
a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.
10 Akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok.
Akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.
11 Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket,
tartózkodjatok a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen harcolnak.
12 Tisztességesen viselkedjetek a pogányok között, hogy ha valamiben
rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva,
dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.
13 Engedelmeskedjetek minden emberi rendnek az Úrért, akár
királynak, mint feljebbvalónak,
14 akár helytartóknak, mint akiket ő küld a gonosztevők
megbüntetésére, a jót cselekvők megdicsérésére.
15 Mert az az Isten akarata, hogy jót cselekedve elnémítsátok a balgatag
emberek tudatlanságát,
16 mint szabadok, és nem úgy, mint akiknél a szabadság a gonoszság
elpalástolása, hanem úgy, mint Isten szolgái.

17 Mindenkit tiszteljetek, az atyafiakat szeressétek, Istent féljétek, a
királyt tiszteljétek.
18 A szolgák teljes félelemmel engedelmeskedjenek uraiknak, ne csak a
jóknak és kíméleteseknek, hanem a szívteleneknek is.
19 Kegyelem az, ha valaki Istenről való meggyőződéséért méltatlanul
szenvedve tűr sérelmeket.
20 Mert micsoda dicsőség az, ha a vétkeitek miatt kapott arcul verést
tűritek el? De ha jót cselekedtek és tűritek érte a szenvedést, az kedves
Isten előtt.
21 Mert arra hívattatok el, hiszen Krisztus is szenvedett értetek, nektek
példát adva, hogy az ő nyomdokait kövessétek.
22 Ő bűnt nem cselekedett,
szájában álnok szót nem találtak.
23 Amikor szidalmazták, a szidalmat nem viszonozta, amikor szenvedett
nem fenyegetőzött, hanem rá bízta ezt arra, aki igazságosan ítél.
24 Bűneinket maga vitte fel testében a keresztfára, hogy meghaljunk a
bűnnek, és az igazságnak éljünk. Az ő sebeivel gyógyultatok meg.
25 Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek
lelketek Pásztorához és Gondviselőjéhez.

3

1 Hasonlóképpen az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek, hogy
ha közülük egyesek nem engedelmeskednének is az igének, feleségük
magaviselete ige nélkül is nyerje meg őket,
2 figyelve istenfélő és tiszta életetekre.
3 Akiknek ékessége ne legyen külsőséges: hajfonogatás, arany ékszer
vagy fényes öltözet,
4 hanem a szív elrejtett embere: a szelíd és csendes lélek
maradandóságával. Ez igen értékes az Isten előtt.
5 Így ékesítették magukat hajdan a szent asszonyok is, akik Istenben
reménykedtek és engedelmeskedtek férjüknek.
6 Ahogyan Sára is engedelmeskedett Ábrahámnak, urának nevezve
őt. Akinek leányai lesztek, ha jót cselekedtek és nem féltek semmiféle
fenyegetéstől.
7 A férfiak hasonlóképpen megértően éljenek együtt feleségükkel, mint
gyengébb nemmel, tiszteletet adva nekik, mint akik örökös társaik az élet
kegyelmében, hogy imádságaitok meg ne hiúsuljanak.
8 Végül pedig legyetek mindnyájan együtt érzők, rokonérzelműek,
atyafiszeretők, irgalmasak, alázatosak.
9 Ne fizessetek gonosszal a gonoszért, vagy szidalommal a szidalomért,
sőt ellenkezőleg: áldást mondjatok, tudva, hogy arra hívattatok el, hogy
áldást örököljetek.
10 Mert aki szeretne örülni az életnek, és jó napokat látni, őrizze meg
nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot;
11 Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót,
keresse a békességet, és kövesse azt.
12 Mert az Úr szeme az igazakon van,
és füle azoknak könyörgésén,
az Úr arca pedig a gonoszt cselekvők ellen fordul.
13 Ki az, aki bántalmaz titeket, ha a jónak követői lesztek?

14 De ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok. Fenyegetésüktől
pedig ne féljetek, se zavarba ne essetek.
15 Az Úr Krisztust pedig szenteljétek meg szívetekben. Mindig készek
legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek lévő
reménységről
16 szelíden, tisztességtudóan és jó lelkiismerettel, hogy
megszégyenüljenek azok, akik a Krisztusban való jó életeteket gyalázzák.
17 Mert jobb, ha jót cselekedve, mintsem gonoszt cselekedve szenvedtek,
ha így akarja Isten.
18 Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem
igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen. Megölettetett ugyan test
szerint, de megelevenítetett Lélek szerint.
19 Így ment el a börtönben lévő lelkekhez, és prédikált azoknak,
20 akik egykor engedetlenek voltak, amikor Isten Nóé napjaiban
türelmesen várakozott, a bárka készítésekor, amelyben csak nyolc lélek
menekült meg víz által.
21 Ami minket is megtart most, mint a keresztség képmása, ami nem a
test szennyének a lemosása, hanem könyörgés Istenhez jó lelkiismeretért
Jézus Krisztus feltámadása által.
22 Ő fölmenvén a mennybe, Istennek jobbján van, és alávettettek neki
az angyalok, hatalmasságok és erők.

4

1 Mivel tehát Krisztus testileg szenvedett, vértezzétek fel magatokat ti is
azzal a gondolattal, hogy aki testileg szenved, az elszakad a bűntől,
2 hogy többé ne emberi kívánságok, hanem Isten akarata szerint éljétek
le a testi életetekben hátralévő időt.
3 Bizony éppen elég volt, hogy életetek elmúlt idejében a
pogányok akaratát cselekedtétek, és bujálkodásban, kívánságokban,
részegeskedésben, tobzódásokban, tivornyázásokban és bűnös
bálványimádásban éltetek.
4 Csodálkoznak is azok, hogy nem futottatok velük együtt a kic-
sapongásnak ugyanabba az áradatába Istent káromolva.
5 De számot fognak majd adni annak, aki készen áll megítélni élőket és
holtakat.
6 Mert azért hirdettetett az evangélium a holtaknak is, hogy ha testükben
emberi mérték szerint megítéltetnek is, Isten szerint éljenek a Lélek által.
7 A vége pedig mindennek közel van. Ezért legyetek mértékletesek,
józanok, hogy imádkozhassatok.
8 Mindenekelőtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre,
mert a szeretet sok vétket elfedez.
9 Legyetek vendégszeretők, zúgolódás nélkül.
10 Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak,
mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.
11 Ha valaki prédikál, Isten igéjét szólja, ha valaki szolgál, azzal az erővel
szolgáljon, amit Isten ad, hogy mindenben Jézus Krisztus dicsőítessék,
akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen.
12 Szeretteim! Ne rémüljetek meg attól a tűztől, amely megpróbáltatásul
támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek.
13 Sőt, amennyiben részetek van Krisztus szenvedésében, örüljetek,
hogy az ő dicsőséges megjelenésekor is vigadozva örvendezhessetek.

14 Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert
megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, akit azok
káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek.
15 Közületek tehát senki se szenvedjen, mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy
gonosztevő, vagy mint más dolgába avatkozó.
16 Ha azonban valaki, mint keresztény szenved, ne szégyenkezzék, sőt
dicsőítse azért Istent.
17 Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet Isten háznépén, ha pedig
először rajtunk kezdődik, mi lesz a vége azoknak, akik nem hisznek Isten
evangéliumának?
18 És
ha az igaz is alig menekül meg,
akkor hová lesz az istentelen és bűnös?
19 Akik tehát Isten akaratából szenvednek, jót cselekedve ajánlják
lelküket hű Teremtőjüknek.

5

1 A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és Krisztus
szenvedésének tanúja, és eljövendő dicsőségének részese:
2 legeltessétek az Istennek közöttetek lévő nyáját, gondot viselve rá
nem kényszerítésből, hanem örömmel, ne rút nyerészkedésből, hanem
jóindulattal.
3 Ne is úgy, mint akik uralkodnak a gyülekezeteken, hanem mint akik
példaképei a nyájnak.
4 És amikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan
koronáját.
5 Ugyanúgy ti ifjabbak, engedelmeskedjetek az idősebbeknek, mind-
nyájan pedig egymásnak engedelmeskedve legyetek alázatosak, mert
Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.
6 Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felma-
gasztaljon titeket annak idején.
7 Minden gondotokat őrá vessétek, mert neki gondja van rátok.
8 Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségetek, az ördög, mint
ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el.
9 Álljatok ellene, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világon lévő
atyafiaitokon ugyanazok a szenvedések telnek be.
10 A minden kegyelem Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott
el titeket a Krisztus Jézusban, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog
titeket felkészíteni, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká tenni.
11 Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.
12 Szilvánusz által, aki mint gondolom hű atyátokfia, röviden írtam,
intve és bizonyságot téve, hogy az az Isten igazi kegyelme, amelyben
álltok.
13 Köszönt titeket a veletek együtt kiválasztott babiloni gyülekezet és
Márk, az én fiam.
14 Köszöntsétek egymást a szeretet csókjával.
Békesség mindnyájatoknak, akik a Krisztusban vagytok.

Péter apostol második levele

1 Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola azoknak, akik velünk együtt drága hitet nyertek a mi Istenünknek és megtartónknak, Jézus Krisztusnak igazsága által.

2 Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak megismerésében.

3 Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindennel, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket saját dicsőségével és hatalmával elhívott,
4 és így igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket, hogy ezek révén isteni természet részeseivé legyetek, elkerülve a romlottságot, amely a bűnös kívánság által uralkodik a világon.
5 Ugyanerre teljes igyekezetet fordítva, hitetekben mutassátok meg jó cselekedeteiteket, a jó cselekedetekben ismeretet,
6 az ismeretben mértékletességet, a mértékletességben állhatatosságot, az állhatatosságban pedig kegyességet.
7 A kegyességben pedig az atyafiak iránti szeretetet, az atyafiak iránti szeretetben pedig minden ember iránti szeretetet.
8 Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, akkor nem lesztek a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében sem hivalkodók, sem gyümölcstelenek.
9 Akiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, mert elfelejtette a régi bűneiből való megtisztulást.
10 Ezért, atyámfiai, igyekezzétek inkább elhívásotokat és kiválasztásotokat megerősíteni, mert ha ezt teszitek, nem fogtok elesni soha.
11 Így majd szabadon fogtok bemenni a mi Urunknak és Megtartónknak, Jézus Krisztusnak örök országába.
12 Ezért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, noha tudjátok ezeket, és szilárdan álltok a jelenvaló igazságban.
13 Méltónak vélem, amíg ebben a porsátorban vagyok, hogy emlékeztetéssel ébresztgesselek titeket.
14 Mert tudom, hogy hamar leteszem porsátoromat, amint a mi Urunk Jézus Krisztus is kijelentette nekem.
15 De igyekezem, hogy ti az én halálom után is megemlékezhessetek ezekről.
16 Mert nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus hatalmát és megjelenését, hanem mint akik szemtanúi voltunk az ő fenségének.
17 Mert amikor az Atya Istentől tisztességet és dicsőséget nyert, és Hozzá a felséges dicsőségből ez szózat hangzott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm,“
18 ezt az égből jövő szózatot mi hallottuk, mert együtt voltunk vele a szent hegyen.
19 Ezért igen biztos nálunk a prófétai beszéd, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító mécsesre, míg nappal virrad és hajnalcsillag kel fel szívetekben.

20 Mindenekelőtt tudva azt, hogy az Írásban egy prófétai szó sem ered
önkényes magyarázatból,
21 mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó, hanem a
Szentlélektől indíttatva szóltak Isten szent emberei.

2

1 Voltak pedig hamis próféták is a nép között, ahogyan köztetek is
lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak közétek
becsempészni, és az Urat, aki megváltotta őket, megtagadják, így gyors
pusztulást hoznak magukra.
2 Sokan fogják követni ezeknek romlottságát, akik miatt káromolni
fogják az igazság útját.
3 Kapzsiságukban szép szólamokkal ki is fosztanak titeket. Ezeknek
ítélete régóta készen áll, kárhoztatásuk nem késik.
4 Mert Isten nem kedvezett a bűnbe esett angyaloknak sem, hanem sötét
mélységbe taszította őket, hogy láncra veretve maradjanak az ítéletig.
5 Nem kedvezett a régi világnak sem, de Nóét, az igazság hirdetőjét
nyolcadmagával megőrizte, amikor özönvízzel borította el az istentelenek
világát.
6 Sodoma és Gomora városát is elhamvasztotta, és végromlásra
kárhoztatta, intő például azoknak, akik istentelenek lesznek.
7 Az igaz Lótot viszont megszabadította, aki az istentelenek kicsapongó
életmódja miatt szenvedett
8 Mert azok között lakva, gonosz cselekedeteiket látva és hallva, igaz
lelke napról-napra gyötrődött.
9 Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, de a
gonoszokat az ítélet napjára tartja meg, amikor elnyerik büntetésüket.
10 Legfőképpen azok, akik tisztátalan testi vágyaikat követik, és Isten
dicsőségét megvetik. Vakmerők, elbizakodottak, akik nem rettennek
káromolni magasztos lényeket sem,
11 holott még az angyalok, akik erőre és hatalomra nézve nagyobbak
náluk, nem szólnak azok ellen kárhoztató ítéletet.
12 Ezek pedig, mint az oktalan állatok, amelyek megfogásra és el-
pusztításra valók, azt káromolják, amit nem ismernek. Ezért hozzájuk
hasonlóan fognak elpusztulni.
13 Meg is kapják gonoszságuk díját. Gyönyörűségnek tartják a
naponkénti tobzódást, mocsok és szégyenfoltok, akik csalárdságukban
kéjelegnek, amikor együtt lakmároznak veletek.
14 Szemük parázna vággyal van tele, a bűnben telhetetlenek, elhitetik
az állhatatlan lelkeket, szívük gyakorlott a kapzsiságban, átok gyermekei,
15 akik elhagyták az egyenes utat, eltévelyedtek, Bálámnak, Beór fiának
útját követték, aki a gonoszság bérét szerette,
16 de aki törvénytelenségéért feddést kapott: egy igavonó néma állat
emberi szóval megakadályozta a próféta esztelenségét.
17 Ezek víztelen források, széltől hányatott fellegek, akiknek a sötétség
homálya van fenntartva örökre.
18 Mert a hiábavalóság kevély szavait szólva, testi kívánságra,
bujálkodásra csábítják azokat, akik nemrég szakadtak el a tévelygésben
élőktől.
19 Szabadságot ígérnek azoknak, holott ők maguk a romlottság szolgái,
mert akit valaki legyőzött, annak szolgájává lett.

20 Mert ha az Úrnak, a megtartó Jézus Krisztusnak megismerése által a
világ förtelmeit elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve legyőzetnek,
az utolsó állapotuk gonoszabb lesz az elsőnél
21 Mert jobb volna rájuk nézve, ha meg sem ismerték volna az
igazság útját, minthogy megismerve elpártoljanak a nekik adott szent
parancsolattól.
22 De betelt rajtuk az igaz példabeszéd: „Az eb visszatért a saját
okádására“, és „a megfürdött disznó a sár fertőjébe“.

3

1 Szeretteim, ez már a második levél, amit nektek írok, hogy
emlékeztetés révén tiszta gondolkodásotokat serkentsem.
2 Emlékezzetek tehát a próféták régen mondott beszédére és az az
Úrnak és Megtartónknak parancsolataira, amelyet az apostolaitok által
hirdetett.
3 Először is tudva azt, hogy az utolsó időben csúfolódók támadnak, akik
saját kívánságaik szerint élnek,
4 és ezt mondják: „Hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert amióta az
atyák elhunytak, minden ugyanúgy maradt, ahogyan a teremtés kezdetétől
fogva van“.
5 Mert készakarva nem tudják azt, hogy az egek régtől fogva voltak, és
a föld is, amely vízből és víz által állt elő Isten szavára,
6 amely által az akkori világ vízzel elárasztva elveszett.
7 A mostani egek és a föld pedig ugyanazon szó által megkímélve
megmaradtak, hogy tűznek tartassanak fenn az ítéletnek és az istentelen
emberek pusztulásának napjára.
8 Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szeretteim, hogy egy
nap az Úrnál annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap.
9 Nem késik az ígérettel az Úr, amint egyesek késedelmesnek tartják,
hanem hosszan tűr értünk, nem akarva, hogy némelyek elvesszenek,
hanem hogy mindenki megtérésre jusson.
10 Az Úr napja pedig úgy jön majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek
recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, és a föld és a
rajta lévő dolgok is megégnek.
11 Mivel mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell
élnetek,
12 akik várjátok és sóvárogjátok Isten napjának eljövetelét, amikor az
egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak.
13 De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság
lakik.
14 Ezért tehát, szeretteim, ezeket várva, igyekezzetek, hogy ő tisztának
és hiba nélkül valónak találjon titeket békességben.
15 A mi Urunknak hosszútűrését pedig üdvösségnek tartsátok, amint a
mi szeretett atyánkfia Pál is írt nektek, a neki adott bölcsesség szerint,
16 szinte minden levelében, amikor ezekről beszél. Ezekben van néhány
nehezen érthető dolog, amelyeket a tanulatlanok és állhatatlanok a maguk
vesztére elcsűrnek-csavarnak, mint más írásokat is.
17 Ti azért, szeretteim, előre tudva ezt, őrizkedjetek, hogy az isten-
telenek tévelygései el ne sodorjanak, és saját bizonyosságotokat el ne
veszítsétek,

18 hanem növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó
Jézus Krisztusunknak ismeretében. Neki legyen dicsőség mind most, mind
örökkön-örökké. Ámen.

János apostol első levele

1 Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, a szemünkkel láttunk, amit
szemléltünk, és kezünkkel érintettünk, az élet igéjéről.
2 Az élet megjelent, és láttuk, és tanúbizonyságot teszünk róla és
hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent
nekünk.
3 Amit hallottunk és láttunk, azt hirdetjük nektek, hogy közösségetek
legyen velünk. A mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával,
Jézus Krisztussal.
4 Ezeket azért írjuk nektek, hogy örömötök teljes legyen.
5 Ez pedig az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdetünk nektek, hogy
Isten világosság és nincs benne semmi sötétség.
6 Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk,
hazudunk, és nem az igazságot cselekedjük.
7 Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban
van, közösségük van egymással és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére
megtisztít minket minden bűntől.
8 Ha azt mondjuk, hogy nincs bűn bennünk, magunkat csaljuk meg és
igazság nincsen bennünk.
9 Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz: megbocsátja bűneinket és
megtisztít minden gonoszságtól.
10 Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő
igéje nincs bennünk.

2

1 Gyermekeim, ezeket azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek. És ha
valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus.
2 Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, de nemcsak a miénkért, hanem
az egész világ bűneiért is.
3 Abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk.
4 Aki ezt mondja: ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg,
hazug az, és nincs meg abban az igazság.
5 Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett Isten
szeretete. Ebből tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk.
6 Aki azt mondja, hogy őbenne van, annak úgy kell élnie, ahogy ő élt.
7 Atyámfiai, nem új parancsolatot írok nektek, hanem a régi parancso-
latot, amely kezdettől fogva nálatok volt. A régi parancsolat az az ige,
amelyet hallottatok.
8 Viszont új parancsolatot írok nektek, azt, ami igaz őbenne és
tibennetek, hogy a sötétség szűnni kezd és az igaz világosság már fénylik.
9 Aki azt mondja, hogy világosságban van és gyűlöli atyjafiát, az még
mindig a sötétségben van.
10 Aki szereti atyjafiát, az a világosságban marad és nincs benne
megbotránkozni való.
11 Aki pedig gyűlöli atyjafiát, az sötétségben van, és sötétségben jár, és
nem tudja hova megy, mert a sötétség megvakította szemét.
12 Írok nektek, gyermekek,
mert bűneitek megbocsáttattak az ő nevéért.

13 Írok nektek, atyák,
mert megismertétek azt, aki kezdettől fogva van.
Írok nektek, ifjak,
mert meggyőztétek a gonoszt.
Írok nektek, gyermekek,
mert megismertétek az Atyát.
14 Írtam nektek, atyák,
mert megismertétek azt, aki kezdettől fogva van.
Írtam nektek, ifjak,
mert erősek vagytok,
és Isten igéje megmarad bennetek,
és meggyőztétek a gonoszt.
15 Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki
a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.
16 Mert mindaz, ami a világban van a test kívánsága, a szem kívánsága
és a kérkedő életmód, nem az Atyától, hanem a világtól való.
17 A világ pedig elmúlik és annak kívánsága is, de aki Isten akaratát
cselekszi, az megmarad örökké.
18 Gyermekeim, itt az utolsó óra. Amint hallottátok, eljön az antikrisztus.
Most sok antikrisztus jelent meg. Ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra.
19 Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók, mert ha közülünk
valók lettek volna, velünk maradtak volna. De nyilvánvalóvá kellett lennie,
hogy nem mindannyian közülünk valók.
20 De tiétek a Szentlélek kenete, és így mindent tudtok.
21 Nem azért írtam nektek, mintha nem ismernétek az igazságot, hanem
mivel ismeritek azt, tudjátok, hogy semmiféle hazugság nem származhat
az igazságból.
22 Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus? Ez az
antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút.
23 Aki tagadja a Fiút, azé nem lehet az Atya sem. Aki vallást tesz a Fiúról,
azé az Atya is.
24 Amit tehát kezdettől fogva hallottatok, az maradjon meg bennetek!
Ha megmarad bennetek, amit kezdettől fogva hallottatok, akkor ti is
megmaradtok az Atyában és a Fiúban.
25 Az ígéret pedig, amit ő maga ígért nekünk: az örök élet.
26 Ezeket azokról írtam nektek, akik elhitetnek titeket.
27 De az a kenet, amit Tőle kaptatok, bennetek marad, és így nincs
szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket, hanem az a kenet megtanít
titeket mindenre, ami igaz és nem hazugság. Ahogyan megtanított titeket,
úgy maradjatok meg őbenne.
28 És most, gyermekeim, maradjatok meg őbenne, hogy amikor megje-
lenik, bizodalmunk legyen, és ne szégyenüljünk meg eljövetelekor.
29 Ha tudjátok, hogy ő igaz, tudjátok azt is, hogy aki az igazságot
cselekszi, az mind Tőle született.

3

1 Lássátok meg, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten
gyermekeinek neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem
ismerte meg őt.

2 Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk ő hozzá, mert meg fogjuk látni őt amint van.
3 Akiben megvan ez a belé vetett reménység, az megtisztítja magát, amiképpen ő is tiszta.
4 Aki bűnt cselekszik, megszegi a törvényt, mert a bűn törvényszegés.
5 Azt pedig tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy bűneinket elvegye, és őbenne nincsen bűn.
6 Aki Benne marad, az nem esik bűnbe. Aki bűnbe esik, nem látta őt, nem is ismeri őt.
7 Gyermekeim, senki se tévesszen meg titeket: aki igazságot cselekszik, az igaz amint ő is igaz.
8 Aki bűnt cselekszik, az ördögtől van, mert az ördög kezdettől fogva bűnben van. Azért jelent meg Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.
9 Senki sem cselekszik bűnt, aki Istentől született, mert Isten Igéje van benne, és nem vétkezhet, mert Istentől született.
10 Erről ismerhetők meg Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki nem cselekszik igazságot, az nem Istentől való, és az sem, aki nem szereti atyjafiát.
11 Mert ez az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást.
12 Nem úgy, mint Kain, aki a gonosztól való volt, és meggyilkolta testvérét. És miért gyilkolta meg? Mert cselekedetei gonoszok voltak, testvéréi pedig igazak.
13 Ne csodálkozzatok, atyámfiai, ha gyűlöl titeket a világ.
14 Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életre, mert szeretjük atyánkfiait. Aki nem szereti atyjafiát, a halálban marad.
15 Aki gyűlöli atyjafiát, az embergyilkos és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete.
16 Arról ismerjük meg a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk. Ezért mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket atyánkfiaiért.
17 Akinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy atyjafia szükségben van, és bezárja előtte szívét, hogyan marad meg abban Isten szeretete?
18 Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne beszéddel, hanem cselekedettel és valósággal.
19 Ebből ismerjük meg, hogy az igazságból valók vagyunk. Így nyugtathatjuk meg szívünket előtte.
20 Ha vádol minket a szívünk, Isten nagyobb a mi szívünknél és mindent tud.
21 Szeretteim, ha szívünk nem vádol, bizalommal fordulhatunk Istenhez,
22 és amit kérünk, megkapjuk, mert megtartjuk parancsolatait, és azt tesszük, ami kedves Neki.
23 Az pedig az ő parancsolata, hogy higgyünk az ő Fiának, Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, amint megparancsolta nekünk.
24 Aki az ő parancsolatait megtartja, az Benne marad, és ő is abban. Hogy bennünk marad, abból tudjuk meg, hogy Lelkéből adott nekünk.

4

1 Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba.

2 Erről ismeritek meg Isten Lelkét: amelyik lélek Jézust testben
megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van.
3 Amelyik lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, az nincs
Istentől. Ez az antikrisztus lelke, amelyről hallottátok, hogy eljön, sőt már
a világban van.
4 Ti az Istentől valók vagytok, gyermekeim, és legyőztétek azokat, mert
nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.
5 Azok a világból valók, azért a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat
rájuk.
6 Mi az Istentől valók vagyunk. Aki ismeri Istent, hallgat ránk. Aki
nincs Istentől, nem hallgat ránk. Erről ismerjük meg az igazság lelkét
és a tévelygés lelkét.
7 Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van. Mindenki,
aki szeret Istentől született és ismeri Istent.
8 Aki nem szeret, nem ismerte meg Istent, mert Isten szeretet.
9 Abban lett nyilvánvalóvá Isten irántunk való szeretete, hogy egyszülött
Fiát küldte el Isten a világra, hogy éljünk Általa.
10 Nem abból áll a szeretet, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő
szeretett minket és elküldte Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.
11 Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, nekünk is szeretnünk kell
egymást.
12 Istent soha senki nem látta. Ha szeretjük egymást, Isten bennünk
marad és az ő szeretete teljessé lett bennünk.
13 Erről ismerjük föl, hogy benne maradunk és ő bennünk, hogy a maga
Lelkéből adott nekünk.
14 És mi láttuk, és bizonyságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a
világ üdvözítőjéül.
15 Aki vallja, hogy Jézus Isten Fia, Isten megmarad abban és ő is Istenben.
16 Mi megismertük és elhittük Isten irántunk való szeretetét.
Isten szeretet. Aki szeretetben marad, Istenben marad, és Isten is
őbenne.
17 Azzal lesz teljessé a szeretetet közöttünk, hogy bizalommal nézünk az
ítélet napja felé, mert ahogyan ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban.
18 A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet,
mert a félelem gyötrelemmel jár. Aki pedig fél, abban nem lett teljessé
a szeretet.
19 Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.
20 Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent“, de gyűlöli atyjafiát, az hazug.
Mert aki nem szereti atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem
lát?
21 Azt a parancsolatot is kaptuk Tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse
atyjafiát is.

5

1 Mindenki, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született, és
mindenki, aki szereti az Atyát, a Fiút is szereti, aki tőle született.
2 Abból ismerjük meg, hogy szeretjük Isten gyermekeit, hogyha Istent
szeretjük, és parancsolatait megtartjuk.
3 Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk parancsolatait. Az ő
parancsolatai pedig nem nehezek.
4 Mindenki, aki Istentől született legyőzi a világot. A győzelem, amely
legyőzte a világot: a mi hitünk.

5 Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia.
6 Ő az a Jézus Krisztus, aki víz és vér által jött el. Nemcsak vízzel, hanem vízzel és vérrel. A Lélek pedig bizonyságot tesz Róla, mert a Lélek az igazság.
7 Hárman vannak, akik bizonyságot tesznek a mennyben: az Atya, az Ige és a Szentlélek és ez a három egy.
8 És hárman vannak, akik bizonyságot tesznek a földön: a Lélek, a víz és a vér és ez a három is egy.
9 Ha elfogadjuk az emberek bizonyságtételét, Isten bizonyságtétele nagyobb, mert Isten bizonyságtétele az, amellyel Fiáról tesz bizonyságot.
10 Aki hisz Isten Fiában, abban megvan ez a bizonyságtétel. Aki nem hisz Istennek, hazuggá teszi őt, mert nem hisz abban a bizonyságtételben, amellyel Isten bizonyságot tett Fiáról.
11 Ez a bizonyságtétel pedig az, hogy örök életet adott nekünk Isten. Ez az élet pedig az ő Fiában van.
12 Akié a Fiú, azé az élet. Akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.
13 Ezeket azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg: örök életetek van.
14 Az az iránta való bizodalmunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket.
15 Ha pedig tudjuk, hogy meghallgat bennünket, bármit kérünk, azt is tudjuk, hogy meg is adja azt, amit tőle kérünk.
16 Ha valaki látja, hogy atyjafia nem halálos bűnt követ el, könyörögjön érte, és életet fog adni annak, aki nem halálos bűnt követ el. Van halálos bűn. Nem az ilyen esetre mondom, hogy könyörögjön.
17 Minden gonoszság bűn, de van nem halálos bűn is.
18 Tudjuk, hogy aki Istentől született nem vétkezik, hanem aki Istentől született vigyáz magára, és a gonosz meg sem érinti.
19 Tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ gonoszságban vesztegel.
20 De tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött és képességet adott nekünk arra, hogy megismerjük az Igazat, és hogy mi az Igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ő az igaz Isten és az örök élet.
21 Gyermekeim, oltalmazzátok meg magatokat a bálványoktól. Ámen.

János apostol második levele

1 Én, a presbiter a kiválasztott Asszonynak és gyermekeinek, akiket
igazán szeretek, és nemcsak én, hanem mindenki, aki megismerte az
igazságot,
2 mert az igazság megmarad bennünk, és velünk lesz örökké.

3 Kegyelem, irgalom, békesség legyen veletek az Atya Istentől és az Úr
Jézus Krisztustól, az Atya Fiától igazságban és szeretetben.

4 Nagyon örültem, hogy találtam gyermekeid között olyanokat, akik
igazságban járnak, úgy, ahogy az Atya parancsolta nekünk.
5 És most kérlek téged Asszonyom, nem mintha új parancsolatot írnék
neked, hanem amelyet kezdettől fogva kaptunk, hogy szeressük egymást!
6 Ez a szeretet abban áll, hogy járjunk az ő parancsolatai szerint. Ez a
parancs az, amit kezdettől fogva hallottatok, hogy aszerint éljetek.
7 Mert sok hamis tanító jött e világra, akik nem vallják Jézust testben
megjelent Krisztusnak. Az ilyen: hamis tanító és antikrisztus.
8 Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsétek, amit elértünk
munkánkkal, hanem teljes jutalmat nyerjetek.
9 Aki eltér ettől, és nem marad meg Krisztus tanítása mellett, annak
nincs Istene. Aki megmarad a Krisztus tudománya mellett, övé mind az
Atya, mind a Fiú.
10 Ha valaki elmegy hozzátok, és nem ezt a tanítást viszi, ne fogadjátok
azt be házatokba, és ne is köszöntsétek,
11 mert aki köszönti részes annak gonosz cselekedeteiben.
12 Sok írni valóm volna nektek, de nem akartam papíron, tintával,
hanem remélem, hogy elmegyek hozzátok, és szemtől szembe
beszélhetünk, hogy örömünk teljes legyen.
13 Köszöntenek téged a te kiválasztott nőtestvéred gyermekei.

János apostol harmadik levele

1 A presbiter a szeretett Gájusznak, akit én igazán szeretek.

2 Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod és légy
egészséges, amint jó dolga van lelkednek.

3 Nagyon örültem, amikor atyafiak jöttek és bizonyságot tettek a te
igazságodról, minthogy te az igazságban jársz.
4 Nincs annál nagyobb örömöm, mintha hallom, hogy az én gyermekeim
az igazságban járnak.
5 Szeretett barátom, hűségesen cselekszel mindabban, amit az atyafi-
akért és az idegenekért teszel,
6 akik bizonyságot tettek szeretetedről a gyülekezet előtt. Jól teszed, ha
ezeket Istenhez méltóan bocsátod útjukra,
7 hiszen az ő nevéért indultak el, és semmit sem fogadtak el a
pogányoktól.
8 Nekünk be kell fogadnunk az ilyeneket, hogy munkatársaikká
lehessünk az igazságban.
9 Írtam a gyülekezetnek is, de Diotrefész, aki elsőségre törekszik
közöttük, nem fogad el minket.
10 Ezért ha odamegyek, megemlítem dolgait, amelyeket művel, hogy
gonosz szavakkal rágalmaz minket, sőt ezzel sem éri be, hanem maga sem
fogadja be az atyafiakat, és akik ezt tennék, azokat is akadályozza, és a
gyülekezetből kiveti.
11 Szeretett barátom, ne a rosszat kövesd, hanem a jót. Aki jót cselekszik,
az Istentől van, aki pedig rosszat cselekszik, nem látta az Istent.
12 Demetriosz mellett mindenki bizonyságot tett, maga az igazság is, de
mi is bizonyságot teszünk és tudjátok, hogy a mi bizonyságtételünk igaz.
13 Sok írni valóm volna, de nem akarok tintával és tollal írni neked.
14 Remélem azonban, hogy csakhamar meglátlak téged, és szemtől-
szembe beszélhetünk.
15 Békesség neked! Köszöntenek téged barátaid. Köszöntsd
barátainkat név szerint.

Júdás apostol levele

1 Júdás, Jézus Krisztusnak szolgája, Jakabnak pedig atyafia, az
elhívottaknak, akiket az Atya Isten szeretett és Jézus Krisztus megtartott:

2 Irgalmasság, békesség és szeretet adassék nektek bőségesen.

3 Szeretteim, míg minden igyekezettel azon vagyok, hogy írjak nektek a
közös üdvösség felől, kénytelen voltam intőleg írni, hogy tusakodjatok a
hitért, amelyet a szentek egyszer s mindenkorra megkaptak.
4 Mert belopóztak közétek bizonyos emberek, akik régóta elő vannak
jegyezve erre az ítéletre: istentelenek, akik a mi Istenünk kegyelmét
kicsapongásra használják, és az egyedüli Urat, az Istent és a mi Urunkat,
Jézus Krisztust megtagadják.
5 Emlékeztetni akarlak továbbá titeket, mint akik egyszer már meg-
tanultátok, hogy az Úr, amikor népét Egyiptom földjéről kiszabadította,
azokat, akik nem hittek elpusztította.
6 És az angyalokat is, akik nem őrizték meg a maguk méltóságát, hanem
elhagyták lakóhelyüket, örök bilincsekben és sötétségben tartja fogva a
nagy nap ítéletére.
7 Amiképpen Sodoma és Gomora és a körülöttük lévő városok is, ame-
lyek azokhoz hasonlóan paráználkodtak, és más utat jártak, példaként
vannak előttünk, amikor elveszik az örök tűz büntetését.
8 Hasonlóképpen ezek az álomba merülők is beszennyezik a testüket, a
felsőbbséget megvetik és káromolják a mennyei hatalmasságokat.
9 Pedig még Mihály arkangyal sem mert káromló ítéletet mondani,
amikor az ördöggel vitatkozva küzdött Mózes testéért, hanem ezt mondta:
„Dorgáljon meg téged az Úr!“
10 Ezek pedig mindent káromolnak, amit nem is ismernek. Amit pedig
oktalan állatok módjára ösztönösen ismernek, az romlásukat okozza.
11 Jaj nekik! Mert Kain útján indultak el, és pénzért Bálám tévelygésére
adták fejüket, és Kóré lázadása szerint vesznek el.
12 Ezek szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken. Tartózkodás nélkül
veletek lakmároznak, magukat hizlalják, szelektől hányt-vetett esőtlen
fellegek, elhervadt, gyümölcstelen, kétszer meghalt, tőből kiszaggatott
fák,
13 tengernek megvadult habjai, a maguk szennyét tajtékozók, tévelygő
csillagok, akikre az örök sötétség homálya vár.
14 Ezekről is prófétált Énók, aki Ádámtól számítva a hetedik volt, amikor
így szólt: „Íme, eljött az Úr sok ezer szentjével,
15 hogy ítéletet tartson mindenek felett, és megbüntesse közöttük az is-
tenteleneket istentelenségük minden cselekedetéért, amelyet istentelenül
elkövettek, és minden káromló beszédért, amelyet az istentelen bűnösök
mondtak ellene.“
16 Ezek zúgolódók, panaszkodók, a maguk kívánságai szerint járók,
szájuk kevélységet szól, haszonlesésből embereket dicsőítenek.
17 Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg azokról a beszédekről,
amelyeket a mi Urunk Jézus Krisztus apostolai mondottak.

18 Mert azt mondták nektek, hogy az utolsó időben csúfolódók
támadnak, akik az ő istentelen kívánságaik szerint járnak.
19 Ezek azok, akik szakadásokat okoznak, érzékiek, akikben nincsen
Szentlélek.
20 Ti pedig, szeretteim, épüljetek a ti szentséges hitetekben,
imádkozzatok a Szentlélek által,
21 tartsátok meg magatokat Isten szeretetében, várva a mi Urunk Jézus
Krisztusnak irgalmasságát az örök életre.
22 Könyörüljetek a kételkedőkön,
23 mentsétek meg őket, kiragadva a tűzből. Másokon is könyörüljetek,
de félelemmel, utálva még a ruhát is, amit testük beszennyezett.
24 Annak pedig, aki titeket a bűntől megőrizhet, és az ő dicsősége elé
állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel,
25 az egyedül bölcs Istennek, a mi megtartónknak, dicsőség, fenség, erő
és hatalom most és mindörökké. Ámen.

A jelenések könyve

1 Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, amelyet Isten adott neki, hogy
megmutassa szolgáinak mindazt, amiknek hamar meg kell történnie.
Elküldve pedig ezt az ő angyala által, kijelentette szolgájának, Jánosnak,
2 aki bizonyságot tett Isten beszédéről, mindenről, amit látott.
3 Boldog, aki olvassa, és aki hallgatja ennek a próféciának igéit, és
megtartja mindazt, amelyek meg vannak írva azokban, mert az idő közel
van.

4 János a hét gyülekezetnek, amelyek Ázsiában vannak:

Kegyelem és békesség attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, és a
hét lélektől, akik királyi széke előtt vannak,
5 és Jézus Krisztustól, aki hű tanú, a halottak közül az elsőszülött, és a
föld királyainak fejedelme: aki minket szeretett, és vére által megtisztított
bűneinktől,
6 és az ő Istenének és Atyjának királyaivá és papjaivá tett minket: övé
legyen a dicsőség és a hatalom mindörökké. Ámen.
7 Íme, eljön a felhőkön,
és minden szem meglátja őt,
még azok is, akik átszegezték
és siratja őt a földnek minden nemzetsége.
Úgy van. Ámen.
8 Én vagyok az Alfa és az Ómega, a Kezdet és a Vég, ezt mondja az Úr,
aki van, aki volt, és aki eljövendő, a Mindenható.
9 Én, János, aki atyafiatok és társatok vagyok Jézus Krisztus
szenvedésében és királyságában és tűrésében, a szigeten voltam,
amit Patmosznak neveznek, Isten beszédéért és Jézus Krisztus bi-
zonyságtételéért.
10 Lélekben elragadtattam az Úr napján, és a hátam mögött trombitához
hasonló hangos szót hallottam,
11 amely ezt mondta: „Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első
és az utolsó. Amit látsz, írd meg egy könyvben és küldd el a hét
gyülekezetnek, amelyek Ázsiában vannak: Efezusba, Szmirnába, Perg-
amonba, Thiatirába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába“.
12 Megfordultam, hogy lássam ki szólt hozzám. Megfordulva hét arany
gyertyatartót láttam,
13 és a hét gyertyatartó között egy emberi lényhez hasonlót, aki bokáig
érő hosszú ruhába volt öltözve, mellénél aranyövvel körülövezve.
14 Feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme pedig, mint a tűz
lángja.
15 Lába hasonló volt a kemencében izzó érchez, szava pedig, mint nagy
vízesés zúgása.
16 Jobb kezében hét csillag volt, szájából kétélű éles kard jött ki, arca
pedig olyan volt, mint a nap, amikor teljes erejével fénylik.
17 Amikor megláttam, lábához estem, mint egy halott. Ő rám tette jobb
kezét, és ezt mondta: „Ne félj, én vagyok az első és utolsó,

18 és az Élő. Halott voltam, és íme, élek örökkön örökké. Ámen. Nálam
vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai.
19 Írd meg, amiket láttál, amik vannak, és amik ezek után lesznek:
20 a hét csillag titkát, amelyet láttál az én jobb kezemben és a hét arany
gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala, a hét gyertyatartó
pedig a hét gyülekezet.“

2

1 Az efezusi gyülekezet angyalának írd meg:
Ezt mondja az, aki jobb kezében tartja a hét csillagot, aki a hét arany
gyertyatartó között jár:
2 Tudom a te dolgaidat, és a te fáradozásodat és tűrésedet és hogy a
gonoszokat nem szenvedheted, és próbára tetted azokat, akik apostolnak
mondják magukat, de nem azok, és hazugnak találtad őket.
3 És terhet viseltél és béketűrő vagy, és az én nevemért fáradoztál, de
nem fáradtál el.
4 De az a panaszom ellened, hogy az első szeretetet elhagytad.
5 Emlékezzél meg azért, honnan estél ki, és térj meg, és az előbbi
cselekedeteket cselekedd. Ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te
gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.
6 De az megvan benned, hogy a nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd,
amelyeket én is gyűlölök.
7 Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A
győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, amely Isten paradicsomában
van.

8 A szmirnai gyülekezet angyalának írd meg:
Ezt mondja az első és utolsó, aki halott volt, de él.
9 Tudom a te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet, pedig
gazdag vagy, és azoknak gyalázkodását, akik azt mondják, hogy ők zsidók,
pedig nem azok, hanem a sátán zsinagógája.
10 Semmit ne félj attól, amit szenvedned kell. Íme, a sátán némelyeket
közületek tömlöcbe fog vetni, hogy próbára tegyen. De csak tíz napig tart
nyomorúságotok. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.
11 Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek! Aki
győz, annak nem árt a második halál.

12 A pergamoni gyülekezet angyalának írd meg:
Ezt mondja az, akinél a kétélű éles kard van:
13 Tudom a te dolgaidat, és hogy hol lakol, ahol a Sátán királyi széke
van, és az én nevemet megtartod, és az én hitemet nem tagadtad meg
Antipásznak, az én hű tanúmnak napjaiban sem, akit megöltek nálatok,
ahol a sátán lakik.
14 De van némi panaszom ellened, mert vannak nálatok, akik a Bálám
tanítását tartják, aki Bálákot arra tanította, hogy tőrbe csalja Izrael fiait,
hogy egyenek a bálványáldozati húsból és paráználkodjanak.
15 Így nálad is vannak olyanok, akik a nikolaiták tanítását tartják, amit
gyűlölök.
16 Térj meg, ha pedig nem, ellened megyek hamar, és számnak
kardjával vívok ellenük.
17 Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A
győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér

kövecskét is, és a kövecskére írva új nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja.

18 A thiatirai gyülekezet angyalának írd meg:
Ezt mondja Isten Fia, akinek szeme olyan, mint a tűz lángja, akinek lába hasonló az izzófényű érchez.
19 Tudom a te dolgaidat és szeretetedet, szolgálatodat és hitedet és tűrésedet, és hogy utóbbi cselekedeteid jobbak az elsőknél.
20 De az a panaszom ellened, hogy eltűröd Jezábelt, azt az asszonyt, aki prófétának mondja magát, és tanít, és szolgáimat elcsábítja, hogy paráználkodjanak, és bálványáldozati húsból egyenek.
21 Adtam neki időt, hogy megtérjen paráználkodásából, de nem tért meg.
22 Íme, én betegágyba vetem őt és nagy nyomorúságba, és azokat is, akik vele paráználkodnak, ha meg nem térnek cselekedeteikből.
23 Gyermekeit is halállal sújtom, és megtudják a gyülekezetek mind, hogy én vagyok a vesék és szívek vizsgálója, és megfizetek mindenkinek cselekedetei szerint.
24 Nektek pedig és a többi thiatirainak, akik nem követik ezt a tanítást, és akik nem ismerik a sátán úgynevezett mélységeit, ezt mondom: nem vetek rátok más terhet,
25 hanem ami nálatok van, azt tartsátok meg, amíg el nem jövök.
26 És aki győz, aki mindvégig megtartja cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányokon,
27 „és uralkodik rajtuk vasvesszővel, amint a fazekas edényeit összetörik,“ ahogyan én is hatalmat kaptam erre Atyámtól,
28-29 és annak adom a hajnalcsillagot. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

3

1 A szárdiszi gyülekezet angyalának írd meg:
Ezt mondja az, akinél Isten hét lelke és a hét csillag van: Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy.
2 Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak, mert nem találtam cselekedeteidet teljesnek Isten előtt.
3 Emlékezzél tehát vissza, hogyan kaptad és hallottad, tartsd meg és térj meg! Hogyha nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, melyik órában megyek hozzád.
4 De vannak néhányan Szárdiszban, akik nem szennyezték be ruhájukat, akik fehérben fognak velem járni, mert méltók arra.
5 Aki győz, az fehér ruhába öltözik, és nem törlöm ki annak nevét az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevéről az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt.
6 Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

7 A filadelfiai gyülekezet angyalának írd meg:
Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, és amit kinyit, azt senki be nem zárja, és amit bezár, azt senki ki nem nyitja.
8 Tudom a te dolgaidat. Íme, egy nyitott ajtót adtam eléd, amit senki sem zárhat be. Bár kevés erőd van, de megtartottad beszédemet és nem tagadtad meg nevemet.

9 Íme, adok neked némelyeket a sátán zsinagógájából, azok közül, akik zsidónak mondják magukat, de nem azok, hanem hazudnak. Íme, megteszem velük, hogy eljöjjenek és leboruljanak lábad előtt, és megtudják, hogy én szeretlek téged.
10 Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön, hogy próbára tegye a föld lakosait.
11 Íme, eljövök hamar, tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat.
12 Aki győz, azt oszloppá teszem Istenemnek templomában, és többé nem jön ki onnét és felírom rá az én Istenemnek nevét és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll le az én Istenemtől, és az én új nevemet.
13 Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

14 A laodiceai gyülekezet angyalának írd meg:
Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, az Isten teremtésének kezdete.
15 Tudom a te dolgaidat, hogy nem vagy sem hideg, sem meleg. Bárcsak hideg volnál, vagy meleg.
16 Íme, mivel langyos vagy, kivetlek a számból.
17 Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem, de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és a szegény és a vak és a mezítelen.
18 Azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben tisztított aranyat, hogy gazdag légy és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged és gyógyító írt, hogy bekend szemedet és láss.
19 Akit szeretek megfeddem és megfenyítem. Igyekezz tehát, és térj meg!
20 Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja hangomat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorázok, és ő énvelem.
21 Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, amint én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő királyi székében.
22 Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

4

1 Ezek után láttam, hogy íme, megnyílt egy ajtó a mennyben, és az előbbi hang, amelyet hozzám szóló trombitaszóként hallottam, ezt mondta: Jöjj fel ide, és megmutatom neked, aminek meg kell történnie.
2 Ekkor azonnal elragadtattam lélekben. Íme, egy királyi szék állt a mennyben, és a királyi széken ült valaki.
3 Aki ott ült, hasonlónak látszott a jáspishoz és a karneolhoz. A királyi szék körül szivárvány volt, amely a smaragdhoz látszott hasonlónak.
4 A királyi szék körül huszonnégy királyi szék volt. A királyi székekben huszonnégy vént láttam fehér ruhába öltözve és fejükön arany korona volt.
5 A királyi székből villámlások, és mennydörgések és szózatok törtek elő. És hét égő fáklya volt a királyi szék előtt, az Isten hét lelke.
6 A királyi szék előtt üvegtenger volt, hasonló a kristályhoz, a királyi széknél középen és a királyi szék körül négy élőlény, elől és hátul szemekkel tele.

7 Az első élőlény hasonló volt az oroszlánhoz, a második élőlény
hasonló volt a borjúhoz, a harmadik élőlénynek olyan arca volt, mint egy
embernek, és a negyedik élőlény hasonló volt a repülő sashoz.
8 A négy élőlény, mindegyikének hat-hat szárnya volt, köröskörül és
belül is tele voltak szemekkel, és szünet nélkül éjjel-nappal ezt mondták:
„Szent, szent, szent
az Úr, a mi Istenünk,
aki volt, és aki van, és aki eljövendő!“
9 És amikor az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálát adnak annak,
aki a királyi széken ül, aki örökkön-örökké él,
10-11 a huszonnégy vén leborul az előtt, aki a királyi széken ül és imádja
azt, aki örökkön-örökké él, és koronájukat leteszik a királyi szék elé és ezt
mondják:
„Méltó vagy, Urunk,
hogy tied legyen a dicsőség, tisztesség és erő,
mert te teremtettél mindent,
és a te akaratod hívott létre és teremtett mindent“.

5

1 És láttam annak jobb kezében, aki a királyi széken ül, egy könyvet,
belül és kívül teleírva és hét pecséttel lepecsételve.
2 És láttam egy erős angyalt, aki hangos szóval így kiáltott: „Ki volna
méltó arra, hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak pecsétjeit?“
3 De sem a mennyben, sem a földön, sem a föld alatt nem tudta senki a
könyvet felnyitni és belenézni.
4 Ekkor keservesen sírtam, hogy senki sem bizonyult méltónak arra,
hogy a könyvet felnyissa és belenézzen.
5 Ekkor egy a vének közül ezt mondta nekem: „Ne sírj! Íme, győzött a
Júda nemzetségéből való oroszlán, Dávid utóda, hogy felnyissa a könyvet
és felbontsa annak hét pecsétjét“.
6 És akkor láttam a királyi szék és a négy élőlény között és a vének
között egy Bárányt állni, mintha meg volna ölve, hét szarva és hét szeme
volt, ami az Istennek hét lelke, akiket elküldött az egész földre.
7 A Bárány odajött és elvette a könyvet a királyi székben ülőnek jobb
kezéből.
8 És amikor elvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén
leborult a Bárány előtt, mindegyiknél hárfák voltak és aranypoharak
füstölőszerrel tele, amelyek a szentek imádságai.
9 És új éneket énekeltek e szavakkal:
„Méltó vagy, hogy átvedd a könyvet
és megnyisd annak pecsétjeit,
mert megölettettél
és megváltottál minket véred által Isten számára,
minden törzsből és nyelvből, népből és nemzetből.
10 Királysággá és papokká tetted őket Isten számára
és uralkodni fognak a földön“.
11 És láttam és hallottam sok angyal hangját a királyi szék, az élőlények
és vének körül, és számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt.
12 Hangos szóval ezt mondták:
„Méltó a megöletett Bárány,
hogy övé legyen az erő, a gazdagság, a bölcsesség, a hatalom,

a tisztesség és dicsőség és áldás!“
13 És hallottam, hogy minden teremtmény, amely a mennyben, a földön
és a föld alatt és a tengerben és minden, ami ezekben van, ezt mondta:
„A királyi székben ülőnek és a Báránynak
áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom
örökkön örökké!“
14 És a négy élőlény ezt mondta: „Ámen!“ És a huszonnégy vén leborult
és imádta az örökkön örökké élőt.

6

1 És láttam, amikor a Bárány a pecsétekből egyet felnyitott és halottam,
hogy a négy élőlény közül az egyik mennydörgő hangon ezt mondta: „Jöjj
és lásd!“
2 És láttam, íme egy fehér ló. A rajta ülőnél íj volt. Koronát adtak neki.
Győzelmesen vonult ki, hogy győzzön.
3 És amikor a második pecsétet felnyitotta, hallottam, hogy a második
élőlény ezt mondta: „Jöjj és lásd!“
4 És előjött egy másik, vörös ló. A rajta ülőnek megadatott, hogy a
békességet elvegye a földről, és hogy az emberek egymást öljék. Nagy
kard adatott neki.
5 Amikor felnyitotta a harmadik pecsétet, hallottam, hogy a harmadik
élőlény ezt mondta: „Jöjj és lásd!“ És láttam, és íme egy fekete ló! Annak,
aki azon ült, egy mérleg volt a kezében.
6 És hallottam a négy élőlény között egy szózatot, amely ezt mondta: „A
búzának mércéje egy dénár és az árpának három mércéje egy dénár, de
az olajat és bort ne bántsd!“
7 Amikor felnyitotta a negyedik pecsétet, hallottam a negyedik élőlény
szavát, amint így szólt: „Jöjj és lásd!“
8 És láttam, és íme, egy fakó ló! Annak, aki rajta ült neve halál és a
pokol követte őt és adatott neki hatalom a földnek negyedrészén, hogy
öljenek fegyverrel és éhséggel és halállal a földnek fenevadjaival.
9 És amikor felbontotta az ötödik pecsétet, láttam az oltár alatt
azoknak lelkét, akiket megöltek az Isten beszédéért és bizonyságtételéért,
amelyhez ragaszkodtak.
10 És hangos szóval kiáltottak: „Uram, te szent és igaz vagy, meddig
nem ítélsz még, és nem torlod meg a mi vérünket azokon, akik a földön
laknak?“
11 Akkor mindegyikük fehér ruhát kapott, és megmondták nekik,
hogy még egy kevés ideig nyugodjanak meg, amíg betelik mind szol-
gatársaiknak, mind az ő testvéreiknek száma, akiket megölnek majd,
akárcsak őket.
12 Aztán láttam, amikor a hatodik pecsétet felnyitotta, és íme nagy
földrengés támadt, és a nap fekete lett, mint egy szőrzsák és a hold olyan
lett, mint a vér.
13 És az ég csillagai lehullottak a földre, miképpen a fügefa lehullatja
éretlen gyümölcseit, amikor nagy szél rázza.
14 És az ég eltűnt, mint amikor egy papírtekercset összegöngyölnek, és
minden hegy és sziget elmozdult helyéről.
15 És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és
a hatalmasok és minden szolga és szabad elrejtőzött a barlangokba és a
hegyek hasadékaiba.

16 És ezt mondták a hegyeknek és a kőszikláknak: „Essetek ránk, és
rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyi széken ül, és a Bárány
haragja elől,
17 mert eljött haragjuk napja és ki állhat meg?“

7

1 Ezután négy angyalt láttam állni a föld négy sarkán, amint féken
tartották a föld négy szelét, hogy a szél ne fújjon a földre, se a tengerre,
se élő fára.
2 Egy másik angyalt is láttam feljönni napkelet felől, akinek kezében volt
az élő Isten pecsétje, és hangos szóval kiáltott a négy angyalnak, akiknek
megadatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek
3 és így szólt: „Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak,
addig, amíg homlokukon meg nem pecsételjük a mi Istenünknek szolgáit“.
4 És hallottam a megpecsételtek számát: Száznegyvennégyezer, Izrael
fiainak minden törzséből.

5 Júda törzséből tizenkétezer elpecsételt,
Rúben törzséből tizenkétezer elpecsételt,
Gád törzséből tizenkétezer elpecsételt,
6 Ásér törzséből tizenkétezer elpecsételt,
Naftáli törzséből tizenkétezer elpecsételt,
Manassé törzséből tizenkétezer elpecsételt,
7 Simeon törzséből tizenkétezer elpecsételt,
Lévi törzséből tizenkétezer elpecsételt,
Issakár törzséből tizenkétezer elpecsételt.
8 Zebulón törzséből tizenkétezer elpecsételt,
József törzséből tizenkétezer elpecsételt,
Benjámin törzséből tizenkétezer elpecsételt.

9 Ezután láttam: íme egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem
számlálhatott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből és a
királyi szék előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve és kezükben
pálmaágak,
10 és hangos szóval kiáltották:
„Az üdvösség a mi Istenünké,
aki a királyi széken ül
és a Bárányé!“
11 Az angyalok pedig mindnyájan a királyi szék, a vének és a négy élőlény
körül álltak és a királyi szék előtt leborultak és imádták Istent,
12 ezt mondva:
„Ámen.
Áldás és dicsőség
és hálaadás és tisztesség
és hatalom és erő
a mi Istenünknek örökkön örökké.
Ámen“.
13 Ekkor megszólalt az egyik vén és ezt mondta nekem: „Kik ezek, akik
fehér ruhában vannak öltözve, és honnét jöttek?“
14 Ezt mondtam neki: „Uram, te tudod“.
És ezt mondta nekem: „Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek
és megmosták ruhájukat és megfehérítették a Bárány vérében.

15 Ezért
vannak Isten királyi széke előtt
és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában,
és aki a királyi széken ül, kiterjeszti sátrát felettük.
16 Nem éheznek többé,
sem nem szomjúhoznak többé,
a nap nem tűz rájuk,
sem semmi hőség,
17 mert a Bárány, aki a királyi szék közepén van, legelteti őket,
és az élet vizének forrásához vezeti őket,
és Isten letöröl szemükről minden könnyet.“

8

1 És amikor felnyitotta a hetedik pecsétet, nagy csendesség lett a mennyben, mintegy fél óráig.
2 És láttam azt a hét angyalt, aki Isten színe előtt állott és adatott azoknak hét trombita.
3 Egy másik angyal is odajött és megállt az oltárnál, arany tömjénezőt tartva, és adatott neki sok tömjén, hogy a szentek könyörgéséhez tegye az arany oltárra, amely a királyi szék előtt volt.
4 És felment a tömjén füstje a szentek könyörgésével az angyal kezéből Isten elé.
5 Azután vette az angyal a tömjénezőt és megtöltötte az oltár parazsával, és ledobta a földre. Ekkor mennydörgés és zúgás, villámlás és földindulás támadt.
6 A hét angyal pedig, akinél a hét trombita volt, trombitáláshoz készült.
7 Trombitált az első és jégeső támadt, és tűz vérrel keverve, és a földre hullott. Megégett a föld harmadrésze, és minden zöld fű megégett.
8 A második angyal is trombitált, és erre, mint egy tűzben égő nagy hegy a tengerbe zuhant, és a tenger harmadrésze vérré lett.
9 A tengerben lévő állatok harmadrésze elpusztult, amiben csak élet volt, és odaveszett a hajók harmada is.
10 A harmadik angyal is trombitált, és leesett az égről egy nagy csillag, mint egy égő fáklya, és ráesett a folyók harmadára és a vizek forrásaira.
11 A csillagnak neve pedig Üröm volt, és ürömmé lett a folyóvizek harmadrésze, és sok ember meghalt e vizektől, mert azok keserűvé lettek.
12 A negyedik angyal is trombitált, és csapás érte a nap harmadrészét, a holdnak harmadrészét és a csillagoknak harmadrészét, hogy elhomályosodjék azok harmadrésze, és a nappal se legyen világos harmadáig, és az éjszaka hasonlóképpen.
13 Ekkor láttam és hallottam, hogy egy magányos sas fent az égen repül, és hangos szóval ezt mondja: „Jaj, jaj, jaj a föld lakosainak, a többi három angyal trombitájának szava miatt, akik még trombitálni fognak.“

9

1 Az ötödik angyal is trombitált, és láttam, hogy egy csillag esett le az égről a földre, és neki adatott a mélység kútjának kulcsa.
2 Megnyitotta azért a mélységnek kútját és füst jött föl a kútból, mint egy nagy kemencének füstje, és elhomályosodott a nap és a levegő a kút füstjétől.
3 A füstből pedig sáskák jöttek ki a földre és olyan hatalom adatott nekik, amilyen hatalmuk van a skorpióknak a földön.

4 És megmondatott nekik, hogy a földnek füvét ne bántsák, se semmi
zöldellőt, se élőfát, hanem csak azokat az embereket, akiknek homlokán
nincs az Isten pecsétje.
5 És megadatott nekik, hogy ne öljék meg őket, hanem kínozzák őket
öt hónapig. Kínzásuk olyan legyen, mint a skorpió kínzása, amikor
megmarja az embert.
6 Azokban a napokban keresik az emberek a halált, de nem találják és
kívánnának meghalni, de a halál menekül előlük.
7 A sáskák formája pedig hasonló volt a harcra felkészített lovakhoz,
és a fejükön aranyhoz hasonló korona volt, és arcuk olyan volt, mint az
emberek arca.
8 A hajuk olyan volt, mint az asszonyok haja, és fogaik olyanok voltak,
mint az oroszláné,
9 és olyan mellvértjük volt, mint a vasmellvértek, és szárnyaik zúgása
olyan volt, mint a viadalra száguldó sok lovas szekér dübörgése.
10 Skorpiókhoz hasonló farkuk és fullánkjuk volt, és a farkukban volt
hatalmuk, hogy ártsanak az embereknek öt hónapig.
11 Királyuk a mélység angyala volt, annak neve zsidóul Abaddón,
görögül pedig Apollüón, azaz Pusztító.
12 Az első jaj elmúlt, s íme, ezután még két jaj következik.
13 A hatodik angyal is trombitált, és az arany oltár négy szarva felől,
amely Isten előtt van, egy szózatot hallottam,
14 amely ezt mondta a hatodik angyalnak: „Oldd el azt a négy angyalt,
akik a nagy folyóvíznél, az Eufrátesznél vannak megkötve“.
15 Erre eloldozták a négy angyalt, akik készen voltak órára, napra,
hónapra és esztendőre, hogy megöljék az emberek harmadrészét.
16 A lovasseregek száma húszezerszer tízezer volt, hallottam a
számukat.
17 Látomásban így láttam a lovakat és a rajtuk ülőket, akiknek tűzvörös,
jácinték és kénsárga mellvértjük volt, és a lovak feje olyan volt, mint az
oroszlánok feje és szájukból tűz, füst és kénkő jött ki.
18 Ez a három csapás ölte meg az emberek harmadrészét: a tűz, a füst,
a kénkő, amely szájukból jött ki.
19 Mert hatalmuk a szájukban és farkukban van. Farkuk a kígyóhoz
hasonló, fej van rajta, és azzal ártanak.
20 Az emberek közül a többiek, akiket nem öltek meg ezek a csapások,
mégsem tértek meg kezük alkotásaitól, hanem tovább imádták a gonosz
lényeket, és az arany és ezüst és érc és kő és fa bálványokat, amelyek
sem látni, sem hallani, sem járni nem tudnak.
21 És nem tértek meg sem gyilkosságaikból, sem varázslásaikból, sem
paráználkodásaikból, sem lopásaikból.

10

1 És láttam egy másik erős angyalt leszállni az égből, aki felhőbe öltözött
és a fején szivárvány volt és az arca olyan volt, mint a nap és lábai, mint
a tűzoszlopok.
2 És kezében egy nyitott könyvecske volt, és jobb lábát a tengerre, bal
lábát pedig a földre tette.
3 És hangosan kiáltott, mint amikor az oroszlán ordít, és amikor kiáltott,
megszólaltatta a hét menydörgést is a maga hangján.

4 És amikor a hét mennydörgés megszólaltatta hangját, írni akartam,
de az égből szózatot hallottam, amely ezt mondta nekem: „Pecsételd le,
amiket a hét mennydörgés mondott, és azokat ne írd le“.

5 És az angyal, akit állni láttam a tengeren és a földön, felemelte kezét
az égre,
6 és megesküdött arra, aki örökkön örökké él, aki teremtette az eget és
a benne lévőket, és a földet és a benne lévőket, és a tengert és a benne
lévőket, hogy nem lesz több időhaladék,
7 hanem azokban a napokban, amikor a hetedik angyal trombitálni
kezd, beteljesedik Istennek a titka, amint megmondta az ő szolgáinak, a
prófétáknak.

8 És a szózat, amit az égből hallottam, ismét szólt hozzám és ezt mondta:
„Menj el és vedd át azt a nyitott könyvecskét, amely a tengeren és a földön
álló angyal kezében van“.

9 Elmentem azért az angyalhoz és ezt mondtam neki: „Add át nekem a
könyvecskét“. És ő ezt mondta nekem: „Vedd át és edd meg. Gyomrodat
megkeseríti ugyan, de szádban édes lesz, mint a méz“.
10 Átvettem azért a könyvecskét az angyal kezéből és megettem.
Számban olyan édes volt, mint a méz, de amikor lenyeltem, gyomrom
keserű lett tőle.
11 Aztán ez a szó hangzott felém: „Ismét prófétálnod kell sok nép és
nemzet és nyelvek és királyok felől“.

11

1 Ekkor nádszálhoz hasonló mérővesszőt adtak a kezembe, és ezt
mondták: „Kelj fel, és mérd meg Isten templomát és az oltárt, és azokat,
akik ott imádkoznak.
2 De az udvart, amely templomon kívül van, hagyd ki, és azt ne mérd
meg, mert az a pogányoknak adatott és negyvenkét hónapig taposni fogják
a szent várost.
3 Az én két tanúmnak megadom, hogy gyászruhába öltözve
prófétáljanak ezerkétszázhatvan napig.“
4 Ők a két olajfa, és a két gyertyatartó, amelyek a föld Ura előtt állnak.
5 És ha valaki ártani akar nekik, tűz tör elő szájukból, amely megöli
ellenségeiket, és ha valaki ártani akar nekik, annak így kell megöletnie.
6 Ezeknek van hatalmuk arra, hogy bezárják az eget, hogy prófétálásuk
idején ne legyen eső. Hatalmuk van a vizek felett, hogy vérré változtassák,
és megverjék a földet mindenféle csapással, ahányszor csak akarják.

7 És amikor elvégezték bizonyságtételüket, a mélységből feljövő
fenevad hadakozik ellenük és legyőzi őket és megöli őket.
8 Holttestük a nagy város utcáján fekszik, amelyet lelki értelemben
Sodomának és Egyiptomnak hívnak, ahol Urunkat is megfeszítették.
9 És a népek és törzsek, és nyelvek és a nemzetek közül valók látják
azoknak holttestét három és fél napig, és nem engedik holttestüket sírba
tenni.
10 És a föld lakói örülnek és örvendeznek ennek, és ajándékokat
küldenek egymásnak, mert ez a két próféta gyötörte a föld lakosait.

11 De három és fél nap múlva az élet lelke szállt beléjük Istentől, és
lábukra álltak és nagy félelem fogta el azokat, akik látták őket.

12 És hangos szózatot hallottak az égből, amely ezt mondta nekik:
„Jöjjetek fel ide!“ És felmentek egy felhőben az égbe és látták őket
ellenségeik.
13 És abban az órában nagy földrengés támadt, és a város tizedrésze
összedőlt, és a földrengés megölt hétezer embert, a többiek pedig
megrémültek, és a menny Istenét dicsőítették.
14 A második jaj elmúlt, íme, a harmadik jaj hamar eljön.
15 A hetedik angyal is trombitált és nagy szózatok hangoztak a menny-
ben, amelyek ezt mondták:
„A világ uralma a mi Urunké és az ő Krisztusáé lett,
aki örökkön örökké uralkodik“.
16 És a huszonnégy vén, aki Isten előtt ült királyi székben, arcra esett és
imádta Istent,
17 és ezt mondta:
„Hálát adunk neked, Urunk, mindenható Isten,
aki vagy, aki voltál, és aki eljövendő vagy,
mert nagy hatalmadat kezedbe vetted,
és a te országlásodat megkezdted.
18 És háborogtak a pogányok, de eljött haragod
és a halottak ideje, hogy megítéltessenek,
és jutalmat adj a te szolgáidnak, a prófétáknak
és a szenteknek, és akik a te nevedet félik,
kicsinyeknek és nagyoknak,
hogy elpusztítsd azokat, akik a földet pusztítják.“
19 És megnyílt Isten temploma a mennyben, és látható lett a szövetség
ládája a templomban, és villámlás és zúgás és mennydörgés és
földindulás és nagy jégeső támadt.

12

1 Ezután egy nagy jel látszott az égen: egy napba öltözött asszony, lába
alatt volt a hold, és fején tizenkét csillagból korona.
2 Terhes volt, és vajúdva és szülési kínokban kiáltott.
3 Más jel is látszott az égen: íme egy nagy vörös sárkány, aminek hét
feje volt és tíz szarva, és a fején hét korona.
4 És a farka után vonta az ég csillagainak harmadrészét, és a földre
vetette azokat, és a sárkány a szülő asszony elé állt, hogy amikor szül,
annak fiát megegye.
5 És fiút szült, aki vasvesszővel legeltet minden nemzetet és elragadtatott
annak fia Istenhez és az ő királyi székéhez.
6 Az asszony pedig elfutott a pusztába, ahol Istentől készített helye volt,
hogy ott táplálják ezerkétszázhatvan napig.
7 Ezután viaskodás támadt az égben: Mihály és az ő angyalai viaskodtak
a sárkánnyal és a sárkány is viaskodott angyalaival együtt.
8 De nem vehettek diadalmat, és helyük sem maradt többé a mennyben.
9 És levettetett a nagy sárkány, ama régi kígyó, akit ördögnek, és
sátánnak neveznek, aki mind az egész földkerekséget elhiteti, levettetett
a földre, és vele együtt angyalai is levettettek.
10 És hangos szózatot hallottam az égben, amely ezt mondta:
„Most valósult meg az üdvösség és az erő és a mi Istenünk országa
és az ő Krisztusának hatalma,
mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett,

aki vádolta őket éjjel és nappal
a mi Istenünk előtt.
11 És ők legyőzték azt
a Bárány vérével,
és bizonyságtételük beszédével
és nem kímélték
életüket mindhalálig.
12 Azért örüljetek, egek,
és akik bennük lakoztok!
Jaj a föld és tenger lakosainak,
mert az ördög leszállott hozzátok
telve nagy haraggal,
mint aki tudja, hogy kevés ideje van.“
13 Amikor azért látta a sárkány, hogy levettetett a földre, kergetni kezdte az asszonyt, aki a fiút szülte.
14 De az asszonynak két nagy sasszárny adatott, hogy a kígyó elől elrepüljön a pusztába az ő helyére, hogy ott táplálják ideig, időkig és az idő feléig.
15 A kígyó pedig szájából vizet bocsátott ki az asszony után, mint valami folyót, hogy a folyóvíz elragadja.
16 De segített a föld az asszonynak, és megnyitotta a föld a száját, és elnyelte a folyóvizet, amelyet a sárkány a szájából bocsátott ki.
17 Megharagudott azért a sárkány az asszonyra és elment, hogy hadakozzék a többiek ellen, akik az asszony utódai közül valók, akik megőrzik Isten parancsolatait, és akiknél megvan Jézus Krisztus bizonyságtétele.
18 És odaállt a tenger fövenyére.

13

1 És láttam egy fenevadat feljönni a tengerből, amelynek hét feje és tíz szarva volt, és a tíz szarván korona, és fejein istenkáromló nevek.
2 És ez a fenevad, amelyet láttam, hasonló volt a párduchoz, lábai, mint a medvéé, szája, mint az oroszlán szája, és a sárkány neki adta az ő erejét és királyi székét és nagy hatalmát.
3 És láttam, hogy fejei közül egy halálosan megsebesült, de halálos sebe meggyógyult. Az egész föld csodálta a fenevadat.
4 És imádták a sárkányt, aki hatalmat adott a fenevadnak, és imádták a fenevadat, és ezt mondták: „Kicsoda hasonló a fenevadhoz? Kicsoda viaskodhatna vele?“
5 És adatott neki nagyot mondó és istenkáromló száj, és adatott neki hatalom, hogy cselekedhessék negyvenkét hónapon át.
6 Megnyitotta azért száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az ő nevét és az ő sátorát és azokat, akik a mennyben laknak.
7 Az is megadatott neki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze, és adatott neki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen.
8 Ezért imádja őt a föld minden lakosa, akiknek neve nincs beírva az élet könyvébe, amely a Bárányé, aki megöletett a világ alapítása óta.
9 Ha van füle valakinek, hallja!
10 Ha valaki fogságba visz mást,
ő is fogságba megy,
ha valaki fegyverrel öl,

fegyverrel kell megöletnie.
Itt van a helye a szentek békességes tűrésének és hitének.
11 Azután más fenevadat láttam feljönni a földből, aminek két szarva
volt, a Bárányhoz hasonló, de úgy szólt, mint a sárkány.
12 Ez az előző fenevadnak minden hatalmát gyakorolta, az ő színe előtt,
és azt is megcselekedte, hogy a föld és annak lakosai imádják az első
fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult.
13 És nagy jeleket tesz, még tüzet is hoz az égből a földre az emberek
szeme láttára.
14 És elhiteti a föld lakosait azokkal a jelekkel, amelyeket kapott, hogy
megcselekedje a fenevad színe előtt, azt mondva a föld lakosainak,
hogy készítsék el a fenevad képét, akit fegyverrel megsebesíttetek, de
megelevenedett.
15 És megadatott neki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, és hogy a
fenevad képe meg is szólaljon, és hogy akik nem imádják a fenevad képét,
azokat megölje.
16 Azt is megteszi mindenkivel, kicsikkel és nagyokkal, gazdagokkal
és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy jobb kezükre, vagy
homlokukra bélyeget tegyenek,
17 hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak az, akin
a fenevad bélyege van, vagy a neve, vagy nevének a száma.
18 Ide kell a bölcsesség! Akinek van értelme, számlálja meg a fenevad
számát, mert emberi szám az, a száma pedig hatszázhatvanhat.

14

1 És láttam, és íme egy Bárány állt a Sion hegyén és vele
százegyvennégyezren, akiknek homlokára volt írva az ő Atyjának neve.
2 És szózatot hallottam az égből, mint sok vizek zúgását, és mint
nagy mennydörgés hangját, és hárfásoknak hangját hallottam, akik
hárfájukkal hárfáztak.
3 És valami új éneket énekeltek a királyi szék előtt és a négy élőlény
előtt és a vének előtt, és senki sem tanulhatta meg azt az éneket, csak a
százegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről.
4 Ezek azok, akik nőkkel nem szennyezték be magukat, mert szüzek.
Ezek azok, akik követik a Bárányt, bárhová megy. Ezek áron vétettek
meg az emberek közül első zsengéül Istennek és a Báránynak.
5 Szájukban nem találtatott hazugság, feddhetetlenek Isten királyi széke
előtt.
6 És láttam egy másik angyalt repülni az ég közepén, akinél
az örökkévaló evangélium volt, hogy a föld lakosainak hirdesse az
evangéliumot és minden nemzetségnek és törzsnek és nyelvnek és
népnek.
7 Hangos szóval ezt mondta: „Féljétek az Istent, és neki adjatok
dicsőséget, mert eljött ítéletének órája és imádjátok őt, aki teremtette
a mennyet és a földet és a tengert és a vizek forrásait“.
8 És egy második angyal követte őt, aki így szólt: „Leomlott, leomlott
Babilon, a nagy város! Mert paráznaságának haragborából adott inni
minden pogány népnek“.
9 És egy harmadik angyal is követte őket, és hangosan így szólt: „Ha
valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi homlokára
vagy kezére,

10 az is iszik Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett
haragjának poharába és kínozni fogják tűzzel és kénkővel a szent
angyalok és a Bárány előtt.
11 Kínlódásuk füstje felmegy örökkön örökké, és nem lesz nyugalmuk
éjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak képét, és ha felveszik
az ő nevének bélyegét.
12 Itt van helye a szentek békességes tűrésének, akik megtartják Isten
parancsolatait és Jézus hitét!“
13 És az égből szózatot hallottam, amely ezt mondta nekem: „Írd meg:
Boldogok, a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva.
Bizony azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradtságuktól és
az ő cselekedeteik követik őket“.
14 És láttam, és íme volt egy fehér felhő és a felhőn ült valaki, hasonló
az Emberfiához, a fején arany korona volt, és a kezében éles sarló.
15 És egy másik angyal jött ki a templomból, hangosan kiáltva annak,
aki a felhőn ült: „Lendítsd meg a sarlódat és arass, mert a földnek aratni
valója beérett“.
16 A felhőn ülő sarlóját a földre dobta és learatta a földet.
17 És másik angyal is jött ki a mennyben lévő templomból és annál is
éles sarló volt.
18 Az oltártól ismét egy másik angyal jött ki, akinek hatalma volt a
tűzön, és hangosan kiáltott annak, akinél az éles sarló volt, és így szólt:
„Lendítsd meg a te éles sarlódat és szedd le a föld szőlőjének fürtjeit,
mert megértek a szemei“.
19 Ledobta azért az angyal éles sarlóját a földre, és a föld szőlőit
megszedte, és belevetette Isten haragjának nagy borsajtójába.
20 Megtaposták a borsajtót a városon kívül és vér jött ki a borsajtóból,
amely a lovak zablájáig ért, ezerhatszáz futamnyira.

15

1 És láttam a mennyben egy másik nagy és csodálatos jelet: hét angyalt,
akiknél az utolsó hét csapás volt, mert ezekkel teljesedett be Isten haragja.
2 És láttam, mint egy üvegtengert, amely tűzzel volt elegyítve, és
azokat, akik diadalmaskodtak a fenevadon és az ő képén és bélyegén
és nevének számán, láttam az üvegtenger mellett állni azokat, akiknek
kezében voltak Isten hárfái.
3 És énekelték Mózesnek, Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét:
„Nagyok és csodálatosak a te dolgaid,
mindenható Úristen,
igazságosak és igazak a te utaid,
ó, szentek Királya.
4 Ki ne félne téged, Uram!
És ki ne dicsőítené a te nevedet?
Mert csak egyedül te vagy szent.
Mert eljönnek mind
a pogányok és leborulnak előtted,
mert ítéleteid nyilvánvalókká lettek.“
5 És ezek után láttam, és íme megnyílt a mennyben a bizonyságtétel
sátorának temploma,
6 és kijött a templomból a hét angyal, akiknél a hét csapás volt, tiszta
fehér gyolcsba öltözve és mellük arany övvel övezve.

7 És egy a négy élőlény közül adott a hét angyalnak hét arany poharat,
amely az örökkön örökké élő haragjával volt tele.
8 És megtelt a templom füsttel Isten dicsőségétől és erejétől, és senki
sem mehetett be a templomba, míg a hét angyal hét csapása be nem
teljesedik.

16

1 És hangos szózatot hallottam a templomból, amely ezt mondta a hét
angyalnak: „Menjetek el, öntsétek ki Isten haragjának hét poharát a
földre“.
2 Elment azért az első és kiöntötte poharát a földre, és gonosz, ártalmas
fekély támadt azokon az embereken, akiken a fenevad bélyege volt és
imádták annak képét.
3 A második angyal is kiöntötte poharát a tengerbe, az olyan lett, mint
a halott vére, és minden élőlény meghalt a tengerben.
4 A harmadik angyal is kiöntötte poharát a folyóvizekbe és a vizek
forrásaiba, és azok vérré változtak.
5 És hallottam, hogy a vizek angyala ezt mondta:
„Igaz vagy, Uram, aki vagy, aki voltál.
Szent vagy, hogy így ítéltél.
6 Mert a szentek és próféták vérét ontották,
Te is vért adtál nekik inni, mert megérdemelték.“
7 És hallottam, hogy az oltár ezt mondta:
„Jól van, Uram, mindenható Isten,
igazak és igazságosak a te ítéleteid“.
8 A negyedik angyal is kitöltötte poharát a napra és megadatott neki,
hogy tűzzel gyötörje az embereket.
9 Az emberek gyötrődtek a nagy hőség miatt, és Isten nevét káromolták,
akinek hatalma volt e csapások felett, és nem tértek meg, hogy Neki
dicsőséget adjanak.
10 Az ötödik angyal is kitöltötte poharát a fenevad királyi székére, és
országa elsötétült és nyelvüket rágták kínjukban.
11 És káromolták a menny Istenét kínjaik és a fekélyek miatt és nem
tértek meg cselekedeteikből.
12 A hatodik angyal is kitöltötte poharát a nagy folyóvízre, az Eufráteszre, és kiszáradt annak vize, hogy a napkelet felől jövő királyoknak
út készüljön.
13 És láttam a sárkány szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta
szájából három tisztátalan lelket kijönni, olyanok voltak, mint a békák.
14 Mert ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek, akik elmennek a földnek
és az egész világnak királyaihoz, hogy egybegyűjtsék azokat a mindenható
Isten ama nagy napjának viadalára.
15 „Íme, eljövök, mint a tolvaj. Boldog, aki vigyáz és őrzi ruháját, hogy
ne járjon mezítelenül, és meg ne lássák szégyenét.“
16 Egybegyűjtötték azért őket arra a helyre, amelyet zsidóul Harmagedónnak neveznek.
17 A hetedik angyal is kitöltötte poharát a levegőbe, és hangos szózat jött
a mennyei templom királyi székétől, amely ezt mondta: „Megtörtént!“
18 Ekkor zúgás, és mennydörgés és villámlás támadt, és olyan nagy
földrengés, amilyen még nem volt, mióta az emberek a földön vannak:
ilyen nagy földrengés!

19 És a nagy város három részre szakadt, és a pogányok városai
leomlottak, és a nagy Babilont emlegették Isten előtt, hogy itassa meg vele
az ő búsult haragja borának poharát.
20 És minden sziget eltűnt és a hegyek sem voltak találhatók.
21 És nagy jégeső, mint egy-egy talentum, esett az emberekre, és
káromolták Istent az emberek a jégeső csapása miatt, mert annak csapása
felette nagy volt.

17

1 És odajött egy a hét angyal közül, akinél a hét pohár volt, és így
szólított meg: „Jöjj és megmutatom neked a nagy parázna asszonynak
ítéletét, aki a nagy vízen ül,
2 akivel paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznaságának borától
megrészegedtek a föld lakosai“.
3 És lélekben elvitt engem egy pusztába és egy asszonyt láttam egy veres
fenevadon ülni, amely tele volt istenkáromlónevekkel, amelynek hét feje
és tíz szarva volt.
4 Az asszony bíborba és skarlátba volt öltözve, és arannyal és
drágakővel és gyöngyökkel volt ékesítve, kezében egy arany pohár volt,
tele utálatosságokkal és paráznaságának tisztátalanságával.
5 Homlokára titokzatos név volt írva:

„A nagy
Babilon, a paráznáknak
és a föld utálatosságainak anyja“.

6 És láttam, hogy ez az asszony részeg volt a szentek és Jézus bi-
zonyságtevőinek vérétől, és nagyon csodálkoztam, amikor láttam őt.
7 És ezt mondta nekem az angyal: „Miért csodálkozol? Én megmondom
neked ennek az asszonynak és a fenevadnak a titkát, amely őt hordozza,
amelynek hét feje és tíz szarva van.
8 A fenevad, amelyet láttam, volt és nincs, és a mélységből jön fel, és
pusztulásra megy. És a föld lakosai, akiknek neve nincs beírva az élet
könyvébe a világ kezdete óta, csodálkoznak, látva a fenevadat, amely volt
és nincs, de ismét megjelenik.
9 Ide kell az értelem, amelyben bölcsesség van. A hét fej hét hegy,
amelyen az asszony ül,
10 ez hét királyt jelent. Közülük öt elesett, és egy megvan, a másik még
nem jött el, és amikor eljön, kevés ideig maradhat meg.
11 A fenevad pedig, amely volt és nincs, ő a nyolcadik, és a hét közül való
és pusztulásra megy.
12 A tíz szarv pedig, amelyet láttál, a tíz király, olyanok, akik még
birodalmat nem kaptak, de hatalmat kapnak, mint királyok egy óráig a
fenevaddal.
13 Ezeknek egy a szándékuk, erejüket és hatalmukat is a fenevadnak
adják.
14 Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány legyőzi őket, mert
uraknak Ura és királyoknak Királya, és vele vannak az elhívottak,
választottak, és hívők.“
15 Ezt mondta nekem: „A vizek, amelyeket láttál, amelyeken a parázna
asszony ül, azok a népek, sokaságok és nemzetek és nyelvek.
16 És a tíz szarv, amelyet láttál, és a fenevad meggyűlölik a paráznát és
kifosztják, mezítelenné teszik, és húsát eszik, és tűzzel megégetik.

17 Mert Isten adta azoknak szívébe, hogy az ő szándékát cselekedjék,
és egy szándékon legyenek, és átadják birodalmukat a fenevadnak, míg
beteljesednek Isten igéi.
18 És az asszony, akit láttál, az a nagy város, amelynek hatalma van a
föld királyai felett.“

18

1 Ezek után láttam egy másik angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy
hatalma volt és dicsősége beragyogta a földet.
2 És kiáltott teljes erejéből, hangos szóval:
„Leomlott, leomlott a nagy Babilon,
és az ördögöknek lett lakóhelyévé,
mindenféle tisztátlan léleknek tömlöcévé,
és mindenféle tisztátalan és utálatos madárnak tömlöcévé.
3 Mert paráznasága haragjának borából ivott minden nép,
és a föld királyai vele paráználkodtak,
és a föld kalmárai az ő tobzódásának javaiból gazdagodtak meg.“
4 Egy másik szózatot is hallottam a mennyből, amely ezt mondta:
„Fussatok ki belőle, én népem,
hogy ne legyetek részesei bűneiben,
és ne kapjatok a rámért csapásokból.
5 Mert bűnei az égig hatoltak,
és Isten megemlékezett gonoszságairól.
6 Fizessetek úgy neki, ahogy ő fizetett nektek,
és adjátok kétszeresen vissza cselekedetei szerint:
abba a pohárba, amelyet ő megtöltött, kétszeresen töltsetek neki.
7 Amennyire dicsőítette magát és tobzódott, annyi kínnal és gyásszal
fizessetek neki, mert ezt mondja szívében:
Úgy ülök, mint egy királynő
és nem vagyok özvegy
és gyászt sem látok soha.
8 Ezért egyetlen napon jönnek rá a csapások:
a halál, a gyász és az éhség
és tűzzel égetik meg,
mert erős az Úr, az Isten, aki megbünteti őt.“
9 És siratják őt, és gyászolják a föld királyai, akik vele paráználkodtak
és tobzódtak, amikor látják az ő megégettetésének füstjét.
10 Kínjától való félelmük miatt távol megállva ezt mondják:
„Jaj! Jaj! Te nagy város,
Babilon, te hatalmas város,
egy óra alatt utolért ítéleted!“
11 A föld kalmárai is siratják és gyászolják, mert áruikat már senki sem
veszi:
12 az aranyat, és ezüstöt, drágakövet és gyöngyöt, és gyolcsot és bíbort
és selyem és skarlátruhákat, különféle tujafát és elefántcsontedényt,
drága fából és rézből és vasból és márványból készült edényt,
13 és fahéjat és illatszereket és keneteket és tömjént és bort és olajat és
zsemlelisztet és gabonát és barmokat és juhokat és lovakat és kocsikat és
rabokat és emberi lelkeket.
14 És a haszon, amit lelked kívánt, elveszett, és minden bőség és pompa
eltávozott tőled, azokat többé meg nem találod.

15 Ezeknek árusai, akik ezekből gazdagodtak meg, kínjától való félelmük
miatt távol állnak, sírva és jajgatva,
16 ezt mondják:
„Jaj! Jaj! A nagy város,
amely gyolcsba, bíborba és skarlátba öltözött
és arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel volt ékesítve, hogy
elpusztult egy óra alatt ennyi gazdagság!“
17 És a kormányosok és a hajókon lévők mind és az evezősök, és akik a
tengeren kereskedtek távol megálltak,
18 és amikor meglátták égésének füstjét így kiáltottak: „Van-e hasonló e
nagy városhoz?“
19 És port hintettek fejükre, sírva és jajgatva kiáltoztak:
„Jaj! Jaj! Ez a nagy város,
amelynek jólétéből meggazdagodott mindenki, akinek hajói voltak a
tengeren,
hogy elpusztult egyetlen óra alatt!
20 Örülj neki, te menny
és ti szent apostolok és próféták,
mert Isten értetek ítéletével megbüntette őket.“
21 És egy erős angyal, egy nagy malomkőhöz hasonló követ felvett és a
tengerbe dobta és így szólt:
„Ilyen nagy hirtelen vettetik le Babilon,
a nagy város és többé meg nem találják“.
22 És hárfások és zenészek és fuvolások és trombitások szava
nem hallatszik benned többé,
nem található benned egyetlen mesterség mestere sem,
és nem hallatszik benned a malom zúgása sem,
23 és lámpa világossága benned nem fénylik többé,
és nem hallatszik benned vőlegénynek és menyasszonynak szava sem,
mert a te kalmáraid voltak a föld fejedelmei,
mert a te varázslásodtól tévelyedett el minden nép:
24 de benne találtatott a prófétáknak és szenteknek vére,
akiket megöltek a földön.

19

1 És ezek után, mint egy nagy sokaságnak hangos szavát hallottam az
égben, amely ezt mondta:
„Halleluja,
Az üdvösség és dicsőség és a tisztesség és a hatalom az Úré, a mi
Istenünké.
2 Mert igazak és igazságosak az ő ítéletei,
mert elítélte azt a nagy paráznát,
aki a földet megrontotta paráznaságával,
mert megtorolta rajta szolgáinak vérét.
3 És másodszor is mondták:
Halleluja,
annak füstje felszáll örökkön örökké.“
4 És leborult a huszonnégy vén és a négy élőlény, és imádták az Istent,
aki királyi székében ült, és így szóltak:
„Ámen! Halleluja!“
5 És a királyi szék felől szózat hallatszott, amely ezt mondta:

„Dicsérjétek a mi Istenünket
ti szolgái mindnyájan,
akik félitek őt,
kicsinyek és nagyok!“

6 És hallottam, mint egy nagy sokaság szavát, és mint nagy vizek
zúgását, és mint erős mennydörgés szavát:
Halleluja,
mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható!
7 Örüljünk és örvendezzünk
és adjunk dicsőséget neki,
mert eljött a Bárány menyegzője,
fölkészült menyasszonya
8 és megadatott neki,
hogy felöltözzék tiszta és ragyogó gyolcsba.
A fehér gyolcs a szentek igaz cselekedetei.

9 És ezt mondta nekem: „Írd meg: Boldogok azok, akik a Bárány
menyegzőjének vacsorájára hivatalosak!“ És ezt mondta: „Ezek Isten igaz
beszédei.“
10 És leborultam lába előtt, hogy imádjam őt, de ezt mondta nekem:
„Meglásd, ne tedd! Szolgatársad vagyok neked és a te atyádfiainak,
akiknél Jézus bizonyságtétele van. Istent imádd, mert Jézus bi-
zonyságtétele a prófétaság lelke.“

11 És láttam, hogy az ég megnyílt, és íme egy fehér ló, és aki azon ült,
azt így hívják: Hű és Igaz, mert igazságosan ítél és hadakozik.
12 Szemei olyanok, mint a tűz lángja, fején sokágú korona, rajta egy név
volt írva, amit senki sem tud, csak ő maga.
13 És vérrel behintett ruhába volt öltözve, és a neve ez: Isten Igéje.
14 És mennyei seregek követték őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba
öltözve.
15 És szájából éles kard jött ki, hogy azzal sújtson a pogányokra, és ő
fogja azokat vasvesszővel legeltetni, és ő fogja taposni a mindenható Isten
búsult haragjának borsajtóját.
16 És az ő ruhájára és derekára oda volt írva az ő neve:
királyok Királya és uraknak Ura.

17 És láttam egy angyalt állni a napban és hangos szóval kiáltott min-
denféle madárnak, amely az ég közepén repdesett: „Jöjjetek, gyűljetek
egybe Isten nagy vacsorájára,
18 hogy egyétek a királyok húsát, a vezérek húsát és a hatalmasok húsát
és a lovaknak és a rajtuk ülőknek húsát és minden szabad ember és
rabszolga húsát, kicsikét és nagyokét.“

19 És láttam, hogy a fenevad és a föld királyai és az ő seregeik
egybegyűltek, hogy hadakozzanak az ellen, aki a lovon ült és az ő serege
ellen,
20 de foglyul esett a fenevad és vele együtt a hamis próféta, aki annak
színe előtt csodákat tett, amelyekkel elhitette azokat, akik a fenevad
bélyegét felvették, és akik imádták annak képét. Mindkettőt elevenen
a kénkővel égő tüzes tóba vetették.
21 A többieket megölte a lovon ülő kardja, amely szájából jött ki, a
madarak mind jóllaktak azok húsával.

20

1 És láttam egy angyalt leszállni a mennyből, akinél a mélység kulcsa volt, és egy nagy lánc a kezében.
2 És megfogta a sárkányt, azt a régi kígyót, aki az ördög és a sátán és megkötözte ezer esztendőre.
3 És a mélységbe vetette és bezárta azt és bepecsételte, hogy többé el ne hitesse a népeket, amíg el nem telik az ezer esztendő, azután el kell oldoztatnia egy kis időre.
4 És láttam királyi székeket, és leültek azokra, és ítélő hatalmat kaptak azoknak a lelkei, akiknek fejüket vették a Jézusról való bizonyságtételért és az Isten beszédéért, és akik nem imádták a fenevadat, sem annak képét és nem vették annak bélyegét homlokukra és kezeikre, ezek életre keltek és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig.
5 A többi halott nem kelt életre, amíg el nem telt az ezer esztendő. Ez az első feltámadás.
6 Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban. Ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem Istennek és Krisztusnak papjai lesznek, és uralkodnak vele ezer esztendeig.
7 És amikor eltelik az ezer esztendő, a sátán kiszabadul fogságából.
8 És kimegy, hogy elhitesse a föld négy sarkán lévő népeket, Gógot és Magógot, hogy összegyűjtse őket háborúra, akiknek száma, mint a tenger fövénye.
9 És felvonultak széles e földön és körülvették a szentek táborát és a szeretett várost, de Istentől, a mennyből tűz szállt le és megemésztette azokat.
10 És az ördög, aki elhitette őket, a tűz és kénkő tavába vettetett, ahol a fenevad és a hamis próféta van és kínozzák őket éjjel és nappal örökkön örökké.
11 És láttam egy nagy fehér királyi széket, és a rajta ülőt, akinek szeme elől eltűnt a föld és az ég, úgyhogy helyük sem volt található.
12 És láttam a halottakat, nagyokat és kicsiket, állni Isten előtt, és könyveket nyitottak ki. Kinyitottak egy másik könyvet is, amely az élet könyve, és a halottakat azokból ítélték meg cselekedeteik szerint, amik a könyvekbe voltak írva.
13 És a tenger kiadta a benne lévő halottakat, és a halál és a pokol is kiadta az ott lévő halottakat, és megítéltetett mindenki cselekedetei szerint.
14 A halál és pokol belevettetett a tűz tavába. A tűz tava a második halál
15 És ha valaki nem volt beírva az élet könyvébe, azt a tűz tavába vetették.

21

1 Ezután új eget és új földet láttam, mert az első ég és az első föld elmúlt és tenger sem volt többé.
2 És én, János láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely Istentől, a mennyből szállt alá, felkészítve, mint a vőlegény számára felékesített menyasszony.
3 És az égből hangos szózatot hallottam, amely ezt mondta: „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakik, és azok az ő népei lesznek, és maga Isten lesz velük.

4 És Isten letöröl szemükről minden könnyet és halál sem lesz többé,
sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők
elmúltak.“
5 Aki a királyi széken ül, ezt mondta: „Íme, mindent újjáteremtek.“
És ezt mondta nekem: „Írd meg, mert ezek a beszedek megbízhatóak és
igazak.“
6 És ezt mondta nekem: „Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a
kezdet és a vég. Én a szomjazónak ingyen adok az élet vizének forrásából.
7 Aki győz, örökségül nyer mindent, és annak Istene leszek, és ő pedig
fiam lesz.
8 De a gyáváknak, és hitetleneknek és utálatosoknak és gyilkosoknak
és paráznáknak és varázslóknak és bálványimádóknak és hazugoknak a
része a tűzzel és kénkővel égő tóban lesz, ami a második halál.“
9 És a hét angyal közül az egyik hozzám jött, akinél a hét utolsó
csapással teli pohár volt, és ezt mondta nekem: „Jöjj, megmutatom neked
a menyasszonyt, a Bárány feleségét.“
10 És lélekben elvitt engem egy nagy és magas hegyre és megmutatta
nekem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely Istentől, a mennyből
szállt alá.
11 Benne volt az Isten dicsősége, és annak ragyogása hasonló volt a
drágakőhöz, a kristálytiszta jáspis kőhöz,
12 és nagy és magas kőfala volt, tizenkét kapuja és a kapukon tizenkét
angyal, és a felírt nevek, Izrael fiai tizenkét törzsének nevei.
13 Napkeletről három kapu, északról három kapu, délről három kapu,
napnyugatról három kapu.
14 A város falának tizenkét alapköve volt, és azokon a Bárány tizenkét
apostolának neve.
15 Aki velem beszélt, annál egy arany mérővessző volt, hogy megmérje
a várost, és annak kapuit és kőfalát.
16 És a város négyszögben fekszik, és a hossza annyi, mint a szélessége.
És megmérte a várost mérővesszővel: tizenkétezer futam, hosszúsága,
szélessége és magassága egyenlő.
17 És megmérte annak kőfalát: százegyvennégy könyök, ember
mértékével, ami az angyalé is.
18 És a kőfal jáspisból épült, a város pedig tiszta arany, tiszta üveghez
hasonló.
19 És a város kőfalának alapja drágakövekkel volt ékesítve. Az első
alapkő jáspis, a második zafír, a harmadik kalcedon, a negyedik smaragd,
20 az ötödik szárdonix, a hatodik karneol, a hetedik krizolit, a nyolcadik
berill, a kilencedik topáz, a tizedik krizopráz, a tizenegyedik hiacint, a
tizenkettedik ametiszt.
21 A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy volt, minden egyes kapu egy
gyöngy, és a város utcája tiszta arany, olyan, mint az átlátszó üveg.
22 És templomot nem láttam abban, mert az Úr, a mindenható Isten
annak temploma és a Bárány.
23 És a városnak nincs szüksége napra, sem holdra, hogy világítsanak,
mert Isten dicsősége megvilágosította, és lámpása a Bárány.
24 És a pogányok, akik megtartatnak, annak világosságában fognak járni
és a föld királyai oda viszik dicsőségüket.
25 Annak kapuit nem zárják be nappal, éjszaka pedig nem is lesz ott.

26 És a pogányok odaviszik dicsőségüket és tiszteletüket,
27 és nem megy be abba semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak azok, akik be vannak írva az élet könyvébe, amely a Bárányé.

22

1 És megmutatta nekem az élet vizének tiszta folyóját, amely ragyogó volt, mint a kristály, és az Istennek és a Báránynak királyi székéből ered.
2 Utcájának közepén és a folyóvízen innen és túl az élet fája volt, amely tizenkétszer gyümölcsöt terem, minden hónapban meghozva gyümölcsét és levelei a pogányok gyógyítására valók.
3 És semmi elátkozott nem lesz ott, és az Istennek és a Báránynak királyi széke lesz benne, és szolgái szolgálnak Neki.
4 És látják az ő arcát, és az ő neve homlokukon lesz.
5 És ott éjszaka nem lesz, és nem lesz szükségük lámpafényre és napvilágra, mert az Úr Isten az ő világosságuk, és uralkodnak örökkön örökké.
6 És ezt mondta nekem: „Ezek a beszédek megbízhatóak és igazak, mert az Úr, a szent próféták Istene küldte el az ő angyalát, hogy megmutassa szolgáinak mindazt, aminek meg kell történnie hamar.
7 Íme, eljövök hamar. Boldog, aki megtartja e könyv prófétai beszédeit.“
8 És én, János vagyok az, aki ezeket hallottam és láttam. És amikor hallottam és láttam, leborultam az angyal lába előtt, hogy imádjam, aki nekem ezeket megmutatta.
9 Ő pedig ezt mondta nekem: „Meglásd, ne tedd, mert szolgatársad vagyok neked, és a te atyádfiainak, a prófétáknak, és azoknak, akik megtartják e könyv beszédeit. Az Istent imádd!“
10 Azután ezt mondta nekem: „Ne pecsételd le e könyv prófétai beszédeit, mert az idő közel van.
11 Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, és aki tisztátalan, legyen tisztátalan ezután is, és aki igaz, legyen igaz ezután is, és aki szent, szenteltessék meg ezután is.
12 És íme, hamar eljövök, és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, cselekedete szerint.
13 Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó.“
14 Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az élet fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.
15 De kinn maradnak az ebek, a varázslók és a paráznák és a gyilkosok és a bálványimádók és mindazok, akik szeretik és szólják a hazugságot.
16 Én, Jézus küldtem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyságot tegyen nektek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak gyökere és ága, fényes hajnalcsillag.
17 És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: „Jöjj!“ És aki hallja, ezt mondja: „Jöjj!“ És aki szomjazik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!
18 Bizonyságot teszek pedig mindenkinek, aki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: Hogy ha valaki ezekhez hozzátesz, e könyvben megírt csapásokkal sújtja Isten.

19 És ha valaki elvesz e könyv prófétálásának beszédeiből, annak
osztályrészét Isten kitörli az élet könyvéből, a szent városból és azokból,
amik e könyvben megírattak.
20 Ezt mondja, aki ezekről bizonyságot tesz: „Bizony hamar eljövök.“
Ámen. Bizony jövel, Uram Jézus!
21 A mi Urunknak, Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájatokkal!
Ámen.